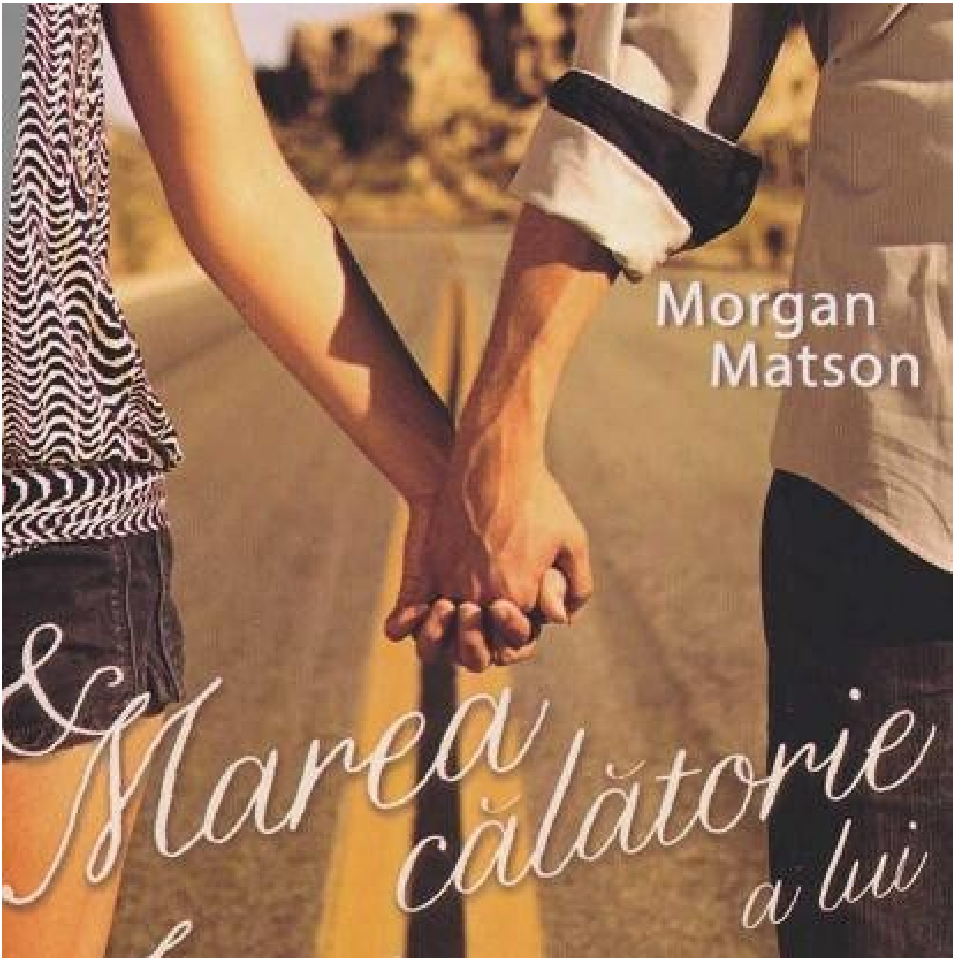
Morgan Matson
Marea călătorie a lui Amy & Roger
EPICA

Roman aflat în Topul ALA (American Library Association) al celor mai bune zece cărți de ficțiune pentru adolescenti

„Una dintre cele mai sensibile, irezistibile și plăcute călătorii cu mașina, așa cum nu am mai avut parte de multă, multă vreme."

- Deb Caletti,
autoare nominalizată la National Book Award

„O carte incredibilă - sfâșietoare într-un mod amuzant și imposibil de lăsat din mână."

- Lauren Myracle
Autoarea romanelor *Thirteen* și *TTYL*, bestsellere *New York Times*

„Această călătorie cu mașina pe timp de vară, deopotrivă amuzantă și profundă, ne servește pe tavă felii din America cu o garnitură substanțială de romantism alături."

- Kirkus Reviews

„O lectură perfectă pentru vacanță și nu numai."

- Publishers Weekly

Ficţiune contemporană pentru adolescenţi
Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

Marea călătorie a lui Amy & Roger

Morgan Matson

Traducere din limba engleză şi note de
GABRIELA STOICA

EPICA

LICEUL RAVEN ROCK
Consiliul de Administraţie — Raven Rock
FOAIE MATRICOLĂ

Nume şi prenume	
AMELIA E. CURRY clasa a XI-a A/nr. matricol 500	
Materia	**Media generală finală**
Literatură Americană Istoria Americii Chimie Franceză Educaţie Fizică Artă Dramatică	A A B - B + B A
NOTĂ	
Foaia matricolă a elevei va fi transferată la LICEUL STANWICH (STANWICH HIGH SCHOOL), Stanwich, Connecticut. Eleva va fi înmatriculat/ă în clasa a XII-a începând din toamnă/anul şcolar următor.	
Absenţe	
1- Motivată (A) 5 -Motivate (D)	<u>Absenţe motivate</u> A Boală B Activitate organizată/ sponsorizată de liceu C Învoire la cererea părintelui D Deces în familie E Altele

NETMAIL . . . Internetul cu care te simţi în siguranţă!

INBOX amycurry@netmail.com

DE LA	**SUBIECT**	**STARE**
Mami	În drum spre Connecticut!	CITIT
Julia Andersen	**Îmi fac griji pentru tine**	**NECITIT**
Liceul Raven Rocks	Foaia matricolă	CITIT
Mami	Sper că musicalul a decurs bine!	CITIT
Raven Rock Realty	Showing house this afternoon	CITIT
Julia Andersen	**Hello??**	**NECITIT**
Julia Andersen	**Răspunde-mi,/te rog/plz/**	**NECITIT**
Agenţia imobiliară Raven Rock	Vizionarea casă ora 16	CITIT
Julia Andersen	**Sper că eşti bine/OK/**	**NECITIT**
Mami	Calatoria	CITIT

De la: Hildy Evans (hildy@ravenrockrealty.com)
Către: Amy Curry (amycurry@netmail.com)
Subiect: Vizionare casă ora 16
Data: 1 iunie
Ora: 10:34 a.m.

Bună, Amy!

Voiam doar să îţi spun că am aranjat o vizionare a casei pentru nişte potenţiali cumpărători astăzi la ora patru. Şi voiam să mă asigur că ştii cu exactitate ora, astfel încât să îţi iei măsurile necesare ca să nu fii acasă. Aşa după cum am mai discutat, vrem cu tot dinadinsul ca oamenii să îşi imagineze că acesta este CĂMINUL lor. Şi lucrurile decurg mult mai simplu dacă în casă mă aflu doar eu împreună cu familia respectivă!

De asemenea, din câte am înţeles, în curând o vei urma pe mama ta în Connecticut! Încuie casa fără nicio grijă atunci când pleci — am un rând de chei.

Mii de mulţumiri,
Hildy

De la: Mama (pamelacurry@stanwichcollege.edu)
Către: Amy Curry (amycurry@netmail.com)
Subiect: Călătoria
Data: 3 iunie
Ora: 9:22 a.m.
Ataşament: TRASEUL

Bună, Amy,

Salutări din Connecticut! M-am bucurat să aud că ai trecut cu bine de examenele finale. M-am bucurat şi când am auzit de succesul repurtat de *Candide.* Sunt convinsă că ai fost grozavă, ca de obicei — mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo!

Nu îmi vine să cred că a trecut o lună de când nu te-am mai văzut! Am impresia că a trecut mult mai mult timp. Sper că te-ai purtat cât se poate de frumos cu mătuşa ta. A fost drăguţ din partea ei că s-a oferit să treacă pe la tine să vadă cum te descurci, drept care, sper că i-ai mulţumit.

Sunt sigură că vă veţi descurca pe drum. Vă aştept, pe tine şi pe Roger nu mai târziu de data de zece a lunii, conform itinerarului pe care vi l-am trasat (vezi ataşamentul). Aveţi lista cu rezervările la hoteluri. Plătiţi cazarea, mesele şi benzina cu cardul de credit pentru situaţii de urgenţă.

Şi vă rog să fiţi prudenţi! În caz de nevoie, găsiţi *Ghidul pentru situaţii de urgenţă* în torpedou.

Ştiu că îi transmiţi fratelui tău toată dragostea ta. Mi-a trimis un e-mail în care te salută. Nu poţi să îl suni la institutul unde se află acum, dar îşi poate verifica e-mailul. Ar fi drăguţ să îi scrii într-una din zilele astea.

Mami

TRASEUL CĂLĂTORIEI

Punct de plecare: Raven Rock, California

Prima noapte: Gallup, New Mexico

A **doua noapte:** Tulsa, Oklahoma

A **treia noapte:** Terre Haute, Indiana

A **patra noapte:** Akron, Ohio

Punct de sosire: Stanwich, Connecticut

După aceea, îl voi duce eu pe Roger cu maşina acasă la tatăl său, în Philadelphia. Vă rog să aveţi grijă la condus!

Miss California

Evrika [Am găsit]
—**Motto-ul statului California**

Stăteam pe treptele din faţa casei şi priveam cum Subaru Break de culoare bej lua curba prea repede pe aleea înfundată. Era o greşeală tipică începătorilor, în capcana căreia căzuseră nenumăraţi ţipi de la FedEx. Erau doar trei case pe strada Raven Crescent, şi majoritatea şoferilor ajungeau la capătul străzii înainte de a apuca să îşi dea bine seama unde erau. Cei mai drogaţi prieteni ai lui Charlie nu îşi aduceau niciodată aminte de treaba asta şi se tot învârteau în cerc înainte de a se opri pe aleea din faţa casei noastre. În loc să folosească această stratagemă, Subaru a preferat să oprească, cu luminile de frână pulsând o lumină roşie intermitentă, apoi una albă în timp ce mergea în marşarier pe aleea circulară, ca să se oprească în faţa casei. Aleea noastră era suficient de scurtă încât să îmi permită să citesc ce era scris pe abţibildurile de pe bara de protecţie: FIUL MEU A FOST ELEVUL LUNII LA RANDOLPH HALL şi PUŞTIUL MEU ŞI $$$ MEI SE DUC LA COLEGIUL COLORADO. În maşină erau doi oameni care stăteau de vorbă, purtând acea conversaţie bizară în maşină, în timp ce încă mai erau legaţi cu centurile de siguranţă, astfel încât nu se puteau întoarce ca lumea unul cu faţa spre celălalt.

În mijlocul gazonului care crescuse prea mult de-acum, era pancarta care trona acolo de trei luni, obiectul neînsufleţit pe care ajunsesem să îl urăsc atât de profund încât acest sentiment

mă îngrijora uneori. Era pancarta agenţiei imobiliare Realtor, ce înfăţişă o femeie blondă zâmbitoare, dată cu fixativ în exces. Pe panou scria **DE VÂNZARE,** iar dedesubt, cu litere mai mari era scris **BINE AŢI VENIT** ACASĂ.

Chiar de la bun început, de când pancarta fusese afişată în curte, m-a nedumerit felul în care erau folosite majusculele şi tot nu îmi venise în minte vreo explicaţie. Nu am putut aprecia decât că trebuie să fi fost un lucru plăcut la vedere în cazul în care te gândeai că ai putea să te muţi în ea. Dar nu era la fel de plăcut dacă te mutai din. Parcă îl auzeam pe domnul Collins, profesorul meu de engleză dintr-a cincea şi, totodată, cel mai de temut profesor pe care l-am avut vreodată, ţipând la mine. „Amy Curry,” încă îmi mai răsuna în urechi glasul lui monoton, „niciodată să nu închei o propoziţie cu o prepoziţie!” Enervată de faptul că şi după şase ani, tot mă mai corecta în gând, i-am spus domnului Collins din capul meu să se ducă dracului.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi vedea o pancartă a agenţiei Realtor pe gazonul nostru. Până acum trei luni, viaţa mea păruse să meargă pc un făgaş plictisitor. Locuiam în Raven Rock, o suburbie a Los Angeles-ului, unde ambii mei părinţi erau profesori la Colegiul de Vest, o mică instituţie la zece minute distanţă cu maşina de casa noastră. Era destul de aproape pentru o navetă lejeră, dar suficient de departe încât să nu auzi zgomotul petrecerilor deşănţate de sâmbătă seara. Tatăl meu preda istoria (Războiul Civil şi Epoca de reconstrucţie), iar mama, literatura engleză (Modernismul).

Fratele meu geamăn, Charlie — cu trei minute mai tânăr decât mine — obţinuse un scor perfect la testarea PSAT de la limbă şi comunicare şi scăpase ca prin urechile acului de o condamnare pentru posesie de droguri atunci când reuşise să îl convingă pe poliţistul care îl percheziţionase că cele treizeci de grame de marijuana din rucsacul lui erau, de fapt, un amestec de ierburi rare, din California, cunoscute sub denumirea de Humboldt şi că el însuşi îşi făcea, de fapt, ucenicia la Institutul Culinar Pasadena.

Tocmai începusem să primesc roluri principale în piesele liceului nostru şi o pusesem de trei ori cu Michael Young, un coleg dintr-a noua, cam indecis. Lucrurile nu mergeau perfect — prietena mea cea mai buna, Julia Andersen, se mutase în Florida în ianuarie — şi privind retrospectiv, mi-am dat seama că, de

fapt, ei fuseseră împreună bine mersi. Nu îmi dădusem seama însă de asta la vremea respectivă. Îmi închipuiam că aşa stau lucrurile în mod normal.

M-am uitat la maşina necunoscută şi la străinii dinăuntru care încă mai stăteau de vorbă şi m-am gândit — nu pentru prima oară — cât de idioată am fost. Şi iată cum o parte din mine — una care nu păruse să iasă la iveală decât acum când s-a făcut târziu şi probabil că eram, în sfârşit, gata să adorm — se întreba dacă eu am fost cea care a declanşat cumva totul, doar din simplul motiv că mă bazasem pe faptul că starea de lucruri nu se va schimba. Şi în plus, desigur, la toate celelalte modalităţi prin care aş fi putut să o declanşez.

Mama s-a hotărât să scoată casa la vânzare aproape imediat după accident. Charlie şi cu mine nu fusesem consultaţi, doar informaţi. Nu că ar fi folosit la ceva la vremea aceea să îl întrebe pe Charlie. Din momentul în care s-a produs accidentul, a fost aproape încontinuu drogat. La înmormântare, oamenii au murmurat cuvinte de compasiune la vederea lui, presupunând că avea ochii injectaţi din pricina plânsului. După toate aparenţele, oamenii aceia erau lipsiţi de simţ olfactiv, fiindcă orice idiot putea mirosi adevăratul motiv. Mergea aproape regulat la petreceri încă din clasa a şaptea, dar în ultimul an ajunsese să fie o prezenţă constantă. Şi, după ce s-a produs accidentul, a ajuns şi mai rău, *mult* mai rău, până punctul în care Charlie nedrogat a devenit un fel de figură mitică, de care îţi aminteai vag, la fel ca de yeti.

Mama hotărâse că soluţia pentru problemele noastre era să ne mutăm. „Un nou început”, ne-a spus ea într-o seară la cină. „Un loc fără atât de multe amintiri.” Pancarta agenţiei Realtor apăruse a doua zi.

Ne mutam în Connecticut, un stat în care nu fusesem niciodată şi nici nu îmi dădea deloc inima ghes să mă mut acolo. Sau, aşa cum domnul Collins ar prefera, fără nicio îndoială, să mă exprim, un stat faţă de care nu nutream nici cea mai mică dorinţă de a mă muta. Bunica mea locuia acolo, dar ea era cea care venea întotdeauna în vizită la noi, deoarece, ei bine, noi locuiam în California de Sud şi ea locuia în Connecticut. Dar mamei i se oferise un post la departamentul de limbă şi literatură engleză al Colegiului Stanwich. Şi, după toate aparenţele, în apropiere se afla un liceu grozav unde ea era

sigură că îmi va plăcea la nebunie. Cei de la colegiu au ajutat-o să îşi găsească o locuinţă cu chirie şi de îndată ce Charlie şi cu mine terminam clasa a unsprezecea, urma să ne mutăm acolo, în vreme ce agenţia Realtor cu pancarta ei cu tot, ce îţi ura BINE AŢI VENIT ACASĂ, ne vindea casa de aici.

Cel puţin, acesta fusese planul. Dar la o lună după ce anunţul îşi făcuse apariţia pe gazon, până şi mama mea nu mai era în stare să pretindă că nu vedea ce se petrecea cu Charlie. Drept urmare, l-a retras de la şcoală şi l-a internat într-o clinică de dezintoxicare din Carolina de Nord. Şi apoi s-a dus direct în Connecticut să predea nişte cursuri de vară la colegiu şi să „pună lucrurile pe roate”. Cel puţin, acesta era motivul pentru care a spus că a trebuit să plece. Dar aveam o bănuială destul de puternică cum că a vrut să scape de mine. La urma urmei, abia dacă mă putea privi în ochi. Nu că aş fi învinovăţit-o. Aproape că nu suportam nici eu să mă privesc în oglindă în cea mai mare parte a timpului.

Aşa că mi-am petrecut ultima lună singură în casa noastră, cu excepţia lui Hildy, agenta imobiliară, care pica pe neaşteptate cu potenţialii cumpărători, aproape întotdeauna tocmai când ieşeam din duş, şi mătuşa mea, care dădea o fugă din când în când din Santa Barbara ca să se asigure că reuşeam să mă hrănesc singură şi că nu mă apucasem să produc alcool metilic în mod artizanal în curtea din spate. Planul era simplu: să termin anul şcolar, după care să plec spre Connecticut. Doar maşina era cea care îmi crea probleme.

Oamenii din Subaru încă mai parlamentau, dar păreau să îşi fi scos centurile de siguranţă, căci se uitau unul la celălalt. M-am uitat înspre garajul nostru dublu unde era parcată doar o singură maşină acum, singura pe care o mai aveam. Era maşina mamei mele, un Jeep Liberty roşu. Avea nevoie de maşină în Connecticut, deoarece era din ce în ce mai complicat să împrumute antica Coupe de Ville a bunicii. Din câte se părea, bunica mea pierdea o grămadă de partide de bridge şi nu-i păsa că mama avea mereu nevoie de maşină să meargă la cumpărături la Bed Bath & Beyond pentru cele necesare casei. Mama îmi adusese la cunoştinţă soluţia problemei cu maşina cu o săptămână în urmă, într-o seară de joi.

Avusese loc premiera musicalului din stagiunea de primăvară, *Candide*, şi, pentru prima oară după încheierea unui

spectacol, nu mă aştepta nimeni în hol. În trecut, întotdeauna îi îmbrăţişasem în grabă pe părinţii mei şi pe Charlie, acceptându-le buchetele de flori şi complimentele, dar cu gândul deja la petrecerea trupei. Nu mi-am dat seama decât în momentul când am ieşit în hol împreună cu ceilalţi actori din distribuţie cum era să nu mă aştepte nimeni şi să îmi spună: „Frumos spectacol!”. Am luat aproape imediat un taxi să merg acasă, fără să ştiu sigur unde urma să aibă loc petrecerea trupei. Ceilalţi actori — oamenii care îmi fuseseră cei mai apropiaţi prieteni cu doar trei luni în urmă — râdeau şi stăteau la taclale în timp ce eu îmi împachetam valiza cu recuzita şi stând în faţa liceului în aşteptarea taxiului. Le spusesem în mod repetat că voiam să fiu lăsată singură şi, în mod evident, îmi dăduseră ascultare. Nu ar fi trebuit să mă surprindă acest lucru. Am descoperit că atunci când ţii morţiş să îi dai la o parte pe oameni din viaţa ta, ei au tendinţa să se îndepărteze.

Stăteam în bucătărie, cu stratul gros de machiaj al lui Cunegonde pe piele, cu genele false care începeau să îmi irite ochii şi cu melodia cântecului „Cea mai bună dintre lumile posibile” răsunându-mi în urechi, când, deodată, a sunat telefonul.

— Bună, iubi, m-a întâmpinat mama cu un căscat când am răspuns la telefon.

M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că era aproape unu noaptea în Connecticut.

— Ce mai faci?

M-am gândit să îi spun adevărul. Dar din moment ce nu mai făcusem asta de aproape trei luni, iar ea nu păruse să bage de seamă, nu avea niciun rost să încep acum.

— Bine, am replicat eu, dându-i răspunsul meu de complezenţă. Am pus restul din cina de ieri — pizza Casa Bianca — la încălzit în cuptorul cu microunde.

— Uite ce e, a spus mama, punându-mă în gardă.

Aceasta era introducerea ei obişnuită pentru orice informaţie pe care urma să mi-o dea şi care nu avea să îmi placă deloc. Şi vorbea prea repede, un alt indiciu.

— E vorba de maşină.

— Maşina?

Am pus pizza pe farfurie ca să se răcească. Fără să îmi dau seama, încetase să mai fie o farfurie şi devenise *farfuria.*

Ajunsesem să folosesc şi apoi să spăl aproape mereu una şi aceeaşi farfurie. Era ca şi cum celelalte vase deveniseră de prisos.

— Da, a încuviinţat ea, înăbuşindu-şi încă un căscat. Am studiat costurile de transport şi livrare a maşinii pe un trailer împreună cu costul biletului tău de avion şi, ei bine,...

A făcut o pauză.

— Mi-e teamă că nu este posibil acum. Cu casa nevândută şi cu taxele pentru instituţia fratelui tău...

— Ce vrei să spui? am întrebat-o eu, neînţelegând unde bătea.

Am gustat un dumicat de pizza.

— Nu ni le putem permite pe amândouă, mi-a explicat ea. Şi am nevoie de maşină. Aşa că va trebui să o aducă cineva aici.

Pizza încă mai era prea fierbinte, dar am înghiţit-o oricum şi am simţit cum îmi ia gâtlejul foc şi cum îmi dau lacrimile.

— Nu pot să conduc, am pledat eu când am fost în stare să vorbesc din nou.

Nu mai condusesem de când cu accidentul şi nici nu aveam de gând să reiau şofatul prea curând. Sau vreodată. Simţeam cum mi se pune un nod în gât numai la un asemenea gând, dar am reuşit cumva să mă sforţez să vorbesc.

— Ştii asta. Nu vreau.

— Oh, dar nu va fi nevoie să conduci tu!

Vorbea mult prea vioi pentru o persoană care căscase cu o clipă în urmă.

— O va conduce băiatul lui Marilyn. Oricum trebuie să vină în Est ca să îşi petreacă vacanta împreună cu tatăl lui în Philadelphia, aşa că lucrurile se aranjează de la sine.

Erau prea multe chestii în neregulă în fraza aceea şi nici măcar nu ştiam cu ce să încep mai întâi.

— Marilyn? am întrebat eu, luând-o cu începutul.

— Marilyn Sullivan, a precizat ea. Sau, presupun că e Marilyn Harper acum. Tot îmi iese din minte că a revenit la numele ei anterior după divorţ. Oricum, o cunoşti pe prietena mea, Marilyn. Familia Sullivan a locuit în Holloway până la divorţ, iar după aceea ea s-a mutat în Pasadena. Dar tu şi Roger vă jucaţi tot timpul jocul acela. Cum îi spune? Mandarinele? Yams?

— Portocalele, i-am răspund eu automat. Cine e Roger?

A dat drumul unuia dintre oftaturile ei prelungi, menit să îmi dea de înţeles că îi puneam răbdarea la încercare.

— Băiatul lui Marilyn, mi-a explicat ea. Roger Sullivan. Ţi-aduci aminte de el.

Mama îmi spunea întotdeauna ce trebuia să îmi amintesc, de parcă aşa ar fi fost.

— Nu, nu-mi aduc aminte de el.

— Ba sigur că îţi aduci aminte de el. Tocmai mi-ai spus că jucaţi jocul acela.

— Îmi aduc aminte de Portocale, am specificat eu.

Mă întrebam, pentru a nu ştiu câta oară, de ce fiecare conversaţie cu mama mea trebuia să fie atât de dificilă.

— Nu ţin minte niciun Roger. Şi nici vreo Marilyn, de fapt.

— Atunci, mi-a spus ea şi am auzit cum îşi încorda vocea că să îşi păstreze tonul optimist, vei avea ocazia să îl cunoşti mai bine acum. V-am făcut un traseu pentru amândoi. Ar trebui să ajungeţi aici în patru zile.

Întrebările despre cine ce îşi mai amintea nu îşi mai aveau rostul acum.

— Aşteaptă o clipă, am rugat-o eu, sprijinindu-mă de blatul mesei de bucătărie.

— Vrei ca eu să petrec patru zile într-o maşină cu o persoană pe care nu am mai văzut-o niciodată în viaţa mea?

— Ţi-am spus că v-aţi cunoscut, a repetat mama, evident hotărâtă să pună capăt acestei conversaţii. Şi Marilyn spune că este un băiat minunat. Ne face un mare serviciu, aşa că te rog să fii recunoscătoare.

— Dar mamă, am început eu să protestez. Eu...

Nu ştiam ce avea să mai urmeze. Probabil ceva despre cât de mult îmi displăcea să mă aflu într-o maşină în momentul de faţă. Nu aveam nimic împotriva autobuzului cu care mă duceam şi veneam de la şcoală, dar întoarcerea mea acasă cu taxiul din acea seară mi-a accelerat pulsul suficient de tare cât să îi simt bătăile în gât. De asemenea, mă obişnuisem să fiu de una singură şi îmi plăcea. Numai gândul că aveam să petrec atâta timp într-o maşină cu un străin, fie că era el minunat sau nu, îmi dădea senzaţia că mă sufoc.

— Amy, a rostit mama, oftând adânc. Te rog să nu-mi creezi probleme.

Sigur că nu aveam să îi creez probleme. Asta era treaba lui

Charlie. Eu nu am fost niciodată o fire dificilă şi, în mod cert, mama se baza pe asta.

— Bine, am consimţit eu cu un firicel de glas.

Speram să observe cât de tare îmi repugna ideea. Dar chiar dacă şi-a dat seama, a preferat să treacă peste subiect.

— Bine, a spus ea, revenindu-i vioiciunea în glas. De îndată ce fac rezervările la hotel, îţi trimit traseul pe e-mail. Şi ţi-am comandat un cadou pentru călătorie. Ar trebui să ajungă la tine înainte de plecare.

Mi-am dat seama că mama nu îmi ceruse nici măcar părerea. M-am uitat la pizza de pe masă, dar îmi pierise pofta de mâncare.

— Ah, apropo, a adăugat ea, aducându-şi aminte de ceva. Cum a fost spectacolul?

Acum, stagiunea se încheiase, examenele finale trecuseră, iar la capătul aleii era un Subaru şi înăuntru se afla Roger, Jucătorul de Portocale. În ultima săptămână, încercasem să dau timpul înapoi ca să văd dacă îmi aminteam de vreun Roger. Şi mi-am adus aminte de un băiat de prin zonă, unul cu părul blond şi urechile mult prea mari, care îi ieşeau prin păr, strângând în mâini o minge maronie şi strigându-mă pe mine şi pe Charlie în încercarea de a intra cu toţii în joc. Charlie şi-ar fi amintit mai multe detalii — în ciuda activităţilor lui extracurriculare, avea o memorie de elefant — dar Charlie nu prea era prin preajmă ca să-l întreb.

Ambele portiere ale maşinii s-au deschis şi o femeie ce părea cam de vârsta mamei — Marilyn, probabil — a coborât, urmată fiind de un băiat înalt şi slăbuţ. El a stat cu spatele la mine cât timp Marilyn a deschis hayonul şi a scos afară o geantă burduşită de voiaj, în stil milităresc, şi un rucsac. Le-a pus pe jos şi apoi s-au îmbrăţişat. Tipul — Roger, probabil — era cu cel puţin un cap mai înalt decât ea, aşa că s-a aplecat puţin ca să o îmbrăţişeze la rândul său. Mă aşteptam să îi aud luându-şi la revedere, dar tot ce l-am auzit pe el spunând a fost: „Ţinem legătura”. Marilyn a izbucnit în râs, de parcă s-ar fi aşteptat la asta. Pe când se îndepărtau unul de celălalt, ea mi-a surprins privirea şi mi-a zâmbit. Am dat din cap în chip de răspuns, iar ea s-a urcat în maşină. S-a rotit pe alee în timp ce Roger a rămas cu ochii după maşină, ridicând o mână în chip de salut.

Când maşina a dispărut din raza vizuală, el şi-a azvârlit

genţile pe umeri şi a pornit-o spre casă. De îndată ce s-a întors cu faţa spre mine, am clipit de uimire. Urechile care i se iţeau prin păr îi dispăruseră. Tipul care se îndrepta spre mine era izbitor de frumos. Avea umerii laţi, părul castaniu deschis, ochii negri şi deja îmi zâmbea.

Am ştiut chiar din acel moment că voiajul mea devenise dintr-o- dată mult mai complicat.

Dar cred că este cinstit să te avertizez,
toate cântecele acelea despre California
sunt nişte scorneli.
—The Lucksmiths

M-am ridicat în picioare şi am coborât treptele ca să ies în întâmpinarea lui pe alee. Am devenit brusc foarte conştientă de faptul că eram desculţă, îmbrăcată în nişte jeanşi vechi şi tricoul din musicalul de anul trecut. Aceasta devenise ţinuta mea de facto, cu care mă îmbrăcasem în mod automat în dimineaţa aceea, fără să iau în calcul posibilitatea că acest tip, Roger, ar putea fi dezarmant de drăguţ.

Şi chiar era, după cum îl vedeam acum mai îndeaproape. Avea ochii mari căprui, gene nedrept de lungi, câţiva pistrui răsfiraţi pe obraji şi un aer degajat şi încrezător. Am simţit cum mă fac mică în prezenţa lui.

— Bună, mi s-a adresat el, dând drumul genţilor pe jos şi întinzându-mi mâna.

Am ezitat o clipă — niciunul dintre cunoscuţii mei nu dădea mâna — dar după aceea i-am întins-o şi eu pe a mea şi ne-am strâns rapid mâinile în chip de salut.

— Eu sunt Roger Sullivan. Tu eşti Amy, nu-i aşa?

Am consimţit din cap.

— Mda, am îngâimat apoi.

Cuvântul îmi rămăsese oarecum înţepenit în gât, aşa că mi-am dres glasul şi am înghiţit în sec.

— Adică, da. Bună.

Mi-am încleştat mâinile şi mi-am coborât privirea în pământ. Simţeam cum îmi bubuia inima în piept şi mă întrebam cum de o simplă prezentare se schimbase în ceva nefamiliar şi înfricoşător.

— Te-ai schimbat, a comentat Roger după o clipă, iar eu mi-am ridicat privirea ca să îl văd cum mă studia din cap până în picioare.

Ce voia să spună cu asta? Schimbată faţă de ceea ce se aşteptase el să vadă? La ce se aşteptase?

— Te-ai schimbat faţă de cum erai pe vremuri, m-a lămurit el, de parcă tocmai mi-ar fi citit gândurile. Îmi amintesc de tine de când eram copii, de tine şi de fratele tău. Dar părul tot roşcat ţi-a rămas.

Mi-am dus mâna la păr, stânjenită. Şi eu şi Charlie aveam

părul roşcat, şi pe când eram mici, şi mereu împreună, lumea se oprea mereu pe stradă să ne arate cu degetul, de parcă noi înşine nu l-am fi observat niciodată. Odată cu trecerea timpului, părul lui Charlie se închisese la culoare, căpătând o tentă arămie, în vreme ce al meu rămăsese de un roşu aprins. Nu mă deranjase până de curând. În ultima vreme părea să atragă atenţia, acesta fiind ultimul lucru pe care mi-l doream. L-am dat pe după urechi, încercând să nu trag de el. De vreo lună, începuse să îmi cadă, ceea ce mă îngrijora, dar încercam să nu mă gândesc prea mult la asta. Mi-am spus că era din cauza stresului datorat examenelor finale, sau a lipsei de fier din alimentaţia mea alcătuită în mod preponderent din pizza. Dar, de obicei, încercam să nu îmi perii părul prea tare, sperând să nu mai cadă de la sine.

— Oh, am zis eu, dându-mi seama că Roger aştepta să spun ceva.

Păream să fi uitat până şi regulile elementare de conversaţie.

— Hm, da. Tot aşa a rămas. Părul lui Charlie e mai închis la culoare acum, dar el... hm... nu e aici.

Mama nu pomenise nimănui despre cura de dezintoxicare a lui Charlie şi îmi ceruse să le spun oamenilor istorioara inventată de ea, din dorinţa de a ascunde adevărul.

— Este în Carolina de Nord, i-am relatat eu. La un program de dezvoltare personală.

Am strâns din buze şi mi-am ferit privirea, dorindu-mi ca el să plece, iar eu să închid uşa după mine să intru înapoi în casă, acolo unde nimeni nu încerca să vorbească cu mine şi puteam fi doar eu singură, cu viaţa mea de zi cu zi. Mă dezobişnuisem să vorbesc cu băieţi drăguţi. Mă dezobişnuisem să mai vorbesc cu lumea, în general.

Imediat după ce s-a întâmplat, nu prea am mai vorbit mare lucru. Nu voiam să discut despre treaba asta şi nu voiam să deschid uşa să le permit oamenilor să mă întrebe cum mă simţeam în legătură cu asta. Şi nu s-ar putea spune că mama sau Charlie au încercat măcar. Poate că ei doi or fi avut discuţii între patru ochi, dar niciunul dintre ei nu a vorbit cu mine. Dar era de înţeles — eram sigură că amândoi dădeau vina pe mine. Şi cu mă socoteam vinovată, aşa că era firesc să nu ne prea împărtăşim sentimentele când stăteam cu toţii aşezaţi în jurul

mesei din bucătărie. Cinele noastre erau tăcute, în cea mai mare parte a timpului, cu Charlie fie transpirând plin de nervozitate, fie legănându-se uşor, cu ochii sticloşi, în vreme ce mama stătea cu nasul în farfurie. Servirea felurilor de mâncare şi a condimentelor, care treceau din mână în mână, apoi tăiatul, mestccatul şi înghiţitul păreau să consume atâta timp şi concentrare, încât era de-a dreptul uimitor că purtasem cândva vreo conversaţie la cină. Şi chiar dacă uneori mă gândeam să spun ceva, scaunul gol cufundat în tăcere îmi tăia pe loc cheful de vorbă.

La şcoală, profesorii mă lăsaseră în pace şi nu mă mai ascultaseră deloc timp de o lună. Şi după aceea, bănuiesc ca nu au mai făcut-o din obişnuinţă. După toate aparenţele, oamenii îşi pot schimba foarte repede opinia despre cineva, şi dădeau impresia că au uitat că pe vremuri obişnuiam să ridic mâna şi să îmi exprim punctele de vedere, că pe vremuri, aveam ceva de spus despre Răscoala boxerilor sau despre simbolismul din *Marele Gatsby.*

Prietenii au priceput destul de repede faptul că nu voiam să vorbesc cu ei despre asta. Şi fără să vorbim despre asta, a devenit limpede că atunci nu puteam vorbi efectiv despre nimic. Nu după multă vreme, am încetat să mai încercăm, şi curând după aceea nu îmi puteam da bine seama dacă eu îi evitam pe ei sau ei mă evitau pe mine.

Julia era excepţia. Nu îi spusesem ceea ce se întâmplase. Ştiam că dacă i-aş fi spus, nu mi-ar mai fi dat drumul din laţ. Şi nu avea de gând să se lase cu una cu două. Şi nu s-a lăsat. A aflat, desigur, şi m-a sunat în mod constant după aceea, dar eu redirecţionam apelurile către căsuţa vocală. Apelurile s-au rărit, până când au încetat cu totul, în schimb a început să îmi trimită e-mailuri. Soseau la câteva zile distanţă acum, având subiecte de genul: „Voiam să văd ce mai faci” şi „Sunt îngrijorată din pricina ta” şi „Pentru numele lui Dumnezeu, Amy”. Le lăsam să se adune în căsuţa poştală, necitite. Nu prea ştiam cu exactitate de ce procedam aşa, dar ştiam că în cazul în care aş vorbi cu Julia despre această problemă, s-ar transforma cumva într-o realitate căreia nu prea aş avea cum să-i fac faţă.

Dar, în timp ce mă uitam la Roger, mi-am dat seama şi de faptul că trecuse ceva vreme de când nu mai interacţionasem cu un băiat. Şi asta din noaptea de după înmormântare, când

mă autoinvitasem în camera de cămin a lui Michael, ştiind exact ceea ce urma să se întâmple. Când am plecat, o oră mai târziu, eram dezamăgită, chiar dacă primisem exact ceea ce am crezut că mi-am dorit.

— Nu-i adevărat, să ştii, mi-a spus Roger.

I-am aruncat o privire, încercând să îmi dau seama ce voia să spună.

— Tricoul tău, a precizat el, arătând cu degetul.

Mi-am coborât privirea înspre tricoul albastru decolorat, din bumbac, inscripţionat cu cuvintele: ORICINE POATE SĂ FLUIERE.

— Eu nu pot, a continuat el pe un ton vesel. Nu am fost niciodată în stare.

— E un musical, am răspuns eu laconic.

El a dat din cap şi s-a aşternut tăcerea între noi, iar mie nu îmi trăsnea deloc prin cap ce să mai spun pe tema asta.

— Ar trebui să îmi aduc lucrurile, am spus eu, întorcându-mă cu faţa spre casă şi întrebându-mă cum naiba o vom scoate la capăt în cele patru zile.

— Sigur că da, m-a aprobat el. Mă duc să îmi pun lucrurile în maşină. Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu, l-am refuzat eu, urcând scările. Maşina e descuiată.

Apoi m-am refugiat înăuntru, unde era dumnezeiesc de răcoare şi de întuneric, şi de linişte, şi eram singură. Am tras adânc aer în piept, savurând liniştea, apoi mi-am continuat drumul spre bucătărie.

Cadoul pe care mi-l trimisese mama era pe masă. Sosise cu câteva zile în urmă, dar nu-l deschisesem. Dacă îl desfăceam, însemna că excursia avea să se întâmple cu adevărat. Dar nu mai puteam să neg acum. Dovezile erau evidente — comentariile lui despre tricoul meu şi geanta de voiaj pe care o punea în maşină. Am rupt ambalajul din care a căzut o carte. Era groasă, legată cu spirală şi avea coperte albastre. Titlul, *DU-TE DEPARTE!,* era inscripţionat cu un font de culoare albă, din acelea în genul anilor 1950. Iar dedesubt era scris: *Companionul călătorului. Jurnal/Album de călătorie/Sfaturi utile.*

L-am luat în mâini şi am început să îl răsfoiesc. Părea să conţină, în cea mai mare parte, pagini goale, având o secţiune de album pentru păstrarea „amintirilor peste timp” si o secţiune de jurnal pentru consemnarea „gândurilor de călătorie”. De asemenea, mai părea să includă şi teste, liste cu cele necesare

unei călătorii şi sfaturi de călătorie. Am închis cartea şi m-am uitat la ea nevenindu-mi să îmi cred ochilor. Acesta era „cadoul” pe care mama mi l-a trimis pentru călătorie? Pe bune?

Am azvârlit-o pe blatul mesei de bucătărie. Nu aveam de gând să mă las păcălită, crezând că aceasta ar fi un soi de distracţie, de aventură palpitantă. Era, pur şi simplu, o călătorie de nevoie pe care trebuia să o fac. Aşa că nu aveam niciun motiv pentru care să mă asigur că va fi memorabilă. Oamenii nu cumpără suveniruri din aeroporturile unde fac escală.

Am trecut prin camerele de la etaj ca să mă asigur că totul era în ordine. Şi totul era în ordine — Hildy, agenta imobiliară de la Realtor, avusese grijă de asta. Toată mobila noastră încă se mai afla la locul ei — ea prefera să nu vândă case goale — dar nu mai părea să fie a noastră. Din momentul în care mama a angajat-o, ea a preluat casa noastră şi a transformat-o într-o asemenea măsură încât uneori nu mai reuşeam să îmi amintesc cum era să te simţi acasă, ca atunci când, pur şi simplu, locuiam cu toţii în ea, şi nu era scoasă la vânzare drept un loc unde oamenii vor fi fericiţi de-a pururi. Începuse să îmi dea senzaţia că era mai mult o locaţie oarecare decât o casă. Prea multe cupluri de tineri căsătoriţi uşor de păcălit bântuiseră prin ea, având ochi doar pentru metrii pătraţi şi sistemele de ventilaţie, poluând-o cu visele lor legate de schimbarea mobilierului şi de Crăciunuri imaginare. De fiecare dată când Hildy termina o vizionare şi mi se permitea să mă întorc acasă din vecini, cu Sondheim bubuind în iPod-ul meu, simţeam cum casa se îndepărta treptat de ceea ce fusese pe vremea când ne aparţinuse nouă. Parfumuri străine persistau în aer, lucrurile nu mai erau la locul lor, şi cele câteva amintiri care încă mai stăruiau în ziduri păreau să fi dispărut cu totul.

Am urcat treptele spre camera mea, care nu mai semăna cu locul unde îmi petrecusem toată viaţa de până atunci. În schimb, arăta precum camera ideală a unei adolescente, unde totul era atât de meticulos aranjat: stive de cărţi, Cd-uri în ordine alfabetică, şi teancuri de haine împăturite cu grijă. Arăta acum precum camera lui „Amy!”. Era curată, ordonată şi lipsită de personalitate, probabil, la fel ca fata imaginară cu părul strălucitor care a locuit în ea. Amy! era probabil cineva care cocea bunătăţi pentru diverse echipe sportive şi aplauda entuziasmată alături de galerie fără să îşi dea seama de totala

inutilitate a sporturilor sau măcar să însufleţească lucrurile fredonând un mic potpuriu de şlagăre. Amy! probabil avea grijă de copilaşii adorabili de pe strada ei în lipsa părinţilor şi zâmbea drăgălaş în pozele pentru panoul clasei şi era genul de adolescentă pe care orice părinte şi-ar fi dorit-o. Probabil că mai degrabă ar fi chicotit şi flirtat cu băiatul drăguţ de pe aleea ei, decât să eşueze lamentabil într-o simplă conversaţie şi să o ia la fugă. Amy!, după toate probabilităţile, nu a ucis pe nimeni recent.

Privirea mi-a căzut pe noptieră, pe care nu se aflau decât ceasul meu deşteptător şi o carte subţire, cu coperte broşate, *Mâncare, benzină şi cazare.* Era cartea preferată a tatălui meu, şi îmi dăduse exemplarul său uzat drept cadou de Crăciun. Când am desfăcut pachetul, am fost dezamăgită — speram să primesc un telefon nou. Şi probabil că şi-a dat seama, în mod evident, că nu am fost încântată de cadou. Şi pe la trei noaptea îmi treceau tot felul de gânduri prin cap, întrebându-mă dacă i-am rănit sentimentele, gânduri care, în mod categoric nu m-au lăsat să pun geană peste geană.

În momentul în care mi-o dăduse, nu trecusem mai departe de pagina de titlu. Citisem dedicaţia: *Lui Amy a mea — această carte m-a însoţit în multe călătorii*. *Sper să îţi placă la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie. Cu dragoste*, *Benjamin Curry (tatăl tău).* Dar, după aceea, a rămas acolo, pe noptiera mea, şi nu am mai deschis-o până cu câteva săptămâni în urmă, când am început, în sfârşit, să o citesc. În timp ce citeam, m-am pomenit mirându-mă ori de câte ori dădeam pagina, de ce nu o făcusem cu luni în urmă. Am citit până la pagina şaizeci şi unu şi m-am oprit. La pagina şaizeci şi doi era pus un semn alcătuit dintr-un cartonaş cu scrisul tatălui meu, nişte notiţe despre secretarul lui Lincoln, parte componentă a cercetărilor întreprinse pentru o carte. Dar era pus în roman drept semn de carte. Pagina şaizeci şi unu era locul unde ajunsese când citise din roman ultima oară iar eu nu am avut nicidecum puterea să dau pagina şi să citesc mai departe.

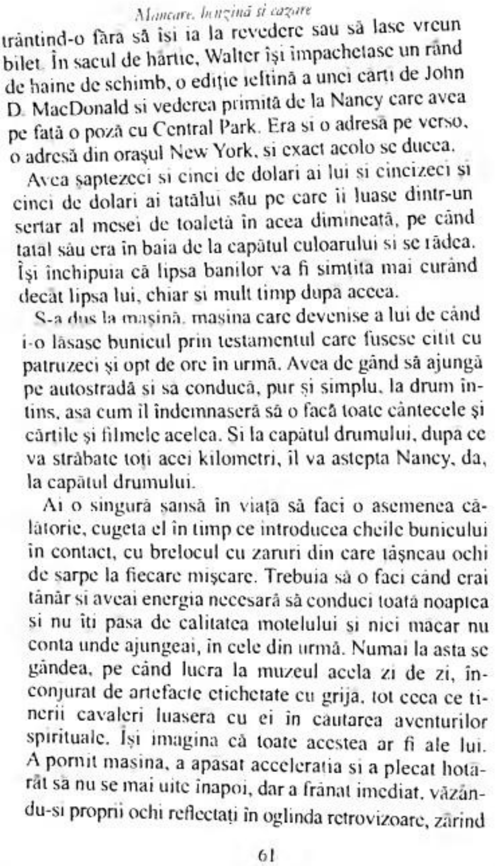

trântind-o fără să îşi ia la revedere sau să lase vreun bilet. În sacul de hârtie, Walter îşi împachetase un rând de haine de schimb, o ediţie ieftină a unei cărţi de John D. MacDonald si vederea primită de la Nancy care avea pe fată o poză cu Central Park. Era si o adresă pe verso, o adresă din oraşul New York, si exact acolo se ducea.

Avea şaptezeci si cinci de dolari ai lui si cincizeci si cinci de dolari ai tatălui său pe care îi luase dintr-un sertar al mesei de toaletă în acea dimineată, pe când tatal său era în baia de la capătul culoarului si se rădea. Îşi închipuia că lipsa banilor va fi simţita mai curând decât lipsa lui, chiar si mult timp după aceea.

S-a dus la maşină, masina care devenise a lui de când i-o lăsase bunicul prin testamentul care fusese citit cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Avea de gând să ajungă pe autostradă si sa conducă, pur şi simplu, la drum întins, asa cum îl îndemnaseră să o facă toate cântecele şi cărtile şi filmele acelea. Si la capătul drumului, după ce va străbate toţi acei kilometri, îl va astepta Nancy, da, la capătul drumului.

Ai o singură şansă în viaţa să faci o asemenea călătorie, cugeta el în timp ce introducea cheile bunicului în contact, cu brelocul cu zaruri din care ţâşneau ochi de sarpe la fiecare mişcare. Trebuia să o faci când erai tânăr si aveai energia necesară să conduci toată noaptea si nu îti pasa de calitatea motelului şi nici măcar nu conta unde ajungeai, în cele din urmă. Numai la asta se gândea, pe când lucra la muzeul acela zi de zi, înconjurat de artefacte etichetate cu grija, tot ceea ce tinerii cavaleri luasera cu ei în cautarea aventurilor spirituale. Îşi imagina că toate acestea ar fi ale lui. A pornit masina, a apasat acceleratia si a plecat hotărât să nu se mai uite înapoi, dar a frânat imediat, văzându-si proprii ochi reflectaţi în oglinda retrovizoare, zărind

Nu aflasem încă ce văzuse Walter. Nici nu eram sigură dacă voi afla vreodată. Dar nu aveam de gând să las cartea acolo. Am luat-o şi am cuibărit-o cu grijă în geanta mea. Am mai aruncat o ultimă privire în cameră, am stins lumina, am tras valiza pe rotile în hol şi am închis uşa în urma mea. De fapt, mă simţeam uşurată fiindcă nu mai eram nevoită să îmi văd camera. În ultima lună, aproape că nu stătusem deloc în ea, deoarece, în majoritatea serilor, mă trânteam pe canapeaua de jos şi urcam doar după haine. Era o amintire mult prea întunecată a vieţii mele de Dinainte. Şi încă nu avea niciun sens pentru mine faptul că absolut totul în viaţa mea se schimbase, că totul devenise viaţa de După, deşi pozele de pe pereţii mei şi vechiturile aruncate în fundul debaralei mele erau aceleaşi. Şi după cosmetizarea lui Amy! făcută de Hildy, camera părea să fi devenit o versiune a propriului meu eu, un standard pe care nu îl voi atinge niciodată.

Eram pe punctul de a târî valiza în jos pe scări, dar m-am

oprit şi m-am uitat înspre camera părinţilor mei, aflată la capătul coridorului. Nu mai intrasem acolo din dimineaţa înmormântării, când rămăsesem în prag astfel încât mama să vadă dacă rochia neagră pe care o alesesem era potrivită.

Am traversat holul, trecând pe lângă dormitorul lui Charlie, care era alături de al meu. Uşa camerei lui Charlie a rămas închisă de când mama a trântit-o în urma ei după ce literalmente îl târâse cu forţa afară de acolo cu o lună mai devreme. Am deschis uşa dormitorului matrimonial şi am rămas în prag. Deşi mai ordonată decât pe vremuri, camera, era cel puţin recognoscibilă, cu patul dublu făcut în mod ordonat şi cu teancurile de cărţi de pe fiecare noptieră. Am observat că pe cele de pe partea tatălui meu, biografii istorice voluminoase alternând cu romane poliţiste subţiri cu coperte broşate, începuse să se depună praf. Mi-am întors repede privirea, sforţându-mă să respir. Aveam senzaţia că mă aflam sub apă şi mi se termina oxigenul şi ştiam că nu voi fi în stare să mai stau mult pe acolo. Uşa dulapului tatălui meu era întredeschisă şi am văzut înăuntru suportul pentru cravate pe care i-l confecţionase Charlie în clasa a cincea, la atelierul de tâmplărie, cu cravatele atârnând de el, toate cu nodul gata făcut, pentru a economisi timp dimineaţa.

Încercând să îmi reprim sentimentul de panică ce începuse să mă cuprindă, m-am întors cu spatele la partea de cameră ce aparţinea tatălui meu şi am traversat încăperea ca să ajung la masa de toaletă a mamei. Instinctiv, am deschis sertarul de sus — cu şosete şi ciorapi — şi am băgat mâna până în spate, pe partea stângă. Sertarul era mai gol decât de obicei, dar şi aşa, mi-a trebuit o secundă să-l găsesc. Dar când am strâns între degete ceva rotund moale din plastic, am ştiut că Charlie îmi spusese adevărul. L-am scos afară şi am văzut că era un vechi ambalaj de ciorapi în formă de ou, inscripţionat pe o parte cu litere aurii, care începuseră să se desprindă: L’EGGS. Am desfăcut oul şi am văzut, aşa după cum mi se promisese, că era burduşit cu bani.

Charlie îmi spusese că îl găsise cândva, anul trecut — evitasem să îl întreb cum şi de ce. Dar o parte din mintea mea a înregistrat cât de disperat trebuie să fi fost ca să găsească banii pe care mama mea îi ascunsese în sertarul ei de ciorapi. Asta se întâmpla cam pe vremea când începusem să realizez cât de de-

parte ajunsese, de fapt. Charlie îmi spusese că băga mâna în bani doar în caz de urgenţă şi că întotdeauna avea grijă să îi pună la loc, deoarece era sigur că mama şi-ar fi dat seama, până la urmă. Întotdeauna erau vreo şase sute de dolari în ou, majoritatea în bancnote de cincizeci şi de o sută. Poate că, în cele din urmă, Charlie fusese prea dus ca să îi mai pese, sau poate că nu avusese timpul necesar să îi pună la loc înainte de a se trezi într-un avion cu destinaţia Carolina de Nord, pentru că acum nu erau decât patru sute de dolari în ou.

Am auzit uşa de jos, de la intrare, trântindu-se şi mi-am dat seama că Roger se întreba, probabil, de ce îmi lua atât de mult timp ca să îmi aduc valiza. Fără să mai stau vreo clipă pe gânduri, am băgat banii în buzunar, am închis oul cu un declic şi l-am pus la loc. O parte din conştiinţa mea căuta justificări — nu puteai avea încredere în vânătorii aceia de case şi în agenţii imobiliari îndoielnici de la Realtor, de fapt, chiar o ajutam pe mama — dar ştiam că niciunul dintre acestea nu era motivul real pentru care luasem banii. Şi atunci, de ce o făcusem?

Mi-am alungat gândul din minte şi am ieşit în grabă din cameră, închizând uşa după mine şi târându-mi valiza în jos pe scări. Când am ajuns în bucătărie, l-am văzut pe Roger stând gură-cască în faţa frigiderului. Şi-a îndreptat privirea spre mine când am bufnit valiza de podea.

— Eşti gata? m-a întrebat el.

— Mda, am răspuns eu, ca imediat apoi să mă întreb de ce tocmai începusem să mormăi precum un cowboy.

Am tras valiza înspre uşă şi i-am aruncat o privire înapoi lui Roger, care era tot în bucătărie. Se uita din nou la frigider, dându-mi astfel posibilitatea să îl studiez fără ca el să bage de seamă. Era înalt, şi bucătăria, care fusese atât de tăcută şi de liniştită în ultima vreme, părea să se fi umplut cu prezenţa lui. Mama îmi spusese că avea nouăsprezece ani şi că tocmai terminase anul întâi de facultate. Dar avea ceva în el care îl făcea să pară mai mare — sau, cel puţin, să mă facă pe mine să mă simt mai mică. Poate din cauza tremurului mâinilor.

— Chestiile astea sunt incredibile, a remarcat Roger arătând cu degetul spre frigider.

— Oh, da, am zis eu, şi am intrat în bucătărie, ştiind că se referă la magneţi. Frigiderul era acoperit cu magneţi, mult mai mulţi decât ar fi fost necesari ca să prinzi sub ei meniurile cu

livrare la domiciliu de la *Classic Thai* sau listele de cumpărături. Erau din locuri diferite — oraşe, state, ţări. Părinţii mei începuseră să îi colecţioneze în luna lor de miere şi au continuat până cu câteva luni în urmă, când mama mea a prezentat o lucrare la o conferinţă din Montana şi s-a întors cu un magnet care era un simplu pătrat de un albastru intens purtând inscripţia: BIG SKY COUNTRY (TĂRÂMUL CERULUI IMENS).

— Părinţii mei — am auzit cum vocea mea s-a împiedicat uşor în cuvintele acelea.

Cuvintele pe care întotdeauna le considerasem fireşti se transformaseră în mine terestre, capcane în care să mă împiedic şi să cad. L-am văzut pe Roger cum îşi ferea privirea de mine, îndreptându-şi din nou atenţia asupra frigiderului, ca şi cum nu ar fi observat nimic.

— Ei, ăâă, am continuat eu după o clipă de tăcere, le-au colecţionat. Din locurile pe unde au fost.

— Uau, a exclamat el, făcând un pas înapoi şi cuprinzând tot frigiderul cu privirea, de parcă ar fi fost o operă de artă. Ei bine, este impresionant. Eu nu am fost nicăieri.

— Chiar aşa? am întrebat eu surprinsă.

— Chiar aşa, mi-a confirmat el, stând cu ochii tot lipiţi de frigider. Doar în California şi Colorado. Destul de puţin, nu-i aşa?

— Nu cred, l-am contrazis eu. Eu abia dacă am ieşit din California.

Era incredibil de jenant, era ceva ce nu spusesem nimănui, cu excepţia Juliei. Ieşisem o singură dată din statul nostru — petrecusem cu toţii o vară foarte ploioasă în Cotswolds, în Anglia, în vreme ce mama făcea muncă de cercetare pentru o carte. Dar California era singurul stat american în care fusesem vreodată. Ori de câte ori mă plângeam de treaba asta, mama îmi spunea că de îndată ce voi fi văzut tot ce era de văzut în California, puteam să trecem şi la alte state.

— Şi tu?

Roger mi-a zâmbit, iar eu mi-am coborât privirea în pământ, de parcă ar fi fost o reacţie automată din partea mea.

— Ei bine, treaba asta mă face să mă simt un pic mai bine. Justificarea mea este că statul California e destul de mare, nu-i aşa? Ar fi mai rău dacă nu aş fi ieşit niciodată din New Jersey măcar sau aşa ceva.

— Credeam, am început eu, ca imediat apoi să regret că am

deschis gura.

Nu era ca şi cum aş fi ţinut morţiş să aflu răspunsul, aşa că de ce începusem să îi pun întrebarea? Dar nu puteam să o las aşa, drept care mi-am dres glasul şi am continuat:

— Ei bine, parcă mi-a spus mama că tatăl tău locuieşte în Philadelphia. Şi de aceea, tu, ăăă, faci călătoria asta.

— Aşa e, mi-a confirmat el. Dar nu am fost niciodată acolo până acum. Vine el aici, de câteva ori pe an, pentru afaceri.

— Oh, am îngăimat eu.

Mi-am ridicat privirea din pământ şi am observat că tot la frigider se uita. În timp ce îl priveam, am văzut cum se schimbă la faţă, şi ştiam că văzuse programul, cel de sub magnetul ITHACA IS GORGES! (ITHACA E UIMITOARE CU DEFILEURILE EI!) în colţul din stânga jos. Programul pe care încercam să îl ocolesc cu privirea — fără succes însă — ori de câte ori deschideam frigiderul, dar nu făcusem nimic în privinţa asta, adică să îl iau de acolo sau orice altceva.

Era tipărit pe un carton de culoare bej şi avea pe el o poză a tatălui meu pe care i-o făcuse cineva în timp ce preda. Poza era alb-negru, dar îmi dădeam seama că purta cravata pe care i-o făcusem cadou de Ziua Tatălui, cea cu câini de vânătoare micuţi imprimaţi pe ea. Avea praf de cretă pe mâini şi se uita spre partea stângă a imaginii, zâmbind. Sub poză stătea scris: BENJAMIN CURRY: O VIAŢĂ BINE TRĂITĂ.

Roger s-a uitat la mine şi ştiam că era pe punctul de a-mi spune o variantă a acelei propoziţii pe care o tot auzisem în ultimele trei luni. Cât de rău îi părea. Ce tragedie. Cum nu îşi putea găsi cuvintele. Şi chiar nu voiam să aud asta. Niciunul dintre acele cuvinte nu mă alina deloc şi el nu avea, probabil, cum să înţeleagă asta.

— Ar trebui să o pornim la drum, am intervenit eu înainte de a începe el să spună ceva.

Mi-am înşfăcat valiza de mânerul de sus, dar nici n-am apucat-o s-o ridic, că m-am şi pomenit cu Roger lângă mine, care a săltat-o cu uşurinţă.

— Lasă-mă pe mine, mi-a spus el, scoţând-o pe uşă afară. Ne vedem la maşină.

Uşa s-a trântit, iar eu m-am uitat prin bucătărie, gândindu-mă ce aş mai putea face ca să întârzii momentul când vom fi doar noi doi în maşină, ca nişte prizonieri, timp de patru zile. Am

luat farfuria pe care o lăsasem la uscat în maşina de spălat vase goală, am pus-o în dulap şi am închis uşa. Eram pe punctul de a pleca când am văzut cartea de călătorie uitată pe masa din bucătărie.Puteam să o fi lăsat acolo. Dar nu am făcut-o. Am luat-o şi, sub impulsul momentului, am tras afară şi programul de sub magnetul cu Ithaca şi l-am înfipt în secţiunea albumului cu poze de călătorie.

Apoi am închis luminile din bucătărie, am ieşit pe uşa din faţă şi am încuiat-o.

Du-te departe!

CĂLĂTORIA TA ÎNCEPE . . .

Felicitări! Porneşti într-o CĂLĂTORIE! Ai putea să călătoreşti cu avionul, trenul, automobilul, vaporul, bicicleta, sau pe jos! Oricare ar fi mijlocul de transport ales, poţi să fii sigur(ă) că vei întâlni oameni noi, vei vedea locuri noi, şi când te vei întoarce acasă vei fi o persoană schimbată do noile experienţe!

Sfaturile, recomandările şi listele conţinute în această carte te vor ajuta să te documentezi şi să îţi organizezi călătoria, oferindu-ţi garanţia unei experienţe complete.

Dar cea mai mare bucurie a unei călătorii nu poate fi niciodată planificată. Şi aceasta este reprezentată de elementul SURPRIZĂ! Fii deschis(ă) faţă de acest aspect şi astfel excursia ta va fi cu mult îmbogăţită. La urma urmei, niciodată nu poţi să ştii unde te va duce un drum!

DRUMURI FERICITE!

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 1: CALIFORNIA — Statul de Aur

Motto: Evrika — „Am găsit"

Suprafață: MARE

Informații utile: California înseamnă, de fapt, „cuptor încins". Cine știa asta? Mulțumesc chioșcului de informații din locul de parcare și odihnă.

Impresii: Este atât de mare încât este absolut posibil ca cineva să nu fi părăsit DELOC statul până la vârsta de șaptesprezece ani. Probabil că nu se poate spune același lucru și despre Rhode Island.

California este Grădina Edenului, un paradis în care să locuieşti sau pe care să îl vezi. Dar fie de crezi sau nu, nu ţi se va părea atât de fierbinte dacă nu-l ai în tine pe do-re-mi.
—***Woody Guthrie***

Am intrat pe locul din dreapta şoferului şi am trântit portiera. Roger era deja instalat la volan mişcându-se uşor în sus şi în jos, apoi înainte şi înapoi, în timp ce îşi ajusta scaunul. Probabil că şi-a găsit poziţia convenabilă, deoarece s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Eşti gata? m-a întrebat el, bătând darabana cu mâinile pe volan şi zâmbind.

— Uite, i-am spus eu, scoţând traseul mamei din geantă şi înfigându-i-l sub nas.

Făcuse o listă cu oraşele în care socotise ea că urma să ne oprim, cu indicaţii rutiere, şi o listă cu rezervări hoteliere — câte două camere în fiecare loc — împreună cu timpul estimativ petrecut la volan şi kilometri de parcurs în fiecare etapă a călătoriei. Nici dacă s-ar fi străduit enorm de mult, nu ar fi fost în stare să aleagă popasuri mai puţin interesante: Gallup, NewMexico, Tulsa, Oklahoma, Terre Haute, Indiana, Akron, Ohio.

— Acesta este traseul făcut de mama, i-am adus eu la cunoştinţă lui Roger, în timp ce îmi prindeam centura de siguranţă, trăgând adânc aer în piept şi apoi dându-i drumul năvalnic pe gură.

Simţeam cum îmi bubuia inima în piept, şi nici măcar nu ne pusesem în mişcare, ceea ce nu mi se părea a fi un semn de bun augur.

— Ai GPS? m-a întrebat el, răsfoind traseul.

Am văzut cum se întrista pe măsură ce întorcea paginile, drept care am bănuit că trebuia să fi ajuns la partea referitoare la Tulsa.

— Nu, am răspuns eu.

Avusesem unul la cealaltă maşină, dar nu mai aveam acum acea maşină, şi nu voiam să intru în amănunte din ce cauză anume.

— Dar sunt un navigator destul de bun, am adăugat eu, întorcându-mă spre bancheta din spate ca să iau atlasul rutier. Şi cred că ne-a printat indicaţiile rutiere pentru fiecare locaţie.

— Aşa e, a spus Roger, privind paginile la fel de încruntat. Ştii de ce a planificat călătoria astfel?

Am clătinat din cap.

— Cred că a făcut-o în funcţie de kilometri.

— Oh, s-a mirat el.

A răsfoit din nou paginile, studiind hărţile şi listele cu rezervări hoteliere. Părea un pic cam dezamăgit.

— Eh, aşa are sens.

— Să ştii că eu nu..., am început eu.

Voiam să aflu ce ştia fără să îi spun, de fapt, nimic. Mi-am dres glasul şi am luat-o de la capăt.

— Ştii că eu nu conduc, da?

— Exact aşa mi-a spus şi mama mea, a subliniat Roger, punând teancul de hârtii pe consola dintre noi. Nu ai carnet?

L-am privit şocată. I-am studiat expresia feţei preţ de o clipă, încercând să îmi dau seama dacă îmi punea întrebarea în necunoştinţă de cauză. Părea că da. Am simţit bătăile inimii accelerându-se puţin, dar, de această dată, de uşurare. *Nu ştia.* Nu auzise detaliile. Nu avea habar ce făcusem eu. Am avut o senzaţie de eliberare şi parcă puteam să respir ceva mai uşor.

— Nu, am răspuns eu încetişor. Am carnet. Numai că... nu conduc acum.

Era o explicaţie jalnică, dar asta era tot ce am putut încropi pe moment.

— Păcat, a afirmat el. Mie îmi place la nebunie să conduc.

Şi mie îmi plăcuse odată. Fusese cândva una din activităţile mele preferate. Şofatul însemna pentru mine punerea în ordine a gândurilor pe un fond muzical, terapia mea pe roţi. Părea nedrept că pe lângă toate lucrurile care îmi fuseseră luate, se număra şi acesta. Am ridicat din umeri sperând să par nonşalantă.

— Cred că, pur şi simplu, nu mi se potriveşte.

— Ei bine, a conchis Roger, dându-mi teancul de hârtii. Am parcurs primul set de indicaţii rutiere conform cărora ar trebui să ajungem la Gallup în aproximativ nouă ore. Eşti gata? m-a întrebat el din nou, părând mult mai puţin entuziasmat de data asta.

Am confirmat din cap.

— Hai să pornim la drum.

I-am dat cheile lui Roger şi el a pornit maşina. Am închis ochii o clipă în timp ce maşina se punea în mişcare, încercând să mă autoconving că totul era în regulă, că totul va fi bine. Am

deschis ochii la timp ca să văd uşa garajului închizându-se, şi pe Roger semnalizând ca să intre pe aleea circulară. Am aruncat o ultimă privire casei, dându-mi seama că data viitoare când o voi vedea — dacă o voi mai vedea vreodată — nu va mai fi a mea. BINE AŢI VENIT ACASĂ a exclamat pancarta şi a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de dispariţia casei din raza mea vizuală.

Mi-am întors privirea înainte, reamintindu-mi că trebuie să respir în continuare şi privind casele din vecinătate care treceau în zbor prin dreptul geamului maşinii. M-am uitat la Roger, cu sentimentul că abia acum îmi dădeam scama de realitatea situaţiei. Urma să stau blocată în imediata apropiere a unui tip, pe care nu îl cunoşteam, în mod permanent, pentru următoarele patru zile. Un tip cu adevărat drăguţ despre care nu ştiam mare lucru. M-am uitat afară pe fereastră în timp ce Roger îşi croia drum spre centrul oraşului Raven Rock. Ce mă nelinişte a era faptul că urma să fim împreună toată-ziua-zi-de-zi. Ştiam că păream a fi în regulă, de fapt, doar atâta timp cât cineva nu vorbea cu mine prea multă vreme. Nu eram actriţă de pomana. Dar ştiam că dacă cineva mă studia mai îndeaproape, ar fi putut să îşi dea seama că eram departe de a fi în regulă şi că eram de-a dreptul ridicolă. Şi îmi era efectiv teamă că, petrecându-ne atâta timp împreună, Roger va avea ocazia să observe acest lucru.

În timp ce ne îndreptam spre strada principală a oraşului şi Roger a accelerat pentru a se integra în trafic, mi-am dat seama că nu mă puteam stăpâni să nu tresar şi să apăs tare piciorul în podea, pe frâna închipuită, ori de câte ori mi se părea că el se apropia prea tare de maşina din faţa noastră. Şi maşinile de pe cealaltă bandă şi cele care traversau intersecţia pur şi simplu zburau pe lângă noi. De ce trebuia toată lumea să meargă atât de *repede*?

Maşina din spatele nostru a claxonat, tare, şi m-am pomenit tresărind uşor. L-am văzut pe Roger aruncându-mi o privire în timp ce semnaliza ca să o ia la dreapta pe Campus Drive.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

— Da, m-am repezit eu să răspund, holbându-mă la săgeata mică verde ce clipea intermitent şi luptându-mă cu panica ce începuse să mă cuprindă văzând că intenţiona să o luăm pe autostradă. Dar să ştii că ajungem mai repede dacă o iei pe

Alvarez, i-am sugerat eu.

— Într-adevăr? s-a mirat el. Dar o putem lua pe scurtătură pe...

— Nu , am spus eu mai tare decât aş fi vrut. Dacă o iei drept pe aici, poţi ajunge pe Drumul Statal 2. E mai rapid.

Culoarea semaforului s-a schimbat, iar Roger a făcut o scurtă pauză înainte de a opri semnalizatorul şi a o porni drept înainte.

— Sigur că da, a consimţit el.

Stăteam cu ochii aţintiţi pe fereastră, respirând adânc şi făcând eforturi să mă calmez, încercând să nu mă gândesc cât de aproape tocmai ajunsesem de intersecţia de la Universitate. Nu aveam habar dacă panglicile şi semnele indicatoare încă se mai aflau acolo, sau dacă o sfârşiseră în pubelele de reciclare şi cuiburile păsărilor. Nu voiam să ştiu. Voiam doar să plec de acolo cât mai repede posibil.

Pe măsură ce ne apropiam de autostradă, mi-a trăsnit prin cap — probabil că un pic prea târziu — că aceea va fi poate ultima dată când îmi voi vedea oraşul. Raven Rock nu avea să mai fie căminul meu de acum încolo. Şi, de fapt, niciodată nu mi-am acordat răgazul necesar să mă gândesc la asta. Acesta era, nici mai mult, nici mai puţin, decât locul unde trăisem dintotdeauna, destul de plicticos, cu posibilităţi destul de limitate. Dar era *al meu,* cu toată istoria lui, bună sau rea, înfăşurat în ea ca într-un cocon. Vedeam cum reperele din viaţa mea treceau prin dreptul ferestrei cu viteză mult mai mare decât cea la care m-aş fi simţit în largul meu. Fast food-ul *Fosters Freeze* unde eu şi Charlie obişnuiam să mergem să ne luăm shake-uri, şi *Jamba Juice* şi unde el m-a umilit în ultimul hal pe când aveam doisprezece ani. Mi-a spus că atunci când strigai „JAMBA!” cât te ţinea gura, toţi angajaţii răspundeau în cor: „JUICE!”. Minţise.

M-am răsucit pe scaun ca să cuprind cât puteam de mult cu privirea, dar după aceea Roger a cotit-o pe rampa de intrare pe autostradă şi, din fericire, nu a făcut niciun comentariu referitor la faptul că am luat-o pe traseul mai pitoresc pentru a ajunge acolo. M-am uitat în oglinda retrovizoare de pe partea mea dreaptă ca să văd cum Raven Rock se îndepărta din ce în ce mai tare, devenind doar un alt punct pe o hartă, doar un alt oraş anonim pe care îl lăsam în urma noastră. Şi, în timp ce îl

priveam, a dispărut treptat din raza mea vizuală până când nu am mai văzut în spatele meu decât celelalte maşini de pe autostradă.

Am parcurs vreo treizeci de kilometri în linişte. De îndată ce am ieşit din Raven Rock şi de pe drumurile de legătură spre autostradă, nu mă mai deranja atât de tare faptul că mă aflam în maşină. Pe autostradă, unde nu erau semafoare sau oameni care să le traverseze în fugă, simţeam că mă puteam relaxa cât de cât.

Şi Roger părea a fi un şofer bun, simţindu-se în largul său în maşina mamei mele mai mult decât m-aş fi aşteptat. Îi tot arun-cam priviri pe furiş. Nu îmi dădusem niciodată seama până atunci cât de mici erau scaunele din faţă. Păream să fim mult mai aproape decât anticipasem eu. Ori de câte ori se mişca, îmi atrăgea atenţia, iar eu stăteam chiar pe marginea scaunului, practic lipită de uşă, astfel încât să nu ne ciocnim coatele accidental pe consolă sau orice altceva. Roger părea că ocupa mult spaţiu, totuşi, conducând cu scaunul împins mult în spate, şi cu picioarele lui înveşmântate în jeanşi întinse la maximum. Conducea cu o mână pe volan şi cu cealaltă rezemată de geamul portierei. Nu acesta era stilul meu — atunci când conduceam stăteam cu mâinile lipite de volan, poziţionate cu stricteţe, una la ora zece şi cealaltă la ora două. Dar el deţinea controlul asupra maşinii, fără să conducă prea repede, dar suficient de rapid încât să ţină pasul cu coloana. Traficul era fluid, din fericire, dar pe sensul opus se circula bară la bară, fără niciun motiv aparent, la ora prânzului într-o zi de joi.

— Hei, a spus Roger, spărgând tăcerea din maşină.

A bătut cu degetul în geamul lateral de pe partea şoferului. M-am uitat într-acolo şi am dat cu ochii de o săgeată galbenă familiară şi un banner binecunoscut de-a curmezişul autostrăzii.

— Ce zici? m-a întrebat el. Ţi-e foame?

— O să îi simt lipsa, a declarat Roger, înfundându-şi mâna în punga albă din hârtie aşezată între noi şi scoţând la iveala un cartof prăjit. Îmi place fast-foodul sub toate formele, dar nimic nu se compară cu In-N-Out.

Am gustat plină de precauţie din burgerul meu şi am dat din cap apreciativ. Stăteam în portbagajul Jeepului Liberty, un loc căruia Charlie şi cu mine îi spusessem dintotdeauna sărindar, un spaţiu deschis proiectat pentru depozitarea

bagajelor. Hayonul era ridicat şi stăteam acolo bălăbănindu-ne picioarele peste margine. Soarele devenea tot mai puternic, şi, din pricina strălucirii lui, cu greu îl puteam privi pe Roger drept în faţă.

Dar ochelarii mei se făcuseră zob cu trei luni în urmă, drept urmare mă obişnuisem să îmi mijesc ochii. Maşinile de pe autostradă treceau în viteză prin dreapta noastră, iar pe partea stângă era o angajată de la In-N-Out care, după toate aparenţele, se despărţea de prietenul ei — în gura mare — la telefon.

<table>
<tr><td colspan="2">06-06
Numărul dumneavoastră de client este
19
IN-N-OUT BURGER ROCK FALLS
06-06
12:01 PM
136 1 69 1127</td></tr>
<tr><td colspan="2">Casier: KATIE
Număr casă: 5</td></tr>
<tr><td>Burger Animal Style
Xtra Sos
2 Pachete Cartofi Pai
Bere fără alcool
Shake căpşuni
Cola dietetică</td><td>2.80
2.80
2.18
1.30
1.60
1.30</td></tr>
<tr><td>La pachet
TVA
Total datorat</td><td>
.23
$12.21</td></tr>
<tr><td>
Rest</td><td>$12.21
$.00</td></tr>
<tr><td colspan="2">MULŢUMIM!</td></tr>
</table>

Ne-am luat mâncarea la pachet, dar în timp ce Roger se chinuia să muşte o bucăţica din hamburgerul său în timp ce ieşea din parcare, a devenit clar ca lumina zilei că, în cazul de faţă, trebuia să mănânce întâi şi după aceea să conducă, aşa că a tras din nou maşina în parcare. Nu mi-am dat seama decât atunci când mi-a spus Roger, după ce am făcut comanda, că In-N-Out era un lanţ de burgeri aflat exclusiv pe Coasta de Vest. Nu exista nici un In-N-Out în Connecticut, deoarece, în mod vădit, statul acela era un pustiu neospitalier.

— Este enervant, a remarcat Roger, scuturând punga de hârtie.

Terminasem de mult cartofii prăjiţi, fiecare din cornetul său, dar se părea că mai erau câţiva rătăciţi care se rostogoleau pe fundul pungii. Şi bineînţeles că a scos la iveală o mână de cartofi.

— Fiindcă i-am dus dorul cât timp am fost plecat la şcoală, a continuat el. Cel mai apropiat de Colorado era în Utah, dar era un pic cam departe pentru un burger. Nu că ar fi fost imposibil. Cu excepţia faptului că nu aveam maşină.

Am sorbit o înghiţitură de milkshake ca să am puţin răgaz să mă gândesc la un răspuns.

— Colorado? am întrebat eu într-un final, amintindu-mi de abţibildul de pe bara de protecţie. Acolo înveţi?

El a dat din cap.

— La Colegiul Colorado din Colorado Springs. Este o şcoală bună. Şi am o mulţime de prieteni grozavi...

Mi s-a părut că, preţ de o clipă, am văzut o umbră trecând peste chipul lui Roger în timp ce a rostit acele cuvinte, ca să dispară imediat după aceea.

— Oricum, mi-am planificat să stau aici toată vara. Dar după examenele finale, tata a început să mă pistoneze să îmi petrec vara cu el în Philly.

— Acolo locuieşte tatăl tău?

Am regretat cuvintele de îndată ce mi-au ieşit pe gură.

În primul rând, îmi vorbise despre treaba asta acasă, în bucătărie. În al doilea rând, ştiam deja acest lucru. Şi în al treilea rând, aveam senzaţia că mă aşteptau patru zile foarte lungi dacă nu încetam să mă port ca o idioată.

Chiar dacă a observat ceva, Roger nu a dat nimic de înţeles.

— Mda, a mormăit el, scuturând din nou punga şi scoţând la iveală încă vreo câţiva cartofi. Locuieşte acolo cu noua lui soţie şi cu fiul ei. S-a speriat de moarte când a văzut calificativele mele şi mi-a spus că vrea să merg acolo ca să, citez, „învăţ ce înseamnă disciplina”. Ceea ce pare a fi o modalitate grozavă de a-ţi petrece vara. Nu cunosc pe nimeni acolo. Şi ce aş putea să fac eu în Philadelphia?

— Să mănânci cheeseburgeri? am întrebat eu, sub impulsul momentului.

Roger a izbucnit în râs pentru prima oară, râzând cu un glas puternic ce reverbera, părând să umple tot spaţiul.

— Corect, a confirmat el. Cheeseburgeri şi cremă de brânză.

Cred că niciunuia dintre noi nu i-a mai venit în minte vreun fel de mâncare specific Philadelphiei, deoarece s-a lăsat tăcerea între noi. Am mai sorbit o înghiţitură lungă de milkshake, simţindu-l pe Roger cum mă studiază. I-am aruncat o privire şi am văzut că citea ce era scris pe spatele tricoului meu, lista actorilor care au făcut parte din distribuţia piesei.

— Musicalul acesta, a început el.

Am remarcat că a pronunţat cuvântul „musical” ca şi cum ar fi fost într-o limbă străină, ca şi cum nu ar fi fost un cuvânt pe care îl folosea adeseori.

— Ai jucat în el?

Părea surprins.

— Mda, am răspuns eu, întorcându-mă cu faţa spre el, astfel încât să nu mai poată citi ce era scris pe spatele meu.

— Am avut, hmm, rolul principal.

Am văzut cum Roger şi-a arcuit brusc sprâncenele şi mi-am coborât privirea înapoi la capacul de plastic al paharului meu cu milkshake. Îi înţelegeam surprinderea. Chiar înainte de acea întâmplare, oamenii păruseră întotdeauna surprinşi când auzeau că eram actriţă. Însă mi-a plăcut dintotdeauna să am şansa să devin altcineva timp de câteva ore. Cineva pentru care au fost scrise cuvintele, fiecare gest şi emoţie au fost îndelung gândite şi deznodământul a fost bine conturat. Aproape ca şi în viaţă. Fără surprize însă.

— Aşadar, am reluat eu după un moment de tăcere, cred că ar trebui să ne întoarcem pe drumul nostru, ce zici?

Roger a dat din cap aprobator.

— Probabil că da.

A sorbit o înghiţitură din berea lui fără alcool şi s-a uitat înspre autostradă.

— Ştii ceva, a rostit el gânditor, nu cred că o să ne ia patru zile. Nişte prieteni de-ai mei au traversat ţara şi au făcut-o în treizeci şi şase de ore.

— Vorbeşti serios?

— Mda. Cu toate că nu îmi vine să cred că au făcut vreun popas — cred că au condus fără oprire. Şi probabil că au călcat destul de tare acceleraţia, a adăugat el.

— Hmm, am bălmăjit eu, neştiind prea bine cum să reacţionez.

Mi-a trăsnit prin cap că, de vreme ce eu nu voiam să fac asta, Roger probabil nu voia nici atât. De ce să îşi dorească un student la colegiu aproape ajuns în anul al doilea de studiu să îşi petreacă patru zile traversând ţara la volan ca să transporte o elevă de liceu? Probabil că era felul lui de a spune că intenţiona să scape cât mai repede de treaba asta.

— Ai fost vreodată într-o excursie? m-a chestionat el.

M-am întors spre el privindu-l chiorâş din pricina soarelui şi am scuturat din cap, simţindu-mă tare stingheră. Ştiam că nu se referea la o călătorie împreună cu familia având drept scop vizitarea obiectivelor turistice. Se referea la o *excursie* din acelea, făcute de găştile de fiţe din colegiu.

— Dar tu ai fost? i-am întors eu vorba, cu toate că aveam sentimentul că răspunsul va fi da.

El mi-a confirmat cu o aplecare a capului.

— Cu toate că a fost doar în interiorul statului. Dar nu mai sus de San Fran şi nici mai jos de San Diego. Şi nu ştiu...

A făcut o pauză ca să cerceteze punga din priviri. A scuturat-o plin de speranţă, a cotrobăit prin ea şi a pescuit trei cartofi prăjiţi. A luat unul, iar pe ceilalţi mi i-a oferit mie.

— Ultimii doi, a spus el. Ia-i.

Am luat unul, lăsându-i-l lui pe celălalt. A zâmbit şi l-a mâncat, părând dus pe gânduri.

— Credeam că această călătorie o să fie mai degrabă ca o excursie în adevăratul sens al cuvântului, şi-a dat el cu părerea. Nu ştiu cum să spun. Mai multe locuri interesante. Sau cel puţin un traseu pe care să ni-l alegem noi.

Am mai luat o înghiţitură din milkshake-ul meu, sperând ca sentimentul meu de uşurare să nu fie vizibil. Deci nu cu *mine* avea el o problemă, ci mai degrabă cu varianta de călătorie a mamei mele. Ceea ce era întru totul de înţeles, având în vedere opririle de pe traseu pe care le alesese ea pentru noi.

M-am gândit la ceea ce tocmai recitisem din cartea tatălui meu. Cum să pleci de acasă şi să conduci la drum întins, şi cum poţi să o faci doar când eşti tânăr. Şi, pentru prima oară, mi-a trecut prin cap că această călătorie ar merita poate să fie consemnată în jurnal, la urma urmei.

— Ei bine, am zis eu, nevenindu-mi să cred pe de-a-ntregul

că tocmai eram pe cale de a sugera aşa ceva. Vreau să spun că am putea să mergem pe alt traseu. Atâta timp cât ajungem acolo în patru zile, chiar mai contează pe unde o luăm?

— Vorbeşti serios? s-a mirat Roger. Şi cum rămâne cu rezervările făcute de mama ta?

Am ridicat din umeri, cu toate că inima mi se zbatea în piept. Era o întrebare legitimă. O cunoşteam destul de bine pe mama ca să îmi dau scama că va suna probabil la fiecare hotel ca să se asigure că ne-am cazat. Dar o părticică nesăbuită din mine voia să fie copilul dificil, măcar de data asta. Voia să o facă să se îngrijoreze din cauza *mea*, în schimb. Voia să o facă să ştie cum era să te simţi abandonată.

— Nu îmi pasă, am declarat eu.

Nu era întru totul adevărat, dar îmi plăcea senzaţia pe care o aveam atunci când o spuneam. Era ceva ce i-ar fi stat lui Charlie in fire să facă. Şi ceva ce Amy! nu ar face-o nici într-un milion de ani. Şi, în timp ce mă gândeam la cei patru sute de dolari din buzunarul meu din faţă, am avut brusc revelaţia că i-am putea folosi pentru a ne cumpăra măcar un strop de libertate.

Roger a clipit nedumerit spre mine.

— Bine, a consimţit el.

S-a răsucit ca să mă privească mai bine drept în faţă, sprijinindu-se cu spatele de fereastră.

— Şi pe unde o să mergem?

— O să ajungem acolo până pe zece, da? am întrebat eu repede.

Mamei mele nu avea să îi placă deloc faptul că îi ignoram traseul, dar ştiam că o să facă o criză de isterie dacă făceam pe drum mai mult decât socotise ea.

— Facem doar un ocol, am clarificat eu situaţia.

— Doar un ocol, a fost Roger de acord cu mine, dând din cap.

Mi-a zâmbit şi am simţit nevoia să îi zâmbesc şi eu la rândul meu. Nu am făcut-o, dar senzaţia stăruia undeva acolo, pentru prima oară după luni de zile.

Angajata de la In-N-Out din stânga noastră şi-a ridicat brusc glasul şi a început să zbiere la viitorul ei fost prieten. Din câte ne-am dat seama, îl chema Kyle şi ştia exact ce făcuse. Având impresia că am tras cu urechea şi am auzit ceva ce probabil nu

ar fi trebuit să aud, am sărit în picioare şi am ocolit maşina prin partea din faţă, dar am văzut că Roger nu s-a clintit din loc. Încă îi mai asculta pe cei doi cum se despărţeau cu o expresie uşor îngreţoşată întipărită pe chip.

— Roger?

— Imediat, s-a repezit el să îmi răspundă, ridicându-se la rândul său şi mototolind punga din hârtie. Ne-am prins centurile de siguranţă iar Roger a pornit motorul.

— Dacă tot e să fie o excursie adevărată, a spus el, dând în marşarier ca să iasă din locul de parcare şi îndreptându-se spre ieşire, avem nevoie de cele necesare drumului.

— Cum ar fi benzina?

— Nu, a răspuns el. Ei bine, da, şi-a îndulcit el tonul, privind în jos, la aparatura de bord. În schimb, două lucruri sunt absolut necesare atunci când porneşti la drum.

— Şi care sunt acelea?

Roger mi-a zâmbit în timp ce oprea la semafor.

— Gustările şi muzica, m-a lămurit el. Nu neapărat în această ordine.

— Ce părere ai de Billy Joel? m-a întrebat Roger căutând pe iPod-ul său.

Încă ne mai aflam în parcarea din Sunshine Mart, deoarece Roger susţinea că nu puteam porni la drum fără muzică. S-a oferit să pună un mix alcătuit din melodiile mele preferate, dar am amânat treaba asta, lăsându-l pe el să aleagă muzica. Pe iPod-ul meu aveam, în cea mai mare parte, coloanele sonore ale musicalurilor de pe Broadway sau oldies, melodii care au fost cândva în vogă, dar Roger nu părea a fi un admirator secret al lui Andrew Lloyd Webber.

Mi-am ridicat privirea din atlasul rutier.

— Cred că merge.

Nu voiam să îi mărturisesc că cele mai multe cunoştinţe ale mele despre Billy Joel proveneau din musicalul *Movin' Out.* Mi-am scos gustările din punga de plastic, mi-am pus sucul acidulat în suportul pentru pahare din spate şi am desfăcut punga mea Red Vines cu batoane de lemn dulce roşu. Roger îşi făcuse provizii de Abba-Zaba, batoane cu unt de arahide şi caramel, spunându-mi că nu se găsesc decât în California — făcându-mă să mă întreb încă o dată de ce naiba şi-ar dori cineva vreodată să locuiască în Connecticut. Am scos afară berea lui fără alcool şi i-

am pus-o în suportul pentru pahare din faţă, apoi am pus punga cu gustări în spatele meu, pe bancheta din spate.

— Aşadar, Billy să fie, a declarat Roger, navigând pe iPod şi apăsând apoi pe buton. Excelent.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra hărţii, trecând cu degetul arătător peste toate autostrăzile ce împânzeau statul California, care părea imposibil de mare. În atlas, se desfăşura pe patru pagini. Connecticut, după cum am constatat când am trecut de el răsfoind paginile, împărţea aceeaşi pagină cu Rhode Island. Am ajuns la pagina unde era reprezentată California Centrală şi, de îndată ce am dat cu ochii de ea, am ştiut unde voiam să merg: Parcul Naţional Yosemite. Era la şase ore distanţă de mers cu maşina de Raven Rock, şi o parte din el a fost fondat de către strămoşii mei din partea tatălui meu. Obişnuiam să ne petrecem acolo câte două săptămâni în fiecare vară — tata, Charlie şi eu. Am încetat să ne mai ducem acolo cu câţiva ani în urmă, fără niciun motiv anume. Se părea că nici unul dintre noi nu mai avea timp pentru aşa ceva. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise până când nu l-am văzut pe hartă, pe autostrada interstatală, la o distanţă de jumătate de stat de unde ne aflam.

— Cred, am început eu, după care mi-am dres glasul.

Roger şi-a ridicat privirea din iPod-ul lui, mutându-şi-o spre atlasul din poala mea.

— Avem vreo destinaţie? m-a întrebat el zâmbind.

— Poate că da, am afirmat eu.

M-am uitat la hartă, la degetul meu care se odihnea pe o pată verde ce reprezenta parcul naţional. Şi dacă el nu voia să meargă acolo? Şi dacă credea că era o idee tâmpită? Nici măcar eu nu ştiam prea bine de ce voiam să merg acolo. În ultima vreme mă străduisem din răsputeri să evit locurile care îmi aminteau de lucruri de care nu voiam să îmi reamintesc. Dar, dintr-odată, devenise singurul loc în care aş fi vrut să fiu. Am tras adânc aer în piept.

— Ai fost vreodată în Yosemite?

Travel Scrapbook
IN-
OUT
BURGER
SUNSHINE MART
Santa Bonita's
Oldest Convenience Market
since 1971!
GAS SALE 87 GRADE 42.95
CREAM SODA 1.95
ROOT BEER 1.95
2 RED VINES 4.00
5 ABBA-ZABA 6.95
TOSTITOS 3.95
DORITOS 3.95
SKITTLES 1.99
REESE'S PIECES 1.99
TOTAL: 69.68
DATE: June 06
PAYMENT:
CREDIT
AMELIA E. CURRY
XXXX XXXX XXXX 8766
WE APPRECIATE YOUR BUSINESS!
COME BACK SOON!

Dacă nu ai prins niciodată un iepure, nu eşti un prieten de-al meu.

—**Elvis Presley**

Cu NOUĂ ANI ÎN URMĂ

— Nu am ajuns încă? se smiorcăia Charlie, lovind cu picioarele în spătarul scaunului meu.

M-am întors ca să-i arunc o privire ucigătoare fratelui meu care stătea tolănit pe bancheta din spate şi cu ochii pe fereastră.

— Încetează odată, l-am admonestat eu. Eşti agasant.

Reacţia lui Charlie a fost să lovească din nou în spătarul scaunului meu, şi mai tare de data asta.

— Tati! am strigat eu, întorcându-mă cu faţa spre tatăl meu care era la volan.

— Da? mi-a răspuns el.

Bătea darabana cu degetele pe volan în ritmul muzicii lui Elvis, total absent la ceea ce se întâmpla în spatele lui.

— *Charlie mă loveşte cu picioarele.*

— Chiar aşa?

Tata s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Ce alonjă uimitoare ai, fiule!

— Vreau să spun, am reluat eu frustrată, că loveşte cu *picioarele* în *spătarul* scaunului meu!

— Ah! a exclamat tatăl meu. În cazul acesta, abţine-te, te rog. Mamei nu o să îi placă deloc urmele de picioare de pe tapiţerie.

Charlie a mormăit ceva ininteligibil şi l-am văzut în oglinda retrovizoare cum s-a tolănit şi mai mult pe bancheta din spate. Când mergeam în asemenea călătorii, eu aveam voie întotdeauna să stau în faţă, deoarece în copilărie avusesem rău de maşină. Deşi îmi trecuse acum, devenise o obişnuinţă. Când mama mergea împreună cu noi la un drum lung, stătea în spate cu Charlie, fiecare citind din cartea sa. Din spate nu se auzea nimic altceva decât vreun hohot de râs ocazional generat de ceva ce unul dintre ei tocmai citise. Îl vedeam pe Charlie cum îi dădea mamei orice citea la vremea respectivă, marcând cu degetul pasajul care îl făcuse să râdă, şi o vedeam pe mama cum îi zâmbea la rândul său.

Dar atâta timp cât ne aflam în maşină, nu mă deranja

niciodată acea lume a cărţilor, numai a lor, în care se refugiau. Asta fiindcă tata şi cu mine aveam propria noastră rutină pe scaunele din faţă, iar eu aveam responsabilităţile mele.

Mă învăţase să descifrez o hartă cam de pe vremea când învăţam să citesc, iar eu eram întotdeauna navigatorul.

— Ei bine, dragul meu Sancho Panza, obişnuia el să mi se adreseze. Spune-ne traseul.

Habar nu aveam la ce făcea aluzie, dar nu îmi păsa. Mă simţeam importantă. În sarcina mea cădea să mă asigur că mergeam în direcţia corectă şi, în cazul în care traficul era aglomerat sau drumul blocat, să găsesc o rută alternativă. Când se termina un CD, eu răspundeam de înlocuirea lui cu unul nou. Nu că aş fi avut prea multe dintre care să aleg. În general, atunci când conducea tata, se asculta Elvis tot timpul.

Pusese două tuburi de dropsuri Life Savers (Colaci de salvare) în compartimentul pentru pahare şi aveam voie să iau oricâte doream, cu condiţia ca atunci când el întindea mâna, să fiu pregătită să desfac un drops din ambalaj şi să îi dau drumul în palma lui.

Charlie a izbit din nou cu piciorul în spătarul scaunului meu, de data aceasta în mod repetat, devenind din ce în ce mai supărător. Decât să îi dau satisfacţia de a mă întoarce din nou cu faţa spre el, am preferat să mă uit, pur şi simplu, drept înainte şi să mă servesc cu încă un drops cu mentă Wint-O-Green.

Ori de câte ori eram doar noi trei, Charlie devenea teribil de enervant. Întotdeauna era mai agitat decât mine şi lectura era singurul lucru care îl mai calma.

Loviturile de picioare s-au înteţit iar eu m-am întors vijelios spre el:

— *Încetează* odată!

— Haide fiule, a intervenit tata, aruncând o privire în spate. Uite ce e — poţi să alegi tu magnetul de data asta. Ce zici?

— Mi-e indiferent, a murmurat Charlie, dar s-a aşezat ceva mai drept şi s-a potolit.

— Şi vedem ce se apropie de noi acum? a întrebat tata, reducând volumul melodiei *Hound Dog* ca să marcheze momentul.

M-am uitat afară pe fereastră, pe partea stângă, şi l-am văzut. Yosemite. Iată şi ghereta micuţă din lemn şi gardianul în

uniforma lui verde care stătea în faţa ei, taxând fiecare maşină cu câte douăzeci de dolari şi oferind, în schimb, un permis de intrare şi o hartă. După aceea ne făcea un semn cu mâna înspre poartă, permiţându-ne accesul într-o altă lume. Mi-am dat capul pe spate cât am putut de tare ca să mă uit în sus, la copaci.

— Îl vedem, a strigat Charlie de pe bancheta din spate, iar eu mi-am ţinut răsuflarea, aşteptând ca tatăl meu să spună ceea ce spunea de fiecare dată când intram pe această poartă.

— Ne-am întors, a anunţat el, o tu, magnific şi antic edificiu din piatră. Ne-ai simţit lipsa?

LISTA DE REDARE NR. 1
ALCATUITA DE ROGER

„Părăsind California" sau „Pornind la drum" sau „Gustările sunt importante, dar nu la fel de importante ca melodiile".

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMATIE
"Going to California"	Led Zeppelin
"Drive Away My Heart"	Ida Maria
"California in Popular Song"	The Lucksmiths
"I See You"	Mika
"Travel Song"	Someone Still Loves You, Boris Yeltsin
"Miss California"	Jack's Mannequin
"The General Specific"	Band of Horses
"I'm Movin' Out (Anthony's Song)"	Billy Joel
"Life in the Fast Lane"	Eagles
"Birds of a Feather"	The Rosenbergs
"Limelight"	Rush
"All My Stars Aligned"	St. Vincent
"Unhurried Hearts"	Harlem Shakes
"The Wild"	Princeton
"I Stand Corrected"	Vampire Weekend
"In California" (Live)	Neko Case
"Nobody Lost, Nobody Found"	Cut Copy
"Vanilla Twilight"	Owl City
"Adrift"	Jack Johnson

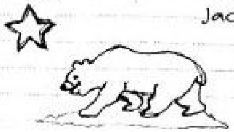

SPRE YOSEMITE

REPUBLICA CALIFORNIA

TABĂRA CURRY
PARCUL NAŢIONAL YOSEMITE

SERVICII PENTRU OASPEŢI

6 iunie / 8:21 p.m.
Nr. oaspeți: 2
Rezervare: Nu

Tip de cazare solicitată:
Căsuță camping cu baie
Căsuță camping fără baie

Tip de cazare disponibilă:
Cort pânză / 1 pat

Notă:
Oaspeții au cerut în mod expres să fie anunțați imediat în cazul în care se eliberează o căsuță cu mai multe paturi.
Durata sejurului: 1 noapte
Preț: $40.00
CASH

ATENŢIE LA URŞI!!

Îndepărtați TOATE obiectele mirositoare din mașină, cum ar fi: săpun, șampon, pastă de dinți, gunoi, machiaj, parfum, băuturi, mâncare, genți frigorifice, CHIAR DACĂ SUNT GOALE.

Încuiați toate articolele MIROSITOARE în VESTIARUL URȘILOR aflat în afara căsuței/cortului dumneavoastră.

Yosemite NU ESTE RĂSPUNZĂTOR de pierderea sau deteriorarea bunurilor aflate în proprietatea dumneavoastră.

Mi-ar plăcea să visez că toate necazurile mele au ajuns departe pe un pat de stele din California.
—***Wilco***

— Uau, s-a minunat Roger în momentul când am ieşit din biroul rezervaţiei. Urşi, carevasăzică?

— Urşi, i-am confirmat eu.

Mi se luase o piatră de pe inimă fiindcă aveau măcar o căsuţă liberă. Se părea că majoritatea turiştilor îşi făcuseră rezervări cu luni de zile înainte, ceea ce mie nu-mi trăsnise prin cap, deoarece tatăl meu se ocupase întotdeauna de treburile astea. Dar aveau o rezervare anulată, aşa că ne fusese repartizată ultima căsuţă liberă. Nu era genul de căsuţă în care eram obişnuită să stau, ci un cort din pânză. Avea un singur pat, dar, pe moment, încercam să nu mă gândesc la asta. Dar ne luase atâta timp ca să ajungem până aici — şi apoi încă o oră doar ca să parcurgem distanţa de la poarta parcului Yosemite până la Tabăra Curry — încât dacă ar fi trebuit să facem cale întoarsă ar fi fost realmente deprimant.

După ce am plătit pentru cameră, am fost nevoiţi să ne uităm la o înregistrare video în care un urs a distrus o maşină break ca apoi să se aşeze pe jos şi să mănânce chipsurile lăsate de proprietari înăuntru, punându-şi astfel maşina în pericol. Pe când vizionam filmuleţul mă întrebam de ce oare cameramanul nu a intervenit deloc şi nici măcar nu a trimis pe cineva să-i avertizeze pe proprietarii maşinii. Dar mesajul care trebuia să ne rămână întipărit în minte era că urşii din Yosemite erau periculoşi, în special pentru autovehicule. Şi după aceea a trebuit să semnăm declaraţii în care se stipula că nu îi vom da în judecată dacă maşina avea să fie deteriorată, chiar dacă *nu* lăsasem chipsuri înăuntru.

Ne-am întors în parcarea principală, trecând pe lângă Pavilionul Curry unde se lua masa — căruia dintotdeauna îi spusesem Cabana.

Cu toate că începuse să se întunece, încă mai era suficientă lumină ca să vedem ce era în jurul nostru. Ceea ce era un lucru bun, deoarece atunci când se întuneca la Yosemite, era cu adevărat *întuneric.* Nu erau lumini pe nicăieri prin altă parte decât în jurul cabanei. Ceea ce îţi permitea să vezi stelele cu mai multă uşurinţă, dar era mai greu să îţi găseşti căsuţa.

În vreme ce mergeam pe poteca pavată, am observat că

Roger privea în sus, cu gura uşor căscată. Mi-am ridicat şi eu privirea spre peisajul pe care încă îl mai puteam întrezări. Deşi nu mă aflam pentru prima oară aici, parcul Yosemite continua să mă uimească. Peste tot în jur erau munţi şi copaci bătrâni uriaşi care te făceau să te simţi mic de tot. Aerul era mai curat şi mai tare şi simţeam mereu nevoia să respir mai adânc. Dintotdeauna mi se păruse a fi un loc diferit, cu reguli care nu se aplicau nicăieri în altă parte. De exemplu, să trebuiască să îţi iei şamponul din maşină ca să ţii la distanţă vieţuitoarele sălbatice înfometate.

Ne-am strâns şi toate gustările şi am luat din maşină singura mea valiză şi pe cele două ale lui Roger. După aceea am pornit în căutarea Căsuţei nr. 9. În curând, locul pavajului a fost luat de pietriş şi aşchii de lemn şi mi-am dat seama din ce cauză majoritatea turiştilor care veneau în Yosemite nu îşi aduceau cu ei valize mari pe rotile. A mea se tot agăţa de aşchiile din lemn şi se răsturna pe o parte, refuzând să meargă pe roţi. Ca să nu mai pomenesc de oamenii care treceau pe lângă noi — cei care veniseră pregătiţi pentru Yosemite, cu lanterne şi veste din lână — şi gândeau despre mine că arătam ridicol. Dar, în cele din urmă, am ajuns la căsuţă, în faţa căreia stătea Roger, cu ochii în telefon.

— Gata? m-a întrebat, el părând un pic cam distrat.

— Mda, am mormăit eu, ca imediat după aceea să mă blestem în gând.

Căsuţa, aşa cum fusese prezentată în reclamă, era confecţionată din pânză albă de cort, cu o uşă vopsită în verde. La intrare erau patru trepte cu balustradă, vopsite, de asemenea, în verde. Vestiarul urşilor se afla la baza scărilor. Roger şi cu mine ne-am verificat bagajele şi am depozitat orice urşii ar fi putut să creadă că era de mâncare — adică, *chiar orice* — în cutia de metal, asigurându-ne că lacătul era închis. M-am uitat la cutie cam neîncrezătoare. Căsuţele în care stătusem pe vremuri nu avuseseră aşa ceva şi nu eram convinsă că acea cutiuţă metalică putea rezista unor urşi înfometaţi, având în vedere că puteau face praf o maşină break. Nu îmi plăcea nici faptul că se afla atât de aproape de cortul nostru. Nu era ca şi cum ar fi aşezat aperitivul chiar lângă felul principal?

Abţinându-mă să trag vreo concluzie în acest sens, am luat cheia micuţă de alamă pe care mi-o dăduseră la recepţie şi am

descuiat uşa cortului. Am găsit comutatorul chiar la intrare şi am aprins lumina. Locul era foarte strâmt, cu un singur pat care ocupa aproape toată încăperea. Patul metalic era vopsit în alb şi era nefăcut, având deasupra un set de cearceafuri şi două pături cenuşii ce păreau a fi aspre. În mod categoric, nu era o cazare de lux. Dar patul era aşa de *mic.* Mă îndoiam că era suficient şi pentru o singură persoană.

— Rustic, a apreciat Roger, privind de jur împrejurul încăperii, ai cărei pereţi din pânză de cort erau la fel de albi pe dinăuntru sprijiniţi fiind de un caroiaj de grinzi din lemn vopsit în verde.

Într-un colţ se afla un scaun şi o măsuţă de toaletă având deasupra o oglindă cu ramă din lemn. Şi asta era tot.

— Dar nici nu mă aşteptam la mai mult, a continuat el, punându-şi pe jos geanta lui de voiaj şi rucsacul şi scoţându-şi din nou telefonul la iveală.

Mi-am întors din nou privirea spre pat, care părea să îmi absoarbă întreaga atenţie.

— Uite ce e, am început eu pe un ton ezitant, neştiind prea bine cum aveam să o scot la capăt. În legătură cu patul...

Nu voiam să creadă că eu dorisem *cu tot dinadinsul* o căsuţă cu un singur pat.

— Îmi pare foarte rău de treaba asta.

— De ce? m-a întrebat Roger. Storăi?

Mi-a pus întrebarea zâmbind, dar am remarcat că a roşit uşor.

— Şi e doar pentru o noapte, a continuat el.

— În regulă, am conchis eu.

Şi din moment ce nu ieşisem încă din statul California, ci doar urcasem spre nord — în vreme ce se presupunea că trebuia să fim în New Mexico — ştiam că a doua zi aveam un drum lung de parcurs cu maşina. Dar probabil că, oriunde urma să ajungem, exista un hotel cu două camere separate.

— Singura mea problemă este că trebuie să dorm pe partea dreaptă, m-a anunţat el. Prietena mea...

S-a oprit şi şi-a dres glasul. După o clipă, a continuat

— Adică, fosta mea prietenă trebuia să doarmă întotdeauna pe partea stângă. Aşadar cred că este deja un obicei înrădăcinat.

— Oh, am îngăimat eu, întorcându-i spusele pe toate părţile.

Asta însemna că nu avea pe nimeni momentan. Dar fusese o prietenă în viaţa lui, una care îi schimbase obiceiurile de dormit. Şi modul în care el a spus „prietena mea” semăna foarte mult cu felul în care spuneam eu „părinţii mei”.

Deşi nu îmi dădeam seama că îmi formasem deja o opinie, faptul că Roger ar avea o prietenă mi se părea ceva de la sine înţeles. Părea prea drăguţ şi simpatic ca să nu aibă vreuna. Şi ceva din felul său de a fi îţi dădea senzaţia că era cuplat. Faptul că nu era m-a făcut să mă simt, dintr-odată, mai agitată.

— Ei bine, nu mă deranjează să dorm pe partea stângă, am convenit eu, sperând că aşa o să şi fie.

Nu îmi petrecusem niciodată noaptea în camera de cămin a lui Michael, aşa că nu împărţisem cu nimeni altcineva patul în afară de Julia, pe când eram în clasa a şaptea şi dormeam una la cealaltă în timpul weekendurilor. Nu aveam habar cum era să împărţi patul cu un băiat. Mai ales cu unul drăguţ, mai mare decât mine şi singur, după toate aparenţele.

— Grozav, a rostit Roger, părând la fel de distrat. Am de dat un telefon acum.

S-a îndreptat spre uşă.

— Poţi să dai de aici, am spus eu, scoţând telefonul din buzunar ca să verific dacă avea semnal şi să văd că am un apel ratat de la mama. Are semnal, zic.

— Nu, mulţumesc, a spus el vorbind precipitat. Îţi las timp să te aranjezi şi după aceea ne întâlnim la cabană, da?

— Oh, am rostit eu, dându-mi seama o clipă prea târziu că el îşi dorea, în mod evident, să fie singur când vorbea la telefon. Sigur că da.

În secunda următoare a ieşit din cort, ridicând o mână spre mine în chip de salut şi lăsând uşa să se trântească în urma lui. Am aşteptat un moment, apoi am închis lumina cu un bobârnac şi am ieşit din căsuţa-cort, încuind uşa după mine. Apoi m-am aşezat pe treapta de sus şi m-am uitat în jur, tremurând uşor. Uitasem cât de răcoare se putea face, chiar şi vara. Era aproape întuneric de tot, dar copacii îşi aruncau umbrele pe pământ deoarece răsărise luna — şi era incredibil de clară şi de strălucitoare. În stânga mea vedeam muntele cel mai renumit din Yosemite, Half Dome, şi totul era dureros de familiar.

Eram doar eu — şi cu cine eram — asta era o cu totul altă poveste.

— M-am întors, am spus eu încetişor, o tu, magnific şi antic edificiu din piatră. Mi-ai simţit lipsa?

„ Salut, ai sunat la Amy. Lasă un mesaj şi am să te contactez eu. Mulţumesc!”

Bip.

— Bună, mami, Amy la telefon. Se pare că te-am ratat. Fir-ar să fie. Dar lucrurile merg ca pe roate. Drumul până aici a fost în regulă. Iar acum suntem la hotel, ne-am cazat şi aşa mai departe. Deci, totul merge conform planului! Voi încerca să te sun mâine. Salut-o pe bunica din partea mea.

Stăteam pe treptele din faţa căsuţei şi încercam să îmi adun curajul să intru înăuntru. Şi asta de ceva vreme. Ştiam că, cu fiecare minut care trecea, Roger îşi închipuia, probabil, că aveam vreo problemă cu stomacul, din moment ce plecasem spre grupul sanitar ca să mă pregătesc de culcare cu vreo douăzeci de minute în urmă.

Mă gândeam că totul va fi în regulă cu dormitul-în-acelaşi-pat când avea să sosească momentul respectiv. Chiar eram convinsă de asta. Mă întâlnisem cu Roger la cabană, unde servisem cina şi doi medici stomatologi incredibil de vorbăreţi din Palm Desert au intrat în vorbă cu noi. După aceea, am vizionat un documentar despre *Yosemite si Istoria sa*, acesta fiind divertismentul serii, apoi ne-am dus înapoi la Căsuţa nr. 9 ca să ne pregătim de culcare.

Încă mai eram în apele mele când Roger s-a dus la baie. Însă atunci când s-a întors, purtând un tricou albastru cu gri cu însemnele Colegiului Colorado şi un şort negru din plasă, realitatea situaţiei m-a izbit drept în faţă. Nu numai că trebuia să dorm alături de Roger, dar trebuia să dorm lângă el îmbrăcat cu nici mai mult nici mai puţin decât lenjeria lui intimă.

Am rămas gură-cască o clipă, apoi mi-am înşfăcat lucrurile de dormit, mi-am recuperat obiectele de toaletă din vestiarul urşilor şi m-am dus la grupul sanitar să mă schimb. Cabinele de toaletă erau situate la celălalt capăt al aleii, aşa că m-am îndreptat într-acolo, ciulind urechile ca să surprind orice zgomot făcut de urşi şi încercând să par cât se poate de inapetisantă. M-am îmbrăcat cu ţinuta de noapte care scotea cât mai puţină piele la iveală — pantaloni de trening şi un tricou cu mâneci lungi — după care m-am spălat pe dinţi şi pe faţă, fără să mă grăbesc deloc, făcându-mi iluzii, mai mult ca sigur de pomană,

că la întoarcere voi afla că biroul de rezervări a găsit, în mod miraculos, o altă căsuţă.

Dar ştiam că nu era cu adevărat posibil aşa ceva. Mi-am încuiat lucrurile în vestiarul urşilor, şi acum încercam să îmi adun curajul să deschid uşa şi să intru.

Dar pur şi simplu *nu voiam.* Nu voiam să fiu nevoită să dorm în acelaşi pat cu o persoană pe care abia o cunoscusem. Voiam să fiu din nou la mine acasă, în patul meu, cu părinţii mei la capătul culoarului şi cu Charlie în camera de alături. Dintotdeauna presupusesem că aceste constante, atât de esenţiale, nu se vor schimba niciodată. Nici măcar nu îmi dădusem seama la vremea respectivă că erau ceva atât de special. Şi acum aş fi dat orice ca să se întoarcă înapoi.

Amy! probabil că mânca un burger chiar în acel moment cu prietenul ei, fotbalistul, şi cea mai mare grijă a ei era coşul de pe obraz care nu voia să dispară, naiba să îl ia!

L-am auzit pe Roger umblând prin cabană şi ştiam că trebuia să intru, în cele din urmă. Am tras o gură de aer în piept şi am deschis uşa, simţind cum mi se umezesc palmele. Am observat că Roger făcuse patul, şi în mod ordonat chiar, cu partea de sus a păturii îndoită pe deasupra. Stătea pe pat, pe partea dreaptă. Mi-am pus hainele deasupra valizei şi am ocolit patul îndreptându-mă spre partea stângă, fiind teribil de conştientă de propria mea persoană şi întrebându-mă ce făceam eu cu mâinile, în mod normal. În timp ce mă îndreptam spre partea mea de pat, am văzut că tricoul lui Roger era puţin ridicat , scoţându-i la iveală o fâşie de piele de pe spate, pe deasupra şortului. Mi-am ferit rapid privirea, întrebându-mă ce să fac. Să mă aşez şi eu pe pat? Să dau pătura la o parte? Să îl aştept pe el mai întâi să se bage în aşternut?

Roger s-a întors spre mine.

— E totul în regulă? m-a întrebat el. Începusem să îmi fac griji că un urs a pus laba pe tine.

— Oh, ha, ha, am zis eu încercând să râd degajat, dar până şi eu mi-am putut da seama că am eşuat lamentabil. Nu, totul e în regulă. Doar că, ăăă...

Nu aveam habar cum să închei propoziţia, aşa că nici măcar nu am încercat, lăsând-o, pur şi simplu, să atârne în aer, între noi doi.

— Mulţumesc că ai făcut patul, am rostit eu, într-un final. Nu

era nevoie.

— Nu a fost mare lucru, mi-a spus Roger zâmbind.

S-a ridicat în picioare şi s-a uitat la mine o clipă, studiindu-mi ţinuta.

— Pari încinsă.

— Cum? Eu? am dat în bâlbâială, efectiv consternată.

— Da, mi-a confirmat el, tot cu ochii pe mine.

Cum adică? Era vreun soi de vino-ncoace sau aşa ceva? Chiar înainte de a apuca să dormim în acelaşi pat? De parcă nu ar fi fost şi aşa destul de complicat.

— Oh. Hm, mulţumesc. Adică, nu că tu nu ai fi, dar nu sunt sigură dacă ar trebui — adică...

— Ah, nu, s-a repezit Roger să spună şi am observat cum a roşit din nou. Nu. Mă refeream la felul cum eşti îmbrăcată. Nu o să îţi fie prea cald?

Oh. Pe moment mă întrebam dacă era posibil să conving vreunul din urşii care stăteau la pândă în umbrele nopţii să vină înăuntru şi să mă omoare.

— Ah, asta era, am spus eu sforţându-mă să am o voce veselă. Hm, cred că îmi va fi bine aşa. Întotdeauna mi se face destul de frig aici noaptea.

Roger a dat din cap, apoi s-a întins dezvelindu-şi o porţiune plată de abdomen de data aceasta, iar eu mi-am ferit din nou privirea, dorindu-mi ca el să fi purtat un tricou ceva mai lung.

— O să îţi fie bine? am întrebat eu. Adică, destul de cald?

— Oh, sigur că da, m-a liniştit el, dându-şi la o parte pătura de pe latura lui de pat.

Mi se luase o piatră de pe suflet, fiindcă ştiam cât de cât în ce ape ne scăldam, aşa că am dat şi eu pătura la o parte de pe latura mea.

— Întotdeauna îmi este cald noaptea. Hadley obişnuia să spună că sunt ca o sobă.

M-am dus la uşă să verific dacă era încuiată şi am stins lumina. Datorită pereţilor albi şi a razelor lunii ce pătrundeau înăuntru, era suficientă lumină cât să văd să ajung înapoi pe partea mea de pat. Roger s-a băgat în aşternut, m-am căţărat şi eu în pat, stand cât departe posibil de el, cât mai pe margine, fără să cad din pat.

Stăteam cu ambele braţe strâns lipite de corp şi cu ochii aţintiţi în tavan, deplin conştientă de cât de aproape eram unul

de celălalt. Puteam să îl ating fără să îmi întind măcar braţul. Îi simţeam ritmul respiraţiei.

— Hadley? am întrebat eu în clipa următoare, presupunând că era vorba despre fosta lui prietenă — cea a cărei parte de pat o ocupam eu acum.

— Mda, a spus Roger, şi i-am simţit încordarea din glas. Prietena mea. *Fosta* mea prietenă, s-a corectat el imediat, părând supărat pe el însuşi. Ea... ea a fost doar...

Am aşteptat, întorcându-mi uşor capul ca să îl privesc, doar că ce-a fost Hadley probabil că nu putea fi spus în cuvinte. Roger a oftat din rărunchi, apoi şi-a pus mâinile sub cap. I-am admirat bicepşii expuşi la vedere preţ de o clipă, apoi mi-am fixat privirea în tavan.

— Dar tu? m-a întrebat el, întorcându-şi capul spre mine. Există cineva în viaţa ta?

Gândul mi-a zburat imediat la Michael, dar nu eram sigură că îl puteam încadra în vreun moment al vieţii mele despre care să vreau să îi povestesc lui Roger.

— Hm, nu chiar, am bâguit eu. Apoi, gândindu-mă că suna prea patetic, am adăugat: Adică, a fost un băiat, dar a fost doar... Vreau să spun că a fost în cea mai mare parte... Adică nu a fost, de fapt...

M-am oprit, întrebându-mă unde dispăruseră toate adjectivele, substantivele şi verbele mele. Domnul Collins nu ar fi fost deloc de acord cu treaba asta.

— Nu ştiu, am tras eu o concluzie sclipitoare. Nu prea ştiu ce să zic.

Mi-am aruncat o privire spre Roger şi am văzut că stătea acum pe o parte, cu faţa spre mine, uşor ghemuit. De obicei, eu dormeam — sau încercam să dorm — pe o parte, de asemenea. Am privit în sus, spre tavan, pregătindu-mă mental pentru o altă noapte albă. În ultima lună începusem să am insomnii pentru prima dată în viaţa mea. Stăteam trează ore în şir, până când cedam, într-un final; şi mă uitam la canalul meteo. Dintr-un motiv oarecare, mi se părea a fi un paliativ — precizia conţinutului, modul în care prezicea esenţialmente viitorul. Îmi plăcea faptul că meteorologii puteau spune oamenilor din toată ţara ce le vor aduce zilele şi săptămânile următoare. Îi pregăteau pe oameni, le aduceau la cunoştinţă faptul că o furtună s-ar putea îndrepta spre ei. Şi astfel, nu erai prins cu

garda jos sau total nepregătit când, în cele din urmă, se abătea asupra ta. După ce mă uitam pe radarul Doppler o vreme, reuşeam de obicei să aţipesc vreo oră, două. Dar aici, fără prognoza meteo pe şapte zile, cu urşii care, teoretic, dădeau târcoale pe afară, şi împărţind patul cu Roger, ştiam că nu o să adorm deloc.

— Ei bine, noapte bună, Amy, mi-a urat Roger.

— Somn uşor. Vise plăcute. Şi nu-i lăsa pe urşi să te muşte, am adăugat eu în mod automat.

Aşa ne spuneam unii altora noapte bună, eu, tata şi Charlie, de fiecare dată când ne aflam aici. Nu mă mai gândisem la replica asta de ani de zile, şi cu toate acestea iat-o din nou, aşteptând doar să fie spusă la momentul potrivit.

Roger a izbucnit într-un hohot de râs, o versiune mult mai potolită a celui pe care îl auzisem mai devreme.

— Bine, a zis el. Şi ţie la fel.

Am văzut cum i se închideau ochii şi am bănuit că va adormi probabil imediat. M-a năpădit o invidie iraţională faţă de el — acel cineva care putea să se lase cuprins imediat de somn, acel cineva pe care gândurile nu-l ţineau treaz. Cineva asemănător celei care fusesem şi eu odată.

Respiraţia lui Roger a devenit mai regulată, şi mai liniştită, iar eu am simţit că începeam să mă relaxez un pic pe partea mea de pat. Între noi era doar o fâşie îngustă de pat, iar Roger nu părea să doarmă de-a curmezişul. Mişcandu-mă cât de uşor eram în stare, m-am răsucit pe o parte, cu faţa la Roger şi m-am ghemuit.

Şi chiar dacă ştiam că era imposibil să adorm, am închis ochii la rândul meu.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că m-am trezit. Mi-am mijit ochii să mă uit la ceas şi am fost şocată când am văzut că era trei dimineaţa. Adormisem — chiar şi fără ajutorul radarului Doppler. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Căsuţa era mai întunecată decât fusese mai devreme — poate că luna se ascunsese în spatele unui nor — iar eu eram singură în pat. Instantaneu am intrat în panică, ceea ce era o ironie, având în vedere cât de tare îmi displăcuse, de la bun început, să împart patul cu cineva. Dar acum aveam senzaţia că era mult prea mare. Începusem să parcurg în gând o listă cu locurile unde s-ar fi putut duce Roger — la baie, să

privească stelele târziu în noapte — când i-am auzit vocea afară. M-am uitat spre uşă şi am văzut că era uşor întredeschisă şi l-am auzit vorbind.

— Bună, Hadley, l-am auzit spunând, tot eu sunt.

M-am uitat în jur, întrebându-mă ce ar trebui să fac. Să dau drumul iPod-ului meu? Ştiam că nu ar trebui să trag cu urechea, dar, în acelaşi timp, voiam tare, tare mult să aud ce spunea.

Înainte de a reuşi să iau o hotărâre, Roger a continuat. Din glas îi răzbătea nervozitatea.

— Presupun, aşadar, că nu eşti acasă. Sau poate că dormi. Bănuiesc că este destul de târziu acolo. Sau devreme. Aşadar, dacă te-am trezit, îmi pare rău...

A făcut o pauză şi a continuat:

— Sunt în mijlocul munţilor, în California, şi stelele sunt atât de frumoase aici. Aş dori să le poţi vedea şi tu. Eu... Glasul i s-a frânt. Pur şi simplu nu înţeleg ce s-a întâmplat, Had, a reluat el. Sau de ce nu mai ţinem legătura. Nu îţi stă în fire. Aşa că... nu ştiu. Oricum, dă-mi un telefon dacă primeşti mesajul meu, bine?

M-am aşteptat să-l aud spunând la revedere, dar nu a mai urmat nimic după aceea. Imaginându-mi că avea să intre curând înăuntru, m-am întins la loc pe pat şi am închis ochii, prefăcându-mă adormită, astfel încât el să nu îşi închipuie că l-am auzit.

Dar data următoare când am deschis ochii, se luminase de-a binelea afară, şi nu auzeam decât păsărelele — unele ciripind, altele scoţând sunete ascuţite — peste tot în jurul meu. M-am uitat la ceas şi am văzut că era opt dimineaţa. Mi-am întors privirea spre Roger, al cărui cap era la distanţă de o palmă de al meu. L-am privit o clipă, sperând că nu făceam ceva înfiorător, vrând să văd doar cum era să priveşti pe cineva când arăta atât de liniştit, cu garda jos. Mi-am ferit privirea, apoi m-am dat de-a rostogolul jos din pat şi mi-am întins oasele. Tocmai mă trezisem din cel mai profund somn pe care îl avusesem de luni de zile încoace.

Travel Scrapbook . . .

Asta am servit eu la micul dejun.

Asta a servit Roger la micul dejun.

Travel Scrapbook . . .

Pavilionul Curry pentru servit mese

Parcul Zosemite dimineața

CURRY MARKET

1 Yosemite mug-"AMY"	4.95
1 Skittles	1.95
1 Postcard	1.24
1 Disposable camera	9.99
TOTAL:	18.13

CURRY MARKET

1 Yosemite mug-"ROGER"	4.95
1 Reese's Pieces	1.95
"Bear Necessities" T-shirt	12.99
TAL:	19.89

Îţi vom simţi lipsa, Miss California.

—**Jack's Mannequin**

După ce s-a trezit Roger, ne-am dus la cabană, o clădire pe care am îndrăgit-o dintotdeauna. Este construită din piatră, şi are un şemineu imens care atrage oamenii în jurul său. Cu decorul din lemn şi focul care ardea constant, e genul de loc care te invită să te ghemuieşti cu o ciocolată caldă în mână, chiar şi în iulie. Şi pereţii sunt împodobiţi cu portretele strămoşilor mei de odinioară, care au descins în Yosemite cu mai mult de un secol înainte şi au pus bazele unui camping deschis publicului. În cele din urmă, a devenit parte integrantă a parcului. Se părea că cel mai important lucru realizat de strămoşii mei era „Cascada de foc" unde, noapte de noapte, flăcările erau întreţinute într-un jgheab săpat în munte. „Cascada de foc" a fost oprită prin anii şaizeci, mai ales pentru faptul că oamenii se minunau că nu omorâse pe nimeni încă. După ce i-am prezentat lui Roger un scurt istoric al familiei mele, am servit micul dejun.

Sau , mai bine zis, *eu* am servit micul dejun. Roger a servit ceva în genul unei mese destinate prânzurilor de vacanţă, precum şi persoanelor cu tenie. Din fericire mâncarea era de tip bufet suedez şi mâncai cât voiai, dar aveam senzaţia că această politică urma să fie revizuită după vizita noastră. După ce Roger s-a întors la masă cu a treia farfurie umplută cu vârf — de data asta având ca tematică diferite feluri de carne — a ridicat din sprânceană spre farfuria mea.

— Asta e tot ce mănânci? m-a întrebat el.

— Da, i-am răspuns eu, sorbind o înghiţitură de suc de portocale.

Mâncasem deja terci de ovăz, două brioşe şi o banană, ceea ce era mai mult decât suficient pentru mine.

— Mă simt destul de plină.

Roger a clătinat din cap.

— Ţi-ar trebui mai mulţi carbohidraţi, m-a avertizat el.

S-a aşezat confortabil pe scaunul său, a luat într-o mână *Ghidul Parcului Naţional Yosemite,* de care făcusem rost pe drumul spre cabană, şi a început să îl citească în timp ce mânca o bucată de cârnat.

YOSEMITE
ACTIVITĂŢI ZILNICE

7 iunie

• Escaladare pe Half Dome*

• Drumeţie pe valea Yosemite

• Prelegere despre natură susţinută de pădurarul Rob: „Care dintre rădăcinile şi fructele de pădure sunt prietenele noastre?”

• Fii şi tu ca Ansel!—Tur fotografic al parcului Yosemite

• Plimbare printre florile sălbatice

• Drumeţie cu haiku!

ACTIVITĂŢILE ALESE:

~~**Escaladare pe Half Dome**~~

~~**Pădurarul Rob**~~

~~**Flori sălbatice**~~

Drumeţie cu haiku!

*Va rugam sa aveţi în vedere că este vorba de o escaladare de gradul 3, cu o durată de 3 zile, recomandata doar excursioniştilor experimentaţi. Va trebui să vă folosiţi cârlige ancoră pentru caţarare şi sa va transportaţi gunoiul propriu. Pofiţi alaturi de noi! Veţi fi solicitaţi sa semnaţi un document prin care Yosemite este exonerat în cazul, puţin probabil, de deces sau de accidentare.

Nume: Amy Curry/Roger Sullivan — Număr cabană: 9

— Sunt multe activităţi astăzi — drumeţii, plimbări, şi ceva ce se numeşte Badger Pass — şi vei avea nevoie de energie.

Mi-a dat broşura şi m-am prefăcut că o citesc în timp ce mă uitam la el pe deasupra paginilor.

— Şi cum ai dormit azi noapte? l-am întrebat eu pe un ton cât mai degajat posibil.

— Grozav, a pretins Roger, dar am remarcat că se concentra foarte tare asupra costiţei lui canadiene. Am adormit instantaneu. Dar tu?

— Ah, bine, am spus eu relaxată.

I-am aruncat o privire peste masă şi mi-am dat seama că Roger avea multe lucruri de ascuns, mai multe decât crezusem eu. Şi că eu nu eram singurul mincinos aşezat la acea masă.

„Salut, ai sunat la Amy. Lasă un mesaj şi am să te contactez eu. Mulţumesc!” *Bip.*

„Bună, Amy, sunt mama. Din câte văd ne căutăm precum soarele şi luna. Mă bucur că ai ajuns în New Mexico şi sper că sunteţi deja în drum spre Oklahoma. Am sunat la Gallup Holiday Inn ca să mă asigur că v-aţi cazat, dar nu vă aveau în registrul

de evidenţă. Însă am avut impresia că recepţionera nu prea ştia de capul ei. Aşa că sună-mă ca să ştiu că totul decurge aşa cum am stabilit.”

Yosemite

Drumeţie cu haiku!

Conducător de grup: Pădurarul Carl

Bine aţi venit în acest loc plin de şi frumuseţi naturale! ***Drumeţie cu haiku*** are o tradiţie veche de vreo şapte ani deja şi este una dintre activităţile preferate ale programului de călătorii din parcul Yosemite. Pe traseu, am stabilit puncte de popas unde vă veţi putea aşterne SENTIMENTELE pe hârtia de mai jos. Vă rugăm să respectaţi forma fixă a poeziei 5/7/5. Păstraţi-vă poeziile mai lungi şi ideile pentru Plimbarea sonetului la apus de soare sau pentru Cupletele de plimbare ale cuplurilor.

DISTRACŢIE PLĂCUTĂ!

Yosemite: ***drumeţie cu haiku!***
Conducător de grup: Pădurarul Carl
FIŞĂ DE LUCRU

Cât e de stupid.
Poezii idioate.
Şi băşici în plus.
—Amelia E. Curry

Ai fost cea care
A vrut o drumeţie
Pe Half Dome, aşa-i?
—Roger H. Sullivan

Dar înainte
De-a citi tot, şi
Era foarte, foarte, foarte, foarte, foarte înspăimântător.
—A.E.C.

Amy, eu nu cred
Că trebuie rimă şi
Nici repetiţii.
—R.H.S.

Yosemite: ***drumeție cu haiku!***
Conducător de grup: Pădurarul Carl
FIȘĂ DE LUCRU

Haiku plural?
Știi ce formă are, Rog?
Am ceva dubii.
---A.E.C.

Ca și atunci
Haikuuri. Și „Rog"? Atunci
Îți spun și eu ție „Am".
—R.H.S.

Pădurar nebun
„Nu ține grupul pe loc!"
Zbiară înfocat.
—A.E.C.

Pădurarul Carl
Să ne lase mai mult timp
Pentru numărat.
—R.H.S.

Yosemite: ***drumeție cu haiku!***
Conducător de grup: Pădurarul Carl
FIȘĂ DE LUCRU

Aluzie Amy?
Sunt ușor ofensată.
Carl îmi displace.
—A.E.C.

Bietul, bietul Carl
Zbiară, roșu ca focul
Cu șlițul deschis.
—R.H.S.

Stai! E chiar așa?
Nu observasem asta.
Oh, Doamne! Ha, ha.
—A.E.C.

— Ce frumos este, s-a minunat Roger, întinzându-şi picioarele în faţa lui şi uitându-se în jur.

Stăteam pe terasa cabanei Curry şi admiram peisajul — pinii enormi, munţii uluitori, razele soarelui strecurându-se prin frunzişul copacilor. Predasem cheile cabanei noastre şi pusesem bagajele înapoi în maşină, dar ne aflam destul de aproape de ea în caz că vedeam nişte urşi înfometaţi rătăcind prin zonă. Roger şi-a pus mâna pavăză la ochi şi s-a ridicat în picioare.

— E nevoie de ochelari, a spus el, scoţând cheile maşinii din buzunar. A privit în jos, spre mine.

— Vrei să ţi-i aduc şi pe ai tăi?

— E în regulă, am zis eu, dar aveam senzaţia că această afirmaţie era dezminţită de faptul că trebuia să îmi mijesc ochii ca să mă uit în sus, la el.

— Pe bune?

— Ei bine, am cedat eu, încercând să nu strâng din pleoape, dar îmi era imposibil din punct de vedere fizic vorbind. Chiar nu am nicio pereche acum, la mine.

— Aveau vreo câteva perechi în magazinul de suveniruri, m-a anunţat Roger.

I-am văzut — marea majoritate erau ochelari sport etanşaţi (împotriva razelor solare laterale şi a curenţilor de aer, cu lentile de culoare fumuriu-oglindă), din aceia pe care îi cumpără oamenii care fac alpinism cu adevărat. Dar nu voiam ochelari.

— Mă descurc, am spus eu pe un ton categoric.

Roger s-a mai uitat la mine preţ de o clipă, după care a ridicat din umeri şi s-a îndreptat spre maşină.

Am închis ochii şi mi-am dat capul pe spate. Era o senzaţie plăcută, de parcă trecuse ceva vreme de când soarele nu îmi mai mângâiase faţa.

— Amy?

Am deschis ochii şi am văzut o femeie mai în vârstă care stătea în faţa mea şi mă cerceta din priviri. Stătea chiar în dreptul soarelui şi abia o puteam desluşi. M-am ridicat în picioare ca să o văd mai bine. Era echipată de drumeţie, şi avea o jachetă de vânt înnodată în jurul taliei. Avea părul grizonant şi ondulat tuns scurt. Am studiat toate aceste detalii până când s-a făcut o conexiune în mintea mea. Era Cathy... şi nu mai ştiu cum. Printr-o simplă coincidenţă, ea şi soţul ei avuseseră acelaşi program ca şi noi timp de ani de zile. De fiecare dată când

veneam aici, dădeam peste ei şi, de obicei, sfârşeam cu toţii prin a sta împreună în sala de mese. Cred că ne-au trimis până şi o felicitare de Crăciun odată. Sărbători fericite vă urează familia Cutare.

— Bună, am salutat-o eu, încercând să nu par că tocmai încercasem să îmi aduc aminte de unde o cunoşteam. Cathy, am mai zis eu, sperând să-i fi nimerit numele şi coborând tonul vocii puţin, în caz că nu ghicisem bine.

— Tu eşti, mi-a spus ea, venind înspre mine cu braţele deschise şi repezindu-se să mă îmbrăţişeze până să apuc eu să mă dezmeticesc. Te-aş recunoaşte oriunde, deşi, Dumnezeule, ce mare te-ai făcut! Ce domnişoară drăguţă eşti!

De ce spuneau întotdeauna oamenii mai în vârstă aşa ceva? Cu toate că nouă ne ziceau mereu să nu minţim. M-am mulţumit să dau din cap, fiindcă ce aş fi putut să răspund la aşa ceva?

— Ei bine, unde sunt ceilalţi? a întrebat Cathy, uitându-se în jur. Fratele şi tatăl tău? Sunt înăuntru?

Am simţit cum inima începea să îmi bubuie în piept, şi simţeam cum mă cuprindea acel sentiment de panică, ca de fiecare dată când credeam că s-ar putea să trebuiască să Spun Cuiva. Încă nu fusesem nevoită să spun cuvintele cu glas tare, şi la drept vorbind, nici nu credeam că eram în stare de aşa ceva. Numai la gândul că trebuia să le rostesc, intram în panică.

— Oh, am spus eu, percepându-mi deja încordarea din glas, având senzaţia că îmi rămâneau cuvintele blocate în gât şi mă sforţam să le scot afară, urându-mă pentru faptul că nu izbuteam să formez nici măcar o propoziţie simplă. Nu sunt aici de data asta.

Clipeam des, privind în jos, la podeaua de lemn zgâriată, sperând cu disperare că Cathy Cutare se va mulţumi doar cu atât şi va pleca. Cu coada ochiului l-am zărit pe Roger, cu ochelarii pe nas, întorcându-se de la maşină şi îndreptându-se spre mine şi încetinind uşor pasul în momentul în care m-a văzut stând de vorbă cu cineva.

— Oh, ce păcat, a spus ea. Era atât de amuzant să stăm cu tatăl tău la masă! Ce mai face? E bine?

— Mm, am îngăimat eu, respirând precipitat şi clipind plină de înverşunare ca să îmi ţin lacrimile în frâu.

Nu voiam nimic altceva decât să dispar, să mă duc înapoi

acasă unde eram singură şi unde nu era nimeni care să mă facă să simt toate aceste lucruri. Simţeam că nu mai aveam mult şi îmi pierdeam controlul, cedând nervos pe loc, chiar în faţa lui Cathy. Dar se părea că nu aveam cale de scăpare — trebuia să stau aici şi să las lucrurile să îşi urmeze cursul. Şi faptul că eram conştientă de asta, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Simţeam cum îmi pulsau venele din gât şi îmi era din ce în ce mai greu să respir. Simţeam cum mă scufund sub apă.

— Mm, am îngăimat eu din nou, şi glasul mi s-a frânt.

Cathy părea să îşi dea seama că ceva nu era în regulă — şi-a arcuit sprâncenele şi s-a încruntat uşor.

— De fapt... el...

Din gâtlej mi-a scăpat un suspin strangulat şi mi-am ferit privirea, ştiind că nu mai eram în stare să continui.

— Bună ziua, l-am auzit pe Roger spunând, în timp ce se apropia de Cathy din sens opus.

I-a întins mâna, făcând-o să îşi întoarcă faţa de la mine. Am observat, deşi aveam ochii înceţoşaţi, că mă privea atent peste umărul ei.

— Sunt Roger Sullivan. Un prieten de familie.

— Cathy Summers, s-a prezentat Cathy şi i-am înregistrat fără pic de interes numele de familie în minte, încrucişându-mi braţele şi strângând din buze cât de tare eram în stare.

Cu toate acestea, tot simţeam cum îmi zvâcneau buzele, cum bărbia îmi tremura incontrolabil.

— Tocmai o întrebam despre familia Curry, a spus Cathy ridicând intonaţia la ultimul cuvânt şi transformând, astfel, afirmaţia într-o întrebare.

Roger mi-a aruncat o privire, dar eu mă uitam drept înainte, clipind des, încercând să bat în retragere, încercând să găsesc un pai şi să mă agăţ de el, ca să ajung la o stare de bine. Roger s-a apropiat mai tare de Cathy şi i s-a adresat, coborându-şi puţin glasul:

— Cum să vă spun... a început el, apoi s-a oprit ca să îşi dreagă glasul. Din nefericire, domnul Curry s-a prăpădit recent.

Nu am fost în stare să ascult mai mult de atât. M-am îndreptat spre cabană, cu capul plecat şi am deschis intempestiv uşa, nu înainte însă de a auzi strigătul de uimire şi cuvintele de compasiune ce au urmat. M-am dus cât de repede am putut la toaletă, nefiind nevoie să fiu acolo ca să ştiu ce

avea să urmeze. Cât de şocată era. Ce tragedie. Şi apoi, desigur, întrebarea: Cum s-a întâmplat? Roger, cel puţin, nu ştia răspunsul la această întrebare.

Am împins uşa de la toaletă, care, din fericire, era goală, şi m-am încuiat în cea mai apropiată cabină. Apoi m-am sprijinit cu spatele de uşa metalică rece şi m-am lăsat în voia lacrimilor. Am plâns cu faţa îngropată în mâini, cu hohote uriaşe, oribile care păreau să vină de undeva din străfundul fiinţei mele. Nu mai plânsesem niciodată astfel până când s-a întâmplat şi uram chestia asta. Hohotele uriaşe erau incontrolabile şi nici nu mă făcuseră vreodată să mă simt mai bine. Îmi reaminteau doar că nu plânsesem încă destul de mult şi bineînţeles că atunci când o făceam era chinuitor şi violent. Crizele de plâns păreau doar să scoată în evidenţă faptul că oricât aş fi încercat să pretind altceva, în pieptul meu se căsca o gaură enormă, pe care încercasem să o acopăr cu frunze şi cu câteva ramuri. Un camuflaj patetic cu care nu mă puteam amăgi nici măcar pe mine însămi.

Când ce-a fost mai rău părea să fi trecut — când respiraţia mea a devenit mai regulată, cu câte un sughiţ ocazional punctând ritmul — m-am şters pe faţă cu mâinile. Apoi am descuiat uşa şi am ieşit afară, tresărind când mi-am văzut chipul reflectat în oglindă. Aveam ochii injectaţi şi buhăiţi, nasul roşu şi pete pe piele. Mi-am trecut mâinile sub jetul de apă, cât mai rece cu putinţă, apoi m-am împroşcat cu apă pe faţă. După aceea m-am tamponat cu şerveţele aspre din hârtie maronie, care păreau să înrăutăţească lucrurile, de fapt.

Uşa s-a deschis şi o mamă şi-a făcut apariţia, dirijându-şi fetiţa spre chiuvetă. S-a holbat la mine, după care şi-a ferit repede privirea, iar eu ştiam că, oricât de tentant ar fi fost, nu puteam să stau ascunsă toată ziua în grupul sanitar. Am împins uşa batantă şi aproape că m-am împiedicat de Roger, care stătea aşezat pe podea, în dreapta ei.

— Bună, m-a întâmpinat el ridicându-se în picioare.

Am observat că geanta mea era la el.

— Aăă, ai lăsat-o afară.

Am dat din cap şi am luat-o, stând cu ochii aţintiţi asupra mochetei maro-cenuşii.

— Mulţumesc, am spus eu, iar vocea încă îmi mai suna răguşită. Dar din fericire, nu mai era scăpată de sub control.

— Eşti bine? s-a interesat el.

Din moment ce răspunsul era, în mod atât de evident, *negativ,* nu părea să aibă vreun rost să îi spun că eram bine. Nu credeam că eram o actriţă chiar atât de bună. M-am mulţumit doar să dau din umeri.

— Ei bine, a început el, apoi a făcut o pauză înainte de a continua.

Dar când a continuat, a făcut-o cu ezitări, de parcă îşi căuta cu atenţie fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

— Dacă vrei vreodată să vorbeşti — sau doar dacă vrei ca eu să te ascult — adică, aş putea...

— De unde ai aflat? i-am retezat-o eu, turuind cuvintele, deoarece asta părea cea mai uşoară modalitate de a le scoate pe gură. De la mama ta? Sau din programul de pe frigider?

Nu aveam curajul să îmi ridic privirea încă, aşa că am adresat întrebările mochetei de pe jos.

— De la mama mea, a recunoscut Roger după un moment de tăcere. Cred că a fost la... la slujba funerară.

Se prea poate. Putea să fi intrat în St. Andrew călare pe un elefant şi tot nu mi-aş fi amintit de ea.

Am dat din cap.

— Tu...

Am tras adânc aer în piept şi m-am sforţat să o spun. Nu credeam că ştia. Dar trebuia să fiu sigură.

— Ştii cum s-a întâmplat?

— Nu, mi-a răspuns el. Vrei să îmi spui?

Am clătinat din cap, o singură dată, dintr-o parte într-alta. Simţeam cum buza de jos începea din nou să îmi tremure aşa că mi-am muşcat-o cât de tare am putut.

— Bine, a căzut el de acord cu mine, în clipa următoare. Atunci, cred că ar trebui să pornim la drum, ce zici?

Am încuviinţat din cap şi când mi-am ridicat ochii am văzut că Roger îmi întindea ochelarii lui. Nici prin cap nu mi-a trecut să îi refuz, aşa că i-am luat imediat şi mi i-am pus pe nas. Erau prea mari pentru mine, fiind nişte ochelari pătraţi grei, bărbăteşti, şi îmi alunecau în jos pe nas. Dar în momentul acela, eram recunoscătoare că aveam o oarecare barieră între chipul meu şi lumea înconjurătoare, astfel încât să nu îi sperii pe copiii din Yosemite. Am ieşit din cabană şi am mai aruncat o ultimă privire în jur înainte de a pleca. Nu mai semăna nicidecum cu

acel loc confortabil care fusese de dimineaţă. Am lăsat uşa să se trântească în urma mea şi l-am urmat pe Roger până la maşină.

2

Cel mai singuratic drum din America

Alo, centrala, doresc o convorbire interurbană cu Memphis, Tennesse.
—Elvis Presley

FEBRUARIE—CU PATRU LUNI ÎN URMĂ

— Ce crezi? m-a întrebat tata, întorcându-şi privirea de la mine la Charlie, şi părând teribil de mândru de el însuşi.

I-am aruncat o privire lui Charlie peste masa din sufragerie, apoi am privit spre stânga, la tatăl meu, care zâmbea cu gura până la urechi. Apoi m-am uitat la darul pe care tocmai îl despachetasem — *Ghidul oraşului Memphis, statul Tennessee,* de Frommer. Charlie părea nedumerit în egală măsură de cadoul său, o carte despre istoria bluesului.

Mama, care s-a întors la masă cu cana ei de ceai, a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Ţi -am spus eu că sunt mult prea dificile, Ben, i-a reproşat ea.

Nu aveam habar la ce se referea, dar, ca de obicei, Charlie părea să ştie.

— Sunt *indicii*, ne-a explicat tata, fără să pară câtuşi de puţin indispus din pricina reacţiilor noastre. Pentru unde vom merge la vară.

Am ridicat cartea la vedere.

— Presupun că în Memphis?

— Da, mi-a răspuns tata exagerat de răbdător. Dar nu oriunde în Memphis...

Charlie şi-a dat ochii peste cap şi a lăsat cartea jos.

— Graceland? a întrebat el şi tata a încuviinţat cu o aplecare a capului. *Pe bune?* a schiţat el cuvintele fără glas peste masă, către mine.

Nu l-am băgat în seamă.

— Da! a confirmat tata, luându-mi cartea din mâini şi începând să o răsfoiască. Mă gândeam la luna iulie. Aşa că eliberaţi-vă agenda, copii, ne ducem în vizită la Rege.

Charlie a clătinat din cap şi a împins cartea deoparte.

— Fără supărare, tată, dar Graceland e destul de jalnic.

—*Jalnic?* a repetat tata, făcând pe ofensatul.

S-a întors către mama, sperând să obţină sprijinul ei, dar ea s-a mulţumit să zâmbească şi să clatine din cap, răsfoind deja revista de cronici literare *The New York Review of Books,* evitând conflictul, aşa cum făcea întotdeauna.

— Nu este jalnic, am intervenit eu, luându-mi cadoul înapoi de la tata şi răsfoindu-i paginile.

— Ai fost acolo? m-a luat Charlie la rost.

— Dar tu? i-am întors eu vorba, aruncându-i o privire ucigătoare.

Nu îmi dădeam seama de ce Charlie trebuia să fie întotdeauna atât de dificil şi de ce nu putea, pur şi simplu, să accepte şi el ceva, măcar o dată în viaţa lui. Nu că Graceland ar fi fost prima mea opţiune de pe lista de călătorii, dar, în mod evident, era un loc important pentru tata. O chestiune de care lui Charlie părea să nu îi pese, ca de obicei.

— Sora ta a pus punctul pe z, m-a susţinut tata, iar eu l-am auzit pe Charlie mormăind în barbă:

— Sigur că da.

— Fiind singurul de la această masă care a fost la Graceland, a continuat tata, pot să depun mărturie că nu este deloc jalnic. Este o instituţie americană. Şi vom merge acolo. Vom încărca maşina...

— Numai puţin.

Charlie a sărit în picioare.

— Cu maşina? Până în *Tennessee?*

— Rămâne de discutat treaba asta, a intervenit mama, ridicându-şi ochii din revistă. E un drum lung, Ben.

— Nu există o modalitate mai grozavă de a vedea America, a afirmat tata, rezemându-se de spătarul scaunului. Şi când vom ajunge în Memphis vom vedea Beale Street şi raţuştele din hotelul Peabody (scoase la plimbare în fiecare zi pe un covor roşu, până la o fântână arteziană) şi vom face nişte grătare... S-a întors spre mine zâmbind. Eşti gata să navighezi, sufleţel?

Ea va face o oprire în Nevada.
—**Billy Joel**

— Mergem în direcţia bună? s-a interesat Roger, aruncându-mi o privire. Mi-am împins ochelarii pe nas şi am rotit harta.

Îl direcţionasem pe un drum diferit, deoarece mi se părea că era mai uşor să ieşim prin cealaltă parte a parcului Yosemite, decât să ne întoarcem pe acelaşi drum până la intrarea în parc.

— Cred că da, am spus eu, uitându-mă atent la un indicator rutier de care ne apropiam.

Indicatorul era acoperit în întregime de ramurile unui copac de lângă el. Nu am reuşit să văd decât o fâşie verde din vârful său.

— Oh, Doamne, am bombănit eu.

— Sunt un pic cam debusolat, a mărturisit Roger, concentrându-se asupra drumului din faţa lui.

— Suntem pe drumul cel bun, am spus eu, văzând, spre uşurarea mea, un indicator care nu era acoperit de ramuri şi care ne îndruma spre autostradă. Ia-o la dreapta chiar aici.

— Mă bucur că eşti expertă în treburile astea, a declarat el, luând-o la dreapta. Eu nu stau prea bine cu orientarea în spaţiu. Şi nici măcar nu îmi dau seama când mă rătăcesc. E o combinaţie proastă, deoarece, după mintea mea, e suficient doar să merg pe drum şi, până la urmă, lucrurile se vor rezolva de la sine.

— Ei bine, eu mă pricep la hărţi. Aşa că eu voi fi navigatorul, am decretat eu, strecurându-mi cuvintele pe lângă nodul ce ameninţa să mi se pună în gât.

— Excelent, m-a lăudat el. Vei fi Cehov-ul meu.

I-am aruncat o privire.

— Anton Cehov? am întrebat eu. Dramaturgul?

— Nu, Cehov, navigatorul de pe nava stelară *Enterprise,* m-a lămurit el, întorcându-mi privirea. Din *Star Trek.*

— Nu m-am uitat deloc la *Star Trek*, i-am mărturisit eu, scoţând un mic oftat de uşurare.

Poate că Roger nu era chiar atât de *cool* pe cât mi se păruse la prima vedere.

— Ei, asta da tragedie, s-a minunat el. Cu toate că trebuie să recunosc că nici eu nu l-am citit deloc pe Cehov-ul tău.

Pe măsură ce ne îndepărtam de Yosemite, drumul devenea din ce în ce mai sinuos şi mai pustiu. Era o şosea cu doar două

benzi de circulaţie şi pe măsură ce curbele erau din ce în ce mai strânse, era clar că ne aflam în munţi. Uitându-mă la pinii care ne înconjurau, părea imposibil să ne aflăm încă în acelaşi stat în care fusesem şi ieri, cu autostrăzi şi palmieri.

— Eşti pregătită să pui nişte muzică de-a ta? m-a întrebat Roger când mix-ul lui a pornit-o de la capăt.

— Nu, e bine aşa, am pretins eu.

Bănuielile mele legate de faptul că lui Roger nu-i plăceau musicalurile îmi fuseseră confirmate atunci când îi văzusem lista de melodii. Părea să îi placă genul de muzică despre care persoanele avizate vorbeau parcă la nesfârşit, genul de formaţii cu nume care nici măcar nu sunau a nume reale. *Someone Still Loves You*, *Boris Yeltsin ?* Asta era o formaţie? O formaţie adevărată, cu alţi fani în afară de Roger? Aşa că presimţeam că nu o să se dea în vânt după selecţia mea alcătuită din Jason Robert Brown şi Elvis. Şi, oricum, nu îl mai ascultam deloc pe Elvis.

— Chiar aşa? s-a mirat el. Nu vreau să acaparez cu totul munca DJ-ului.

— E în regulă, am insistat eu.

Nu voiam să fiu nevoită să mă uit la el cum se prefăcea că îi place muzica mea, sau cum o tolera doar, aşteptând până când îi venea rândul să pună din nou melodiile lui. Era mai simplu să ascult muzica lui. Şi am descoperit chiar că îmi plăcea o mare parte din ea.

— Nu vrei să îmi dai măcar un indiciu referitor la ce fel de muzică îţi place? m-a iscodit el.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să înceteze odată cu tot interogatoriul acesta.

— Îmi place toată muzica.

Roger a clătinat din cap.

— Cum te mai ascunzi după degete, mi-a trântit-o el. Dacă îţi place totul, asta înseamnă că, practic vorbind, nu îţi place nimic cu adevărat.

— Îmi plac diverse chestii, am sărit eu cu gura, pe un ton ceva mai acid decât îmi propusesem. Numai că nu îmi pasă, bine?

Mi-am aţintit ochii pe fereastră, regretându-mi imediat spusele. Făcusem de multe ori treaba asta în ultima vreme — îmi ieşeam brusc din pepeni fără vreun motiv anume. De aceea

îmi era mai uşor să nu vorbesc cu nimeni.

— Bine, fie, a rostit el după un moment de tăcere. Când vom ajunge în civilizaţie, o să facem un mix.

— Orice în afară de Elvis, am spus eu, tot cu ochii pe fereastră.

— Nu eşti o fană a Regelui? m-a întrebat el şi i-am simţit privirea aţintită asupra mea.

Am dat din umeri şi mi-am ridicat genunchii la gură înconjurându-i cu braţele şi privind peisajul care aluneca în zbor pe lângă noi.

— Cam aşa ceva, am zis eu.

După două ore trecusem prin oraşele ce înconjurau Lacul Tahoe şi ne îndreptam spre graniţa cu Nevada. Când a devenit clar, după vreo oră sau cam aşa ceva, că civilizaţia nu o să apară imediat după colţ, am tras pe dreapta şi Roger a compilat noul său mix. Deşi ştiam că statul California era mare, nu îmi dădusem însă niciodată până acum seama cât de mare era, de fapt. Părea imposibil să fim în acelaşi stat. Am mai avut parte o vreme de şi mai mult peisaj alpin, de şi mai multe stânci, de şi mai mulţi pini, de şi mai multe curbe în ace de păr. Dar lucrurile începuseră a se aplatiza un pic şi Route 50, şoseaua sinuoasă cu două benzi pe care mersesem încă de la plecarea din Yosemite se transformase într-una cu patru benzi, câte două pe fiecare sens de circulaţie.

Când noul mix al lui Roger a început pentru a doua oară, a încetinit maşina şi a tras-o pe marginea drumului. M-am uitat la el, iar el mi-a făcut un semn din cap spre ceva din faţa maşinii.

— M-am gândit să marcăm momentul, mi-a spus el, arătând ceva cu degetul. Uite!

M-am uitat şi l-am văzut — un indicator mititel alb, pe care era scris cu litere albastre BINE AŢI VENIT ÎN NEVADA! Şi dedesubt scria STATUL DE ARGINT.

— Uau, m-am minunat eu, uitându-mă la indicator.

— Ieşim din California, mi-a spus Roger. Cum te simţi?

— Bine, am răspuns eu, fără să stau măcar o clipă pe gânduri.

Era, într-adevăr, o senzaţie plăcută. Era exact aşa cum gândisem că va fi de când dorisem să plec din Yosemite. Simţeam nevoia de a întoarce o nouă pagină, să pun o anumită distanţă între mine şi California şi tot ceea ce se întâmplase acolo.

— Deci, a spus Roger întinzând mâna spre bancheta din spate de unde a luat atlasul, ştim pe unde trebuie să o luăm?

— Da, am replicat eu luându-i atlasul din mână şi deschizându-l la pagina cu Nevada, care, dintr-odată, părea îngrijorător de mare. Şi o traversam prin partea cea mai lată, nu traversam doar vârful acela micuţ pe unde mergi dacă o iei pe ruta sudică.

— Uite cum stă treaba. Există doar două autostrăzi interstatale care traversează Nevada. Optzeci, în partea de sus a statului, care trece pe lângă Reno, şi 15, în partea de jos, spre Vegas.

— Vegas? a repetat Roger, cercetând cu atenţie harta.

— Exact, am confirmat eu. Cea spre Reno este mai aproape de unde ne aflăm noi acum, dar tot nu este în drumul nostru. Şi ne duce în sus, pe lângă Salt Lake City, ceea ce pare, într-adevăr, un ocol şi mai mare

— Deci, care e planul? a întrebat el.

— Păi , am spus eu bătând cu degetul pe hartă pe locul unde ne aflam, în momentul de faţă suntem pe Route 50. Şi, după cum se vede, aceasta traversează toată Nevada şi ajunge până în Utah. Şi imediat după ce intrăm în Utah, putem ajunge pe Autostrada Interstatală 70.

— Nu există autostrăzi interstatale care să treacă prin mijlocul Nevadei? m-a întrebat Roger, privind harta. Hm, a făcut el, după ce a studiat-o o clipă. Păi nu prea sunt, aşa-i?

— Dar cred că asta e cea mai bună soluţie pe care o avem la îndemână, am răspuns eu, cercetând harta.

În vreme ce o făceam, îmi dădeam seama, logic vorbind, că Yosemite nu fusese cea mai grozavă alegere. Ne luase atât de mult timp să ajungem acolo şi atât de mult să ieşim de acolo, iar acum traversarea statului Nevada era o adevărată provocare. După toate aparenţele, nu erau mulţi cei care alegeau să iasă din California printr-un parc naţional.

— Crezi că o să ne încadrăm, totuşi, în schema orară? l-am întrebat eu, pe deplin conştientă de faptul că ar fi trebuit să ne

apropiem de Tulsa în acest moment, şi nicidecum abia să ne aventurăm afară din California.

— Probabil că da, a socotit Roger, cu ochii tot pe hartă. Sunt sigur că vom reuşi să recuperăm timpul din mers. Şi cred că mama ta va înţelege dacă întârziem o zi pe drum.

Nu prea eram sigură de asta, dar l-am aprobat din cap.

— Deci, pe unde ar trebui să o luăm? Eu am ales Yosemite.

— Tu unde vrei să mergi?

— Păi, a cugetat Roger, ridicându-şi pentru o clipă privirea spre mine, apoi coborând-o din nou pe hartă şi răsfoind paginile atlasului până când a ajuns la pagina cu Colorado. Se pare că luând-o pe autostrada care ajunge în Utah şi mergând pe ea până în Colorado, vom ajunge la Colorado Springs.

— Destul de aproape, am remarcat eu.

Mai bine zis, nu era exact aşa, dar pe aproape, în sensul larg al cuvântului.

Mi-am ridicat privirea spre el, surprinsă de faptul că voia să meargă într-un loc pe care îl mai vizitase.

— Acolo vrei să mergi? l-am întrebat eu.

— Da, bine, are şi o logică toată treaba asta, a spus el fără să mă privească în ochi, şi făcându-şi de lucru cu volumul iPod-ului. În mod cert vom găsi un loc unde să putem rămâne peste noapte, gratis. Şi pot să îţi fac şi turul campusului, să vedem care dintre prietenii mei mai sunt pe acolo…

Ultima parte a turuit-o ca o mitralieră.

— Sigur că da, am căzut eu de acord, dând paginile înapoi, până la Nevada. Din punctul meu de vedere, e în regulă.

— Grozav, a spus el, părând teribil de uşurat. Aşadar, Route 50? Pornim la drum?

— Da, am zis eu încuviinţând din cap, iar Roger a pornit semnalizatorul şi a intrat din nou pe autostradă.

Două ore mai târziu, ne-am dat seama că ceva nu era în regulă. Din patru benzi de autostradă, au rămas doar două la un moment dat, cu câte o bandă pe fiecare sens. Dar ăsta încă nu era un motiv de îngrijorare în sine, deoarece ne mai întâlnisem cu porţiuni asemănătoare de şosea pe lângă Yosemite. Diferenţa consta în faptul că dintr-odată nu mai era… nimic. Drumul se întindea în faţa noastră, în linie dreaptă, cât vedeai cu ochii. Se vedeau munţi în depărtare în faţa şi în spatele nostru, dar, în cea mai mare parte, era un deşert întins, un

spaţiu vast şi pustiu, tăiat pe centru de şoseaua cu două benzi. Şi nimic altceva. Întinderea aceasta netedă de pământ reprezenta o schimbare drastică faţă de drumurile şerpuitoare de munte de lângă Yosemite. Pe marginea drumului se aflau nişte tufe ce semănau cu periile de frecat duşumelele. Nu îmi venea să cred că, doar cu câteva ore în urmă, fusesem înconjurată de păduri de pini.

Ne-am continuat drumul şi am remarcat că Roger stătea ceva mai drept pe scaun, privind şi el în jur. Nu se vedea absolut *nimic* în jur. Nici benzinării, nici mini-marketuri, nici fast-food-uri. Şi aproape că nu erau nici alte maşini. Din când în când, îşi mai făcea apariţia câte una în spatele nostru, dar, în mod inevitabil, ne depăşea. Nu că ar fi fost nevoie de un culoar de depăşire — în faţa ta păreau să se întindă kilometri întregi de drum. Foarte rar, câte o maşină sau un camion venea uruind pe banda opusă. Dar în două ore, văzusem doar vreo trei vehicule.

— Hm, am spus eu în momentul în care am ajuns să nu mai suport situaţia. Mi se pare mie, sau e ceva ciudat aici?

— Foarte, m-a aprobat Roger.

Avea o expresie îngrijorată pe chip şi, pentru prima oară, mi-am dat seama cât de jovial era el în mod normal.

— Ar fi cazul ...am început eu.

M-am uitat la drum, care părea să continue exact la fel, kilometri în şir.

— Ar fi cazul să ne întoarcem?

Inima mi s-a făcut cât un purice la gândul că trebuia să facem cale întoarsă, să pierdem acele două ore şi tot să nu fim acolo unde voiam să fim.

— Nu ştiu, a zis Roger.

Stătea foarte drept pe scaun acum, cu ambele mâini pe volan şi cu fruntea încruntată. Am mai mers o vreme fără să mai scoatem vreo vorbă, singurul sunet fiind doar muzica lui Roger din fundal.

În cele din urmă, a rupt tăcerea:

— Uite ce e, va trebui să ajungem curând într-un oraş, nu-i aşa? Şi odată ajunşi acolo, vom vedea ce avem de făcut.

— Bine, am zis eu, presupunând că trebuia să aibă dreptate.

La un moment dat, trebuia să dăm de un oraş pe autostradă.

Aşa trebuia să fie.

Şi o oră mai târziu am ajuns într-un oraş.

În toată viaţa mea n-am mai fost atât de entuziasmată la vederea unei benzinării. Era un loc mititel, cu două pompe şi un minimarket. Am tras în benzinărie, iar eu am folosit cardul mamei ca să plătesc benzina. În timp ce Roger facea plinul, mi-a spus ceva ce nu voise să îmi spună până atunci — că acul indicator arăta un nivel destul se scăzut al benzinei — şi dacă nu am fi ajuns oraşul Fallon, din Nevada, la timp, am fi dat de necaz.

După ce a umplut rezervorul, am fost fiecare la grupul sanitar respectiv, apoi ne-am întâlnit în minimarket, care arăta mai degrabă precum o casă. Dar nu-mi păsa. Îmi imaginam că am ajuns într-o zonă ciudată şi pustie din Nevada, dar în curând aveam să ne întoarcem în lumea fericită cu facilităţi pe marginea autostrăzii şi cu lanţul de restaurante McDonalds cu arcurile lor aurite.

Am înşfăcat un suc acidulat din vitrina frigorifică de pe peretele din spatele magazinului şi, după ce am ezitat o clipă, am luat la repezeală şi o bere fără alcool. Roger studia varietatea de chipsuri, dar i-am surprins privirea şi am ridicat berea lui la vedere, ridicând din sprânceană. A încuviinţat cu o aplecare a capului şi a schiţat un zâmbet. Am trecut pe lângă raftul cu bomboane, de unde mi-am luat pachetul meu de Skittles, iar lui Roger i-am luat o pungă de Reese’s Pieces, cu o uşoară reticenţă, deoarece urâsem dintotdeauna orice fel de bomboane cu unt de arahide. După părerea mea, untul de arahide nu era bun pentru nimic altceva decât pentru sandvişuri. Am dat cu ochii de ceva ce nu mai văzusem până acum, un baton cu un ambalaj roşu pe care scria LOOK! Stratagema a funcţionat, deoarece m-am uitat la el şi am hotărât să îl încerc. M-am întâlnit cu Roger la casa de marcat, unde el aşeza pe bandă o pungă de chipsuri BBQ. Am adăugat şi eu un braţ de gustări, iar femeia din spatele tejghelei, care era micuţă de statură cu părul alb şi pielea ofilită, a început să citească preţurile.

— Ştiţi, abia am ajuns aici, a spus Roger, în timp ce ea bătea preţurile pe ecranul casei de marcat cu radiera unui creion. A fost cam... pustiu.

— Sigur că da, a spus ea, fără să îşi ridice ochii din casa ei de marcat şi continuând să bată preţurile. La ce vă aşteptaţi?

— Păi..., a început Roger.

S-a uitat apoi la mine. Nici eu nu ştiam cum să răspund la o asemenea întrebare, dar m-am încumetat, totuşi.

— Am fost absolut uimiţi de faptul că nu era mai nimic pe drum, am spus eu. Dar cred că lucrurile se vor schimba de acum încolo, nu-i aşa?

Şi-a ridicat privirea, uitându-se mai întâi la Roger, apoi la mine şi, în cele din urmă, la maşină.

— California? a întrebat ea pe un ton uşor dispreţuitor, în timp ce studia plăcuţele albe de înmatriculare.

Am dat din cap.

— Se vede, a continuat ea. Ştiţi măcar pe unde sunteţi, copii?

— Fallon? am făcut eu o încercare, sperând ca ea să nu se fi referit la numele benzinăriei ei, deoarece îl şi uitasem deja.

Ea a clătinat din cap.

— Mai sunteţi în Fallon încă vreun minut.

A bătut totalul, $13.11. Am băgat mâna în buzunar, unde aveam banii mamei, şi i-am dat o bancnotă de douăzeci. Mi-a dat restul şi ne-a pus gustările într-o pungă de plastic.

— Mai aveţi însă kilometri întregi de drum în faţa voastră fără prea mare lucru în jur.

Mi-a dat plasa peste tejghea.

— Bine aţi venit pe cel mai singuratic drum din America.

Roger şi cu mine am trântit portierele maşinii şi ne-am uitat unul la celălalt.

— Eh, a spus el.

— Mda, am fost eu de acord.

Vocea mea suna la fel de şocată ca şi a lui. Poate că datorită expresiei mele îngrozite, femeia de la tejghea îşi îndulcise puţin tonul după ce ne spusese fără menajamente pe ce drum nimerisem. Ne-a explicat că Route 50 era notorie pentru pustietatea ei şi nu credea că reuşisem să ajungem aici doar din pură întâmplare. Ne-a spus să ne asigurăm tot timpul că aveam suficientă benzină, deoarece erau puţine oraşe, toate la distanţe mai mari de o sută cincizeci de kilometri unele de altele. Apoi ne-a scris pe o hârtie numărul ei de telefon şi ne-a spus că o chema Barb, iar cumnatul ei era poliţist şi dacă aveam probleme cu maşina să îi dăm telefon şi ea îi va da de ştire. Apoi ne-a urat drum bun.

Roger a pus cheia în contact, dar nu a pornit maşina.

— Nu ştiu ce să fac, a mărturisit el, frecându-se cu mâna pe faţă.

Expresia de îngrijorare îi revenise pe chip.

— Adică...

S-a uitat la mine. Renunţasem de mult la ochelarii lui, dar am început să îmi fac de lucru cu ei în compartimentul pentru pahare în momentul când privirea lui directă a început să mă incomodeze. A expirat profund.

— Mama ta are încredere în mine, a continuat el. Mama mea are încredere în mine. Şi amândouă se aşteaptă ca eu să te traversez ţara, şi asta repede, şi în condiţii de siguranţă. Şi acum ne-am abătut din drum şi suntem pe cel mai trist drum din ţară...

— Cel mai singuratic, l-am corectat eu, dar Roger a continuat nestingherit.

— Şi, pur şi simplu, nu ştiu cum e mai bine să fac. Să ne întoarcem şi să găsim o autostradă interstatală? Şi să o sunăm pe mama ta şi să îi spunem exact unde ne aflăm? Deoarece nu mă simt prea bine în privinţa asta. Cred că am găsit Autostrada spre Iad. Parcă am fi într-o melodie a formaţiei AC/DC în acest moment.

Mi-am ridicat ochii şi i-am întâlnit privirea, după care i-am coborât din nou.

— Ce crezi că ar trebui să facem? m-a întrebat el.

— Cred că... am zis eu.

M-am uitat la numărul de telefon al lui Barb şi m-am gândit la drumul pe care tocmai venisem. M-am gândit la drumul şi mai lung ce ne aştepta de acum înainte. Mult mai lung decât până acum — după spusele lui Barb, cel puţin opt ore de mers pe Route 50 până când aveam să ajungem la o autostradă interstatală din Utah. Dar, spre surprinderea mea, nu mă deranja. Acum, dacă ştiam din ce cauză nu vedeam maşini sau oameni şi că, de fapt, nu intrasem în vreun soi de Purgatoriu pierdut, mă simţeam mult mai bine decât înainte.

— Cred că ar trebui să mergem mai departe, am presupus eu.

Roger a oftat, şi-a încleştat mâinile pe volan, ca apoi să le descleşteze.

— Şi, dacă e să ţinem cont de timp, nu are rost să ne

întoarcem, am continuat eu.

— Dar dacă se întâmplă ceva? m-a întrebat el. Ceea ce vreau să spun e că, în mod normal, mă ţin de drum în speranţa că lucrurile vor lua o turnură bună, dar nu ştiu dacă mai pot face faţă încă opt ore în condiţiile astea. Ştii să schimbi un cauciuc?

Am clătinat din cap.

— Nici eu. Şi, orice ar spune Barb, nu vreau să fiu nevoit să depind de cumnatul ei în cazul în care avem vreo problemă cu maşina în ceea ce *literalmente* pare a fi mijlocul pustiului.

— Dar, oricum, ar trebui să facem cale întoarsă timp de două ore până să ajungem pe autostrada interstatală, am subliniat eu. Şi mai sunt şi alţi oameni care merg pe drumul acesta. Este o autostradă americană. Nu e ca şi cum am fi într-un loc uitat de lume sau cam aşa ceva.

— Nu, a fost Roger de acord cu mine, pornind maşina. Dar suntem pe cel mai deprimant drum din ţară.

— Singuratic, l-am corectat eu. E o diferenţă.

Mi-a aruncat o privire.

— Să facem noi aşa ceva? m-a întrebat el.

Şi, pentru prima oară de la începutul călătoriei noastre, aveam senzaţia că *noi* făceam ceva împreună. Noi doi, făceam o alegere, făceam un salt în necunoscut, împreună.

Am dat din cap afirmativ.

— Să facem noi aşa ceva.

Roger abia dacă a schiţat un zâmbet.

— Bine, aşa să fie, a consimţit el, ieşind din benzinărie. Să-i dăm drumul.

Mi-am întors capul înapoi şi am văzut-o pe Barb stând în prag şi urmărindu-ne cu privirea. Instinctiv, i-am făcut cu mâna, iar ea mi-a răspuns în acelaşi fel, şi am urmărit silueta ei micuţă cu privirea până când am cotit-o după un colţ şi ea a dispărut cu totul din raza mea vizuală.

Barb ne spusese adevărul, căci Fallon s-a terminat aproape la fel de repede cum a început. În vreme ce ieşeam din oraş, erau indicatoare ce ne avertizau că nu mai existau „benzinării sau alte servicii” pe o distanţă de o sută cincizeci de kilometri şi să ne asigurăm că eram pregătiţi de drum. L-am văzut pe Roger încruntându-se în timp ce citea toate astea, dar şi-a continuat drumul şi ne-am întors pe Route 50.

Şi am tot mers. Timpul părea să se scurgă un pic diferit

atunci când nu exista niciun marcaj care să îţi indice ce distanţă ai parcurs, sau încotro te îndreptai. Mă uitam la ceas, cu gândul că trecuse o oră, când, de fapt, nu fusese vorba decât de cinci minute. Sau mă uitam la ceasul din bordul maşinii şi îmi dădeam seama că trecuseră deja patruzeci şi cinci de minute, iar eu aş fi putut să jur că nu fusese vorba decât de cincisprezece. Acum că ştiam la ce să mă aştept de la acest drum, nu mai era atât de stresant. Încă mai erau momente când singurătatea absolută a drumului îmi cauza câte un scurt atac de panică. Dar după aceea îmi trecea şi mă uitam pe fereastră, admirând peisajul şi simţind cum mă calmez.

Poate că era din cauză că nu mai văzusem niciodată în viaţa mea aşa ceva. Şi, cu toate că era izolat şi înfricoşător, peisajul ce se derula pe fereastră era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Era, pur şi simplu, uluitor. Nu eram obişnuită cu aşa ceva. Era ca şi cum cineva deschisese paginile unei cărţi 3D, al cărei element tridimensional era maşina noastră şi absolut totul în jurul nostru era plat. Era o zi însorită, dar care nu te făcea să îţi mijeşti ochii, şi Roger îşi luase înapoi ochelarii. Cerul era de un albastru intens şi limpede, iar cei câţiva nori răzleţi îi dădeau un aer mult prea pitoresc pentru a fi real. În faţa noastră se vedeau munţii, undeva în depărtare, la orizont, şi nu păream să ne apropiem deloc de ei. Dar nu îmi păsa. Ei îmbogăţeau peisajul — exact aşa cum mi-am imaginat eu că ar trebui să arate deşertul, cu toate că probabil nu aş fi fost în stare să exprim totul în cuvinte până acum. Până şi izolarea aceasta începuse să devină destul de plăcută — umbra lăsată de maşina noastră era singurul lucru de pe drum. Era ca şi cum noi doi aveam şansa să vedem ceva ce nu mai vedea nimeni, şi ceva ce nu mulţi oameni văzuseră înaintea noastră.

După o oră de mers, a început să mă doară şezutul din pricina faptului că am stat în aceeaşi poziţie, aşa că mi-am azvârlit şlapii din picioare şi mi-am pus un picior pe bord, apoi pe celălalt, trăgând cu ochiul la Roger să văd dacă îl deranja treaba asta. Dar nu părea să-l deranjeze. S-a mulţumit doar să îmi arunce o privire şi mi-a zâmbit uşor înainte de a-şi vedea a mai departe de drum. Pusese maşina pe pilot automat şi era un pic cam ciudat să îl vezi cu ambele picioare aplecate în acelaşi unghi, lipite de covoraşul de pe podea, ca şi cum maşina s-ar fi condus singură spre orizontul infinit. M-am lăsat să alunec un

pic mai în faţă pe scaun şi m-am uitat afară pe fereastră.

Ne-am continuat drumul. Imediat după ce am ieşit dintr-un orăşel numit Middlegate, am trecut pe lângă un plop canadian din care atârnau sute — sau mii — de pantofi, întinzându-şi umbrele pe autostradă. Roger a încetinit ca să îi privească, ceea ce era floare la ureche, având în vedere că nu erau alte maşini în urma noastră.

— Ştii ceva, dintotdeauna am vrut să fac treaba asta, mi-a spus el, uitându-se la copac.

— Dă-i drumul, l-am îndemnat eu, privind ciudăţenia absolută a spectacolului, toţi adidaşii şi pantofii şi cizmele, toate încălţările acelea, legate între ele cu şireturile şi azvârlite peste ramuri. Maşina a încetinit şi mai mult, iar eu am crezut că Roger avea de gând să se oprească şi să o facă. Dar, imediat după aceea, a clătinat din cap.

— Cred că e pierdere de timp, a cugetat el.

Dar l-am văzut cum privea copacul în oglinda retrovizoare în timp ce maşina prindea viteză.

La vreo jumătate de oră după ce am trecut de copacul cu pantofi, l-am făcut pe Roger să tragă pe dreapta ca să pot face o fotografie şi mi-am dat seama că nu aveam cum să cuprind întregul peisaj. Aşa că m-am învârtit în cerc, făcând câte o fotografie din fiecare direcţie, conştientă fiind de faptul că aceasta era singura modalitate prin care mă puteam apropia de realitate. Am lăsat aparatul în jos şi am rămas nemişcată preţ de o clipă, savurând liniştea. Cu toate că ar fi trebuit, probabil, să fie înfricoşător să te afli la marginea unei autostrăzi pustii, nu era deloc. M-am simţit ciudat de liniştită.

Nu mai erau alte maşini pe drum. Doar zgomotul făcut de vânt, motorul la ralanti, şi prin fereastra deschisă, click-ul repetat al noului mix pe care îl compila Roger. Am închis ochii, lăsând vântul să îmi răvăşească părul pe toată faţa şi dând drumul unui oftat adânc pe care nu ştiusem că îl ţineam în mine de atâta vreme.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 2: NEVADA—Statul de argint

Motto: Totul pentru țara noastră

Suprafață: Mare, de asemenea

Informații utile: Ar putea să își facă o restructurare a sistemului lor de autostrăzi, după părerea mea. Unde este dragostea față de oamenii din mijlocul statului?

Impresii: Indicatoarele au un desen cu forma statului și cu numărul autostrăzii în interior. De asemenea, e cel mai bine să nu conduci pe drumuri singuratice decât dacă EȘTI CONVINS că vrei să faci asta.

EUREKA NEVADA
"Cel mai prietenos oraș de pe drumul singuratic"
(E cât se poate de adevărat.)

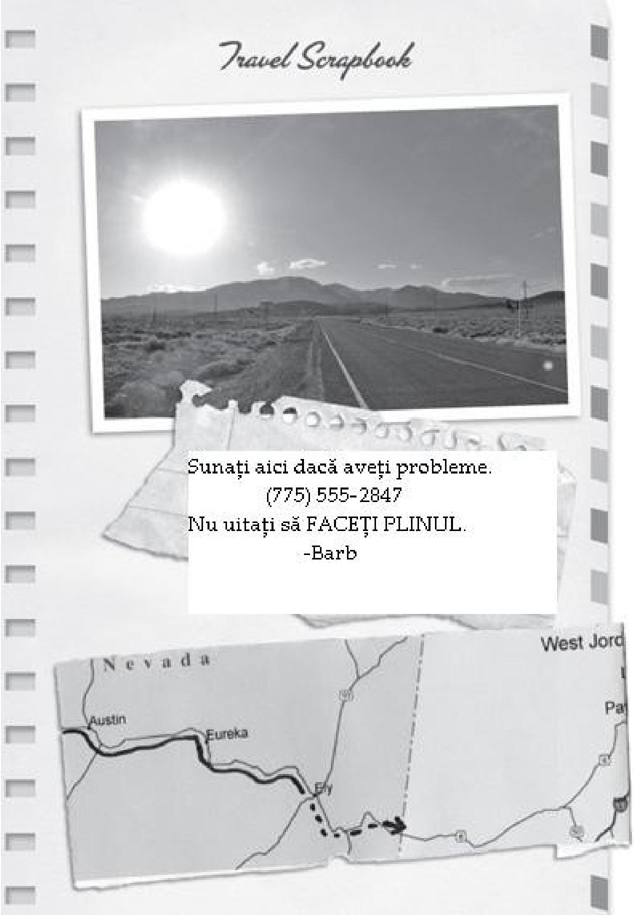
Travel Scrapbook
Sunați aici dacă aveți probleme.
(775) 555-2847
Nu uitați să FACEȚI PLINUL.
-Barb
Nevada
Austin
Eureka
Ely

LISTA DE REDARE NR. 3 ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Drumul spre nicăieri” sau „Pilot automat pe Route 50”

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
“Long, Lonesome Highway Blues”	Steve Earle and the Del McCoury Band
“Go Places”	The New Pornographers
“I'm With You”	The Ponys
“Live to Tell the Tale”	Passion Pit
“Highwayman”	Willie Nelson
“Stunner Shades in Heaven”	Princeton
“Fake Empire”	The National
“They Are Night Zombies!! They Are Neighbors!! They Have Come Back from the Dead!! Ahhhh!”	Sufjan Stevens
“Moonshine”	Feeder
“Familiar Landscapes”	A New Found Glory
“Show Me What I'm Looking For”	Carolina Liar
“Le temps perdu”	Carla Bruni
“Sons and Daughters”	The Decemberists
“Strangers”	The Kinks

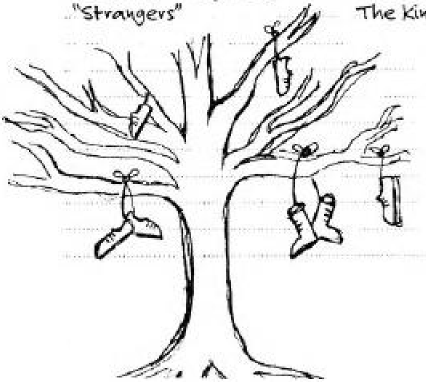

Suntem pe drumul spre nicăieri. Veniţi şi voi.

—**Talking Heads**

Când am ajuns în Eureka, unul dintre micile mini-oraşe, începea să se întunece. Nu ne oprisem să luăm prânzul, în parte fiindcă nu părea să existe vreun loc unde *să te opreşti* şi să serveşti masa, dar mai ales fiindcă Roger părea dispus să străbată cât mai repede posibil Route 50. Ne-am aprovizionat cu gustări din minimarketul unei mici benzinării, la care am adăugat câteva batoane cu cereale şi un mix de alune şi fructe de data asta, simţind nevoia să înghit ceva ce semăna mai mult a mâncare decât chipsuri Fritos, de exemplu.

Ne-am întors pe autostradă. Apusul de soare a debutat cu o linie de roz în partea de jos a orizontului, s-a întins treptat, cuprinzând tot cerul. Umbra maşinii se alungea cu mult în faţa noastră, iar eu mi-am sprijinit capul pe tetieră ca să admir apusul.

— Amy? mi s-a adresat Roger.

Mi-am întors capul spre el ca să văd că umbla la diverse butoane şi manete din jurul volanului.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat — luminile s-au aprins automat seara trecută. Poate că am apăsat eu pe vreun buton...

Avea dreptate; era suficient de întuneric acum şi farurile trebuiau să se fi aprins deja.

— Lasă-mă pe mine, am spus eu, aruncând o privire cercetătoare, dar imediat mi-am dat seama că nu puteam să mă uit mai îndeaproape cu centura de siguranţă pusă. Am desfăcut-o şi m-am aplecat spre Roger, pe deplin conştientă cât de aproape ne aflam unul de celălalt.

— Hm, am făcut eu.

M-am uitat la butoanele de pe partea mea a volanului, dar nu le vedeam pe nicăieri pe cele pentru lumini.

— Cred că ar trebui să fie pe partea ta, am presupus eu.

— Da? s-a mirat el, uitându-se în jos şi făcând maşina să derapeze uşor.

— Mda, am îngăimat eu.

Am tras adânc aer în piept şi m-am aplecat peste el, asigurându-mă că mă uitam drept înainte, foarte conştientă de faptul că întorcându-mi capul, aş fi fost destul de aproape de el încât să îl sărut. Am văzut maneta de lumini pe partea stângă a volanului.

— Stai aşa, i-am spus eu.

M-am întins, având grijă să nu îl ating şi am răsucit maneta, setând-o pe lumini automate. Luminile s-au aprins imediat, două pete de lumină pe drumul întunecat. M-am întors la locul meu şi mi-am prins centura de siguranţă simţind cum inima îmi bătea un pic mai repede decât de obicei.

— Mulţumesc, mi-a spus Roger, comutând luminile pe faza de drum.

Farurile maşinii erau efectiv singura lumină de pe drum, dar nu era întuneric beznă afară, deoarece luna uriaşă strălucea deasupra noastră pe o întindere enormă de cer senin. Iar stelele erau şi mai grozave decât cele de la Yosemite, deoarece păreau a fi mai multe, tot aşa cum cerul părea mult mai uriaş decât de obicei. Roger a întins mâna în spatele lui, şi văzând ce căuta, m-am întors şi i-am luat eu rucsacul.

— Asta căutai? l-am întrebat.

— Mulţumesc, a spus el. Vrei, te rog, să îmi scoţi ochelarii? Sunt într-un toc maro.

Am deschis fermoarul rucsacului şi am cotrobăit prin el, dorindu-mi să fi fost suficientă lumină încât să pot vedea ce era înăuntru. Dar am găsit tocul, l-am deschis şi i-am dat ochelarii.

I-a pus, potrivindu-i pe nas uşor jenat.

— Ştiu, a admis el. Îi port numai când conduc noaptea. Ei bine, şi la filme. Presupun că pentru lucrurile din întuneric care se află în depărtare.

— Sunt drăguţi, l-am încurajat eu, admirând noua lui înfăţişare.

Şi erau — acum părea un pic mai abordabil, un pic mai ridicol, şi nu chiar atât de perfect.

— Îmi dau un aer de profesor suplinitor de matematică, şi-a plâns el de milă. După unii oameni, vreau să zic, a adăugat el după o clipă.

— Dar un profesor suplinitor de matematică cu adevărat *cool,* am subliniat eu, şi am fost răsplătită cu încă un puternic hohot de râs, tipic lui Roger.

— Mulţumesc, mi-a zis el. Îţi apreciez sprijinul moral.

Am pus tocul gol la loc în rucsac şi când să îl închid am dat cu ochii de un mic caiet de schiţe aflat la fund.

— Desenezi? l-am întrebat eu, dându-mi seama că probabil gândea despre mine că eram băgăcioasă. Ceea ce era adevărat într-un fel, doar că nu o făceam intenţionat. Îmi pare rău — am dat cu ochii de caiet acolo...

— E în regulă. Desenez, mi-a confirmat el, dând din cap. Nu prea bine, totuşi. O fac doar de amuzament.

— Te deranjează? am întrebat eu, scoţând afară caietul de schiţe.

Roger a izbucnit în râs.

— Sigur că nu, a spus el. Dar nu-ţi bate joc de mine.

Am sprijinit caietul de bord şi am început să îl frunzăresc la lumina lunii. Aproape fiecare pagină era plină de mici schiţe. Roger avea stilul unui creator de benzi desenate, cu excepţia miniportretelor unde desenele deveneau mai realiste. Majoritatea portretelor păreau să înfăţişeze o fată de o frumuseţe uluitoare cu păr blond lung. Am presupus că era Hadley, dar nu voiam să îl întreb despre ea, având sentimentul că fusesem deja suficient de băgăcioasă pentru o singură seară. Am închis caietul, l-am pus la loc în rucsac şi am tras fermoarul.

— Sunt bune, am apreciat eu, dar Roger s-a mulţumit doar

să zâmbească şi să clatine din cap. Ai specializarea în artă?

— Categoric nu, a răspuns el. Specializarea mea principală este istoria şi cea secundară, ştiinţele politice.

— Oh, am făcut eu.

În mod normal, acum urma momentul când aş fi spus că tatăl meu a fost profesor de istorie. Nu am cedat impulsului. Nu era vorba nici măcar de o opţiune — pur şi simplu nu vorbeam despre asta. Dar faptul că nu reuşeam nici măcar să fac o asemenea afirmaţie simplă m-a făcut să mă întristez profund. M-am întors cu spatele la Roger şi m-am ghemuit cu faţa spre fereastra mea. Mă uitam afară, la nesfârşitul peisaj pustiu şi la miliardele de stele de deasupra. Apoi mi-am sprijinit capul de geamul rece al portierei şi am închis ochii.

— Amy. Hei, Amy!

Am tresărit din somn — visasem. Era martie şi era cald, iarba era proaspăt tunsă şi mă înţepa în tălpile goale. Am clipit şi l-am văzut pe Roger conducând în întuneric, pe autostrada pustie care se întindea la nesfârşit în faţa noastră. Bineînţeles. Eram pe cea mai singuratică autostradă a Americii. Firesc.

Am încercat să îmi întorc capul, dar mi-am simţit gâtul înţepenit.

— Aah, m-am văitat eu uşor.

Se părea că reuşisem să adorm în cea mai incomodă poziţie posibilă.

— Hei, am murmurat eu, frecându-mă la ochi. M-am uita la ceas şi am văzut că era două noaptea.Dumnezeule, am izbucnit eu, îndreptându-mă puţin de spate. Roger, nu crezi că ar trebui să ne oprim undeva ca să te odihneşti peste noapte?

Drumul din faţa noastră era la fel de întunecat şi la fel de pustiu, iar stelele străluceau la fel de intens ca acum câteva ore. Aveam vaga senzaţie că eram singurii doi oameni de pe pământ în acel moment, ca şi cum am fi fost doar noi şi maşina noastră sub un cer unde stelele străluceau doar pentru noi.

— Tocmai de asta am vrut să te trezesc, mi-a spus el.

Chiar şi în lumina slabă răspândită de tabloul de bord îmi dădeam seama că era extenuat. Chiar şi prin ochelari se vedea că avea ochii împăienjeniţi.

— Vreau să ajung până în Utah în noaptea asta. Vreau să scap cât mai repede de drumul ăsta, şi dacă reuşim să ajungem până în Delta, ar trebui să fim aproape de autostrada

interstatală şi atunci putem, în mod categoric, ajunge în Colorado Springs mâine.

Cu toate că îi apreciam toată graba asta, eram surprinsă totuşi, deoarece el fusese cel care afirmase că aveam o grămadă de timp la dispoziţie. Mă întrebam de unde venea graba asta subită să ajungem la Colorado Spring.

— Dar am nevoie de tine să mă ţii treaz, a continuat el.

— Oh, sigur, am spus eu.

M-am uitat la el aşteptând noi instrucţiuni.

— Şi ce ar trebui să fac ?

Am văzut farurile unei maşini ce se îndrepta spre noi. Părea a fi la o distanţă de kilometri întregi, dar fiind singura lumină la orizont, era uşor de detectat. Roger a închis faza lungă, chiar dacă maşina mai avea probabil vreo cinci minute bune până când să ajungă în dreptul nostru.

— Doar să vorbeşti cu mine, a precizat el, frecându-se cu o mână pe frunte. Şi să te asiguri că îţi răspund la întrebări. Şi dacă ai putea să pui şi nişte muzică, ar fi grozav.

— Bine, am consimţit eu, luându-i iPod-ul. Dar, ne putem opri totuşi la Ely să apucăm să dormim puţin.

Pe hartă, Ely părea a fi ultima mini localitate din Nevada, înainte de a ajunge în Utah.

Roger a clătinat din cap.

— Trebuie să ajungem în Utah, a insistat el.

Din moment ce eu optasem pentru un ocol, abătându-ne astfel de la program, nu aveam de gând să mă cert cu el.

— Ceva vesel, mi-a sugerat el, făcând un semn spre iPod. Nu am făcut o nouă listă de redare, dar ar trebui să fie unele mai vechi salvate pe acolo.

Am intrat in meniu şi am văzut că majoritatea listelor de redare aveau titluri foarte generale — „Mix nr. 1”, „Mix nr. 2”. M-am întors în capul listei, presupunând că va trebui să mă uit pe ele şi să încerc să ghicesc ce fel de muzică se potrivea cu numele ciudate de formaţii, când am dat de un mix intitulat. „Trebuia să fii acolo... ☺” M-am gândit că faţa zâmbitoare era de bun augur aşa că am selectat mixul şi am pus iPod-ul la loc în suport. Primul cântec era drăguţ şi lent, iar versurile erau despre un Romeo fulgerat de dragoste.

— Ce mix e ăsta? m-a întrebat Roger pe un ton aspru, iar eu m-am întors spre el, surprinsă.

— Cel cu faţa zâmbitoare, am răspuns eu. Credeam...

— Altceva, mi-a cerut el cu un glas în care stăruia iritarea.

Am observat că îşi încleştase mâinile pe volan şi nu mai părea deloc obosit.

— Sigur că da, am murmurat eu.

Am apăsat pe pauză, iar muzica s-a oprit, făcându-se linişte în maşină. În timp de derulam celelalte mixuri, ţăcănitul făcut de butonul de navigare mi s-a părut, dintr-odată, foarte tare. Am găsit unul denumit „Mix nr. 4,” şi l-am selectat, sperând că era inofensiv. S-au auzit nişte acorduri foarte vesele şi mâinile lui Roger s-au destins.

— E mai bine?

— Mult mai bine, a recunoscut el. Ar fi trebuit să-l şterg pe ăla.

Mi-am imaginat că trebuia să fie ceva în legătură cu Hadley — şi abia atunci am realizat că era probabil o parte din titlu — dar nu aveam de gând să întreb. Aşa că m-am mulţumit doar să dau din cap.

— Era un mix pe care mi l-a făcut ea, mi-a explicat el după o clipă. Hadley.

Numele ei a plutit în maşină, între noi, preţ de o clipă, şi nu am putut să nu observ că îi pronunţase numele în mod diferit, ca şi cum numele ei şi doar numele ei era alcătuit numai din litere minunate. Fosta, a adăugat el în mod inutil.

Dar poate că era spre binele lui, din moment ce părea să aibă probleme când îşi amintea de episodul ăsta.

— Ah , am murmurat eu, nepreaştiind ce altceva să spun.

Amy! probabil că ar fi ştiut exact ce întrebare să pună. Ar fi fost amabilă şi înţelegătoare, îndemnându-l pe Roger să vorbească despre sentimentele lui fără rezerve. Probabil că nu ar fi stat în tăcere lângă el, uitându-se pe fereastră, fără să îl întrebe nimic de teamă că i-ar putea întoarce şi el favoarea.

— Utah, m-a anunţat Roger, arătându-mi indicatorul prin parbriz.

Am încetinit, iar eu m-am aplecat într-o parte ca să îl văd mai bine. BINE AŢI VENIT ÎN UTAH! scria pe el. Iar dedesubt, cu litere mai mici, ORAR DE VARĂ: GMT -6 .

În timp ce treceam pe lângă indicator, mă gândeam la linia imaginară pe care tocmai o traversasem, şi, cu toate că mă aflam la două state distanţă de California, nimic nu părea diferit.

Nu că m-aş fi aşteptat cu adevărat la aşa ceva.

— Deci, mi s-a adresat Roger, întorcându-se cu faţa spre mine. Nu prea te descurci. Trebuie să mă ţii treaz. Pune-mi întrebări. Recită versuri. Orice.

— Este o persoană? am întrebat eu căscând, după şase runde de Douăzeci de întrebări.

— Da, a răspuns Roger. Nouăsprezece. Nu mă lăsa singur, Curry!

Am zâmbit la replica lui, şi asta s-a întâmplat în mod automat, ceea ce m-a surprins suficient de tare încât m-am oprit imediat.

— Este în viaţă?

— Nu. Optsprezece.

— Este de genul masculin?

— Da. Şaptesprezece.

I-am aruncat o privire lui Roger, pe care, după toate aparenţele, nu-l mai păştea pericolul de a adormi la volan. Învăţasem pe pielea mea că experţii în istorie aveau un avantaj distinct când jucau jocuri precum Douăzeci de întrebări. Dar începusem să îmi dau seama de genul de răspuns pe care îl alegea în mod permanent.

— Este un explorator?

Roger s-a uitat la mine arcuindu-şi o sprânceană şi părând uşor impresionat.

— Da. Şaisprezece.

Deja îi alesese pe Drake, Livingstone, şi pe Sir Edmund Hillary. Am făcut o încercare, sperând să fie răspunsul corect, fiindcă nu eram sigură câţi exploratori mai cunoşteam.

— E Vasco da Gama?

A oftat, dar părea bucuros.

— Ai ghicit din cinci, m-a anunţat el. Bravo. E rândul tău.

— Ce ai tu cu exploratorii? l-am întrebat eu, gândindu-mă că patru la rând trebuiau să alcătuiască vreun soi de temă, nu doar o stratagemă să mă învingă.

Roger a ridicat din umeri, părând uşor jenat. Şi-a trecut mâna prin păr, care i s-a ridicat smocuri-smocuri pe tot creştetul. Îmi venea să întind mâna şi să i-l netezesc. Dar mi-am reprimat imediat impulsul.

— M-au pasionat dintotdeauna. De când eram copil. Mi-a plăcut ideea că oamenii puteau descoperi lucruri. Că puteai fi prima persoana care vedea ceva anume. Sau puteai vedea ceva

ce nimeni altcineva nu fusese în stare să vadă.

— De aceea vrei să te specializezi în istorie?

A zâmbit fără să se uite la mine.

— Probabil. Am început să citesc cărţile de istorie ca pe nişte manuale de instrucţiuni pe vremea când eram copil, încercând să descopăr ce au făcut toţi acei exploratori astfel încât să pot face şi eu la fel. Eram convins că urma să descopăr ceva cu adevărat important.

— Dar totul s-a descoperit deja, am spus eu.

M-am întors ceva mai mult cu faţa spre el, lărgindu-mi centura de siguranţă şi sprijinindu-mă de fereastra portierei.

— Ei bine, tehnic vorbind, a replicat el, fără să pară deranjat de remarca mea. Dar cred că mai sunt încă multe lucruri de descoperit. Trebuie doar să fii atent.

Mi-am ridicat un genunchi la piept şi mi-am sprijinit bărbia de el, gândindu-mă la spusele lui.

— Doamne, ce mult am vorbit, s-a mirat el, izbucnind în râs. E rândul tău. Spune-mi câte ceva despre tine.

Era, în mod categoric, ultimul lucru pe care doream să îl fac, atunci sau oricând altcândva.

— Oh, nu ştiu ce să zic, m-am apărat eu. Nu am descoperit nimic.

— Încă, a subliniat Roger, iar eu m-am trezit din nou zâmbind.

Dar m-am uitat la el, cu ochelarii lui de profesor suplinitor de matematică şi cu mina lui optimistă, şi zâmbetul mi-a pierit pe buze. Încă nu descoperise că lucrurile nu se rezolvau de la sine, doar fiindcă aşa voiai tu.

— Aşa e, am spus eu, întinzându-mă să dau volumul muzicii mai tare; era un cântec despre un imperiu fals, pe care ascultându-l a doua oară, mi-am dat seama că îmi plăcea într-adevăr.

— Dar vorbesc serios, a insistat el. Spune-mi ceva despre tine. Care este... cel mai mare regret al tău?

Nu mă aşteptasem la întrebarea asta, însă am ştiut pe loc care era răspunsul, şi am închis ochii ca să îmi alung imaginea din minte. Dimineaţa aceea de martie, în care mergeam cu şlapii în mână, cu picioarele acoperite de firele de iarbă tăiate. Singurul lucru la care nu voiam şi nu voiam să mă gândesc.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el.

— Habar n-am.

Ieri, când erai tânăr. . .

—The Weepies

8 MARTIE CU TREI LUNI ÎN URMĂ

— Şi ce s-a întâmplat? m-a întrebat Julia cu răsuflarea tăiată.

— Opreşte-te, i-am cerut eu râzând în receptor.

Stăteam pe treptele din faţa casei, vorbind cu ea în timp ce tata tundea iarba. Mama şi cu mine îl tachinam mereu în privinţa gazonului. Era destul de neîndemânatic în toate celelalte privinţe, dar când venea vorba de gazon era exagerat de pretenţios. Niciodată nu părea să aibă nevoie să fie tuns, mai ales din cauză că el îşi petrecea fiecare sâmbătă dimineaţa numai cu această îndeletnicire.

— E o întreagă artă în treaba asta, insista el de fiecare dată. Mi-ar plăcea să vă văd şi pe voi încercând!

În timp ce îl urmăream din priviri, el a pivotat maşina de tuns iarba la un unghi de 90 de grade pentru a ajunge într-un colţ al gazonului.

— Nu e nimic de spus, am declarat eu, îndreptându-mi din nou atenţia spre Julia.

— Mda, bine, a mormăit ea, dar am auzit-o şi cum râdea în acelaşi timp, ceea ce mă bucura întotdeauna, deoarece Julia era puţin cam prea reţinută, cântărindu-şi întotdeauna cuvintele înainte de a le da drumul pe gură. Am nevoie de detalii, Amy.

M-am pomenit zâmbind. Avusesem o întâlnire — şi o partidă grozavă de giugiuleli — cu Michael seara trecută. Şi Julia era întotdeauna prima persoană căreia îi povesteam. Într-un fel, dacă nu vorbeam cu ea despre treaba asta, nu mi se părea ceva real.

— A fost bine, i-am spus şi am auzit-o oftând cu năduf în receptor, tocmai din Florida.

— Detalii! mi-a cerut ea din nou.

— E *tata* pe aici, am spus eu în telefon, coborându-mi glasul. Nu pot să vorbesc despre asta acum.

— Salut-o pe Julia din partea mea, a strigat tatăl meu, în timp ce pivota din nou maşina de tuns iarba.

— Pune-ţi spinarea la muncă! i-am strigat eu, iar el mi-a zâmbit în timp ce se ducea în cealaltă direcţie, spre un petic de iarbă ce crescuse prea mare, invizibil pentru toţi ceilalţi cu excepţia lui.

— Haide, m-a îmboldit Julia. Deşartă sacul. Lucrurile merg bine între tine şi băiatul de la colegiu?

Am aruncat o privire să mă conving că tata nu mă putea auzi.

— Da, am spus eu, sprijinindu-mă cu spatele şi coatele de trepte şi pregătindu-mă pentru una dintre conversaţiile noastre maraton. Bine. Deci seara trecută a venit să mă ia la opt.

— Şi cu ce te-ai îmbrăcat? a intervenit ea prompt.

— Amy, m-a interpelat mama, stând în cadrul uşii din spatele meu.

Am lăsat telefonul jos şi m-am uitat la ea. Părea stresată şi, de obicei, sâmbăta era o zi când lăsa grijile deoparte.

— Da?

— L-ai văzut pe fratele tău?

Am simţit cum mi s-a accelerat uşor pulsul la auzul întrebării şi am încercat într-o fracţiune de secundă să îmi dau seama care ar fi răspunsul corect. Charlie nu îmi trimisese niciun mesaj cu alibiul lui, aşa că eram în ceaţă şi nu ştiam ce le spusese mamei şi lui tata că urma să facă şi ceea ce avea să facă, de fapt, până la urmă.

— Nu, am răspuns eu, într-un final.

— Nu este sus, mi-a dat mama de ştire.

S-a încruntat, privind înspre aleea circulară.

— Mă duc să verific din nou, mi-a spus ea intrând înăuntru.

— Scuze, i-am zis Juliei. Circul obişnuit cu Charlie.

— Cum o mai duce? s-a interesat Julia.

Julia fusese îndrăgostită lulea de Charlie în gimnaziu, dar iubirea ei s-a topit încet-încet în timpul liceului, atunci când el a luat-o pe o cale cu totul diferită de a noastră.

— Cam tot la fel, i-am răspuns eu.

Cu alte cuvinte, nu prea bine. Ştiam că Julia va înţelege la ce mă refeream. M-am uitat înapoi spre casă şi mi-am dat seama că ar trebui probabil să plec în recunoaştere şi să încerc să îl acopăr înainte ca situaţia să degenereze.

— Ar fi cazul să plec.

— Bine, a zis Julia. Dar sună-mă mai târziu. Promiţi?

— Sigur că da, i-am promis eu.

Am închis telefonul şi am deschis uşa, dar am mai zăbovit o clipă ca să îi arunc o privire tatălui meu, care era în elementul lui, făcându-şi de lucru cu maşina de tuns şi fluierând uşor, ca

pentru sine.

Beehive Inn

DELTA, UT

Data sosirii: 8 iunie, 3:35 A.M.

Data plecării preconizate: 8 iunie.

ELIBERAREA CAMERELOR SE FACE LA 11 A.M.

Nume:

Edmund Udell/Hillary Udell

Adresă:

1 Salt Lake City Boulevard

Salt Lake City, UT

Cod poştal: Necunoscut

Telefon: Nu.

..

Cameră:

Apartament nupţial

Modalitate de plată:

Cash

Costul preconizat al camerei:

$99 + taxe

SEJUR PLĂCUT!!

Un Romeo străfulgerat de dragoste cântă o serenadă.

—**Dire Straits**

Stăteam pe marginea patului dublu, încercând să nu deranjez petalele împrăştiate pe el, aşteptându-l pe Roger să iasă din baie şi încercând să îmi dau seama cum de se întâmplase asta exact la fel. Din nou.

Ne luase mai mult decât crezusem ca să ajungem la Delta, primul oraş din Utah de pe Route 50. Eram deja foarte îngrijorată în privinţa lui Roger, care condusese în cea mai mare parte a zilei. Majoritatea motelurilor pe care lângă trecusem aveau firme luminoase care ne anunţau că NU aveau camere libere, şi începusem să mă întreb, plină de îngrijorare, ce se va întâmpla dacă nu vom găsi unde să stăm în Delta. Pe hartă, următorul oraş părea a fi, probabil, la o oră distanţă şi aveam senzaţia că Roger nu mai era în stare să facă faţă drumului.

În cele din urmă, am oprit la Beehive Inn să vedem care era situaţia. Cum arăta ceva mai drăguţ decât celelalte moteluri de pe marginea drumului, nu îşi făcea publicitate în privinţa gradului de ocupare. Am ieşit din maşină şi, în vreme ce mă îndreptam spre intrare, am simţit cât de tare îmi înţepeniseră muşchii picioarelor şi cât de rău mă durea şezutul de la atâta stat pe scaun. Am simţit cum mă cuprindea o stare de agitaţie în momentul când am păşit prin uşile din sticlă ce s-au deschis automat şi am intrat în holul hotelului, care părea discordant de luminos faţă de drumul parcurs pe timp de noapte. Nu mai încercasem niciodată să mă cazez singură la hotel. Aveam măcar voie să fac aşa ceva? Trebuia să am optsprezece ani? De aceea făcuse oare mama rezervările pentru noi — deoarece eu nu aveam să reuşesc să le fac de una singură?

Inima mi se zbătea în piept în timp ce mă apropiam de recepţie. Hotelul în sine părea drăguţ, poate cu un stil ce îl imita în mod puţin cam agresiv pe cel de acasă, cu covoare tradiţionale acoperind fiecare suprafaţă disponibilă. Înainte de a apuca să mă uit mai bine în jur, am fost întâmpinaţi de un recepţioner care părea frânt de oboseală.

— Familia Udell? a întrebat el, mutându-şi privirea de la mine la Roger.

— Poftim? am răspuns eu nedumerită, deoarece nu aceasta era întrebarea la care mă aşteptasem. Iar Roger, care literalmente abia se mai ţinea pe picioare, nu părea capabil să

răspundă.

— V-am păstrat ultima noastră cameră liberă, a spus el încruntându-se la mine şi tastând ceva pe computer. Deşi am primit mesajul acela prin care vă anulaţi rezervarea. Am ţinut-o la dispoziţia dumneavoastră, din moment ce aţi rezervat-o în avans.

— Şi este singura cameră liberă în seara asta? am întrebat eu, uitându-mă la Roger, căruia i se tot închideau ochii de somn, şi îi deschidea brusc, tresărind.

— Da, a răspuns recepţionerul uşor iritat.

— Bine, am răspuns eu, trecând rapid în revistă situaţia.

Dacă familia aceea, Udell, anulase rezervarea, cel mai probabil, nu aveau să vină. Şi era trei şi jumătate dimineaţa, iar Roger avea nevoie de un loc unde să pună capul pe pernă cât mai repede.

— Noi suntem, i-am spus eu, zâmbind radios. Familia Udell.

Asta a părut să îl trezească puţin pe Roger, care a clipit spre mine, surprins.

— În sfârşit, a mormăit recepţionerul. Numele? a întrebat el stând cu degetele în echilibru deasupra tastaturii.

— Ah, am bâguit eu. Da. El este... Edmund. Iar eu sunt Hillary.

Roger mi-a aruncat o privire, ceva mai tăioasă, iar eu am încercat să ridic din umeri cât mai subtil cu putinţă.

Cred că recepţionerul a început să aibă îndoieli în privinţa noastră atunci când nu am fost în stare să îi spun codul poştal din Salt Lake City şi când Roger, care se băgase şi el în conversaţie la momentul respectiv, i-a explicat că nu aveam ce număr de mobil să îi dăm, deoarece chestiile alea erau doar nişte mofturi. Dar cred că în clipa aceea recepţionerul nu voia decât să ne vadă plecaţi odată în cameră. Am plătit cash cu banii mamei din fondul de rezervă găsit în sertarul cu ciorapi, astfel încât familia Udell , oricine ar fi fost ea, să nu fie taxată. După aceea, ne-a înmânat o cheie — nu o cartelă magnetică, ci o cheie adevărată, de modă veche din alamă, cu un mic breloc-amuletă în formă de inimă atârnând de ea.

— Şedere plăcută, ne-a urat el cu un zâmbet ciudat şi o sprânceană ridicată. I-am mulţumit, şi am pornit împreună cu Roger în căutarea camerei noastre.

Care s-a dovedit a fi apartamentul nupţial.

M-am holbat la plăcuţa cu scrisul ei cu înflorituri pentru o clipă, sperând că era o glumă. Dar nu era — cheia s-a potrivit în broască şi aşa se explicau rânjetul recepţionerului şi brelocul atârnat de cheie. Am împins uşa şi am intrat înăuntru, simţind cum roşeam pe măsură ce studiam camera. Cuvertura albă a patului matrimonial era acoperită cu petale de trandafir, iar lângă pat era o frapieră cu apă în care sălta o sticlă de şampanie. Mi s-a părut ciudat, asta până când mi-am dat seama că probabil fusese gheaţă acolo cu câteva ore în urmă. Roger a închis uşa în urma noastră, iar eu m-am uitat la el, sperând ca faţa mea să nu aibă aceeaşi culoare ca părul meu.

— Aşadar..., am început eu, teribil de stânjenită şi nici măcar nu îmi venea în minte ce aş putea să spun în privinţa asta.

— Drăguţă alegere, Hillary, a remarcat el abia schiţând un zâmbet.

Poate că era prea obosit ca să se simtă stânjenit, dar nici măcar nu roşise.

— Îmi pare tare rău, am spus eu. Dar era ultima disponibilă...

— Nicio problemă, m-a asigurat el. Mă duc să mă schimb întâi, dacă e în regulă.

S-a îndreptat spre baie, cărând după el geanta de voiaj.

— Sigur că da, am spus eu, nedezlipindu-mi ochii de pat.

Când Roger a închis uşa de la baie, m-am uitat în oglindă şi am văzut că roşeaţa din obraji îmi mai dispăruse, mai mult sau mai puţin. Apoi am cercetat camera din priviri. Era ceva vreme de când nu mai fusesem într-un hotel — căsuţa din Yosemite nu se punea la socoteală. Era şi drăguţă pe deasupra — pe biroul din colţul camerei se aflau un carneţel şi un pix galben cu negru pe care era scris numele motelului, iar eu le-am luat pe amândouă şi le-am îndesat în poşeta mea. Pe când făceam asta, mi-am dat seama că era pentru prima oară când stăteam într-o cameră de hotel fără familia mea. Şi era un apartament pentru tineri căsătoriţi aflaţi în luna de miere. Şi eram cu un băiat de colegiu.

Tocmai pe când îmi trecea prin minte acest gând deconcertant, Roger a ieşit din baie, căscând, îmbrăcat cu aceeaşi combinaţie de pantaloni scurţi şi tricou pe care o purtase şi noaptea precedentă. Nu mi se mai părea atât de

uimitor acum când ştiam la ce să mă aştept. Roger s-a uitat şi el la pat.

— Mare păcat să-l distrugi, a constatat el şi m-am uitat în jos la petalele de trandafir şi mi-am dat seama că fuseseră aranjate în formă de inimă.

Mi-am întors privirea, mi-am înşfăcat valiza şi m-am dus drept în baie.

— Nu cred că familia Udell se va supăra, am spus eu pe un ton cât mai firesc cu putinţă.

Am închis uşa după mine şi m-am sprijinit cu spatele de ea, dând drumul aerului din piept. Ştiam că Roger era obosit, dar în mod cert nu suficient de obosit încât să nu observe că întreaga încăpere fusese aranjată în ideea că oamenii care vor sta acolo vor face sex.

Eram în *apartamentul nupţial.* Sexul în expectativă plutea în atmosferă, la fel ca parfumul, dar mai puţin subtil. Era mai rău decât patul pe care îl împărţisem în Yosemite, chiar dacă patul de aici era mai mare. Era ca şi cum în cameră cu noi se afla un elefant. Un elefant care se aştepta ca noi să facem sex. Am simţit cum roşeam din nou şi mulţumită oglinzii din baie am avut şi dovada vizuală. În încercarea de a mă gândi la altceva, m-am uitat de jur împrejurul băii şi am văzut cada de două persoane, având drept bonus baia cu spumă şi o mică savonieră din petale de trandafir aşezată pe marginea căzii.

Trăgând de timp şi profitând totodată de faptul că baia aceasta era en-suite şi nu la cinci minute distanţă de cameră, traversând pe unde urşii erau stăpâni, aşa cum fusese noaptea trecută, am făcut un duş lung. Apoi m-am pregătit de culcare, schimbând tricoul cu mâneci lungi pe care îl purtasem noaptea trecută cu un tricou cu mâneci scurte, imaginându-mi că nu va fi la fel de frig ca acolo. În timp ce îmi periam părul, încercam să nu bag de seamă cât de mult păr rămânea pe perie. Mi-am împachetat doar obiectele de toaletă, adăugând spuma de baie, şamponul, trusa de cusut şi loţiunea de mâini din partea hotelului.

Când am ieşit din baie, am văzut că Roger era deja băgat în aşternut pe partea lui de pat, cu ochii închişi. Poate că pe el nu îl deranja deloc presiunea ciudată din cameră, la urma urmei.

Roger stinsese toate luminile cu excepţia unei veioze micuţe cu abajur din creton de pe partea stângă — partea mea.

Încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, m-am strecurat sub pătură şi am stins lumina. M-am întors pe partea mea şi l-am privit pe Roger, care era ghemuit cu faţa la mine. Să dorm alături de el nu mi se mai părea la fel de înfricoşător cum fusese ieri. Să fi fost abia ieri?

L-am privit pentru un moment. Apoi, chiar dacă eram sigură că noaptea dinainte fusese o întâmplare, şi că nu o să pot dormi deloc, am închis ochii.

— Noapte bună, Roger, am murmurat eu.

După o clipă, Roger m-a surprins, dându-mi replica — eram convinsă că adormise:

Noapte bună, a spus el. Dar numele meu este Edmund.

Utah este uimitor

Dar Utah este ATÂT de frumos. Până şi copacii sunt suficient de frumoşi încât să le faci poze şi asta NU e o chestie stupidă. Şi codul poştal pentru Salt Lake City este 84148. Doar în caz de nevoie.

Pe unde am fost . . .

Statul nr.3: UTAH—Statul Stupilor de Albine

Motto: Industrie

Suprafață: Din nou, ține de mare. Foarte, foarte mare.

Informații utile: Statul Stupilor de Albine! Toate indicatoarele care îți spun pe ce autostradă te afli au imagini cu stupi pe ele.

Impresii: Un indicator pe marginea autostrăzii interstatale: ATENȚIE, FERMĂ DESCHISĂ (o suprafață mare de teren de pășunat fără garduri sau alte bariere). Ce o vrea să însemne asta? Pe bune, ce înseamnă??

Eternul
Colorado Springs

LISTA DE REDARE NR. 4
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Hillary și Edmund au pornit-o pe autostradă" sau
„Oameni care fac poze copacilor"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMAȚIE
"Colorado"	Grizzly Bear
"Young Folks"	Peter, Bjorn and John
"I Am John"	Loney, Dear
"Unknown Legend"	Neil Young
"Break It Out"	The Rocket Summer
"No You Girls"	Franz Ferdinand
"Surf Colorado"	Bowling for Soup
"Just Like Heaven"	The Cure
"The First Single (You Know Me)"	The Format
"Gravel"	Ember FX
"Rootless Tree"	Damien Rice
"I Figured You Out"	Elliott Smith
"Baby, It's Fact"	Hellogoodbye
"Free"	Cat Power
"Don't Forget to Breathe"	Beulah
"Love Like a Sunset, Part I"	Phoenix
"Nobody Move, Nobody Get Hurt"	We Are Scientists
"A Year in the Past, Forever in the Future"	Dashboard Confessional

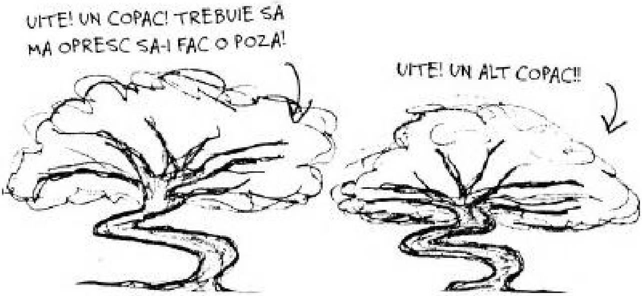

Nu se face surfing în Colorado.

—Bowling for Soup

„ Salut, ai sunat la Amy. Lasă un mesaj şi am să te contactez eu. Mulţumesc!”

Bip.

„Amelia, mama la telefon. Sunt mâhnită fiindcă nu m-ai sunat înapoi ieri. Încep să fiu îngrijorată, mai ales că nu figuraţi în diagrama de cazare a niciunui hotel. Sună-mă imediat.”

„Bună ziua. Aţi sunat la Pamela Curry. Vă rog să lăsaţi un mesaj cu numele şi numărul dumneavoastră de telefon şi vă voi contacta cât de curând posibil. Mulţumesc.”

Bip.

„Bună, mami. Uau, cred că nu reuşim să ne găsim de loc una pe cealaltă. Ciudat. Dar totul este în regulă! Nu ai de ce să fii îngrijorată. Noi, ăăă, am ieşit prin... Oklahoma, de care am trecut acum. Aşa că suntem un pic în întârziere faţă de grafic. Dar am găsit cazare în hoteluri fără probleme. Şi călătoria cu maşina e grozavă, şi decurge bine. Aşa că nu ai de ce să îţi faci griji!”

— E bărbat? m-a întrebat Roger.

— Da, am răspuns eu. Şaisprezece.

— Este în viaţă?

— Nu. Cincisprezece.

— Este un explorator?

— Numai tu puteai să întrebi asta. Nu, am spus eu.

— *Tu* întrebi asta de fiecare data.

— Pentru că alegi de fiecare dată exploratori.

— Corect. E faimos?

— Da. Paisprezece.

— Hm.

Roger bătea darabana cu degetele pe volan, iar eu mi-am ghemuit picioarele sub mine şi m-am uitat pe fereastră.

Soarele tocmai începuse să apună — mersesem pe drum toată ziua. Plecasem mai târziu decât ne propusesem deoarece, spre totala mea surprindere, am dormit din nou toată noaptea şi încă mai dormeam dusă când un recepţioner iritat ne-a sunat la ora zece, după cum credeam eu. Dar cum niciunul dintre noi nu schimbasem ora, era de fapt, unsprezece, şi ne păştea pericolul să fim taxaţi pentru eliberarea cu întârziere a camerei. Am pornit-o la drum şi ne-am oprit efectiv, undeva pe drum, atât

pentru micul dejun cât şi pentru prânz. Am descoperit că îmi plăceau la nebunie micuţele hanuri, iar lui Roger îi plăceau tonomatele din ele.

Călătoria prin Utah — în timpul căreia am aflat că John Cabot descoperise probabil Canada şi Roger a aflat cine era Stephen Sondheim — a fost absolut uluitoare. Peisajele erau şi mai uimitoare decât cele de pe Route 50, ceea ce se datora în cea mai mare parte faptului că acum aveai la ce să te uiţi. Şi ceea ce vedeam îmi tăia respiraţia. Peisajul era bizar, parcă de pe altă lume — acele platouri uriaşe roşcate şi fantasticii copăcei de plută cărora nu mă puteam abţine să nu le fac poze, spre încântarea lui Roger care era de părere că să faci poze copacilor era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. La fel ca în ziua precedentă, era ca şi cum cineva ar fi derulat peisajul la nesfârşit, sub un cer care, jur, era mai întins şi mai albastru decât în Nevada.

Acum că eram înapoi pe autostrada interstatală, vedeam din nou indicatoare rutiere, şi majoritatea erau noi pentru mine. Pe lângă inexplicabilul semn ATENŢIE, FERMĂ DESCHISĂ, erau şi indicatoare cu animale pe care nu le mai văzusem până acum — o antilopă, o vacă, şi o vacă cu coarne. Erau şi indicatoare cu căprioare, dar pe acestea le văzusem pentru prima oară lângă Yosemite. Dar ceea ce mă îngrijora era faptul că o vacă cu coarne ar putea năvăli pe şosea fără de veste. Şi că se întâmpla destul de frecvent dacă trebuiseră să planteze un indicator de avertizare.

În timp ce traversam graniţa spre Colorado, încet dar sigur, peisajul s-a schimbat din nou. Câmpia plată de care avusesem parte în Nevada şi Utah s-a transformat treptat în zonă alpină şi dintr-odată s-au întors şi pinii. Gradul de înclinare al pantei era acum afişat pe indicatoarele de pe marginea drumului, iar şoseaua devenea din ce în ce mai sinuoasă şi mai abruptă pe măsură ce traversam munţii adevăraţi. Am urcat şi tot am urcat, după care a urmat o coborâre abruptă. Jeepul Liberty se descurca bine, dar curbele în ace de păr păreau a constitui o problemă pentru camionagii — mai ales la coborâre. Erau şi indicatoare despre care nu îmi venea să cred că erau adevărate, care păreau să ofere şoferilor de camioane sprijin moral. CURBĂ PERICULOASĂ ÎNAINTE, ŞOFERI DE CAMIOANE! CONDUCEŢI CU GRIJĂ! şi ŞOFERI DE CAMIOANE! NU S-A TERMINAT ÎNCĂ!

URMEAZĂ CURBE DE 6% ŞI DRUMURI CU SERPENTINE! Însă cel pe care l-am privit îndelung a fost: DACĂ VĂ CEDEAZĂ FRÂNELE, NU IEŞIŢI DE PE CAROSABIL. RĂMÂNEŢI PE AUTOSTRADĂ. Cum adică? Mie mi se părea un sfat teribil de înfricoşător şi, ori de câte ori ne aflam în spatele unui camion, mă pomeneam uitându-mă la luminile roşii intermitente ale frânelor, ca să mă asigur că funcţionau.

Roger devenea din ce în ce mai tăcut pe măsură ce ne apropiam de Colorado Springs. În ambele dăţi când servisem prânzul, plecase de la masă ca să vorbească la telefon. Şi când se întorcea la masă îmi dădea clar de înţeles nu voia să pomenească nimic despre acele convorbiri telefonice deoarece imediat schimba subiectul. Prima dată mi-a stat pe limbă să îl întreb dacă o sunase pe Hadley, dar după aceea mi-am dat seama că asta implica să admit faptul că trăsesem cu urechea la conversaţia lui telefonică din Yosemite.

Am profitat de una dintre absenţele lui ca să îi trimit un mesaj mamei pe mobil. Charlie descoperise cum să facă asta cu ani în urmă, dar eu nu o mai făcusem până acum. Adică să îi apară căsuţa vocală pe ecranul telefonului fără ca acesta să sune. Charlie era sigur că mama nu îşi dăduse niciodată seama că telefonul ei avea această opţiune, deoarece, de fiecare dată, presupunea că a ratat apelul. Nu credeam că eram pregătită să am o conversaţie cu ea, care ar implica fie o grămadă de adevăruri jenante, fie un şir de minciuni. Ştiam că, probabil, îi voi spune adevărul curând — se presupunea că trebuia să fim în Indiana la momentul respectiv, însă eram destul de departe de Indiana. Dar am încercat să mă autoconving că poate vom putea recupera timpul călătorind noaptea, sau cam aşa ceva. Şi nici măcar nu eram prea entuziasmată de perspectiva de a ajunge în Connecticut într-o zi-două — nu doream să fiu nevoită să încep acea nouă viaţă încă. Mai mult chiar, nu o văzusem pe mama de o lună şi numai gândul revederii îmi dădea o stare de nervozitate din motive pe care nu voiam să le cercetez prea adânc.

Am sorbit o înghiţitură din sucul meu acidulat şi mi-am verificat ceasul, acum setat la ora de vară. Era aproape şapte şi aveam senzaţia că ne aflam în maşină de foarte multă vreme.

— Ei bine? am întrebat eu sprijinindu-mi picioarele de bord şi aruncându-i o privire lui Roger.

— Scuze, a spus el.

A ridicat telefonul, s-a uitat la el, apoi l-a pus la loc în suportul pentru pahare.

— Hm. Mai trăieşte? E în viaţă?

— Nu am răspuns eu, uitându-mă din nou la el. Şi ai mai pus întrebarea asta odată.

— Scuze, a spus el, aruncându-mi un zâmbet fugar şi îndreptându-şi atenţia înapoi asupra drumului, care începuse să fie din nou cu serpentine. Cred că sunt un pic cam... distrat. Vrei să pui nişte muzică, în schimb?

— Sigur că da, am murmurat eu, încercând să nu mă simt jignită.

Oricum, nu era decât un joc stupid. Am pus mixul lui Roger şi am mers în linişte pe parcursul următoarelor şase melodii.

Am început să văd Colorado Springs pe indicatoarele care îţi spuneau la ce distanţă te aflai de diverse destinaţii. Şi, pe când eram la vreo nouăzeci de kilometri distanţă de oraş, era ca şi cum am fi intrat din nou în lumea civilizată. Trebuie să fi traversat munţii, deoarece peisajul era mai vast şi dintr-odată au apărut trei benzi de circulaţie, apoi patru. Sentimentul de izolare a dispărut, odată cu Targets şi Wal-Marts şi Starbucks şi restaurantele fast-food aflate din nou pe marginea drumului. Toate acele lucruri cărora le simţisem lipsa pe Route 50 păreau acum mult prea mari şi viu colorate. M-am trezit simţind lipsa micuţelor mini-marketuri.

Ne-am oprit pentru benzină la vreo treizeci de kilometri distanţă de oraş. În vreme ce Roger făcea plinul, telefonul lui a sunat — eu ştergeam cu racleta parbrizul care se transformase într-un cimitir pentru gângănii şi l-am văzut luminându-se şi dansând în cerc în timp ce vibra în suportul pentru pahare. Am deschis portiera din dreapta şoferului şi l-am înşfăcat văzând că pe afişaj apărea un apel de la BRON. Nu aveam habar ce însemna asta, dar i-am dat telefonul lui Roger, care dintr-odată a părut foarte agitat. Am pus racleta la loc, deşi parbrizul era doar pe jumătate curăţat şi am intrat înapoi în maşină astfel încât să nu aud conversaţia lui Roger. Dar nu m-am putut abţine să nu mă aplec puţin în faţă ca să îl văd în oglinda retrovizoare laterală. Nu îi zăream decât profilul, dar nu părea prea vesel. Deşi schiţa un zâmbet, acesta părea cam forţat. După un moment de gândire, am avut o revelaţie — puteam să îi citesc

chipul de-acum.

Roger s-a întors în maşină şi a trântit uşa un pic mai tare decât era necesar. Nu a pus cheile în contact, s-a jucat cu ele doar, sprijinindu-le de genunchi. Părea obosit şi o parte din energia ce vibra tot timpul în jurul lui părea să se fi estompat puţin.

— Eşti bine? am vrut eu să ştiu.

— Desigur, a răspuns el cheilor, fără să se uite la mine. Aşadar, am veşti bune. Am găsit un loc unde să rămânem peste noapte. E una din casele din afara campusului. În timpul anului este Casa Internaţională, dar în vacanţă, este la dispoziţia celor care fac cursuri de vară.

— Grozav, am apreciat eu.

M-am uitat la el mai îndeaproape. Nu părea deloc fericit.

— E un lucru bun, nu-i aşa?

Roger s-a mulţumit să ofteze.

— Păi, uite cum stă treaba, a început el.

Imediat am simţit cum m-am tensionat.

— Ar trebui să îţi spun ceva. De fapt, trebuia să îţi fi spus mai înainte.

— Bine, am zis eu, începând să mă îngrijorez cu adevărat. Se săturase de mine, sau plănuia doar să stea acolo cu prietenii lui? Voia să dea înapoi?

— Deci, motivul pentru care suntem aici, a spus el, continuând să îmi evite privirea este că... am auzit că Hadley este prin preajmă.

— Oh, am îngăimat eu.

Dintr-odată a căpătat sens faptul că Roger fusese cu ochii pe telefon toată dimineaţa.

— Şi este? am rostit eu pe un ton cât se poate degajat.

— Nu, mi-a răspuns el, iar eu am simţit cum mă relaxez un pic. Am auzit de la unul dintre prietenii mei că a fost aici, la nişte cursuri de vară. Dar, din câte se pare, s-a întors acasă, în Kentucky.

— Oh, am bâguit eu din nou, fără să mă simt deloc în largul meu.

— Nu mi-a răspuns la niciun apel sau e-mail. Aşadar am crezut că venind pur şi simplu aici şi văzând-o am putea sta de vorbă şi am putea, poate... fruntea i s-a încreţit. Nu ştiu ce să zic.

Amy! Ar fi ştiut exact ce să facă în acest moment. Nu ar fi avut senzaţia că avea limba atât de legată şi nici nu s-ar fi simţit atât de ciudat şi enervant de tânără.

— Mm, am rosti eu într-un final. Ce... vreau să spun, ce s-a întâmplat între voi doi?

În spatele nostru s-a auzit un claxon şi când m-am întors am văzut un microbuz care stătea la coadă la pompă, în mod cert întrebându-se ce făceam acolo în maşină de nu plecam odată. Roger a pornit maşina şi ne-am întors înapoi pe autostradă. Am mers în tăcere preţ de câteva minute, după care a început să vorbească din nou.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, a mărturisit el. Dacă aş şti, cred că nu am mai fi aici.

— Asta e, am zis eu.

Mă întrebam dacă ar trebui să procedăm la fel ca la Douăzeci de întrebări având drept răspuns „Motivul pentru care Hadley s-a despărţit de mine”.

— Şi ea ce a spus?

Roger şi-a încleştat şi descleştat mâinile pe volan, cu fruntea încă încreţită de gânduri. Părea preocupat şi nefericit, ceea ce scotea şi mai mult în evidenţă felul lui vesel de a fi în mod obişnuit. La fel ca şi în multe alte cazuri, nu mi-am dat seama pe deplin de asta decât atunci când a dispărut cu totul.

— S-a întâmplat în timpul sesiunii. Trebuia să ne întâlnim la bibliotecă — urma să o ajut să înveţe la istorie pentru examen. Făcusem notiţe pe cartonaşe, mi-a explicat el, pârând dezgustat de propria lui persoană. Dar ea a venit în camera mea şi...

Roger a făcut o pauză şi am observat cum îi pulsa un muşchi din falcă în timp ce îşi încleşta dinţii.

— Mi-a spus, a continuat el, că totul s-a terminat între noi. Că simţise asta de multă vreme şi că trebuia să îşi ia o piatră de pe inimă, deoarece o împiedica la studiu.

— A spus ea asta? l-am întrebat eu înmărmurită.

— Da, a recunoscut el, izbucnind într-un mic hohot de râs, jalnică încercare de mascare a tristeţii. Hadley nu a fost niciodată sentimentală. Ca să nu mai spun că nu m-am descurcat prea bine la examenele finale. Şi apoi mi-a lăsat un mesaj în căsuţa vocală spunându-mi că îi părea rău despre modul în care a lăsat lucrurile în suspensie şi mi-a spus să trec pe la ea la cămin când am timp, ca să ne putem lua la revedere.

— Şi?

— Oh, nu m-am dus, a spus Roger, schimbând banda de circulaţie. Nu îmi iau la revedere. Iar ea *ştia* asta. I-am spus-o de o sută de ori.

M-am îndreptat un pic de spate.

— Nu îţi iei la revedere?

— Nu, mi-a confirmat el. Şi asta de când aveam unsprezece ani. Ţine de o superstiţie a mea, a adăugat el, un pic cam fără rost. Trei dintre bunicii mei au murit în acel an — bang, bang, bang. Şi de fiecare dată, s-a întâmplat aproape imediat după ce am vorbit cu ei. Şi le-am spus — ce crezi? La revedere. Aşa că acum nu o mai fac. E o prostie. Dar ultimul bunic pe care îl mai am încă este bine mersi pe picioare şi de atunci încoace nu mi-am mai luat la revedere. Aşa că, asta e.

— Dar, am comentat eu, în timp ce Roger ieşea pe şoseaua 143 ce ducea spre strada Uintah/Colegiul Colorado, ce are de-a face un simplu la revedere cu toată treaba asta?

— Absolut totul! a exclamat Roger, o parte din vechea lui energie revenindu-i în glas.

Relieful părea mai puţin spectaculos acum. Şi puteam vedea din nou munţii. Şi erau uluitori. Erau luminaţi din spate de soarele ce apunea, aşa că, în esenţă, le distingeam doar contururile — dar munţii păreau şi ei purpurii, exact la fel ca în cântec. Roger conducea pe ceea ce părea a fi o stradă principală — buticuri cu haine şi pizzerii şi magazine de discuri. Putea să fie Raven Rock — avea aerul acela de oraş universitar — cu excepţia munţilor din fundal, care erau mult mai impresionanţi decât cei din California.

— A spune la revedere este de fapt o invitaţie de a nu te vedea din nou cu persoana respectivă. Se potriveşte bine pentru o ultimă conversaţie pe care o ai cu cineva. Aşadar, dacă nu îţi iei rămas-bun — dacă laşi conversaţia neîncheiată — înseamnă că va trebui să te revezi cu acea persoană.

Nu mă puteam abţine să nu mă holbez la Roger. El mi-a aruncat o privire şi a izbucnit în râs, un râs care suna normal de data asta.

— Ştiu că nu prea are sens, a continuat el, dar pentru mine a devenit un obicei destul de înrădăcinat.

— Uneori însă, am intervenit eu, simţind cum mi se pune un nod în gât, dar forţându-mă totuşi să rostesc întreaga frază,

uneori nu îţi iei la revedere şi, cu toate acestea, nu mai vezi respectiva persoană niciodată. Uneori se întâmplă aşa.

— Sunt conştient de asta, a răspuns el cu glas scăzut şi, după expresia întipărită pe chipul lui, mi-am dat seama că ştia la ce anume mă refeream. Cred că e vorba doar de vina mea care persistă în subconştient pentru uciderea bunicilor.

M-am pomenit zâmbind la spusele lui.

— Tu nu ţi-ai ucis bunicii.

— Ştiu asta. Dar încearcă să i-o spui băiatului de unsprezece ani din mine.

M-am uitat pe fereastră la munţii purpurii care se întunecau şi am cugetat la spusele lui. A-mi lua la revedere nu mi se mai părea la fel de important ca pe vremuri — descoperisem că atunci când urma să nu mai vezi niciodată pe cineva, nu contau aceste vorbe. Ceea ce conta era faptul că nu mai puteai să le spui nimic altceva vreodată. Şi rămâneai cu o eternă conversaţie neîncheiată.

— Oricum, a conchis Roger, cotind pe o stradă de-a lungul căreia erau aliniate căsuţe albe, majoritatea cu înscrisuri greceşti pe tăbliţele de pe uşi. Îmi pare rău că îţi pun toate astea în cârcă.Trebuia să-ţi fi spus mai devreme de ce am vrut să vin aici.

— Nu îţi face probleme, l-am liniştit eu.

Roger mi-a zâmbit, apoi a tras maşina pe marginea străzii şi a parcat în faţa unei case dărăpănate cu două etaje cu vopseaua albă scorojită şi un palmier de plastic pe jumătate dezumflat atârnând moleşit pe gazon.

— Vrei să ne vedem camerele?

Spaţiul de uz comun al Căminului Colegiului Internaţional Colorado era pustiu, cu excepţia unui tip slăbănog, cu bustul gol, întins pe canapea. Avea părul negru şi ţepos şi dădea impresia că e foarte absorbit de un joc video. Acesta părea să aibă loc într-o pădure şi prezenta o versiune mult mai despuiată a tipului de pe canapea.

— Salut, Leonard, a spus Roger.

— Bună, Sullivan, a răspuns tipul — Leonard, probabil — ridicând mâna pentru a saluta cu pumnul strâns fără să îşi ridice ochii din ecran.

— Şi cum mai stai cu Honour Quest? s-a interesat Roger.

— Am ajuns până la Forest of the Doom (Pădurea Fatidică).

— Văd asta, a pus Roger, aplecându-se peste canapea ca să se uite la ecranul televizorului. Impresionant.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Leonard. Credeam că îţi petreci vara în California. Stai aici până începe şcoala?

— Nu, a răspuns Roger. Îmi petrec vara în Philadelphia.

— Fir-ar să fie! a exclamat Leonard.

Alter egoul lui virtual a tropăit ocolind un obstacol, agitându-şi sabia în aer.

— Aşa că rămânem aici în seara asta, l-a anunţat Roger. Am vorbit cu Bron şi mi-a spus că e în regulă. Te deranjează dacă ocup al doilea pat din camera ta?

— Sigur că nu, l-a asigurat Leonard. Cu cât suntem mai mulţi, şi aşa mai departe. Puneţi-vă lucrurile oriunde vreţi. Şi am auzit că o să fie o mică fiesta astă-seară la Quiet Dorm (Căminul liniştit). Ar trebui să fie destul de animată.

Şi-a ridicat privirea, părând că mă observă pentru prima oară.

— Amy Curry, m-am prezentat eu.

— Încântat, a mai spus el, îndreptându-şi din nou atenţia spre ecran. Fă ce vrei tu, Sullivan, dar evită camera lui Conrad. Ţine un iepure în debara şi i-a căzut cu tronc.

— Un iepure? am repetat eu, crezând că nu am auzit bine.

— I-a *căzut* cu tronc? a spus Roger reverberând ca un ecou.

Leonard a clătinat din cap.

— Urâtă treabă. Fă-ţi un bine şi evită toată situaţia asta.

— Desigur, l-a aprobat Roger. Mulţumesc, bătrâne.

A ridicat din sprânceană către mine şi s-a îndreptat spre bucătărie. L-am urmat, uitându-mă în jurul meu. Se vedea că mai multe persoane împărţeau această încăpere, dar nu într-un mod armonios, cu grafice pe perete cu cei de serviciu cu curăţenia şi debarasarea resturilor menajere, cu dulapuri încuiate cu lacăte şi cu obişnuita lozinca scrisă pe perete: MÂNÂNCĂ-ŢI NENOROCITA DE MÂNCARE ŞI NIMENI NU VA PĂŢI NIMIC.

— Aşadar, mi-a spus Roger traversând bucătăria, bine ai venit la Casa Internaţională. Prietena mea Bronwyn este administrator aici pe timp de vară şi mi-a spus că putem să rămânem peste noapte. Şi a mai spus că tu ai putea să stai cu ea.

A pornit-o pe o scară îngustă şi întunecată cu mocheta

tocită de câte picioare încălţate au călcat pe ea, iar eu l-am urmat.

— Nu o s-o deranjez? am întrebat eu dându-mi seama acum ce era cu apelul de la BRON de mai devreme.

Roger s-a oprit în faţa unei uşi cu o tăbliţă albă ataşată de ea. Era plină de mesaje, majoritatea părând să fie în legătură cu un iepure.

— Deloc, m-a asigurat el. Eu sunt vizavi, în camera lui Leonard.

Mi-a arătat-o cu degetul.

— Aproape că nu se dezlipeşte de canapea, aşa că probabil voi avea camera doar pentru mine.

Roger a deschis uşa camerei lui Bronwyn care s-a dovedit a fi micuţă, dezordonată părând mai degrabă o debara enormă — cu haine atârnate peste tot şi cu o comodă micuţă cu sertarele deschise din care se revărsau teancuri de tricouri înghesuite unele peste altele. Exista şi ceea ce am presupus eu că ar fi un pat, dar nu puteam fi deloc sigură, deoarece era acoperit cu haine.

— Uau, am exclamat eu, uitându-mă în jur.

— Ştiu, m-a aprobat el. Are o mică problemă cu cumpărăturile.

Şi-a coborât privirea spre mine.

— Te deranjează? Vreau să spun că putem oricând să ne ducem la un hotel unde să te simţi mai în largul tău...

Am clătinat din cap.

— E în regulă, am declarat eu.

De fapt, nu era deloc în regulă. Nu îmi plăcea că eram nevoită să stau cu o străină, o fată oarecare de colegiu căreia probabil nu o să îi convină prezenţa mea acolo. Dar, în mod cert, acesta era locul unde îşi dorea Roger să fie şi nu vedeam nicio cale de ieşire din situaţia asta fără să îl dezamăgesc.

Mi-a zâmbit, părând uşurat, iar eu ştiam că îi dădusem răspunsul corect.

— Grozav. Ei bine, mă duc să iau bagajele din maşină. Mă întorc imediat.

Înainte să apuc să spun ceva, Roger a şi zbughit-o pe uşă.

Chiar şi fără teancurile de haine, camera tot micuţă ar fi fost. Lucrurile aruncate peste tot îmi accentuau însă senzaţia de claustrofobie. În esenţă, era un singur pat, cu un mic spaţiu de

podea liberă lângă el şi un birou cu cărţi de ştiinţă stivuite pe el şi pe lângă el. Mai era un alt panou deasupra biroului şi, recunoscându-l pe Roger într-o poză, am intrat în cameră să mă uit mai îndeaproape.

— Bună!

M-am întors la auzul vocii şi am văzut o fată stând în prag. Avea păr castaniu lung şi un breton care aproape că îi intra în ochi. Era cam de înălţimea şi statura mea, poate cu forme un pic mai pline. Am presupus că trebuia să fie Bronwyn, asta fiindcă purta o ţinută tipică pentru cineva care ţinea foarte mult la haine, aşa cum părea să ţină şi proprietara acestei camere. Purta blugi şi un tricou, ca şi mine, doar că asemănările se terminau aici. Părea să aibă acea calitate pe care o observasem la fetele de la şcoală — un mod de a combina articolele de îmbrăcăminte, astfel încât toate se *asortau*, şi păreau speciale şi arătau bine împreună, dar, în acelaşi timp, îţi dădeau impresia că erau alese în mod firesc, fără vreun efort prealabil. Tricoul ei alb era mulat pe corp dar îi cădea oarecum lejer. Avea câteva lanţuri de aur delicate, stratificate, şi acestea părea a se coordona perfect cu pandantivele ei din aur. M-am uitat în jos şi am văzut că pe tricoul meu era ceva ce semăna cu o mică pată provenind, probabil, de la pâinea prăjită cu gem pe care o mâncasem la prânz.

— Bună, am spus, înfundându-mi mâinile în buzunar şi sperând ca ea să nu observe gemul.

— Amy? a întrebat ea, studiindu-mă îndeaproape.

A venit spre mine, reuşind cumva să nu calce pe vreo haină sau pe vreun pantof. Se uita la mine cu cea mai prietenoasă expresie pe care o văzusem vreodată la cineva în afară de stewardese.

— Da, am răspuns eu, scoţând mâna din buzunar şi întinzându-i-o, închipuindu-mi că aşa se proceda la colegiu. Bună.

Nici măcar nu mi-a băgat mâna în seamă, dar a mai făcut un pas înainte şi m-a îmbrăţişat strâns. Imediat am simţit cum mă încordam. De multă vreme nu mai îmbrăţişasem aşa pe cineva. Câteva persoane mă îmbrăţişaseră la înmormântare, dar fuseseră nişte îmbrăţişări în pripă, în care abia dacă ne atingeam, cu două bătăi uşoare de încurajare pe spate. Şi fata asta nu îmi mai dădea drumul. După o clipă, am încercat să mă

eliberez, dar asta a părut să o facă să mă strângă şi mai tare în braţe. Era o senzaţie ciudată; deşi eram amândouă cam de aceeaşi înălţime, mie mi se părea că eram îmbrăţişată de o persoană mult mai mare. Am simţit cum ceva se slăbea în interiorul meu, o aşchie sau două sărind din barajul pe care îl pusesem în faţa a tot ceea ce nu voiam să simt. În secunda în care am simţit asta, am dat un pas înapoi. Bronwyn a făcut şi ea un pas înapoi, la rândul său, şi mi-a zâmbit.

— Ce bine îmi pare să te cunosc! a declarat ea şi în glasul ei am detectat un uşor accent nazal, tipic sudiştilor: adică un cuvânt părea să conţină mai multe vocale decât eram eu obişnuită să aud.

— Şi mie. Ăăă... Bronwyn? am întrebat eu doar ca să mă conving că nu mă înşelam.

— Oh, Doamne Dumnezeule! a exclamat ea izbucnind în râs. Mii de scuze. Da, eu sunt. Bronwyn Elizabeth Taylor. Încântată de cunoştinţă.

— Elizabeth Taylor? am repetat eu, nefiind sigură că auzisem corect.

Bronwyn a râs din nou.

— Da, ştiu. De vină e sora mea mai mare. Era obsedată de *Vis de glorie* pe vremea când m-am născut eu. Fete şi cai, ştii tu, mi-a spus ea, iar eu am dat din cap ca şi cum ştiam despre ce vorbea. Aşa că ea a sugerat ca acesta să fie al doilea nume al meu şi iată-mă. De aceea nu ar trebui să laşi un copil de cinci ani să îţi aleagă numele, corect?

— Corect, am spus eu, un pic cam uimită.

Vorbea *repede*, în ciuda a tot ceea ce auzisem eu despre accentul sudic lent şi tărăgănat. Am învârtit puţin roata, încercând să readuc conversaţia pe un teren familiar.

— Îţi mulţumesc tare mult că mă primeşti la tine peste noapte.

— Ah, ‘nica toată! a spus ea.

Nu mai auzisem pe nimeni rostind vreodată expresia acesta cu glas tare, dar iat-o: ‘nica toată!

— Sunt încântată că eşti aici. Sunt avidă după o conversaţie bună. Şi Roger este unul dintre primele mele zece persoane preferate din lume.

Ea a spus acest lucru de parcă era, într-adevăr, o onoare. Am crezut-o imediat.

— Oh, am început eu. Da. Este foarte...

— Şi sunt pur şi simplu bolnavă, a continuat ea, din cauza a ceea ce i-a făcut fata aia. Aşa un băiat drăguţ. Nimic altceva decât o bună practică pentru una ca Hadley.

Am remarcat că Bronwyn i-a pronunţat numele într-un mod diametral opus faţă de cum îl pronunţase pe al lui Roger, de parcă efectiv ar fi scuipat silabele.

— O singură privire i-a fost îndeajuns să îşi dea seama că îşi poate ascuţi ghearele pe el.

Am dat din cap pe muteşte, având oarecum senzaţia că intrasem în mijlocul unei tornade. Am încercat să cern informaţiile pe care mi le dăduse, să găsesc o replică adecvată la vreuna dintre ele.

— Aşadar, am început eu.

— Of, Doamne, unde îmi sunt bunele maniere? Ia loc, te rog.

Nu vedeam un loc unde acest lucru ar fi fost posibil, dar Bronwyn a maturat nişte haine de pe pat, a bătut locul gol cu mâna, apoi a traversat camera şi s-a cocoţat pe biroul ei. M-am aşezat cu grijă pe spaţiul pe care ea îl debarasase. Se uita la mine aşteptând un răspuns, aşa că m-am hotărât să încerc din nou.

— Deci, am zis eu, apoi am aşteptat o clipă. Cum ea nu a intervenit, am continuat. Deci eşti administrator aici pe timpul verii?

— Da, a răspuns ea scoţând un geamăt care a reuşit să pară şi binevoitor, totodată. Am casă şi masă gratuite şi mă ţine toată vara departe de casă şi de munca de sclav din căminul de zi al mătuşii mele. Dar destul despre mine! S-a aplecat în faţă. Vreau să aud totul despre tine. Cum a decurs călătoria până acum?

— Oh, am rostit eu, simţindu-mă un pic cam stânjenită fiindcă îşi îndreptase toată atenţia asupra mea. Bine, cred. Până în prezent.

— *Ea* şi-a făcut apariţia deja?

După felul în care Bronwyn a spus ea, nu aveam nicio îndoială cu privire la cine se referea.

— Nu, am încredinţat-o eu. Nu chiar. El nu prea a vorbit despre asta.

Bronwyn a dat din cap.

— Mă gândeam eu. Nu îţi face griji, draga mea. I-o scot eu

din minte.

— Hm, am comentat eu. Cred, totuşi, că pentru asta suntem aici. Unul dintre motive, am adăugat eu repede. El a spus că o caută pe Hadley — credea că s-ar putea să fie în campus vara asta.

Bronwyn a pufnit dispreţuitor.

— Ei bine, nu e. Crede-mă, aş fi aflat şi aş fi dat-o în urmărire.

S-a întors cu faţa spre biroul ei şi a luat în mână o fotografie înrămată.

— Vrei să o vezi?

Înainte să apuc să îi dau replica, ea a traversat camera şi mi-a dat-o.

În poză erau patru persoane: Bronwyn în partea stângă, stând în picioare lângă un tip drăguţ, îndesat, cu păr negru cârlionţat tuns scurt, apoi Roger stând în picioare lângă o fată blondă izbitor de frumoasă. M-am gândit că trebuia să fie Hadley, şi nu doar pentru că cineva îi desenase coarne în vârful capului cu marker roşu. M-am uitat mai îndeaproape. Era aproape la fel de înaltă ca Roger, suplă, cu trăsături fine, perfecte, cu pielea bronzată uniform, şi părul de un blond palid. Ea zâmbea absentă şi nu se uita la aparatul de fotografiat, dar Roger, care o privea zâmbitor, nu părea să observe.

— Hm, am bâguit eu, neştiind care ar fi fost răspunsul potrivit.

— Ştiu, a confirmat Bronwyn. Totalmente, aşa-i? Nu-i aşa că i se citeşte pe faţă?

A luat poza înapoi.

— Dar uită-te la Jamie, a spus ea zâmbindu-i tipului din poză care stătea lângă ea şi atingându-l cu degetul arătător. Nu-i aşa că e adorabil? Nu-i aşa că îţi vine să îl mănânci?

— Mmmm, am rostit eu pe un ton cât se poate de neutru, închipuindu-mi că probabil nu era ceva cu ce să fiu de acord cu prea mult entuziasm. E prietenul tău?

— Da, mi-a răspuns ea oftând de fericire. Şi, în mare măsură, cel mai bun prieten al lui Roger de pe aici. Aşa am ajuns să îl cunosc, înţelegi tu. Şi pe ea, a adăugat pe un ton sumbru, în clipa următoare.

— Aşadar, am spus eu, având senzaţia că eram pe cale de a descoperi un mister, ce s-a întâmplat mai exact între ei?

Bronwyn a aruncat dintr-o mişcare un alt braţ de haine pe jos şi s-a aşezat lângă mine.

— Draga mea, dacă aş fi ştiut aş fi putut rezolva treaba asta acum două luni. După mine, problema e că nu există niciun motiv. Cred că pur şi simplu ea s-a plictisit şi a vrut să fie liberă în Kentucky pe timpul verii. Dar nu ştiu, a mărturisit ea. Va trebui să îl întrebăm pe RS... a făcut o pauză şi s-a uitat de jur împrejur, de parcă abia atunci a observat că Roger nu era în cameră. Şi vorbind de lup, unde e băiatul ăsta?

— Aduce bagajele, i-am explicat eu.

Mi-am dat seama că, de fapt, trebuia să se fi întors deja, şi mă întrebam dacă întârzia dinadins, astfel încât eu şi Bronwyn să putem sta de vorbă în voie.

— Am priceput. Ei bine, ar trebui să începem să ne pregătim. Diseară e o petrecere la Căminul liniştit. Vii şi tu, a spus ea şi am remarcat că nu formulase propoziţia ca pe o întrebare şi nici nu aştepta răspunsul. Ne îmbrăcăm şi... ochii i-au alunecat pe ţinuta mea. Ei bine, poţi să împrumuţi ceva de la mine. Va fi distracţie mare!

Şi o duci bine în Colorado.
—Jackson Browne

Căminul liniştit nu era pe măsura numelui său. Roger mi-a explicat, în drum spre petrecere, cum clădirile care serveau unui scop anume în timpul anului şcolar — cum ar fi Casa Internaţională — deveneau locuinţe obişnuite pentru studenţii care rămâneau în campus peste vară. După toate aparenţele, cele mai grozave petreceri din timpul verii se dădeau la Căminul fără substanţă.

Am auzit zgomotul petrecerii încă de la capătul străzii: ritmul constant, asurzitor punctat cu râsete şi ţipete răzleţe. De la Casa Internaţională puteai ajunge pe jos la Căminul liniştit, aflat într-o altă clădire dărăpănată — aceasta arăta de parcă ar fi fost o veche casă victoriană. Când ne-am apropiat mai mult, am văzut că în faţa verandei ce înconjura casa era o plajă falsă, o fâşie de nisip cu o plasă de volei spânzurată de-a curmezişul ei. Nu se părea că ar fi avut cineva de gând să joace în seara aceea, deoarece lângă plasă ardea un mic foc de tabără. Erau nişte oameni în jurul focului, şi nişte cupluri care stăteau de vorbă pe verandă, şi un tip a trecut peste balustradă fâră să lase din mână sticla de bere. Era totul foarte familiar — dacă înlocuiai sticlele de bere Mile-High împrăştiate pe jos cu cele Dos Equis, puteai spune fără ezitare că era una dintre petrecerile din Colegiul de Vest. Fusesem doar la vreo câteva şi întotdeauna cu Michael. Aveam tendinţa să stau lipită de el, sorbindu-mi berea caldă neîmbuteliată din paharul meu roşu de plastic, zâmbind când cineva mi se adresa, încercând să nu spun ceva care să mă dea de gol că eram elevă de liceu.

Fratele meu, pe de altă parte, se dusese în campus încă de când era în gimnaziu, fiind tratat, după toate aparenţele, drept mascota petrecerilor. Când a intrat la liceu, era acceptat ca persoană permanentă. Şi adesea, el era cel care îi aproviziona, sau cel puţin cel care ştia cine putea să o facă. Întotdeauna a fost un chin pentru mine să stau deoparte, fie într-un cămin, fie într-o casă, şi să îl văd pe fratele meu în centrul atenţiei.

În vreme ce îi urmam pe Bronwyn şi pe Roger în sus pe scări, m-am agăţat de balustradă, evitându-i pe tipii beţi morţi şi încercând să nu îmi pierd echilibrul. Eram perfect trează, dar nu purtam pantofii mei. Nu fusese alegerea mea, dar se părea că „nu” era un cuvânt pe care Bronwyn nu-l înţelegea.

— Sigur că vii! a insistat ea după ce eu refuzasem să merg şi Roger reapăruse cu valiza mea.

L-a salutat, ca apoi să îl gonească din nou pe uşă afară, pentru ca noi să ne putem pregăti. Şi atunci mi-am dat seama că, cel mai probabil, nu aveam cum să scap să nu merg la petrecere.

— Nu e nicio problemă, am pledat eu.

Bronwyn, care fredona ceva în barbă şi scotocea printr-un sertar de-al ei, s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Bineînţeles că trebuie să mergi, a spus ea. Nu fi caraghioasă.

— Mă descurc eu aici, am argumentat eu. *Pe bune.*

Dar tot nu a luat în seamă vorbele mele.

— O să vii, drăguţă, a zis ea. Şi mai mult decât atât, o să fie distractiv.

S-a îndreptat de spate şi s-a uitat la mine cu atenţie.

— Cred că ar trebui să schimbăm câte ceva, mi-a spus ea, gesticulând spre şlapii mei, spre tricoul lălâu şi spre jeanşi. Înţeleg că a trebuit să te îmbraci de drum şi aşa mai departe.

— Exact, am murmurat eu.

Nu voiam să îi spun că asta devenise uniforma mea. Nu era ceva planificat, doar ceva spre care tot gravitam în ultima vreme. Într-un fel sau altul, hainele care erau prea mulate îmi dădeau senzaţia că mă sufoc, cu fuste îmi era frig la picioare, culorile aprinse atrăgeau prea mult atenţia asupra mea. Aşa că în final ajungeam să port o ţinută care mă ascundea puţin, permiţându-mi să mă pierd în decor şi funcţiona perfect pentru mine.

— Dar, a continuat ea, sunt ocazii diferite. Nu-i aşa că am dreptate? Sunt ocazii când te îmbraci în ţinute lejere şi altele când te îmbraci elegant. Şi acum e vorba de cea din urmă.

Ea a tras afară un top roz cu un singur umăr, s-a uitat la el, apoi la mine, după care l-a azvârlit pe birou. A răscolit mai adânc, a scos un icnet de triumf şi a scos la iveală un top azuriu bordat cu galben.

— Perfect, a apreciat ea.

— Bronwyn, am început eu, nevrând să o ofensez, dar nici să o las să depună atâta efort de pomană. Nu că nu apreciez, dar nu cred că mă simt în stare să merg la o petrecere astă-seară.

Era puţin zis, dar nu ştiam cum s-o spun altfel. Abia reuşisem să mă obişnuiesc să îmi petrec timpul în compania lui Roger. În ultimele trei luni aproape că nu stătusem de vorbă cu nimeni şi la gândul că urma să văd atâţia oameni şi să fiu înconjurată de atâţia străini, singurul lucru pe care mi-l doream să fac era să mă târăsc în pat. Cândva, mergeam bucuroasă la petreceri. Nu constituise niciodată o problemă pentru mine. Aceea fusese însă Fosta eu.

— Ştiu, a spus Bronwyn cu un oftat, luându-mă prin surprindere. De cele mai multe ori, nici eu nu vreau să merg, draga mea. Dar ştii ceva? Trebuie să mergi oricum. Este motto-ul familiei Taylor: te trezeşti, te îmbraci, ieşi în lume. Şi, de obicei, te distrezi destul de bine, în cele din urmă.

A aruncat bluza azurie înspre mine, iar eu am prins-o.

— Şi câteodată, a adăugat ea, pe un ton ceva mai scăzut, ca şi cum mi-ar fi împărtăşit un secret, dacă nu te simţi grozav pe interior, atunci măcar să arăţi bine pe exterior, şi, după o vreme, nu o să mai fii în stare să îţi dai seama care e diferenţa.

Mi-a zâmbit. Bănuiesc că nu păream pe deplin convinsă, deoarece ea a ridicat din umeri şi mi-a spus:

— Dar dacă nu te simţi bine, îţi promit că poţi să pleci devreme, OK? Acum, pune-ţi asta pe tine şi o să îţi găsesc eu şi o fustă.

Mi-am dat seama că era inutil să îi opun rezistenţă, aşa că mi-am scos de pe mine tricoul pătat cu gem în timp ce Bronwyn a scos la iveală dintr-un teanc de haine o fustă denim. Mi-a aruncat o privire, iar eu am încercat să mă întorc cu spatele — aveam doar sutienul pe mine — ca să îmi pun topul azuriu. Când am simţit moliciunea materialului, mi-am dat seama că era o bluză de calitate. După ce îmi petrecusem ultimele câteva luni îmbrăcată în bumbac prespălat, aproape că uitasem cum se simţea pe piele, şi mi-am trecut degetele de-a lungul decolteului care era crestat delicat.

— Şi ăsta, a spus ea şi un sutien m-a lovit drept în cap.

— Mm, am spus eu ţinându-l în dreptul ochilor. Cred că mă descurc...

Chestia asta părea să împingă un pic prea departe împrumutatul lucrurilor.

— Nu-ţi face probleme, m-a liniştit ea. E nou. L-am cumpărat pentru colega mea de cameră anul trecut. Vreau să

spun că fata nu mai ieşea din sutienul ei de sport. Ce grozăvie! Dar mi-a spus că nu-l vrea. Şi că eu *am sărit calul. Îţi* vine să crezi una ca asta? Încearcă-l.

— Mm, am mârâit eu, dorindu-mi să termin cât mai repede cu îmbrăcatul, e în regulă...

— Nu, nu e în regulă, m-a contrazis ea. Dacă e să te îmbraci, trebuie să o faci până la capăt. Cred că lenjeria bună e mult prea subestimată.

Am răsucit sutienul în mâini. Ca şi bluza, era, desigur, bine croit. Era de un verde pal şi susţinut cu sârmă şi avea o dantelă delicată şi, în mod categoric, arăta mult mai sexi decât oricare dintre sutienele pe care le aveam eu la vremea respectivă.

— Ei bine, mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Şi, a spus ea, înşfăcând încă un obiect şi aruncându-l spre mine, uite! Era un bikini tanga verde pal asortat cu sutienul, având încă eticheta ataşată.

— I-ai cumpărat colegei tale de cameră lenjerie intimă? m-am mirat eu.

— Păi erau la set! mi-a explicat ea pe un ton uşor defensiv. Doar nu vrei să separi un set. Şi poţi să îl păstrezi pentru ocazii speciale, dacă vrei.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am încercat să nu roşesc. Prima — şi ultima — oară când mă văzuse cineva în lenjerie de corp, nu fusese în mod cert deloc atât de impresionant ca acum. Dar la vremea aceea, lui Michael nu prea părea să îi pese, aşa că poate nici nu a contat, la urma urmei.

— Schimbă-te, atunci, şi vedem pe urmă cum îţi stă! m-a îndemnat ea, zâmbind cu gura până la urechi şi bătând din palme în timp ce se îndrepta spre uşă.

Când uşa s-a închis în urma ei, m-am îmbrăcat, apoi a trebuit să mă aşez pe pat o clipă, încercând să alung valul de tristeţe ce mă cuprinsese. Nu îmi dădusem seama până atunci cât de mult îmi lipsea compania unei alte fete — cât de mult îmi lipsea Julia. Întotdeauna ne pregăteam împreună pentru petreceri. Era un geniu în privinţa aranjatului părului, şi îi plăcea să mi-l coafeze, din moment ce al ei era creţ şi susţinea că nu putea să scoată nimic amuzant din el. Câteodată, partea cu pregătirile — alegerea hainelor, în camera mea, cu muzica dată la maxim — era mai amuzantă decât petrecerea în sine. Şi apoi, după petrecere, o duceam acasă cu maşina şi recapitulam

evenimentele serii.

— Bun, a zis Bronwyn, întorcându-se în cameră şi verificându-şi ceasul. Ar trebui să ne grăbim dacă e cazul să mă ocup eu de părul şi de machiajul tău. Mai avem doar vreo oră la dispoziţie.

Şi uite aşa am ajuns eu la petrecere, nepurtând aproape nimic de-al meu, inclusiv pantofii. Bronwyn îmi alesese o pereche de pantofi fără ştaif care mă cam strângeau, dar a refuzat să mă lase să ies din cameră în şlapi.

Am fost uimită când m-am privit în oglindă după ce ea şi-a terminat treaba cu mine. Arătam... nu ca Fosta Eu, din moment ce nu fusesem niciodată atât de elegantă. Dar semănăm mai mult cu felul cum îmi aminteam că arătam. Ca şi cum ar fi trebuit să merg undeva ca apoi să am ce povesti despre asta. Ştiam că nu era decât un artificiu care va dispărea de îndată ce îmi dădeam jos machiajul pe care mi-l aplicase ea — dar era plăcut să văd, cel puţin pentru o noapte, pe cineva despre care crezusem că nu se va mai întoarce vreodată.

În cele din urmă, ne-am pomenit în bucătăria zgomotoasă a Căminului Liniştit, cu Bronwyn stând de vorbă cu o persoană pe care o recunoscuse de la cursul ei de chimie organică. Eu stăteam într-o parte, lângă Roger, sorbind berea caldă din paharul roşu şi având o puternică senzaţie de deja-vu.

— Arăţi tare bine, m-a complimentat Roger.

M-am uitat la el, surprinsă şi am văzut că stătea cu ochii aţintiţi în pahar.

— Oh, am îngăimat eu.

Am pritocit chestia asta o clipă în minte, încercând să îmi dau seama dacă era doar un alt moment de neînţelegere, ca atunci când mi-a spus: „pari încinsă” dar nu vedeam cum ar putut să fie, în acest caz. Am atins tivul bluzei lui Bronwyn pe deplin conştientă de felul cum arătam.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

— Pentru puţin, a replicat el, învârtindu-şi berea în pahar.

Şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit. Aveam impresia că urma să mai spună ceva, când trei tipi, în stadii diferite de beţie au intrat împleticindu-se în bucătărie.

— Sullivan! a zbierat cel mai înalt dintre ei, venind aţă spre Roger. Hei, salut!

S-a opri când a dat cu ochii de mine, uitându-se când la

mine, când la Roger.

— Bătrâne, a spus el împungându-l pe Roger în umăr, însă tot cu ochii pe mine. Ce *focoasă* ai!

— Mi-am ridicat privirea spre Roger, care se făcuse roşu ca racul. Nu aveam habar la ce se referea tipul, dar bănuiam că era, probabil, un comentariu în legătură cu părul meu.

— Mă întorc imediat, am mormăit eu şi am traversat bucătăria ca să mă alătur lui Bronwyn. Am încercat să stau la marginea grupului ei, dar ea m-a înhăţat de braţ şi m-a tras lângă ea, făcându-mi loc în cerc.

— Ea este Amy, m-a prezentat ea tuturor, în timp ce îmi îndrepta bluza, îmi netezea părul şi mă împungea în spate ca să stau dreaptă.

Îl întrerupsese pe băiatul cu ochelari cu rame groase şic, care vorbea despre Kant, iar el nu părea deloc fericit să-i cedeze microfonul, cum s-ar zice.

— E din California.

Am clipit nedumerită spre Bronwyn. Eu nu-i spusesem asta — dar mi-am dat seama că trebuie să îi fi spus Roger. Am simţit pe moment un gol în stomac, întrebându-mă ce altceva îi mai spusese despre mine.

— Ah, da? şi-a manifestat interesul băiatul cu ochelari. Grozav. Care e specializarea ta principală?

— Nu s-a hotărât încă, a intervenit Bronwyn cu tact, înainte să apuc eu să îi dau replica.

Mi-a făcut un semn discret cu ochiul, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre conversaţie.

Două ore mai târziu, chiar mă distram. Mă dureau picioarele în pantofii lui Bronwyn şi mă săturasem să tot aud discuţii în contradictoriu despre care dintre profesorii de sociologie era cel mai bun, dar am ajuns să o văd pe Bronwyn efectiv decimată într-un joc de-a aruncatul monezii în pahar, iar când tipul care purta ochelari a pierdut un soi de pariu, a făcut o serie fantastică de mişcări de dans, inclusiv dansul viermelui. Am ieşit pe verandă să iau aer şi stăteam pe treapta cea mai de jos, privind pur şi simplu fumul care se ridica spre stele, focul şi oamenii beţi care încercau acum să joace volei în jurul lui, pârlindu-se în mod accidental.

— Bună, s-a auzit o voce în stânga mea.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut un băiat care stătea în

picioare, sprijinindu-se de balustradă şi uitându-se în jos la mine. Era blond şi roşu la faţă, dar nu îmi dădeam seama dacă din pricina soarelui sau a berii — sau a amândurora.

— Bună, i-am răspuns eu, după care mi-am întors capul la loc.

— Eşti de pe aici? m-a întrebat băiatul blond.

— Hm, nu, am răspuns eu.

Nevrând să fiu nevoită să îmi ridic privirea înspre el, m-am ridicat, clătinându-mă un pic pe picioare în pantofii lui Bronwyn.

— Ai grijă acolo, m-a avertizat el, apropiindu-se de mine şi prinzându-mă de braţ ca să mă sprijine, lăsându-l acolo apoi. Te simţi bine? m-a întrebat el, plimbându-şi degetele în susul şi în josul braţului meu.

— Da, am spus eu, făcând un pas înapoi şi dând să îmi înfund mâinile în buzunarele jeanşilor, asta până să îmi aduc aminte că nu îi purtam.

— Mda, ştiam eu că nu aveam cum să te recunosc, a afirmat tipul. Şi mai ştiam că mi-aş fi amintit de tine.

A mai făcut un pas spre mine şi mi-a zâmbit.

— Eu sunt Bradley. Cum te cheamă, fată frumoasă?

Am clipit, simţind cum inima mea o ia uşor la galop, speriată de o amintire care a apărut brusc, cu o asemenea forţă, încât am vrut să închid ochii ca să o alung.

— Fată frumoasă? m-a întrebat el din nou, cu un zâmbet care i se lăţea pe faţă şi făcând încă un pas spre mine. Ai vreun nume?

— Hillary Uddel, m-am bâlbâit eu. Trebuie să plec.

Am coborât ultima treaptă, împiedicându-mă uşor, şi am pornit să traversez plaja falsă. L-am văzut pe Roger ieşind pe verandă şi uitându-se în jur, poate că după mine. Mi-a surprins privirea, iar eu i-am făcut un semn cu degetul în direcţia Casei Internaţionale, sforţându-mă să zâmbesc, astfel încât el să creadă că eram bine, înainte de a se întoarce cu spatele şi să îşi vadă de drumul lui.

— Hei! l-am auzit eu pe Bradley zbierând în spatele meu. Încotro?

Dar nu m-am întors să mă uit la el, şi din fericire, el nu s-a luat după mine. Am ajuns pe trotuar şi mi-am scos pantofii lui Bronwyn, agăţându-mi baretele din spate de încheietura mâinii. Stelele erau frumoase, cerul era uimitor de limpede, şi simţeam

vag mirosul focului, dar abia dacă mai distingeam ce se petrecea în jurul lui.

Îmi ţineam capul plecat, străduindu-mă din răsputeri să nu mă gândesc la nimic altceva în afară de evitarea cioburilor de pe trotuar, deoarece mergeam desculţă spre camera de cămin.

Greşelile se transformă în regrete.
—**Carolina Liar**

11 MARTIE CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Stăteam în faţa uşii lui Michael ciocănind de zor. Mi-am îndreptat fusta şi am tras în jos topul stretch mov pe care îl împrumutasem de la Julia în noiembrie. Nu prea ştiam ce să port într-o asemenea ocazie, dar m-am gândit că cel mai bine era să mă las pe seama inspiraţiei de moment. Mă schimbasem de rochia neagră pe care o purtasem toată ziua, începând cu slujba de înmormântare de dimineaţă până la praznicul care a urmat după aceea. Deşi fusese neobişnuit de cald toată săptămâna, mama mea a insistat să port ciorapi negri. Pe tot parcursul slujbei de înmormântare, m-am concentrat asupra senzaţiei de mâncărime care mi-o dădeau şi a presiunii pe care o exercitau asupra picioarelor, astfel încât să nu fiu nevoită să aud nimic din ceea ce se spunea.

Toată lumea se adunase la noi acasă după slujbă, camera de zi era plină de rude, prieteni, colegi, şi de studenţii tatălui meu, care urmau să îşi susţină licenţa, vizibil jenaţi de sacourile şi cravatele lor. Chelnerii treceau tăcuţi cu platourile cu aperitive la care se repezeau cu toţii, de parcă mâncarea era singurul lucru care mai avea sens. Cu toţii se ţineau de paharele lor cu băuturi un pic cam prea strâns şi vorbeau în grupuri mici cu glasuri scăzute. Mama mea se învârtea prin cameră, asigurându-se că toată lumea avea de mâncat şi de băut, dirijându-i pe chelnerii de la serviciul de catering, completa provizia de şerveţelele, fără să se oprească efectiv să vorbească cu cineva. Era ca şi cum ar fi organizat un eveniment care nu avea nicio legătură cu ea. Charlie a dispărut pe la jumătatea mesei de parastas şi s-a întors o oră mai târziu, cu ochii sticloşi. Eu stăteam în bucătărie, deoparte. Dădeam din cap aprobator rudelor şi prietenilor de familie care se apropiau de mine spunându-mi că era o pierdere teribilă şi le mulţumeam când îmi spuneau că rezistam bine. Singurul lucru pe care îl aşteptam era să mă trezesc din acel vis suprarealist în care mă pomenisem într-un fel sau altul. Nimic nu părea să aibă sens. Era ca şi cum o bombă ar fi explodat în bucătărie şi, în loc să cureţe molozul, oamenii păşeau peste dărâmături mâncându-şi aperitivele.

Dar, în cele din urmă, toată lumea s-a scurs afară, ultima

pereche de faruri a măturat aleea circulară, mama a încuiat uşa din faţă, iar noi trei am rămas singuri. În cele din urmă, ne-am pomenit în camera pe care o împărţeam cu toţii. Mama stătea în fotoliul ei, dar dintr-un motiv oarecare părea tare mititică în el, ca şi cum fotoliul ar fi fost gata să o înghită. Charlie stătea în mijlocul canapelei, aplecat peste genunchii duşi la gură, smulgând aţele butonilor de la sacoul lui bleumarin. Eu stăteam sprijinită de perete, uitându-mă la pantofii mei negri cu toc. Ultima dată când îi purtasem — la balul din ianuarie — dansasem în ei.

— Aşa, a spus mama, iar Charlie şi cu mine ne-am întors la unison cu faţa spre ea.

Nu vorbisem despre asta încă. Avusesem lucruri de organizat — serviciul funerar, masa de parastas, rudele, serviciul de catering. Dar acum nu mai aveam cu ce să ne ocupăm. Eu tot aşteptasem ca ea să facă ceva de când se întâmplase. Nici măcar nu ştiam ce anume — să vorbească cu mine despre asta, sau să mă îmbrăţişeze, sau pur şi simplu să mă privească drept în ochi. Ceea ce îmi doream cu adevărat era ca ea să preia conducerea, aşa cum o făcea întotdeauna, şi să pună cumva lucrurile din nou pe făgaşul lor normal. Să ne arate cum vom trece peste asta.

S-a uitat la Charlie, apoi la mine, ca după aceea să îşi ferească privirea şi să se ridice în picioare.

— Mă duc la culcare, ne-a anunţat ea, frecându-se cu degetele pe gât. Probabil că ar fi bine să puneţi şi voi capul pe pernă. Am avut cu toţii o zi lungă.

A ieşit din cameră fără să mai arunce o privire înapoi spre noi, şi i-am auzit paşii urcând scările, neobişnuit de încet.

Am rămas cu ochii pironiţi pe uşa pe care ieşise, având vaga senzaţie că am primit o lovitură de pumn. Mă aşteptasem ca ea să rezolve treaba asta. Nici măcar nu luasem în calcul faptul că s-ar putea să nu o facă. Nu aveam habar ce să fac în acel moment. Se întâmplase totul din vina mea? De ce făcea asta — în chip de pedeapsă?

Am simţit cum mi se punea un nod în gât şi mi-am aţintit privirea în podea, care îmi juca în faţa ochilor din pricina lacrimilor ce îmi înţepau ochii. Am strâns tare din pleoape încercând să le pun stavilă. Aveam senzaţia că, dacă îmi dădeam voie să plâng, era foarte posibil să nu mă mai pot opri

vreodată. Nevoia de a plânge era atât de puternică încât mă speria, aşa că m-am abţinut cât de tare am putut. M-am uitat înspre fratele meu. Zilele când ştiam totul unul despre celălalt apuseseră cu ani în urmă, dar poate că aveam ocazia acum de a vorbi despre asta şi de a recunoaşte că s-a întâmplat cu adevărat.

— Mama ei de viaţă, a izbucnit Charlie, scoţându-şi jacheta şi lăsând-o să cadă pe canapea.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşa din faţă, slăbindu-şi, între timp, nodul cravatei.

— Eu am să ies puţin.

— Unde? am vrut eu să ştiu auzind cât de sugrumat — cât de neajutorat — suna glasul meu.

— *Afară*, a spus el descuind uşa şi deschizând-o de perete. Habar nu am unde mama dracului mă duc.

A trântit uşa după el, iar eu m-am pomenit tresărind, cu toate că ştiam că asta urma.

Neştiind ce altceva să fac, am traversat încăperea şi am încuiat uşa. Apoi am ridicat jacheta lui Charlie de pe canapea ca să o împăturesc. Simţeam cum mă cuprindea panica, genul acela de trac pe care îl aveam înainte de a ieşi pe scena, dar acum mă încerca un soi de senzaţie mai neplăcută, mai puternică şi simţeam deja cum inima îmi bubuia în piept. Am pus sacoul jos, apoi l-am luat din nou în mâini şi l-am mototolit, dorindu-mi să am forţa necesară să îl rup în două. Văzând ceea ce făceam, am dat din nou drumul jachetei din mâini.

Ştiam că nu mai puteam să rămân acolo. Simţeam nevoia să mă duc în altă parte şi să fac ceva, ceva care să mă facă să uit de asta pentru o vreme. M-am dus în camera mea să mă schimb, urcând câte două trepte odată. Ieşeam şi eu afară din casă. Dar, spre deosebire de Charlie, ştiam exact unde mă duceam.

— Hei, fată frumoasă, m-a întâmpinat Michael, deschizându-mi uşa cu zâmbetul pe buze.

Aşa îmi spunea el mie, încă de la prima noastră partidă de giugiuleli. Eu întotdeauna i-am spus simplu, Michael. Era din Oregon, cu vreo doi-trei centimetri mai înalt decât mine şi întotdeauna răspândea un miros subtil de Irish Spring.

— Bună, i-am spus eu, afişând un zâmbet pe faţă. Pot să intru?

— Sigur că da, a spus el, deschizând şi mai larg uşa.

Am intrat în camera pe care o împărţea cu Hugo, un student venit din Germania pentru schimb un de experienţă, care îşi păstra partea lui de cameră imaculată. În partea lui Michael era întotdeauna o debandadă, patul lui fiind acoperit cu mormane de haine şi cărţi. Dar se puteau da cu uşurinţă la o parte.

— Hugo e aici? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Michael închizând uşa. Este la un grup de studiu.

Şi-a înfundat mâinile în buzunare.

— Uite ce e, probabil că o să spun ceva nepotrivit, dar îmi pare rău cu adevărat, Amy.

Am dat din cap, ca şi cum cuvintele acelea ar fi avut vreo semnificaţie, ca şi cum nu s-ar fi izbit de mine ca de un zid.

— Mulţumesc, am spus eu, îndreptându-mă spre el. Apreciez foarte mult asta.

Mi-am lăsat braţele să alunece în jurul gâtului lui şi l-am sărutat, la început uşor, apoi mai intens. Mi-a răspuns la sărut, dar după aceea s-a tras înapoi.

— Aăă, a început el. Eşti sigură că ar fi bine ca noi... adică, nu vrei să stăm de vorbă sau să facem altceva?

— Nu, am răspuns eu.

Eram acolo ca să uit că voiam să vorbesc, ca să pot simţi altceva pentru o vreme

— E în regulă. Pe cuvântul meu.

L-am sărutat din nou, vrând doar să îmi abat gândurile în altă parte. Sau să nu mă gândesc la absolut nimic. Şi asta era soluţia perfectă. I-am prins partea de jos a tricoului său cu logo-ul Colegiului de Vest şi i l-am tras peste cap, azvârlindu-l pe patul lui Hugo. Şi apoi, înainte de a apuca mă răzgândesc sau să îmi pierd curajul, mi-am scos maieul cu bretele de pe mine.

— Uau, s-a minunat Michael, uitându-se la mine. Mmm.

M-am chinuit să îmi deschid fermoarul fustei cu degete uşor tremurătoare. Dar am reuşit să îl deschei şi am ieşit din ea, stând cu faţa la el.

— Chiar aşa? m-a întrebat el, nevenindu-i să creadă.

— Absolutamente, am spus eu, ca şi cum aş fi fost sigură pe mine. Şi ca să i-o dovedesc, am început să îl sărut din nou.

Am mers cu spatele împleticindu-ne îmbrăţişaţi până când

ne-am lovit de patul lui. M-am aşezat pe marginea lui în timp ce Michael dădea grăbit la o parte lucrurile de pe el, apoi a ieşit din pantalonii lui kaki şi şi-a azvârlit şosetele trei sferturi din picioare.

— Lumina? am sugerat eu încercând să îmi menţin vocea egală.

— Da, sigur, a spus el, traversând înapoi camera până la uşă, încuind-o, apoi apăsând pe comutator şi cufundându-ne pe amândoi în beznă.

A i f o s t vreodată în Colorado?
Petrec mult timp acolo în gând
—Merle Haggard

Am lăsat paşii să mă poarte până la uşa Casei Internaţionale. Voiam să mă duc în camera lui Bronwyn, să îmi fac loc pe o bucăţică de podea şi să mă culc. Voiam doar să închid ochii şi să uit de toate o vreme.

— Sullivan? a strigat o voce din încăperea cu televizor.

M-am oprit cu un picior pe scara ce mă conducea spre linişte şi pace.

— Tu eşti? a întrebat vocea, părând un pic cam disperată de data asta.

Am oftat, m-am întors şi m-am dus într-acolo.

Leonard era tot pe canapea, şi arăta ca şi cum nu s-ar fi mişcat de acolo în ultimele câteva ore, cu excepţia faptului că îşi pusese un tricou de un galben pal pe care erau inscripţionate cuvintele:

SPUNE-MI KEVIN.

— Salut, i-am spus eu.

Juca acelaşi joc, numai că acum terenul de desfăşurare părea diferit. Era mai stâncos şi mai puţin împădurit.

Şi-a întors capul ca să îmi arunce o privire.

— Oh, a zis el. Credeam că e Roger.

— Bănuiesc că mai e încă la petrecere, l-am anunţat eu. Am plecat mai devreme, am adăugat eu în mod inutil, doar aşa, ca să spun ceva. Eram pur şi simplu… obosită.

Continua să mă fixeze cu privirea, în timp ce jocul continua în spatele lui.

— Arăţi diferit, a rostit el într-un final.

— Oh, am îngăimat eu, trăgând în jos de tivul fustei lui Bronwyn. Mda, cred că da.

— E bine, a tras el concluzia după ce m-a studiat încă o clipă. Drăguţ.

A dat încă odată din cap, apoi s-a întors înapoi la jocul lui, sărind la o parte din calea unui soi de creatură lup, chiar la timp ca să nu fie ucis. În timp ce îl urmăream, au apărut pe ecran nişte cuvinte scrise cu fonturi pline de înflorituri: *Repede! Trebuie să o salvezi pe Prinţesa Jenna!*

— Prinţesa Jenna? am întrebat eu şi am văzut cum vârfurile urechilor lui Leonard s-au înroşit.

— Mda, a pus el cu un hohot de râs stingher. Numele ei adevărat este Prinţesa Arundel. Dar am descoperit cum să sparg codul jocului şi să îl schimb.

— Şi cine e Jenna? am insistat eu, iar el a roşit din nou.

— Nimeni, a răspuns el ridicând din umeri. Doar o fată de la cursul de chimie. N-are importanţă.

— Bine, am convenit eu, dar mi-am dat seama că, dintr-odată, nu mai juca atât de bine, deoarece trei gnomi au apărut din senin şi au început să lovească în gambe. Mă holbam la ecran, în vreme ce varianta virtuală plină de muşchi a lui Leonard s-a scuturat de gnomi şi a început să alerge din nou printre stânci.

— Care-i calea de atac? am vrut eu să ştiu.

— La Honour Quest? a întrebat el fără să îşi ridice ochii din joc şi cu degetele alergând pe butoanele de control.

— Da, i-am confirmat eu. Tot fugi de colo-colo, încercând să scapi de lupi, nu-i aşa?

— Vârcolaci cu aspect de lupi, m-a corectat el. Şi nu fug doar aşa de colo-colo. Sunt într-o misiune.

— Cu ce scop?

— Să o salvez pe Arundel, credem noi. Sau, ştii tu, pe Jenna.

— Credeţi? am întrebat eu, aplecându-mă peste spătarul canapelei.

— Sfârşitul jocului Honour Quest e un secret păstrat cu grijă. Niciunul dintre cunoscuţii mei nu l-a terminat. Şi, de fapt, nu este vorba de ce se întâmplă la final. Cum să ajungi acolo, asta e partea grozavă. Şi au fost nişte zvonuri cum că prinţesa nu ar fi ţinta finală. Că la sfârşit, jocul se reia şi porneşti într-o nouă căutare. Şi, practic vorbind, în decursul acestei misiuni de căutare ai dobândit cunoştinţe şi putere, şi ghinde de la Zeiţa Pământului. Ceea ce ar fi *drăguţ*.

— Am priceput, am zis eu privindu-l încă o clipă pe ecran cum alerga cu toată viteza spre un sfârşit de care nici măcar nu era sigur.

Am clătinat din cap.

— Noapte bună, Leonard, i-am urat eu în vreme ce mă îndreptam spre scări.

— Absolut, a răspuns el. Şi ţie. Ai naibii orei, a mormăit el, începând să-i căsăpească cu sete de răzbunare.

Am urcat scările, am ajuns la dormitorul lui Bronwyn şi am

împins uşa. Camera era cufundată în întuneric şi eram pe punctul de a aprinde lumina când am văzut că Bronwyn era în pat, respirând rar şi ritmic. Nici măcar nu-mi dădusem seama că plecase de la petrecere. Folosindu-mă de lumina care pătrundea de pe hol, m-am uitat prin cameră şi am văzut că alături de patul ei întinsese un sac de dormit pentru mine cu un tricou verde frumos împăturit şi cu pantaloni de trening pe deasupra.

Părea mai uşor să mă schimb în acele haine decât să încerc să umblu în valiza mea pe întuneric. Am închis uşa şi m-am schimbat, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Dar Bronwyn părea să doarmă destul de adânc, ceea ce era un lucru bun. Fiindcă, oricum, tot ce îmi doream era să merg la culcare. Dacă ar fi fost trează, probabil că ar fi trebuit să vorbim despre petrecere, iar eu i-aş fi povestit despre Bradley. Dar nu mai eram nevoită să o fac, aşa că lucrurile s-au rezolvat de la sine.

Mi-am tras sacul de dormit în jurul umerilor, sperând că magia care funcţionase în ultimele două nopţi, oricare ar fi fost ea, să funcţioneze şi în acea seară şi să pot să dorm. Voiam să alung amintirile legate de Michael şi să nu îmi mai amintesc nimic în acea noapte. Dar, de îndată ce am închis ochii, i-am văzut chipul şi am ştiut că probabil nu se va întâmpla acest lucru.

Acele amintiri atât de înrădăcinate în ziua de ieri. Acele amintiri de care nu puteai să fugi.

—Ember FX

11 MARTIE CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Stăteam pe marginea patului lui Michael şi îmi puneam sutienul, prinzându-mi copcile greşit, dar fără să îmi pese prea tare. Michael mă masa pe spate descriind cercuri lente, iar eu m-am îndepărtat de el sub pretextul că mă duceam după tricou. Dar, mai degrabă, nu mai voiam să simt atingerea lui. Mi-am pus maioul cu bretele cu mâinile uşor tremurânde.

— Eşti bine? m-a întrebat el de pe pat, unde stătea în capul oaselor, încă sub aşternut.

Mă întrebam de ce nu remarcasem niciodată până atunci că întreaga cameră mirosea a pizza.

— Sunt în regulă, am spus eu cu vioiciune în glas, dar sesizam o notă de isterie în vocea mea.

Mi-am găsit fusta făcută ghem sub pat şi am netezit-o, apoi am tras-o pe mine ridicându-mă în picioare ca să îi închid fermoarul.

— Hei, a spus Michael, părând îngrijorat.

A întins o mână spre mine.

— Vino încoace.

Nu voiam să mă duc la el. Tot ce îmi doream era să plec cât mai repede din camera lui şi, dacă era posibil, să mă întorc în timp şi să şterg ultimele douăzeci de minute.

— Ar trebui să plec, am sugerat eu, încercând să ţin la distanţă acel ceva care ameninţa să se facă fărâme în mine. Mă uitam după pantofii mei negri, dar păreau să fi dispărut cu totul.

Michael şi-a tras pe el pantalonii lui kaki şi a venit în faţa mea.

— Amy, mi s-a adresat el, întinzând mâna să îmi netezească părul.

— Ai văzut pantofii mei pe undeva? am întrebat eu, încercând să fac un pas în lateral ca să îl ocolesc.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el luându-mi mâinile într-ale lui. Uite, îţi promit că a doua oară va fi mai bine.

Mi-am retras mâinile, gândindu-mă că nu aveam nevoie neapărată de pantofi, puteam să ajung acasă şi desculţă. Totul avea să fie în regulă.

Michael m-a tras spre el ca să mă îmbrăţişeze, trecându-şi

degetele prin părul meu, iar eu am simţit cum deveneam rigidă. Era mult prea mult. Totul era covârşitor. Ceea ce tocmai făcusem şi faptul că nu ştiusem că mă voi simţi atât de vulnerabilă în timp ce avea să se întâmple, iar ăsta era ultimul lucru pe care voiam să îl simt. Cum atunci când s-a terminat, mi-am dat seama ce greşeală uriaşă făcusem. Dar o greşeală imposibil de reparat. Cum, deodată, cu braţele lui în jurul meu, am simţit că nu mai aveam aer. L-am împins deoparte şi am făcut un pas înapoi. Şi, pe când făceam asta, am văzut, într-o străfulgerare, privirea lui rănită, dar nu-mi păsa. Tot ce ştiam era că trebuia să ies de acolo.

— Trebuie să plec, i-am spus eu, percepându-mi nesiguranţa din glas, şi având senzaţia că ceva din mine se prăbuşea.

Nu îmi venea să cred că mi-a trecut vreodată prin minte că ar fi o idee bună. Trebuia pur şi simplu să plec undeva unde puteam fi singură şi să încerc să fac faţă faptului că totul pe lume părea să se fi rupt în bucăţele.

— Hai să stăm de vorbă despre asta, a propus el, aşezându-se pe pat şi bătând cu palma locul de lângă el.

— *Nu vreau să vorbesc!*

Am zbierat aceste cuvinte fără să îmi dau prea bine seama că asta şi fusese intenţia mea şi glasul mi s-a frânt la ultimul cuvânt.

— Bine, a rostit Michael, părând un pic cam speriat de data asta. Hm. E în regulă. Nu e nevoie.

I-am întors spatele şi m-am sforţat să trag aer în piept, cu toate că simţeam cât de tare mă zgâria pe gât.

— Vreau... vreau doar să fiu singură, bine? Îmi pare rău. Nu trebuia să fi venit aici.

M-am îndreptat spre uşă, lăsând în urmă, în camera lui dezordonată, pantofii mei, virginitatea mea şi ultima aparenţă a fetei care fusesem cândva.

— Amy, m-a implorat Michael. Nu...

Dar nu am aflat niciodată ce avea de gând să spună, deoarece am trântit uşa după mine şi am pornit-o pe holul căminului, cu ochii fixaţi pe mochetă, fără să mă uit înapoi să văd dacă el venea după mine. Simţeam cum lacrimile îmi împungeau pleoapele. Ochii îmi ardeau, şi două lacrimi mi-au picat din ochiul drept. Simţeam cât de mult însemna — tot ceea

ce s-a întâmplat, enormitatea faptului în sine. Nu aveam suficiente lacrimi să plâng. Nu aveam destulă voce să strig. Oricât aş fi încercat, chiar dacă mi-aş fi permis să zbier în gura mare, nu se mai putea repara nimic. Aşa că mi-am reprimat cât de tare am putut sentimentele care se luptau să se elibereze. M-am concentrat asupra respiraţiei, şi apoi asupra primului pas, apoi a următorului, fără să mă gândesc la ceea ce se întâmplase, sau la casa unde urma să mă întorc, sau cum îmi simţeam inima care era mai mult decât zdrobită — cum o simţeam atât de sfărâmată, încât era măcinată ca o pulbere. Mi-am reprimat toate aceste sentimente împreună cu orice altceva mai eram în stare să simt.

Şi până am ajuns afară, în noaptea liniştită şi caldă, m-am oprit din plâns.

4

Ad astra
per aspera

Am ajuns într-un punct fără întoarcere.

—**Kansas**

Mergeam spre Kentucky.

Ei bine, mai întâi a trebuit să trecem prin Kansas şi Missouri, dar după aceea ne-am îndreptat spre Kentucky.

Când m-am trezit la zece în dimineaţa aceea — după ce adormisem, în sfârşit, pe la patru — Bronwyn plecase, la fel şi valiza mea. Jeanşii mei erau împăturiţi pe patul ei, împreună cu un tricou alb, foarte asemănător cu cel pe care îl purtase ea cu o zi înainte. Era şi un post-it galben deasupra hainelor pe care era scris *Pentru Amy*, şi un post-it roz alături de cel galben pe care scria *Poartă-mă*. Nedumerită, dar fără să am de ales, m-am schimbat, simţind moliciunea materialului în timp ce făceam acest lucru. Era un tricou drăguţ, şi era alb — trebuia să fiu atentă să stau departe de gem.

Am rulat sacul de dormit şi am coborât scările. Leonard dormea pe canapea, sforăind uşor, cu controlerul de joc odihnindu-i-se pe piept. În vreme ce mă îndreptam spre bucătărie, l-am văzut pe Roger ieşind de acolo, îmbrăcat cu tricoul cu inscripţia „Strictul necesar... pentru urşi” pe care îl cumpărase de la magazinul de suveniruri din Yosemite. Trebuie să fi făcut duş recent, deoarece părul încă îi mai era ud, şi se vedeau urmele pieptenului prin el, iar vârtejul din spate se lupta vitejeşte să se zbârlească.

— Hei, m-a întâmpinat el. Neaţa.

— Bună, am rostit eu încetişor, chiar dacă nu era nevoie, probabil, deoarece din joc răsuna o muzica la nai ce nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin pe Leonard.

— Te-ai distrat aseară? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns eu, fapt care tot mă mai surprindea. Dar chiar mă distrasem, până la urmă.

— Bine, mi-a spus el zâmbind. Nu eram sigur, fiindcă ai plecat mai devreme...

— Ah, da, am bălmăjit eu, aţintindu-mi privirea în pământ. Eram doar obosită.

— Aha, a spus el, întinzându-şi oasele un pic. Au fost câteva zile intense.

— Aşa e, am fost eu de acord cu el, dându-mi seama în timp ce vorbeam că fuseseră doar trei zile. Şi că viaţa mea dinaintea excursiei începea să pară foarte îndepărtată.

— Gata de drum?

— Mda, dându-mi seama de cuvântul ales abia atunci când era prea târziu ca să-l retractez.

Dar eram în Colorado, la urma urmelor, şi poate că jargonul de cowboy era mai acceptabil. Sau măcar mai puţin aleatoriu.

— Trebuie să îmi găsesc valiza. Nu era în camera lui Bronwyn.

— E în regulă, m-a asigurat Roger în timp ce îşi înşfăca geanta lui de voiaj din prag. Bron a adus-o jos de dimineaţă.

— Chiar aşa? Ce drăguţ din partea ei.

— Mmm, a rostit el vag.

Am trecut de Leonard în drumul nostru spre uşă, iar Roger a lovit cu pumnul, în chip de salut, palma care atârna pe spătarul canapelei.

— Pe curând, bătrâne, a spus el, continuându-şi drumul spre maşină.

— Absolut, a mormăit Leonard.

Mi-am ridicat privirea spre ecran şi am observat un mesaj ce pulsa intermitent: *Trezeşte-te! Trebuie să o salvezi pe prinţesa Amy!*

Am privit cuvintele care se estompau pe ecran, şi m-am pomenit zâmbind.

— La revedere, Leonard, am spus eu cu glas scăzut. Şi baftă în căutările tale.

Am ieşit afară şi am tras după mine uşa Casei Internaţionale. După aceea l-am urmat pe Roger la maşină.

— Bron a avut o întrunire dis-de-dimineaţă, m-a anunţat el în timp ce îşi punea geanta lui de voiaj pe bancheta din spate, evitând contactul vizual cu mine. Ne-am urcat în maşină, fiecare la locul său, şi ne-am prins centurile de siguranţă.

— Dar mi-a spus să îţi spun la revedere din partea ei.

— Oh, am îngăimat eu, un pic surprinsă şi încercând să nu par dezamăgită.

— Şi, bineînţeles că i-am spus că nu sunt de acord, a continuat Roger, aruncându-mi un zâmbet din zbor.

A pornit motorul, a semnalizat şi am ieşit pe stradă.

— Dar a ţinut să îţi dau asta.

Mi-a înmânat un plic din hârtie groasă crem. Pe el era scris Amy cu aceeaşi caligrafie ca cea de pe post-it-uri.

— Mi-a spus să aştept până când ne punem în mişcare.

— Bine, am răspuns eu, complet nedumerită. Am luat plicul şi l-am deschis.

De la biroul lui

B R O N W Y N   E .   T A Y L O R

Bună, Amy'

îmi pare rău că nu am reuşit să îmi iau personal rămas-bun de la tine. Trebuie să merg la o mediere între două persoane din cămin, ambele încăpătânate peste măsură. Este — Ei bine, nu are importanţă. Oricum, ar trebui să te întorci cât de curând şi să ne faci o vizită. Sper că tu şi Roger vă veţi distra grozav în restul călătoriei. Dacă treceţi prin Texas, sunaţi scurt din claxon de şase ori la rând pentru mine. Îmbrăţişează-l pe bătrânul RS din partea mea. Şi ţinem legătura! Datele de contact sunt pe verso.

xoxo, Bron

P.S.-Nu te enerva din pricina valizei! Am făcut ceea ce trebuia să fac. Familia Taylor <u>nu</u> îşi ţine ascunse talentele. Şi nici tu nu ar trebui să o faci! Îţi promit că o să-mi mulţumeşti într-o bună zi!

Am rămas cu ochii pironiţi pe scrisoare.

Era drăguţă, cu excepţia P.S.-ului, care era, ca să spun aşa, tulburător.

— Roger, am spus cu aruncând o privire spre portbagajul maşinii, e ceva în neregulă cu valiza mea?

— Hm, poftim? m-a întrebat el, îmbujorându-se uşor la faţă în vreme ce îşi făcea de lucru cu iPod-ul. Oh, uite autostrada interstatală.

— Roger!

— Nu ştiu nimic, s-a apărat el. Jur. Sunt doar un simplu pion în toată treaba asta. Ea a adus jos valiza ta azi dimineaţă şi mi-a spus să nu o deschid, sau să te las *pe tine* să o deschizi, până plecăm.

— Şi ai fost, pur şi simplu, de acord? am zis eu, răsucindu-mă pe scaun şi privind departe în spate, unde se afla valiza mea.

— Păi, m-a ameninţat că o să am de-a face cu ea dacă nu mă conformez.

Auzind replica asta, am izbucnit în râs în ciuda voinţei mele. Roger a râs şi el, părând uşurat.

— Uite ce e, aproape că am ajuns la Fran. Dacă e ceva cu adevărat imposibil de remediat, suntem încă destul de aproape ca să ne întoarcem şi să facem ceva în această privinţă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Roger a ieşit de pe autostradă şi apoi a tras într-o parcare aproape plină, atât cu camioane comerciale uriaşe, cât şi cu maşini.

— Uau, am făcut eu în timp ce parcam în umbra unui uriaş camion cu semiremorcă.

— Da, mi-a confirmat el. Este un loc foarte popular printre camionagii şi studenţi. E un amalgam interesant. Bine ai venit la Fran — Casa clătitelor.

Am ieşit din maşină, am ocolit-o rapid ca să ajung la portbagaj şi am deschis hayonul. Am desfăcut fermoarul valizei şi m-am uitat înăuntru. Toate hainele mele dispăruseră.

Ei bine, nu era chiar adevărul adevărat, mi-am dat eu seama în timp ce răscoleam prin ea. Bronwyn îmi lăsase obiectele de lenjerie — şi îmi dăduse bikinii tanga şi sutienul asortat. Îmi lăsase şi tricoul cu inscripţia „Oricine poate să fluiere!” Dar toate celelalte haine ale mele dispăruseră, restul fiind ale ei — ţinuta pe care o purtasem la petrecere, maieuri cu bretele, rochii, fuste. Am terminat de cercetat hainele şi am rămas cu ochii pe valiză, neştiind prea bine ce să spun.

— Ei? a întrebat Roger, aplecându-se deasupra mea. E de rău?

— Nu, am răspuns eu. Doar că mi-a dat o garderobă absolut nouă.

— Oh.

S-a apropiat, dându-şi probabil seama că acum era în siguranţă şi că nu păream destul de nervoasă încât să-l pălmuiesc.

— Dar e un lucru bun, nu-i aşa?

M-am uitat la toate lucrurile acelea frumoase care deveniseră ale mele pe neaşteptate şi mi-am dat seama că Bronwyn nu îmi dăduse haine — mă „dezbrăcase” de tot ceea ce devenisem în ultima vreme. Făcuse în aşa fel încât să îmi fie imposibil să mă mai ascund. Nu eram prea încântată de treaba asta, sau de faptul că imi devalizase geamantanul fără să mă întrebe. Dar hainele *erau* minunate. Cu o seară înainte mă simţisem mai drăguţă decât în ultima bună bucată de vreme. Practic vorbind, aveam prea multe lucruri de digerat înainte de

micul dejun.

— Da, am recunoscut eu, trăgând la loc fermoarul de la valiză, apoi închizând hayonul. Cred că da. Hai să mâncăm. Sunt moartă de foame.

În timp ce ne îndreptam spre restaurant, Roger ridica în slăvi clătitele plin de entuziasm, dar eu îl ascultam doar pe jumătate. În argintiul strălucitor al unui camion cu combustibil mineral, mi-am surprins reflexia în tricoul alb al lui Bronwyn — acum al meu. Nu puteam să nu observ că stăteam, de fapt, un pic mai dreaptă.

Fran – Casa clătitelor

Colorado Springs, CO
„Chiar la ieşirea de pe autostradă!
Micul dejun servit 24/7/365”

• MIC DEJUN •
Toate variantele de mic dejun se servesc cu cafea sau ceai
Cartofi la alegere: ţărăneşti/prăjiţi/pai
Pâine la alegere: grâu/albă/multicereale/drojdie/chiflă/brioşă englezească

Clătite Fran / Clătitele casei 5.99	2 ouă, 2 costiţe, 2 cârnaţi 5.99
2 ouă 3.99	Vafe 4.99
Tort de clătite Fran 3.99	Suc de portocale. 1.50
2 ouă, 2 costiţe 4.99	Vafe(le) Extra 5.99
Clătite Fran multicereale 5.99	Suc de mere. 1.50
2 ouă, 2 cârnaţi 4.99	Vafe(le) cu coacăze 6.99
Clătite Fran cu coacăze. 6.99	Suc de gapefruit 1.50

Am împins deoparte farfuria de clătite goală şi m-am uitat peste masă la Roger. Între noi stătea atlasul, deschis la harta statului. Mai aveam încă mult de mers până să ajungem la Coasta de Est, dar eram uimită să văd ce drum lung făcusem până aici. Eram departe de Ohio, totuşi, destinaţia spre care ar fi trebuit să ne îndreptăm chiar în acel moment. Pe când mă uitam unde ne aflam faţă de unde ar fi trebuit să ne aflăm, mi-am dat seama că ar trebui să o sun pe mama — probabil în acea seară — şi să îi spun că nu eram în Akron. Numai la gândul unei asemenea conversaţii simţeam un mic gol în stomac, dar nu mai era la fel de enervant cum ar fi fost cu câteva zile în urmă.

Roger a trasat o cărare cu degetul peste statele aflate între Colorado şi Connecticut. În timp ce îl urmăream, a trecut peste Kansas, prin Missouri, apoi a ajuns la Kentucky şi s-a oprit.

— Vrei să mergi în Kentucky, am remarcat eu.

Roger şi-a ridicat privirea spre mine, surprins, apoi şi-a coborât-o ca să vadă unde se oprise degetul lui pe hartă.

— Oh, a spus el.

A oftat, bătând uşor cu degetul pe statul respectiv.

— Nu ştiu. Doar că m-am tot gândit la asta toată dimineaţa.

Şi-a trecut ambele mâini prin păr şi vârtejul de la spate s-a zburlit vesel, de parcă s-ar fi bucurat că a fost eliberat.

— Hadley? am presupus eu.

Mi se părea ciudat să îi rostesc numele, mai ales după ce îi văzusem poza şi o auzisem pe Bronwyn cum se luase de ea.

— E evident, hm? m-a întrebat el. Credeam totuşi că va fi aici şi voi putea sta de vorbă cu ea. Eram pe deplin pregătit. Şi

n-a fost... S-a uitat pe fereastră, la maşinile care goneau pe autostradă. Jur că nu vreau să o hârţuiesc, m-a asigurat el. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat. Şi nu m-a sunat înapoi...

— Ei bine, am zis eu, uitându-mă la hartă. N-am fost niciodată în Kentucky.

Roger a zâmbit la remarca asta, după care s-a întors cu faţa spre mine.

— Nu avem timp, a precizat el. Ar trebui să fim în...

— Akron, i-am suflat eu.

— Akron, a repetat el. Şi apoi să ajungem în Connecticut până mâine. Nu cred că reuşim să ajungem în Kentucky.

Stăteam cu ochii aţintiţi pe hartă. Nu eram pregătită încă pentru Connecticut. Dintr-un motiv sau altul, nu mă grăbeam deloc să o revăd pe mama. Şi dacă întârziam o zi — sau două — ce ar putea să facă mama în privinţa asta? Se părea că Roger pornise într-o misiune proprie de căutare, ca şi Virtualul Leonard. Şi cine eram eu ca să îl opresc?

— Cred că ar trebui să mergem, m-am hotărât eu.

— Vorbeşti serios?

— Da, l-am asigurat eu. E doar un ocol, nu-i aşa?

— E un ocol mare, a comentat el. Mama ta...

— Va trebui să se obişnuiască cu asta. Eu o să-i spun doar... o să-i spun că traficul a fost foarte aglomerat.

Aproape că nu îmi venea să cred că spuneam aşa ceva. Mama o să mă omoare. Îmi lăsase un alt mesaj telefonic de dimineaţă, iar eu nici nu îl ascultasem încă, nici nu-i răspunsesem. Cu toate că încercam să alung aceste gânduri, ştiam că era îngrijorată, probabil. Mi se zvârcolea stomacul din pricina sentimentului de vinovăţie, bătându-mi clătitele Fran precum smântână în putinei. Dar Roger şi-a ridicat privirea spre mine, iar eu am încercat să mă scutur de senzaţiile care mă încercau. La urma urmei, ea a fost cea care a plecat şi m-a lăsat singură o lună de zile; nu aş putea să-i fac şi eu la fel ei timp de patru zile?

— Hai s-o facem, am spus eu pe un ton cât mai ferm posibil, deşi inima îmi bătea să îmi spargă pieptul. Kentucky.

Roger m-a mai privit o clipă, apoi a dat din cap şi mi-a oferit creionul lui.

— Vrei să trasezi ruta noastră, Cehov? mi-a cerut el.

S-a uitat atent la hartă.

— Nu cred că ne va lua prea mult, până la urmă. Şi dacă trecem prin Kansas, ne putem întâlni cu prietenul meu Drew...

— Cred că vom trece prin Kansas, am spus eu. În timp ce răsfoiam hărţile statelor, uitându-mă la autostrăzile pe care trebuia să mergem, mi-a dat prin cap un gând care m-a făcut să simt cum mi s-a strâns un pic stomacul.

— Roger, l-am întrebat eu, fără să vreau, de fapt, să aflu răspunsul, dar sforţându-mâ să îl întreb, orişicum, chestia asta — cu Hadley a fost motivul pentru care ai vrut să mergi în călătorie în primul şi în primul rând?

A ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei, uşor vinovat, şi am ştiut că răspunsul era da. Acest lucru nu ar fi trebuit să mă deranjeze sau să mă dezamăgească, dar a făcut-o.

— E în regulă, m-am grăbit eu să spun. Adică...

— Ei bine, da, m-a întrerupt Roger. La început. Vreau să spun că atunci când mama m-a rugat, nu eram obligat să fiu de acord. Aş fi putut să îi spun lui tata să îmi plătească biletul de avion. Dar m-am gândit că ar fi o bună modalitate de a vedea ţara şi m-am gândit că Hadley era aici şi dacă aş putea măcar să o văd şi să stau de vorbă cu ea...

Am dat din cap, spunându-mi în sinea mea că nu trebuia să mă deranjeze chestia asta. Sigur că nu fusese încântat să facă o călătorie împreună cu o puştoaică de liceu pe care aproape că nu o cunoştea deloc. Eu nu fusesem încântată de călătorie, şi de ce eram dintr-o dată necăjită că nici el nu fusese?

— Dar vorbind serios acum, a rostit el pe un ton atât de grav încât mi-am ridicat privirea spre el, nu e aşa cum am crezut eu că va fi. E distractiv. Vreau să spun că e o aventură, corect?

— Corect, l-am aprobat eu, coborându-mi privirea pe hartă. O aventură.

Şi din moment ce el tocmai pusese cărţile pe masă, m-am gândit că ar trebui, probabil, să îi răspund cu aceeaşi monedă.

— Eu nu am vrut deloc să fac chestia asta, am început eu. Adică, la început. Dar acum... acum sunt bucuroasă. Că facem călătoria, vreau să spun.

— Şi eu, mi-a spus el zâmbind.

Un ajutor de ospătar a venit să strângă farfuriile cu un oftat sonor, pe care l-am luat drept un îndemn de a elibera masa. Am ieşit din restaurant făcând clopoţelul de deasupra uşii să sune şi

ne-am dat la o parte din calea a doi camionagii cu ochii împăienjeniţi care au intrat împleticindu-se.

— Încă un lucru, am menţionat eu, pe când el descuia uşile cu telecomanda de la câţiva paşi distanţă de maşină. Tipul de aseară de la petrecere, am continuat eu, pe când ne îndreptam fiecare spre locul său şi ne uitam unul la celălalt pe deasupra capotei. Chestia asta mă sâcâise chiar de când se întâmplase. Cel care ţi-a spus. Ce *focoasă* ai! Ce — ce voia să spună?

— Ah, a îngăimat Roger şi am observat că îmi evita privirea. Cred că trebuie să fi fost o glumă între băieţi. O chestie stupidă.

Şi-a coborât privirea spre breloc, făcându-şi de lucru cu el.

— Era vorba de părul meu? am insistat eu, sigură fiind că acesta era răspunsul şi fiindu-mi groază de el.

— Poftim? a întrebat el ridicându-şi privirea spre mine. Nu. Părul tău e grozav. Asta a însemnat că tipul credea că eşti sexi. Şi credea că suntem... împreună.

— Oh, am zis eu, înţelegând acum reacţia lui Roger şi simţind cum mi se încingeau obrajii.

— Da, a rostit el râzând, ca apoi să deschidă portiera şi să intre înăuntru.

Am mai zăbovit o clipă afară, încercând să îmi răcoresc faţa şi simţind cum colţurile buzelor începeau să schiţeze un zâmbet. Deoarece, dacă îmi aminteam corect, Roger îi spusese tipului că nu era adevărat. Chestia asta nu ar fi trebuit să mă înveselească. Dar a făcut-o.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 4: COLORADO—Statul centenar

Motto: Nil sine numine (Nimic fără providență)

Suprafață: Din nou, mare. Și MUNTOS. Și, după toate aparențele, asta le creează o mulțime de probleme camionagiilor.

Informații utile: „Frumoasa Americă" a fost scris ÎN Colorado Springs! Era un motiv pentru care munții chiar erau purpurii — erau, de fapt, cei din cântec!

Impresii: Indicatoare pe autostradă: Apelați *CSP (Colorado State Police/Poliția de stat Colorado) ÎN CAZ DE COMPORTAMENT AGRESIV LA VOLAN. Însă e vorba de propria ta furie la volan? Sau a altcuiva? Ambiguu. Dar poate că acest comportament agresiv la volan se datorează faptului că ți-au cedat frânele și se presupune că trebuie să rămâi pe autostradă. Îmi dau seama că așa ceva ar putea conduce la comportament agresiv.

LISTA DE REDARE NR. 5 ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Nicăieri nu e ca acasă" sau „De ce nu își cumpără Amy ochelari?" sau „Sfatul florii soarelui"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMAȚIE
"Where Is Home?"	Bloc Party
"Jolene"	The Weepies
"Somewhere Over the Rainbow" (cover)	Call Me Kevin
"Brand New Day"	Joshua Radin
"Starlight"	Muse
"Even Fairy Tale Characters" "Would Be Jealous"	PlayRadioPlay!
"Daylight"	Matt and Kim
"The Dark in You"	Plushgun
"100,000 Fireflies	The Magnetic Fields
"Wake Up"	The Secret Handshake
"Dust in the Wind"	Kansas
"Goodbye Yellow Brick Road"	Elton John
"I'll Do the Driving"	Fountains of Wayne
"Time After Time" (cover)	Quietdrive
"Faith in Fast Cars"	The Format
"Wonderful You"	The Dandy Warhols
"Take a Chance on Me"	Erasure

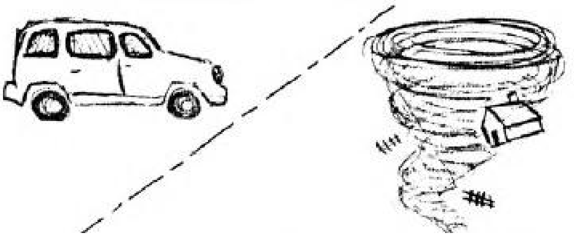

De îndată ce Roger a virat maşina înspre Kansas, peisajul a început să arate mai mult a Kansas, cu toate că încă ne mai aflam în Colorado. În curând, munţii au dispărut şi totul a devenit mai plat, uscat, de culoarea paielor — şi din nou ne aflam sub un cer întins cât vedeai cu ochii. Aşa cum era de aşteptat, terenul era plat, foarte plat. Dar era la fel de impresionant, în felul său, tot aşa cum fuseseră şi munţii. Era atâta întindere şi pace în jur, încât eu mi-am sprijinit picioarele de bord şi mi-am lăsat capul de tetieră, ca să îl admir.

Când am traversat linia de demarcaţie a statului Kansas, am observat că au început să apară la marginea drumului indicatoare cu avertizoare luminoase montate deasupra lor, pe care scria: LA SEMNALU1 INTERMITENT, TRECEŢI PE CANALUL CONSULTATIV METEO. Nu prea le-am dat atenţie la început — aveam senzaţia că, după Colorado, cu greu mai puteam fi impresionată, în privinţa indicatoarelor rutiere — până când mi-am dat seama că indicatorul se referea, cel mai probabil, la *o tornadă.* Dintr-odată, cerul nu mi s-a mai părut atât de paşnic, dar cel puţin, din câte puteam să văd până în zare, încă era senin.

— Persoană? m-a întrebat Roger.

— Da. Nouăsprezece.

— Bărbat?

— Nu. Optsprezece.

— Mai trăieşte?

— Nu. Şaptesprezece.

— Este faimoasă?

— Foarte. Şaisprezece.

Când am intrat în mini-marketul Sunflower, Roger, fără măcar să mă întrebe, a luat în grabă un suc acidulat pentru mine şi o bere fără alcool pentru el, apoi s-a dus aţă la mini-raionul de mici articole de îmbrăcăminte.

— Amy! a strigat el, deşi magazinul era gol.

— Ce este? am întrebat eu calmă, îndreptându-mă spre el.

— Uite, a spus el, învârtind stativul din plastic şi făcând ochelarii, la preţul de $4.99 perechea, să se rotească. *Ochelari.*

Am încercat să îmi dau seama dacă acesta era felul său de a-mi spune că îi purtasem prea mult pe ai lui, cu toate că avusesem grijă să nu o fac. M-am hotărât să nu îi mai port deloc pe viitor.

— Bine, i-am replicat eu stânjenită, ducându-mă la raftul cu

chipsuri şi înşfăcând nişte chipsuri Doritos.

— Poţi să îţi iei unii! Şi încă la un preţ rezonabil.

— Mă descurc, am spus eu, alegând nişte bomboane. Dar nici nu îi mai împrumut pe ai tăi.

— Nu, nu mă deranjează, m-a asigurat Roger, venind lângă mine la casă şi azvârlind pe tejghea două batoane PayDay, şi plătind o monedă de un sfert de dolar pentru ele. Doar că nu vreau să îţi tot mijeşti ochii din cauza soarelui.

— Sunt în regulă, i-am răspuns eu scurt şi l-am văzut pe Roger clipind nedumerit, după care a dat din cap şi s-a îndreptat spre maşină în timp ce eu îi întindeam casierei cardul meu de credit.

— Bun. Deci este o ea. Şi este moartă. Şi celebră. *Foarte* celebră. Şi nu este Regina Isabella.

Am clătinat din cap.

— Nu îmi vine să cred că asta a fost prima ta alegere. Cincisprezece.

— Cum trebuie să procedezi? am întrebat eu, privindu-l pe Roger cum vorbea într-un difuzor aflat în afara unui local oarecare numit Sonic Drive-In, unde încercam să servim prânzul.

— Au suc acidulat cu cireşe şi lămâi verzi în meniu, a spus Roger în timp ce studia meniul uriaş iluminat de lângă parcarea acoperită unde trăsesem maşina. Habar nu am ce este, dar aş putea să-l încerc.

— Oh Doamne, am exclamat eu, holbându-mă la meniul, care părea mult prea greu de cuprins cu privirea.

Aveau brânză la grătar. Aveau crochete de cartofi. Aveau chilii — *câteva feluri.*

— Au batoane de mozzarella. Trebuie să iau şi eu.

Difuzorul de pe partea lui Roger a pârâit, după care a murit din nou.

Roger l-a ciocănit de probă.

— Alo? a întrebat el. Vrem nişte batoane de mozzarella aici afară!

— Aşadar, a început Roger. Mix-ul său mergea pentru a treia oară la rând, iar eu fredonam fără glas versurile cântecului formaţiei Fountains of Wayne pe care le memorasem deja.

Odată cu prânzul de la Sonic am primit şi două gume de mestecat cu mentă capsate de punga maronie din hârtie, iar eu am desfăcut ambalajul uneia dintre ele şi i-am dat drumul în

palma lui, apoi am realizat ce făcusem şi m-am trântit de spătarul scaunului meu.

— Să recapitulăm. Este moartă, foarte celebră şi nu este Regina Isabella, Margaret Mead sau Regina Elisabeta.

— Corect, am confirmat eu, cu ochii pe fereastră. Treisprezece.

Pe când ne aflam la o oră distanţă de Wichita, cerul a început să se întunece. Credeam că ştiam ce înseamnă un cer înnorat. Vedeam aşa ceva în mod ocazional în California. Dar ce vedeam acum nu mai văzusem niciodată. Era o întindere atât de vastă de cer şi dintr-odată s-a acoperit cu nori şi aveam impresia că potopul se va abate asupra noastră, foarte repede.

— Hm. Roger?

Mi-a aruncat o privire, părând foarte tensionat.

— Mă gândesc, mi-a spus el. Nu mă grăbi. Mai am doar o singură întrebare.

— Nu e vorba de asta. Mă întrebam şi eu... ştii când este sezonul tornadelor?

— Oh.

L-am văzut cum se uita atent afară, de parcă atunci ar fi observat pentru prima oară cerul înnorat. Hmm. Nu. Tu ştii?

— Nu.

Am privit norii de afară, care acopereau acum întregul peisaj, atârnând jos şi întinzându-se cât vedeai cu ochii.

— Păi, a vorbit el după o clipă de tăcere, semnalele luminoase de avertizare nu s-au aprins încă. Aşa că probabil nu trebuie să ne facem griji în privinţa asta.

— Bine, am consimţit eu, tot cu ochii pe fereastră, îngrijorată fiind de ceea ce ne putea aştepta pe drum.

Roger se uita la mine nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— *Cine?*

— Ethel Merman, am spus eu luând o mână de Skittles. Este de gen feminin, decedată, celebră.

— Ei bine, nu am auzit niciodată de ea, mi-a dat el de ştire, încruntându-se la drumul din faţa lui.

— Este o actriţă renumită! Ea a dat viaţă majorităţii rolurilor principale din musicaluri.

Roger a clătinat din cap.

— Cred că ai inventat-o. Asta nu se pune. Mai jucăm o dată.

— Bine, am cedat eu, răsucindu-mă pe scaun ca să stau cu

faţa la el. E rândul tău.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, am intrat în Wichita şi am scos un oftat de uşurare. Chiar dacă venea o tornadă, cel puţin nu mai eram în mijlocul autostrăzii, total vulnerabili.

— Wichita, a anunţat Roger. În sfârşit.

A scos celularul din suportul pentru pahare, unde fusese în-gropat sub resturile care se adunaseră pe parcursul zilei — ambalaje de batoane, şerveţele albe Sonic, doze goale de suc.

— Ar trebui să îl sun pe Drew.

Roger începuse să vorbească mai mult de Drew pe măsură ce ne apropiam, încercând mai ales să tragă de timp în vreme ce mă pistona ca să îi dau indicii pentru jocul nostru, Douăzeci de întrebări. Nu credea că era nevoie să înnoptăm în Wichita — şi nici măcar nu aveam timp pentru aşa ceva, dacă voiam să ajungem în Kentucky — dar se gândea că era un loc bun de popas. Şi văzând cât de obosit arata Roger, şi cum se tot foia pe scaunul şoferului, mi-am dat seama că, probabil, simţea nevoia să se odihnească. Şi eu, de altfel. Fundul începuse să îmi amorţească şi aveam muşchii picioarelor încordaţi.

— Drew este un prieten din colegiu? am vrut eu să ştiu.

— Da, mi-a confirmat Roger. A locuit pe acelaşi etaj cu mine anul trecut şi venea tot timpul nepoftit în camera mea fiindcă rămânea mereu încuiat pe dinafară. Şi-a pierdut cheile de mai multe ori decât oricine altcineva în toată istoria căminului. Până la urmă, administratoarea a renunţat să îl mai taxeze pentru înlocuirea cheilor, deoarece începuse să se simtă prost fiindcă îi lua toţi banii.

Roger a format un număr, a ascultat o clipă, după care a clătinat din cap.

— Căsuţa vocală, mi-a spus el mie. Salut, Buci, a vorbit el în telefon. Ascultă, bătrâne, sunt cu o prietenă în Kansas şi mă întrebam dacă vrei să ne întâlnim. Sună-mă dacă primeşti mesajul, este aproape opt.

După aceea a închis fără să îşi ia la revedere, o chestie cu care mă mai obişnuisem de-acum, şi a pus telefonul deasupra pungii lui goale de bomboane M&M.

— Buci? am întrebat eu.

— Oh, a spus Roger râzând, e doar o poreclă idioată. Toţi băieţii de pe etaj aveau una.

— Şi care era a ta?

Roger nu părea să mă audă, în schimb se uita foarte atent prin parbriz.

— Roger? i-am atras eu atenţia. Care era....

Înainte să apuc să îmi duc vorba până la capăt, telefonul lui a început să vibreze în suportul pentru pahare. Roger s-a uitat în jos la el, dar sub impulsul momentului şi spre surprinderea mea, l-am înşfăcat şi am văzut afişajul: APEL DE LA BUCI. Am ignorat mâna lui Roger, care îmi făcea semn să îi dau telefonul şi l-am deschis.

— Bună, telefonul lui Roger, am spus eu, alunecând spre marginea scaunului, în afara razei lui de acţiune.

Roger încerca în continuare să înhaţe telefonul din mâna mea, făcând maşina să valseze uşor pe drum.

— Hei, s-a auzit o voce groasă la celălalt capăt. Magellan e acolo?

M-am întors spre Roger, care tot mai încerca să pună mâna pe telefon, simţind cum faţa mi se lăţea într-un zâmbet.

— Magellan? am repetat eu cu voioşie în glas.

Roger a oftat, lăsându-şi mâna să cadă. Era evident că din această cauză încercase să pună mâna pe aparat.

— Da, a răspuns vocea din telefon. Ştii tu... Roger.

— Sigur că da, am afirmat eu zâmbind în continuare. O secundă. Magellan, m-am adresat eu lui Roger, te caută cineva.

— O poreclă idioată, atâta tot, mi-a şuierat el, înainte de a lua telefonul. Hei, Buci, l-a salutat el. Uite ce e, suntem prin preajmă... ce? Roger mi-a aruncat din nou o privire. Oh, nu. E doar o prietenă. Hadley este în Kentucky.

Acum era rândul meu să mă simt stânjenită. M-am uitat pe fereastră până când Roger mi-a făcut semn cu mâna ca să îmi capteze atenţia şi a mimat scrisul. Am luat în grabă un pix şi am scris adresa şi indicaţiile pe care mi le dicta Roger ca să ajungem la Wichita Country Club, pe un şerveţel Sonic.

Când Roger a terminat conversaţia cu Drew, nu s-a uitat direct la mine, în schimb şi-a aţintit privirea drept înainte, asupra drumului, de parcă ar fi fost ceva de văzut pe lângă autostrada interminabilă şi cerul înnorat.

— Deci, Drew spune că ar trebui să facem vreo douăzeci de minute până acolo, mi-a dat el de ştire. Presupun că tocmai îşi termină ziua de lucru.

— Oh, grozav, am spus eu. Magellan?

— Bine, fie, a convenit el, şi am observat că a roşit uşor. Ţi-am spus doar că e o poreclă idioată.

— Cred că e amuzantă, am apreciat eu.Ţi se trage de la chestia ta cu exploratorii?

— Da, a recunoscut Roger. Dar a scăpat, într-adevăr, de sub control. Jur că unii dintre băieţii de pe etaj nu au ştiut niciodată numele meu adevărat. Hadley era de părere că era absolut stupid.

Ori de câte ori îi rostea numele, vocea lui căpăta o anume inflexiune. O combinaţie între nostalgie şi resemnare.

— Cred că e amuzantă, am repetat eu cu glas scăzut.

Roger mi-a aruncat un zâmbet fugar.

— Şi eu am crezut, a declarat el. La început. Este mai puţin amuzant după şase luni când toată lumea o zbiară prin tot căminul.

A arătat cu degetul spre şerveţelul de pe consola dintre noi.

— Eşti gata de navigare, Cehov?

Am luat şerveţelul şi l-am netezit, încercând să îmi descifrez propriile mâzgăliturі.

— Gata.

Douăzeci de minute mai târziu, aşa cum ni se promisese, am parcat în faţă la Wichita Country Club. La intrare, într-o gheretă din lemn, era un gardian foarte intimidant care verifica toate maşinile ce intrau, aşa că am mers un pic mai departe în josul străzii şi am parcat. Tocmai coborâsem din maşină şi Roger luase telefonul ca să îl sune din nou pe Drew când am auzit un scrâşnet de frâne. O maşinuţă roşie ieşea în viteză, înclinată într-o parte, şi venea drept spre noi.

— Acesta trebuie să fie Buci, a spus Roger zâmbind.

Maşina a pivotat în jurul axei sale şi s-a oprit lângă Jeepul nostru Liberty. Portiera şoferului s-a deschis, făcându-şi apariţia o persoană cu faţa rotundă şi capul rotund. Purta un tricou polo turcoaz, pantaloni kaki călcaţi şi mocasini.

— Bătrâne, i s-a adresat Roger, îndreptându-se spre maşina lui. Arăţi de parcă ai fi pe cale să îmi vinzi o poliţă de asigurare. Sau ai încerca să mă convingi rapid să intru în frăţia ta.

— Magellan, a spus Drew, iar el şi Roger s-au prins într-o scurtă îmbrăţişare bărbătească ce părea să constea, în cea mai mare parte, din bătăi reciproce pe spate.

— Dacă vrei să ştii, te uiţi la cel mai proaspăt asistent de golf de la Wichita Country Club.

— Asistent de golf— adică vrei să spui că eşti... cărăuş de crose?

— E mai mult decât atât, a insistat Drew. Este o întreagă artă în asta. Trebuie să aleg crosele. Trebuie să „citesc” terenul.

Făcea gesturi expansive şi probabil că m-a observat între timp.

— Hei, *bună*, m-a salutat el, zâmbindu-mi larg şi am remarcat că vocea lui a devenit dintr-odată mai profundă.

Am înregistrat toate acestea, cu surprindere, şi cu un sentiment de anxietate crescândă. Credea că eram drăguţă. Ştiam că acest lucru se datora, probabil, hainelor lui Bronwyn şi am simţit cum mă cuprindea un val de mânie pentru ceea ce îmi făcuse. Îmi plăcea să fiu invizibilă. Lucrurile erau mai uşoare astfel. Îmi simţeam inima bubuind în piept în timp ce mă uitam la el cum îmi zâmbea parcă aşteptând ceva şi uram faptul că mă simţeam atât de ciudat chiar şi la cea mai simplă interacţiune. Fosta Eu ar fi răspuns zâmbetului său, şi chiar ar fi flirtat un pic, doar aşa, de amuzament. Dar m-am mulţumit să îmi înfund mâinile în buzunarele jeanşilor şi să stau cu ochii în pământ, dorindu-mi să fi fost în continuare îmbrăcată cu un tricou lălâu.

— Bună, am murmurat eu. Amy.

— Andrew O’Neal, a spus el. Încântat.

S-a uitat înspre Roger, arcuindu-şi sprâncenele, dar Roger s-a încruntat şi a clătinat din cap, iar Drew a oftat.

— Încântat de cunoştinţă, a mai spus el oarecum resemnat, vocea lui recăpătându-şi tonul normal. Mă uitam când la unul, când la celălalt, încercând să îmi dau seama ce se petrecuse între ei.

— Şi acum că am făcut prezentările aşa cum se cuvine, a spus Drew, hai să trecem la lucruri mai importante. Cum ar fi mâncarea.

Nu îmi dădusem seama, până în momentul când a pronunţat el cuvântul, dar eram lihnită de foame. Ceea ce era ridicol, deoarece mâncasem şi ronţăisem toată ziua şi nu făcusem nimic altceva decât să stăm în maşină. Roger s-a uitat la mine, iar eu am dat aprobator din cap.

— Sună bine, i-a spus el lui Drew.

— Excelent, a spus Drew, îndreptându-se înapoi spre

maşina lui, şi ne-a făcut semn să mergem după el. Cei patru pe care i-am asistat au uitat, dintr-un motiv sau altul, să îmi dea o invitaţie la club pentru prânz. Aşa că sunt rupt de foame. Şi probabil că îţi trebuie şi ţie o pauza după atâta condus, Magellan. Cred că New Way este singurul loc unde merită să mergem.

— New Way? a repetat Roger, în vreme de Drew deschidea portiera şoferului şi Roger pe cea a pasagerului din dreapta acestuia.

— New Way, i-a confirmat Drew, împingând scaunul lui în faţă ca eu să pot intra în spate. O să vezi.

Nicăieri nu este ca acasă.
— The Wizard of Oz

New Way, după cum am descoperit în curând, însemna, de fapt, NuWay Burgers, şi era, după spusele lui Drew, un punct de reper în Wichita. Wichita însuşi părea destul de derutant, cu o autostradă ce trecea prin oraş, tăindu-l în două. Drew a parcat chiar în faţă la NuWay Cafe, numele localului fiind scris cu litere albe pe o copertină alb cu roşu. Dintr-odată păream a fi foarte departe de săgeţile galben cu roşu de la In-N-Out, cu palmieri pe pahare. DACĂ E SFĂRĂMICIOS E BUN! proclama un afiş din vitrină.

L-am urmat pe Drew în restaurant, care era decorat cu poze în alb şi negru înrămate, înfăţişând restaurantul NuWay şi clienţii săi de-a lungul timpului. După cum se vedea, Drew spunea adevărul despre chestia cu punctul de reper. El a comandat şi pentru noi şi a insistat să ne facă cinste şi am ieşit de acolo cinci minute mai târziu cu două pungi din hârtie maronie care miroseau delicios şi s-au umplut imediat de pete mici translucide de grăsime. Ne-am întors cu toţii la maşină iar Drew a condus de-a lungul autostrăzii până la Freddy’s Frozen Custard.

— Cremă de ouă congelată?

Deoarece nu a reuşit să găsească un loc de parcare, Drew a dublat o maşină şi s-a dus înăuntru să ne ia desertul. Am tras de centura mea de siguranţă ca să am un pic de lejeritate şi m-am aplecat înainte, în spaţiul dintre cele două locuri din faţă.

— E o chestie tradiţională, de prin locurile astea, mi-a explicat Roger, întorcându-şi capul spre stânga ca să stea de vorbă cu mine.

În momentul când a facut-o m-am dat puţin în spate — nu îmi dădusem seama cât de apropiate vor fi feţele noastre dacă făcea asta.

— Am descoperit-o anul acesta, a continuat el. Este la fel ca îngheţata, dar un pic mai consistentă. E bună.

— Pun pariu totuşi că nu e la fel ca la 21 Choices, am apreciat eu, referindu-mă la iaurtul îngheţat din Pasadena, sperând că Roger ştia despre ce vorbeam.

A zâmbit la auzul numelui.

— Ador locul acela, m-a asigurat el.

Nu ştiam la ce se gândea, dar eu mă gândeam la casa mea, la California, şi la cât de departe îmi părea la momentul respectiv. Roger s-a aplecat puţin în faţă şi s-a întors şi mai mult spre mine.

— Iaurt îngheţat, a spus el, privindu-mă cu un zâmbet pe chip. Ce fată tipic californiană.

I-am zâmbit şi eu la rândul meu, iar între noi s-a lăsat tăcerea. Am tras aer în piept ca să spun ceva, dar portiera şoferului s-a deschis.

— Şi m-am întors, ne-a anunţat Drew, trântindu-se pe scaunul şoferului şi dându-i lui Roger trei pahare Freddy, din plastic, cu linguriţe roşii înfipte în vârf.

— Pregătiţi-vă să experimentaţi Betonul, a spus el. Nirvana servită congelată.

A ieşit din parcare şi a pornit în viteză spre intersecţie, proiectându-mă în spătarul scaunului din spate, făcându-l pe Roger să se izbească cu capul de parbriz şi provocând o cacofonie de claxoane în jurul nostru.

Am început să intru în panică şi stomacul a început să mi se zvârcolească. Am închis ochii şi am încercat să respir, încercând să blochez amintirea unui scrâşnet de frâne şi a unui hârşâit metalic cumplit, impresia că nu mai aveam control asupra maşinii, senzaţia de greaţă provocată de învârtind în cerc şi felul în care timpul părea să îşi fi încetinit mersul.

— Drew! l-a apostrofat Roger.

Am deschis ochii şi am văzut că se uita la mine, îngrijorat.

— Poţi să mergi puţin mai încet?

— De ce? a întrebat Drew, peste muzica rap data la maxim.

— Fă-o şi gata, a spus Roger pe un ton atât de tăios, cum nu îl mai auzisem niciodată.

— Bine, a consimţit Drew un pic cam iritat, dar a încetinit şi a început să conducă mai calm.

Am simţit cum propriul meu ritm cardiac a început să scadă şi respiraţia a început să îmi revină cât de cât la normal. Nu se întâmpla din nou. Eram aici, acum. Şi Roger era cu mine. Eram în siguranţă.

Eşti bine? mi-a schiţat Roger cuvintele fără glas, iar eu am dat din cap şi am încercat să îi zâmbesc. Credeam că mă pricepeam din ce în ce mai bine să îl citesc, dar nu luasem în calcul că acest lucru se putea face în ambele sensuri.

După vreo douăzeci de minute, am intrat pe poarta de acces în Wichita Country Club pentru personal şi am cotit-o în parcarea angajaţilor, care era aproape pustie. Încă mai erau nori, dar aceştia traversau cerul întunecat, dând la iveală luna şi stelele ca apoi să le acopere din nou.

— Ce căutăm aici? a vrut să ştie Roger. Faci ore suplimentare?

— V-am promis o experienţă unică în Wichita, a spus Drew, parcând maşina. Eu mă ocup de livrare.

A ieşit din maşină, şi-a împins scaunul lui în faţă şi mi-a oferit mâna ca să mă ajute să ies de pe locul din spate.

— Milady?

Mi-am întors privirea de la mâna lui şi am coborât singură. Fosta Eu ar fi zâmbit, i-ar fi acceptat mâna întinsă şi ar fi zis:

— Oh, mulţumesc, nobile domn, şi probabil că ar fi făcut o aluzie la *Camelot.*

M-am mulţumit însă să stau cu privirea aţintită în pământ până când Drew a încuiat maşina.

Roger a întins mâna lui liberă, cea în care nu ţinea deserturile noastre, spre Drew.

— Cheile, i-a cerut el. E spre binele tău.

— De acord, a spus Drew, pasându-i-le. Unde aţi fost ieri?

Drew ne deschidea drumul, iar eu mi-am potrivit pasul cu al lui Roger. Două dintre pahare stăteau într-un echilibru precar, aşa că am întins mâna şi i le-am luat eu. Mi-a aruncat un zâmbet fugar şi ne-am grăbit să îl ajungem din urmă pe Drew, care mergea surprinzător de rapid. Am traversat parcarea şi am trecut prin faţa a ceea ce trebuie să fi fost clădirea principală a clubului. Era albă şi impozantă, sprijinită de coloane, şi cu valeţi plictisiţi în redingote roşii, care îşi pierdeau vremea în faţa ei, fumând.

— Hei, Buci! au strigat doi dintre ei în timp ce Drew trecea prin dreptul lor.

— Nu sunt aici! le-a atras el atenţia. Nici la ultimele nouă găuri. Nu m-aţi văzut.

— Am înţeles, a strigat unul dintre valeţi, iar Drew l-a salutat când a trecut pe lângă el.

— Ţi se spune Buci pe aici? l-a întrebat Roger.

— S-a răspândit vestea, a spus el, aruncând o privire în spate, spre mine şi Roger care mergeam în marş forţat după el.

A prins.

În acel moment trecusem de clădirea principală şi de o piscină uriaşă în care se reflecta luna, şi un val răzleţ se unduia la capătul mai puţin adânc al bazinului. Ceva mai departe, se vedeau terenurile de tenis pustii şi un zid de antrenament cu o linie albă pictată de-a lungul său în chip de plasă. Luminile de deasupra zidului de antrenament erau aprinse şi pe măsură ce ne apropiam, mi-am dat seama că era o fată acolo, care juca. Am încetinit ritmul o clipă şi am privit-o cum lovea mingea de perete, şi cum riposta la propria ei lovitură când mingea venea pe retur, iar şi iar.

Pe vremea când eram mai tineri, atunci când Charlie juca tenis, fiind considerat speranţa antrenorului local de tenis, tatăl meu trasase aceeaşi linie pe peretele lateral al garajului nostru, şi, în majoritatea serilor, auzeam izbiturile ritmice ale mingii de perete. Când s-a lăsat, cu doi ani în urmă — sau a fost dat afară din echipă, niciodată nu am ştiut sigur care a fost adevărata cauză — absenţa acelui zgomot a fost cel mai greu lucru cu care a trebuit să mă obişnuiesc. Era ca şi cum aş fi tot tras cu urechea ca să îl aud, deşi ştiam că nu mai avea să se întoarcă.

Fata a ratat o lovitură proprie şi s-a dus să îşi ridice mingea de jos, întinzându-se puţin pe când făcea acest lucru. Ne-a văzut şi ne-a făcut semn cu racheta. Apoi s-a întors cu faţa la zid şi a continuat să joace, lovind cu reverul. Purta un costum de tenis complet alb şi sub luminile strălucitoare părea exotică şi nelalocul ei, un fluture de noapte uriaş în lumina unui reflector îndreptat chiar asupra ei.

Drew s-a întors brusc spre dreapta, iar Roger şi cu mine l-am urmat, în vreme ce ne conducea pe traseul de golf.

— Bătrâne, avem voie să fim aici? l-a întrebat Roger.

— Sigur că nu, a răspuns Drew, fără să încetinească deloc pasul. Ai marcat vreun punct?

Roger mi-a aruncat o privire şi a ridicat din umeri, apoi s-a grăbit să ţină pasul cu Drew. Sub impulsul momentului, mi-am azvârlit şlapii din picioare şi i-am luat în mână, mergând desculţă mai departe. Iarba de pe terenul de golf era deasă şi tunsă scurt şi aproape că aveam senzaţia că stăteam în vârful ei şi că nu mă afundam deloc. Mi-am tras degetele de la picioare înainte şi înapoi peste ea pentru o clipă, înainte de a o lua la fugă ca să ţin pasul cu băieţii.

Mergeam toţi trei în linie orizontală de-a curmezişul porţiunii de parcurs cu iarbă fină, (bine întreţinută şi neaccidentată), cu atâta spaţiu deschis în jurul nostru, cu dealurile cu culmi domoale, cu pădurile atât de aproape şi atât de întunecate de o parte şi de alta. Era atâta linişte în jur, şi o lipsă totală de activitate şi niciunul dintre noi nu vorbeam în timp ce mergeam. Din când în când treceam pe lângă o groapă cu nisip, ce părea nefiresc de luminoasă pe fondul întunecat al terenului de golf. Pesemne că gropile fuseseră amenajate recent; toate aveau trasate un model complicat în spirală. Asta le făcea să pară senine, aşa cum văzusem în pozele cu grădini zen japoneze, şi în niciun caz o sursă imensă de suferinţă, aşa cum probabil erau. Deşi era întuneric afară, puteam vedea cu uşurinţă pe unde mergeam, luminaţi ocazional de razele lunii strălucitoare de pe cerul imens, de stelele a căror lumină străbatea până la noi cu mult mai multă uşurinţă datorită faptului că nu erau lumini stradale sau firme de neon care să le obstrucţioneze.

Drew s-a oprit la tee-ul din dreptul celei de-a douăsprezecea găuri, unde, conform indicatorului, mingea intră în gaură din patru lovituri. S-a aşezat pe iarbă, a luat punga NuWay din mâna lui Roger şi a început să întindă masa pentru picnicul nostru fast-food. M-am aşezat şi eu pe jos, dând drumul şlapilor din mână şi aşezând pe jos paharele inscripţionate Freddy’s. Când Drew mi-a întins un burger, l-am luat cu inima îndoită.

— Mulţumesc, i-am spus eu, încercând să par entuziasmată şi m-am uitat în jos la el. Era mai mic decât m-aş fi aşteptat, două jumătăţi într-un ambalaj NuWay alb cu roşu. Arăta ca un hamburger dezmembrat — carnea părea să fi căzut din el.

— În regulă, a spus Drew, frecându-şi mâinile.

A făcut un semn cu mâna spre felurile de mâncare pe care le întinsese pe pungile maronii aplatizate.

— Ei bine, avem crochete de cartofi, cartofi prăjiţi *şi* inele de ceapă. Ketchup, muştar, un sos special...

— Crochete de cartofi? a întrebat Roger, înşfacând una. Pe bune?

— Ţi-am spus eu că New Way este locul unde trebuie să mergem. Sunt uimitori. Şi acum, burgerii. Nu vă speriaţi că sunt sfărâmicioşi. Dacă e sfărâmicios e bun.

— Am citit asta pe afişul lor, am vorbit eu, dregându-mi glasul. Dar, ăăă, de ce?

— Pentru asta sunt ei renumiţi. Sunt fragezi. Nu ştiu de ce. Trebuie să guşti ca să crezi.

Drew se uita la mine şi la Roger, aşteptându-ne pe noi să începem. M-am uitat la burger-ul meu şi am luat o îmbucătură. Nu era rău. Hamburgerul era, aşa după cum i se făcuse reclamă, foarte fraged, de se rupea în bucăţi — aproape la fel precum carnea din taco. Avea ceapă în compoziţie, ceea ce îi dădea un gust uşor picant. Am stors un pachet de ketchup deasupra lui şi am luat o îmbucătură mai zdravănă. Era *bun.* Mi-am ridicat privirea spre Drew şi am dat aprobator din cap, ridicând în sus degetul mare de la mâna mea liberă.

— Ţi-am spus eu, mi-a zis el, luându-şi burgerul său în mână şi zâmbind.

— Bătrâne, a intervenit şi Roger, ridicându-şi privirea din burgerul lui. E incredibil de bun.

Burgerii au dispărut rapid, odată cu cartofii prăjiţi şi cu crochetele. Mă simţeam sătulă şi ciudat de liniştită, aşa că mi-am întins picioarele în faţa mea şi m-am sprijinit în spate pe coate, uitându-mă la stele.

— Aşadar, a început Drew, sprijinindu-se cu braţele în spatele lui şi punându-şi un picior peste celălalt genunchi îndoit şi uitându-se la Roger. Aţi trecut, doar aşa, întâmplător, prin Wichita?

Roger s-a uitat la mine.

— Într-un fel, a replicat el. Ducem maşina mamei lui Amy din California, şi...

— Destinaţia noastră finală este Connecticut, i-am luat eu vorba din gură, având senzaţia că asta ar simplifica lucrurile. De aici mergem în Kentucky.

Drew s-a îndreptat puţin de spate.

— Kentucky? a repetat el, clătinând din cap. Oh, doamne.

— Ce este? l-a întrebat Roger, devenind, dintr-odată, foarte preocupat de strângerea pliculeţelor de ketchup folosite. Sunt sigur că este un stat fascinant. Îmi place muzica bluegrass. Îmi place puiul prăjit.

— Te duci acolo după Hadley, a rostit Drew pe un ton sec. Măi băiete, doar nu m-am născut ieri.

— Bine, şi ce-i cu asta? a ripostat Roger, îndesând

şerveţelele folosite în punga NuWay.

— Nu e nimic rău în asta, de fapt, a spus Drew, sprijinindu-se din nou pe mâinile întinse în spate. Un bărbat pornit într-o misiune de căutare. Un Don Quihote în căutarea Dulcineei lui.

— Drew s-a specializat în filologie înainte de a ajunge la concluzia că filozofia i-ar furniza o slujbă mai stabilă, mi-a explicat Roger, întorcându-se spre mine.

— Dar ţine bine minte prietene, a spus Drew, Don Quihote nu a găsit-o niciodată pe Dulcineea lui, corect? Nu a găsit-o. Câteodată nu e mare diferenţă între căutările unui cavaler şi rătăcirile unui nebun.

Roger s-a întors din nou cu faţa spre mine.

— Habar nu am despre ce vorbeşte. Tu ştii?

— Hadley nu te-a ascultat niciodată, a continuat Drew. Bine, nu m-a ascultat nici pe mine vreodată, dar nu eram eu cel cu care avea un rendez-vous. Spun şi eu aşa. Gândeşte-te bine la ce vrei să faci, da?

— Desigur, Buci, a rostit Roger cu aerul cuiva care vrea să pună punct unei conversaţii. Dar am văzut că era ceva mai tulburat decât fusese vreodată.

— Şi acum, Amy, a spus Drew întorcându-se spre mine. Ce vânt te-a adus aici, în compania acestui ticălos aiurit?

I-am aruncat o privire lui Roger care stătea întins pe iarbă acum, cu braţele încrucişate sub ceafă.

— E o poveste lungă, i-am zis eu.

— Poţi să îmi redai versiunea prescurtată? a insistat Drew.

— Oh , am rostit eu, uitându-mă spre Drew, facem doar un mic ocol.

L-am văzut pe Roger zâmbind fără să îşi mişte capul, care era tot dat pe spate, cu faţa spre cer.

— Asta zic şi eu versiune prescurtată, a apreciat Drew. Parcă ar fi o ediţie prescurtată din Reader’s Digest. Parcă ar fi rezumatul pe scurt al Ghidul TV. Poţi să îmi dai ceva mai multe detalii?

Înainte să apuc eu să îi răspund, din dreapta noastră s-a auzit un zgomot asurzitor, zdruncinând liniştea nopţii. M-am întors şi am văzut o motocositoare pe coama dealului, la o gaură distanţă. Persoana care o conducea era un tip ce purta căşti mari, în stilul DJ-ilor, dând din cap în ritmul muzicii în timp ce conducea haotic pe terenul de golf.

— Măi să fie, a izbucnit Drew. Iată că vine Walcott.

Drew i-a făcut cu mâna, şi tipul de pe motocositoare l-a văzut, a dat din cap şi a cotit-o spre a douăsprezecea gaură. Când s-a apropiat de noi, a oprit motorul, făcând astfel ca ţârâitul greierilor să pară dintr-odată că se auzea mult mai tare decât înainte. Şi-a dat jos căştile de pe urechi, atârnându-le de gât.

— Salut, Drew, a spus el. Care-i treaba?

A coborât de pe motocositoare şi s-a sprijinit cu spatele de ea. Era slab şi deşirat, cu părul blond şi ondulat şi părea mult mai mic acum că nu mai stătea călare pe maşină.

În timp ce mă uitam la motocositoarea masivă, mi-a trecut prin minte ce mult i-ar fi plăcut lui tata să o folosească. Să tundă iarba pe tot terenul de golf ar fi fost întruchiparea paradisului pentru el. De îndată ce m-am gândit la asta, a trebuit să mă sforţez să respir din nou. Ideea lui de paradis nu mai era atât de teoretică. O punea oare acum în practică, oriunde s-ar afla? Tundea o pajişte nesfârşită undeva, ascultându-l pe Elvis? Era fericit? Am închis ochii strâns. Cum putea el să existe, dacă noi nu eram acolo? Când eu nu eram acolo să îi dau bomboane Life Savers şi să mă asigur că nu se rătăceşte?

Mi-am apăsat palmele pe iarbă, luptând împotriva valului de sentimente care ameninţa să mă tragă la fund. În cele din urmă senzaţia s-a diminuat, dar nu s-a lăsat dusă cu uşurinţă.

— El e Derek Walcott, abia dacă l-am auzit pe Drew vorbind, de parcă era undeva, foarte departe. Walcott, ea este Amy, iar el este Magellan.

— Roger, l-am auzit pe el corectându-l. Salut.

Am deschis ochii, bucuroasă că eram la adăpostul nopţii şi am ridicat o mână în chip de salut, neavând încă deplină încredere în vocea mea.

— Aţi luat NuWay, băieţi? a întrebat Walcott, îndreptându-se spre noi. V-a mai rămas ceva?

— Inele de ceapă, a spus Drew, întinzându-i-le. Du-te în oraş.

— Mulţumesc, omule, a zis Walcott, luând cutia din mâna lui. Sunt mort de foame. Sunt aici de vreo două ore şi nu am terminat decât pe jumătate.

— Ţi-am spus eu, l-a avertizat Drew, azvârlindu-i un plic de ketchup, care l-a izbit drept în frunte, că atunci când faci treaba

dimineaţa, merge mai rapid. Ştii tu, fiindcă e lumină.

— E foarte cald dimineaţa, a precizat Walcott, aşezându-se lângă Roger. Am mai vorbit despre asta.

Drew a ridicat din umeri.

— E ceremonia ta de înmormântare.

Walcott şi-a înălţat brusc capul.

— Ei da, *ăsta* chiar că ar fi un titlu bun pentru un cântec, a remarcat el.

— Deja este, m-a luat pe mine gura pe dinainte.

Cei trei băieţi şi-au întors privirile spre mine şi am simţit cum mi se încingeau uşor obrajii. Simţeam un nod în gât, dar am continuat, ştiind că nu aveam încotro:

— Din *Oliver!* Ştiţi voi, musicalul?

În mod evident nu îl ştiau, de vreme ce trei perechi de ochi mă priveau cu nedumerire.

— Ei bine, oricum, e un musical. Şi *Aceasta e ceremonia ta de înmormântare* este o melodie din el.

— Naşpa, a ripostat Walcott. Cu toate astea, am putea să îl folosim. Nu cred că avem o audienţă comună uriaşă cu fanii musicalurilor.

— Walcott are o formaţie, a clarificat Drew lucrurile. Vă rog să nu-l întrebaţi despre ea, că vă treziţi că vă dă demo-ul lui.

— Ai o formaţie? am întrebat eu.

Drew a scos un geamăt.

— Da, a răspuns Walcott, ştergându-şi palmele de pantalonii lui scurţi kaki şi lăsând o urmă uşoară de grăsime pe ei. The Henry Gales. E un soi de alternativă emo-punk cu o tentă de hardcore. Dar să ştii că noi cântăm şi la nunţi.

— Normal, a spus Roger, zâmbind. Asta e o chestie grozavă.

— Am avut un spectacol aseară, a spus Walcott, iar pe chipul lui s-a aşternut o expresie uşor visătoare. Şi a fost atât de cool. Despre asta e vorba până la urmă, să ştii. Spui adevărul unor străini, pe întuneric. Asta e tot. Şi când treaba funcţionează, e *uimitor.*

— Henry Gale, am murmurat eu, doar pe jumătate conştientă de faptul că vorbeam cu glas tare.

Numele acela însemna ceva pentru mine, dar nu îmi aminteam ce anume.

— De ce îmi sună familiar?

— E din *Vrăjitorul din Oz*, a precizat Walcott. Unchiul lui

Dorothy.

— Walcott este foarte mândru de Kansas, mi-a relatat Drew.

— Aşa cum ar trebui şi tu să fii, i-a întors vorba Walcott. Trădător de stat, care ai plecat ca din puşcă în Colorado, lăsând totul în urmă.

Drew s-a mulţumit să dea din umeri. Aveam senzaţia că purtaseră conversaţia asta de multe ori.

— Dar fii atent la mine. Tocmai l-am făcut săptămâna trecută la Sailor Gerry.

Şi-a suflecat mâneca tricoului dând la iveală un tatuaj negru ce îi înfăşură bicepsul. Părea a fi o propoziţie, dar scrisul era în stil gotic stilizat, şi nu înţelegeam nimic.

— Ce scrie? a întrebat Roger.

— *Ad astraper aspera*, i-a explicat Walcott.

Nu îmi spunea nimic chestia asta, dar l-am văzut pe Drew clătinând din cap.

— Este motto-ul statului Kansas, ne-a spus el mie şi lui Roger. Pe căi ostile până la stele.

— Uau, am exclamat eu, pritocind cuvintele acestea în minte. E frumos.

— Nu-i aşa? a întrebat Walcott, zâmbind duios tatuajului său şi gândind, în mod evident, că la el mă refeream. Gerry este un tip talentat.

— Haide, Walcott, s-a luat Drew de el. Cu toată lumina slabă, tot vedeam cum îşi dădea ochii peste cap. Nu crezi că împingi un pic prea departe toată chestia asta cu Kansasul?

— Nu, a răspuns Walcott simplu, dându-şi jos mâneca. E căminul meu, omule. Trebuie să fii mândru de căminul tău. Aparţii locului tău de baştină. Altfel, vei fi întotdeauna un dezrădăcinat.

— Crezi asta doar din cauză că nu ai fost niciodată nicăieri altundeva, a tras concluzia Drew.

S-a lăsat liniştea, iar eu mi-am trecut degetele peste firele de iarbă pe care, acum îmi dădeam seama, Walcott le tunsese. Mi-am ridicat privirea spre el, ştiind cum se simţea. Până acum trei zile, nici eu nu mai fusesem nicăieri în altă parte.

Dar asta nu părea să îl deranjeze pe Walcott. A ridicat din umeri şi s-a scuturat pe mâini.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc la muncă, ne-a anunţat el. Mulţumesc pentru mâncare. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

S-a îndreptat spre motocositoare şi a început să se caţere

pe ea, apoi s-a întors spre noi, cei aflaţi pe gazon:

— Nu trebuie să vă duceţi nicăieri ca să aflaţi unde este casa voastră, ne-a asigurat el. Fiecare ştie unde este căminul lui. Şi dacă nu ştie, înseamnă că are ceva probleme.

— Dar, dacă trebuie să ieşi din ograda ta ca să-ţi găseşti aleasa inimii tale, atunci n-ai pierdut nimic, nu? a întrebat Drew, un pic cam sarcastic.

M-am întors spre el, încercând să îmi dau seama de ce fraza aceea îmi suna atât de familiar.

— Mda, a spus Walcott, pornind motocositoarea şi spulberând liniştea nopţii. Exact.

Apoi a întors motocositoarea şi a dirijat-o în josul dealului, ridicând o mână în chip de salut, înainte de a dispărea cu totul din raza noastră vizuală.

L-am urmărit cu toţii cu privirea, rămânând tustrei cu ochii pe locul unde dispăruse, de parcă l-am fi aşteptat să se întoarcă. Apoi Roger a luat în mână paharul lui inscripţionat Freddy's şi i-a dat unul lui Drew. Am gustat, plină de precauţie, o dată, apoi încă o dată. Crema congelată era densă şi răcoroasă şi dulce şi simţeam cum îmi aluneca uşor pe gât. Era mai bogată decât îngheţata, dar avea consistenţa iaurtului congelat. Şi în acel moment, era exact ceea ce îmi doream.

— Îmi pare rău pentru Walcott, a declarat Drew după o clipă de tăcere. Probabil că nu ar fi trebuit să-i spun chestia aia. Dar el nu îşi dă seama că, pur şi simplu, îşi iroseşte viaţa pierzându-şi timpul pe aici. Şi nu a fost niciodată pe nicăieri şi nici nu a făcut ceva...

S-a întors spre Roger.

— Susţine-mă, Magellan. Vreau să spun că trebuie să îţi părăseşti locul de baştină. Trebuie să mergi şi să vezi lumea. Şi asta nu înseamnă că nu ştiu unde îmi este casa. E o prostie.

— Dar..., am intervenit eu, ghemuindu-mi picioarele sub mine.

Nu plănuisem să intru în această conversaţie, dar cuvintele au dat năvală afară înainte de a le putea opri, sau repeta în gând.

— Dar dacă ţi-a dispărut casa?

Mă gândeam la pancarta firmei Realtor şi la mesajul BINE AI VENIT ACASĂ!, care nu era adresat mie sau familiei mele — nici unei persoane care locuise efectiv acolo.

— Ce se întâmplă atunci?

— Cred că, în acest caz căminul tău, este alcătuit din oamenii din el, a spus Drew. Familia ta.

— Dar dacă au plecat şi ei? am întrebat eu, privind drept înainte la culmile unduite ale dealurilor verzi şi nu la el sau la Roger, forţându-mă să spun asta şi încercând să îmi menţin vocea constantă. Adică, ce se întâmplă dacă nici familia ta nu mai e acolo?

Drew mi-a aruncat o privire şi pe chipul lui am citit surprindere şi un pic de compasiune.

— Atunci cred că trebuie să îţi faci un nou cămin, a conchis el. Corect? Găseşti altceva care să te facă să te simţi ca acasă.

După câteva momente de tăcere, de parcă am fi căzut de acord asupra orei de plecare, am început cu toţii să strângem şi ultimele resturi şi, atunci când pe gazon nu mai era nici o urmă a trecerii noastre pe acolo, am făcut cale-ntoarsă pe traseul de golf. Aproape că ajunsesem la capătul lui când mi-am dat seama că îmi uitasem şlapii.

— Scuze, mi-am uitat încălţările. Ne întâlnim la maşină?

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Roger.

Am clătinat din cap.

— Mă întorc într-o clipă, l-am asigurat eu.

Văzând întinderea vastă de iarbă în faţa mea, am rupt-o la fugă, simţind iarba deasă sub tălpi şi aerul răcoros al nopţii pe faţă, simţind cum părul flutura din ce în ce mai tare în spatele meu pe măsură ce alergam mai repede, trecând pe lângă gropile cu nisip şi peste dâmburi până când am ajuns la *tee-ul* de la cea de-a douăsprezecea gaură şi a trebuit să mă îndoi de mijloc ca să îmi recapăt suflul. Mi-am cules şlapii de pe jos şi m-am întors înapoi, mergând de data asta şi simţind cum îmi bubuia inima în piept din nicio altă cauză decât cea a efortului depus. Când am trecut de cea de-a şaptea gaură, am auzit din nou zgomotul motocositoarei, şi, o clipă mai târziu, Walcott urca creasta dealului în spatele meu. A oprit lângă mine, apoi şi-a pus din nou căştile pe după gât.

— Vrei să te duc eu? a strigat el, acoperind zgomotul motocositoarei.

Am clătinat din cap, iar el a oprit motorul, umplând noaptea de tăcere.

— Vrei să te duc eu? a repetat el, crezând, probabil, că nu îl

auzisem.

— Mă descurc singură, am spus eu. Mulţumesc, oricum.

Walcott a ridicat din umeri, apoi şi-a pus căştile la loc pe urechi.

— Walcott, m-am repezit eu să spun înainte ca el să apuce să plece, iar eu să am timp să mă gândesc la ce urma să fac. Mi-am sprijinit mâna de motocositoarc, care era surprinzător de fierbinte.

— Îţi place să conduci chestia asta? E distractiv?

— Mda, mi-a răspuns el zâmbind. Da, e plăcut. Vrei să încerci?

Mi-am ridicat privirea şi în cap mi-a răsunat glasul tatălui meu atât de clar, de parcă nu ar fi trecut luni de zile de când nu îl mai auzisem deloc.

„E o întreagă artă în treaba asta, draga mea Amy” l-am auzit eu spunând. „Mi-ar plăcea să te văd încercând.”

— E în regulă, am spus eu, cu mâna încă sprijinită de motocositoare. E vorba despre tata..., iar vocea mea s-a prăbuşit în ultimul cuvânt.

M-am simţit neputincioasă şi m-am sforţat să continui.

— Ar fi vrut s-o fac. I-ar fi plăcut tare mult asta.

Am simţit cum începeam să mă sufoc dar ştiam că ajunsesem într-un punct fără întoarcere. Mi-am ridicat ochii spre Walcott.

— Pot să îţi spun ceva? l-am întrebat eu, auzind cum îmi tremura vocea, simţind o lacrimă fierbinte pe obraz şi ştiind că nu mai era cale de întoarcere.

— Sigur că da, a spus el, coborând de pe motocositoare.

Am închis ochii. Nu mai spusesem asta cu glas tare până acum. *Nimănui.* Dar acum nu mai era vorba că nu puteam să o spun — doar că nu mai puteam să mai păstrez tăcerea.

— A murit, am spus cu, simţind impactul: adevărul cuvintelor m-a lovit în plin în timp ce le rosteam cu glas tare pentru prima oară.

Lacrimile îmi şiroiau pe obraji, fără să le pot opri.

— Tatăl meu a murit.

Cuvintele rămăseseră atârnate în aerul nopţii dintre noi doi. Nu aşa îmi imaginasem că le voi rosti pentru prima oară. Dar iată-le, aşa cum spusese Walcott. Un adevăr, spus unui prieten, pe întuneric.

— Oh, Doamne, a izbucnit el. Amy, îmi pare tare rău.

Am auzit că spunea cuvintele cu sinceră părere de rău, şi nu le-am trecut cu vederea, aşa cum procedasem cu condoleanţele tuturor celorlalţi. Am încercat să zâmbesc, dar zâmbetul mi s-a transformat într-un tremur al buzelor şi am dat doar din cap. A făcut un pas spre mine şi am simţit cum înlemnesc, fiindcă nu voiam ca el să mă îmbrăţişeze, sau să aibă senzaţia că ar trebui să o facă. Dar nu a făcut altceva decât să îşi scoată căştile din jurul gâtului şi să mi le pună pe urechi.

O muzică dată tare şi furioasă mi-a umplut capul. Era rapidă cu un ritm bubuitor dat de chitarele electrice. Melodia avea şi versuri, dar nu înţelegeam niciun cuvânt, şi după musicalurile mele pline de replici siropoase, era un soi de uşurare. Mi-am pus mâinile pe căşti şi m-am lăsat cuprinsă de muzică, alungându-mi toate celelalte gânduri din minte. Şi când s-a terminat cântecul, mi-am scos căştile şi i le-am dat lui Walcott, având o senzaţie de calm pe care nu o mai simţisem de multă vreme.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

Şi le-a atârnat din nou de gât, apoi s-a întors spre motocositoarea lui şi a tras jos un rucsac cu un petic negru. I-a deschis fermoarul şi a cotrobăit prin el până când a scos la iveală un CD, pe care mi l-a întins mie. Era într-o carcasă aurie şi părea imprimat artizanal.

— Demo-ul meu, mi-a spus el.

Am întins mâna după CD, dar el nu i-a dat drumul, privindu-mă drept în ochi.

— Ştii ce obişnuia să spună bunica mea?

— Că nicăieri nu e ca acasă? am presupus eu, încercând din nou să zâmbesc, de data asta tremurând mai puţin.

— Nu, a zis el, cu chipul la fel de grav, şi ţinând în continuare de partea lui de CD. Mâine va fi mai bine.

— Şi dacă nu va fi? l-am contrazis eu.

Walcott a zâmbit şi a dat drumul CD-ului din mână.

— Atunci vei spune şi mâine acelaşi lucru. Pentru că s-ar putea să fie aşa. Nu ştii niciodată, corect? La un moment dat, va veni o zi când mâine *va fi* mai bine.

Am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc, i-am zis eu, sperând să îşi dea seama că nu mă refeream doar la CD.

A dat din cap, s-a cocoţat înapoi pe motocositoarea lui, a pornit motorul şi a plecat din nou la treabă.

Mi-am permis o clipă de răgaz doar pentru mine, stând singură pe întuneric lângă groapa a şaptea — unde se marchează din patru lovituri — de la Wichita Country Club. Apoi mi-am pus şlapii şi m-am întors la maşină. Drew şi Roger mă aşteptau acolo unde începea traseul şi iarba de pe teren se întâlnea cu pietrişul. Roger părea îngrijorat, iar faţa mea trebuie să fi lăsat să se întrevadă ceva din ceea ce se întâmplase, deoarece nu i-a trecut îngrijorarea de pe chip în momentul când m-a văzut.

— Te-ai rătăcit? m-a întrebat Drew.

Am ridicat CD-ul la vedere.

— Am dat de Walcott, l-am anunţat eu, încercând să am o voce degajată. Mi-a dat demo-ul lui.

— Ţi-am zis eu! a spus Drew.

Ne-am îndreptat spre ieşire şi am văzut că fata de pe terenul de antrenament era tot acolo, exersându-şi acum serviciul, aruncând mingea sus în aer pe deasupra capului înainte de a o lovi din nou în perete.

Drew a insistat să ne conducă el înapoi la maşina noastră, spunând că era în drumul lui. Probabil că, în timp ce fusesem plecată, Roger îi spusese de Route 50, fiindcă au reluat conversaţia.

— E incredibil, a comentat Roger. Mergi şi tot mergi pe ea şi ai senzaţia că nu se va sfârşi niciodată.

— Dar se termină la un moment dat, a precizat Drew. Ce poveste grozavă, bătrâne.

— Vorbesc serios! s-a ambalat Roger. Crezi că o să dureze la nesfârşit.

— Dar nimic nu durează la nesfârşit, l-a contrat Drew, după care el şi Roger au început să cânte la unison „Even cold November rain” („Chiar şi ploaia rece de noiembrie”). Mă uitam de la unul la celălalt, interzisă.

— Pe bune? a întrebat Drew, surprinzându-mi privirea în oglinda retrovizoare. Magellan, pune-i fetei ăsteia nişte GNR (Guns N’ Roses).

Habar nu aveam despre ce vorbea, dar nu am avut timp să întreb, deoarece câteva secunde mai târziu, maşina s-a oprit în afara porţilor clubului country. M-am uitat afară şi am văzut

jeepul nostru Liberty, parcat sub lumina puternică a unui felinar. Am fost neaşteptat de bucuroasă să îl revăd.

Casa mea era probabil pe cale de a fi vândută de către o agentă imobiliară excesiv de prietenoasă de la firma Realtor şi familia mea era probabil plecată sau împrăştiată prin ţară, dar maşina părea bine-venită şi familiară, şi kilometru după kilometru părea să însemne din ce în ce mai mult acasă pentru mine.

Am coborât cu toţii, Drew trăgând scaunul din faţă pentru mine. Mi-a întins din nou mâna, şi de data asta am acceptat-o, zâmbindu-i uşor, iar el, în schimb, zâmbindu-mi larg. Drew şi Roger s-au îmbrăţişat, apoi Roger s-a îndreptat spre Liberty, lăsându-mă singură cu Drew.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus el.

— Mulţumesc pentru NuWay, i-am replicat eu. Dacă e sfărâmicios, e bun.

— Nu ţi-am spus? Fă-mi o favoare, m-a rugat Drew trântind portiera şoferului şi aplecându-se un pic spre mine. Stai cu ochii pe prietenul meu Magellan. Tu să fii Sancho Panza al lui.

M-am holbat la Drew, surprinsă. Tatăl meu intervenise dintr-odată în această conversaţie, luându-mă pe neaşteptate.

— Ce-ai spus? am vrut eu să mă conving.

— Sancho Panza, a repetat Drew. E din Don Quihote. Cavalerul rătăcitor. Dar ascultă-mă pe mine. Chestia pe care o are Magellan o au toţi exploratorii. În cea mai mare parte a timpului, sunt pur şi simplu hotărâţi să vâneze lucruri imposibile. Şi majoritatea sunt atât de ocupaţi să scruteze orizontul, încât nu văd ceea ce se află chiar în faţa lor.

— Bine, am consimţit eu, fără să pricep prea bine ce voia să spună. Să fi vorbit despre Hadley? Aşa o să fac, l-am asigurat eu.

— Ai grijă cum conduci, i-a strigat el lui Roger, care, după cum am văzut, era deja în maşină şi a dat din cap în chip de răspuns.

Tocmai deschisesem portiera când l-am auzit pe Drew izbucnind într-un torent impresionant de înjurături. M-am întors ca să-l văd cum scruta cu tristeţe geamul şoferului.

— Cheile? a strigat Roger. *Vorbeşti serios?*

Drew a oftat, apoi şi-a scos telefonul din buzunar.

— Nu vă faceţi griji în privinţa mea, ne-a spus el ridicând din

umeri. Vedeţi-vă de drum. Mă descurc eu.

Am urcat în maşină, am închis portiera şi m-am uitat de jur împrejur la interiorul familiar de culoare gri şi la ceea ce era şi mai familiar, Roger stând la volan şi zâmbindu-mi.

— Gata? m-a întrebat el.

— Gata, i-am confirmat eu.

Am scos ochelarii lui Roger din toc. Văzând petele de pe lentile, le-am şters rapid cu poalele tricoului lui Bronwyn. El şi i-a pus la ochi, a pornit motorul şi am ieşit pe drum. În oglinda retrovizoare laterală îl vedeam pe Drew care ne făcea cu mâna. A continuat să ne facă cu mâna în vreme ce ne îndepărtam, până când s-a făcut din ce în ce mai mic ca, în cele din urmă, să dispară cu totul din raza mea vizuală.

LISTA DE REDARE NR. 6
ALCATUITĂ DE ROGER

„Anotimpul tornadelor!" sau „~~Înghețată~~ Durerea de cap de la Crema de ouă congelată"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Ghost"	Neutral Milk Hotel
"November Rain"	Guns N' Roses
"Sugar, We're Goin Down"	Fall Out Boy
"Route 66"	Chuck Berry
"Morning Calls"	Dashboard Confessional
"All My Days"	Alexi Murdoch
"Not the Same"	Ben Folds
"Heartbeats"	José González
"Here (In Your Arms)"	Hellogoodbye
"The Weight"	The Band
"The Bird and the Worm"	Owl City
"Cast No Shadow"	Oasis
"It'll All Work Out"	Tom Petty and the Heartbreakers
"This Time Tomorrow"	The Kinks

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 5: KANSAS — Statul Florii soarelui

Motto: Ad astra per aspera (Pe căi ostile până la stele)

Suprafață: Teren plat, cu indicatoare îngrijorătoare, din propriile motive.

Informații utile: Sezonul tornadelor durează din aprilie până în iunie. Oh, Doamne!

Impresii: Dar conform informațiilor din restaurantele din locurile de parcare și odihnă, dacă vezi o tornadă venind spre tine, se presupune că ar trebui să oprești pe marginea drumului și să te întinzi într-un șanț cu burta la pământ. Serios.

PENTRU
AMY

Travel Scrapbook
KANSAS
THE SUNFL
POARTĂ-MĂ
SUNFLOWER MARKET
Duminica, 9 iunie
Gas & Go
Benzina 87 Grade 34.99
Bere fara alcool 1.50
Suc acidulat 1.50
Bomboane M&Ms
cu unt de arahide 1.25
Bomboane Skittles 1.25
Chipsuri Doritos 3.99
Vederi 3.25
Total: 47.73
Plata: Card de credit
Amelia E. Curry
Mulțumim!
O zi placuta!

Unde mă iubesc, unde mă cunosc, unde îmi arată dovada, acolo în Missouri.

—**Sara Evans**

Pe la miezul nopţii, a început să plouă.

Mergeam cu maşina prin Kansas, pe întuneric, de vreo trei ore, fără să vorbim prea mult. Mă uitam afară pe fereastră, simţind reverberaţiile cuvintelor pe care i le spusesem lui Walcott prin toată fiinţa mea, precum replicile unui cutremur. O spusesem cu glas tare. O făcusem. Şi asta nu înrăutăţise lucrurile — lumea nu se sfârşise. Dar nici nu mă simţeam cu mult mai bine. Era aproape ca şi cum, spunând cuvintele cu glas tare, le trezisem cumva la realitate, deoarece acum îmi era foarte greu să mă gândesc la altceva. Mintea mea se tot învârtea în jurul lucrurilor la care voiam să mă gândesc cel mai puţin.

Ploaia era o distragere a atenţiei bine-venită. M-am aplecat în faţa şi i-am arătat lui Roger cum să regleze ştergătoarele de parbriz şi m-am uitat înainte pe autostrada întunecată, înfrumuseţată oarecum de picăturile de ploaie care şiroiau pe parbriz, estompând luminile roşii de poziţie din faţa noastră şi luminile albe ale farurilor din stânga noastră. Nu era niciun zgomot în maşină cu excepţia mix-ului lui Roger şi a foşnetului constant şi înfundat al ştergătoarclor de parbriz.

Ploaia a fost slabă la început, doar câţiva stropi, dar după aceea parcă tot cerul s-a dezlănţuit asupra noastră, aruncând găleţi după găleţi de apă pe maşină.

— Uau! a exclamat Roger, reglând din nou ştergătoarele de parbriz pe dibuite.

M-am aplecat în faţă şi le-am setat pe o viteză mai mare — fâş- fâş-fâş-fâş-fâş.

— Mulţumesc. Mi-a zis el.

— Pentru puţin.

M-am sprijinit din nou de spătar şi am privit afară în întuneric, la picăturile de ploaie care se scurgeau în diagonală pe fereastra mea. Întotdeauna mă simţisem în siguranţă atunci când eram în maşină noaptea pe timp de ploaie. Ştiam că majoritatea oamenilor — la fel ca Julia — urau să meargă cu maşina pe ploaie, mai ales noaptea. Ea spunea că o speria treaba asta. Dar pe mine nu mă deranjase niciodată. Mai ales de când ştiam că ce era mai rău se putea întâmpla în plină zi, într-o

dimineaţă însorită de sâmbătă, la cincisprezece minute distanţă de casă.

— Tu ai condus maşina asta? m-a întrebat Roger, aruncându-mi o ocheadă.

— Sigur că da, am răspuns eu sprijinindu-mi picioarele de bord.

— Dacă vrei vreodată să conduci, a spus el pe un ton ezitant, de parcă cântărea fiecare cuvânt înainte de a-l rosti, în definitiv, bineînţeles că poţi. Nu am nimic împotrivă.

Mi-am dat jos picioarele şi mi-am îndreptat spatele.

— Ai vrea să ne oprim? l-am întrebat eu. Eşti obosit?

— Nu. Sunt în regulă, m-a asigurat el. Mai am energie în mine pentru încă cel puţin două ore în seara asta. Voiam doar... să îţi spun că nu mă deranjează dacă vrei să conduci şi tu.

Ceva din felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut să încremenesc. Ştia ce se întâmplase? Credeam că nu ştia, dar poate că era doar ceea ce voiam eu să gândesc. Şi poate că nu fusese doar receptiv atunci când Drew condusese mult prea repede pentru mine. Poate că ştia de ce mă deranja şi o ştiuse tot timpul.

— Nu vreau să conduc, am zis eu încercând să îmi păstrez vocea calmă, dar auzind-o cum tremura uşor, în ciuda tuturor eforturilor mele.

— Vrei să îmi spui din ce motiv? m-a întrebat el.

Mi-a aruncat o privire.

Mă uitam fix la profilul lui, simţind cum îmi bubuia inima în piept. Dintr-odată, maşina nu mi se mai părea atât de sigură.

— Ştii ce s-a întâmplat? am întrebat eu, auzind cum vocea mea era deja strangulată.

Roger a clătinat din cap.

— Nu, a negat el. Credeam doar că poate ar trebui să vorbeşti despre asta.

Inima îmi bătea mai-mai să îmi sară din piept.

— Ei bine, nu vreau, am spus eu pe cât de ferm am putut.

— Eu doar...

S-a uitat la mine şi am văzut că ochelarii lui se mânjiseră cumva. Puteam efectiv să văd o amprentă întreagă pe lentila stângă. Am preferat să mă concentrez asupra acestui lucru şi nu asupra felului în care el se uita la mine. De parcă ar fi fost dezamăgit de ceea ce vedea.

— Poţi să îmi spui, să ştii.

— Ştiu asta, am rostit eu cu precauţie. Nu am vorbit cu tine până acum? am întrebat eu, luând decizia să înţeleg greşit, în mod deliberat, spusele lui. Nu am stat noi de vorbă?

A oftat, apoi şi-a întors din nou privirea la şosea, iar eu ştiam că nu se lăsase păcălit de explicaţia mea. Bineînţeles că ştiam ce voise să spună. Dar una era să îi spun lui Walcott, din moment ce ştiam că nu îl voi mai vedea niciodată, şi alta era să mă destăinui lui Roger. Trebuia să stau cu el în maşină după aceea, kilometri în şir, ore în şir. Şi dacă era prea mult pentru el?

— Eu doar..., am început.

Am tras aer în piept ca să nu clachez înainte de a începe iar.

— Este atât de greu pentru mine. Să vorbesc despre asta. Vreau să spun.

Sau, să termin propoziţiile, după cum se vedea. Amy! nu ar fi avut această problemă. Amy! nu ar fi avut nicio reţinere când era vorba să împărtăşească sentimentele sau lucrurile care o speriau cel mai tare unei persoane care era dispusă să o asculte. Dar, pe de altă parte, Amy! probabil că nu avea nicio problemă. O uram din tot sufletul pe Amy!

— Ştiu că e greu, a spus Roger cu glas domol.

Mix-ul s-a terminat, dar el nu l-a repornit. Ecranul micuţ al iPod-ului a strălucit un moment, apoi s-a stins, şi singurul sunet din maşină era zgomotul ritmic al ştergătoarelor pe parbriz, care a rămas curat doar o secundă, după care ploaia l-a acoperit din nou.

— Nu e vorba că nu vreau să discut despre asta, am spus fără să stau pe gânduri, şi de îndată ce cuvintele mi-au ieşit pe gură mi-am dat seama că erau adevărate.

Voiam să stau de vorbă. Dorisem să vorbesc de luni de zile. Şi iată pe cineva care era dornic să mă asculte. Şi atunci de ce mi se părea atât de imposibil? De parcă mi s-ar fi cerut să vorbesc în portugheză sau într-o limbă la fel de dificilă?

— Eu doar...

Mi se părea că nici măcar nu aveam cuvintele necesare ca să termin propoziţia. Mi-am îmbrăţişat genunchii strânşi la gură şi m-am uitat afară pe fereastră.

— În regulă, a spus Roger după o clipă. Încep eu, bine?

Douăzeci de întrebări.

— Oh, am rostit eu un pic surprinsă că schimbam subiectul atât de repede, deoarece, ca să fiu cinstită, aproape că mă simţeam pregătită să îi vorbesc. Bine. Persoană?

— Nu, a zis Roger zâmbind. Adică, eu o să pun întrebările. Şi poate că aşa îţi va fi mai uşor să vorbeşti.

Mă simţeam pe cât de uşurată pe atât de neliniştită că nu schimbam subiectul, că eram nevoită să vorbesc.

— Douăzeci sunt cam multe, am crâcnit eu. Ce-ai zice de cinci?

— Cinci întrebări? Nu e chiar acelaşi lucru.

— Şi, pe urmă, am să te întreb şi eu pe tine, am spus sub impulsul momentului. Aşa e corect.

Roger a bătut darabana cu degetele pe volan, apoi a dat din cap.

— Bine, a acceptat el. Eşti gata?

Am încuviinţat din cap. În esenţă, voiam doar să termin odată cu treaba asta.

— De ce nu vrei să conduci? m-a întrebat el.

Am înghiţit în sec şi m-am concentrat asupra traseului dus-întors al ştergătoarelor de parbriz. Şi cu toate că Roger mă putea vedea pe mine şi eu pe el, m-am bucurat, dintr-odată, că era întuneric în maşină. Îmi era mai uşor să pretind că el nu putea vedea că mă străduiam din răsputeri să nu plâng, că bărbia mea parcă avea o viaţă proprie şi că nu mai aveam niciun control asupra ei.

— A fost un accident, am spus eu într-un final, scoţând cuvintele cu cleştele din gură.

— Un accident de maşină?

— Da, am răspuns eu.

Mă străduiam foarte, foarte tare să îmi menţin autocontrolul, dar eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, şi nu aveam unde să mă duc dacă se întâmpla asta. Nu aveam o cabină de toaletă în care să mă ascund, nu aveam unde să fug.

— Când s-a întâmplat?

Roger îmi punea întrebările cu un glas blând şi calm, dar ar fi putut la fel de bine să le rostească ţipând, deoarece aşa le percepeam eu, ştiind că voi fi nevoită să răspund.

— Acum trei luni, am răspuns, şi am simţit cum mi s-a frânt uşor glasul la ultimul cuvânt. Pe opt martie.

— Asta e tot? a întrebat Roger, părând surprins şi trist totodată.

— Da, am spus eu. Am tras adânc o gură de aer în piept şi am încercat să adopt un ton mai lejer: Să ştii că şi asta se pune.

După cum îmi tremura vocea, şi după cât de îngroşată îmi suna în urechi, aveam impresia că tonul meu degajat nu îmi reuşise deloc.

— Ultima, m-a anunţat el.

S-a uitat din nou la mine, mai calm ca niciodată.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat?

Ştiam că asta urma, dar asta nu a însemnat că mi-a fost mai uşor să-l aud punându-mi întrebarea, deoarece o parte din mine voia să vorbească despre asta. Undeva, în străfundurile fiinţei mele ştiam că, în cele din urmă, va trebui să o înfrunt. Că osul trebuia pus la loc ca să se vindece cum trebuie şi să nu rămână slăbit sau strâmb. Am văzut într-o străfulgerare o reflecţie a Fostei Eu în oglinda lui Bronwyn din Colorado. Şi partea raţională din mine ştia că refuzul meu de a vorbi despre asta mă împiedica să dorm şi îmi provoca, probabil, căderea părului.

Dar era şi o altă parte din mine, partea de care ascultasem în ultimele trei luni, care mă îndemna să mă întorc cu spatele, să nu răspund, să îmi trag cearşaful pe cap şi să stau în continuare ascunsă.

Fiindcă Roger nu ştia ce s-a întâmplat. Dacă ar fi ştiut, nu s-ar fi uitat la mine aşa cum s-a uitat. De îndată ce va descoperi adevărul, îmi va întoarce spatele, apoi mă va părăsi de tot, exact aşa cum făcuseră mama şi Charlie. Şi nu voiam să fiu nevoită să îi văd privirea din ochi atunci când aveam să încetez să fiu oricine gândea el că eram şi să mă transform în altcineva sau altceva. Mi-am descleştat genunchii, mi-am pus picioarele jos, pe podea, şi m-am uitat la el.

— Nu, am spus eu cu un firicel de glas.

Dar, cu toate acestea, vocea mea a părut să reverbereze în liniştea maşinii.

Roger s-a uitat înspre mine, apoi din nou la drum, strângând din buze şi dând din cap. Apoi a trezit din nou iPod-ul la viaţă şi a dat volumul muzicii mai tare, reluând mix-ul său.

Aveam senzaţia că l-am dezamăgit, dar ştiam că era mai bine ca, până la urmă, să ţin totul în mine. Ajunsesem să mă

pricep bine la asta. Şi, în curând, va înceta cu întrebările. În curând acest lucru va ţine de cea care am fost. În curând Fosta Eu va muri şi ea. Mi-am lipit capul de geamul rece al ferestrei. Când am simţit că îmi venea să plâng, nu m-am mai împotrivit. Şi când mi-am surprins chipul în fereastra întunecată, nu mi-am putut da seama care erau lacrimile mele şi care erau picăturile de ploaie.

Te-am sunat de prea multe ori
—**Plushgun**

8 MARTIE CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Am intrat înapoi în casă, punându-mi telefonul în buzunar. Mama nu era în bucătărie, dar o auzeam vorbind la telefon, în camera de zi, iar cuvintele ei erau întretăiate şi pline de supărare.

— Charlie, am bombănit eu, urând faptul că fratele meu ne făcea una ca asta.

Am urcat scările câte două trepte odată până în camera lui, am deschis uşa şi mirosul pătrunzător provenind de la aparatul electric odorizant Glade m-a izbit drept în faţă. Am tot crezut că o cameră mirosind în mod consistent şi amestecat ar putea trezi bănuielile părinţilor mei, dar ei nu au părut să bage vreodată ceva de seamă. Sau dacă îşi dăduseră seama, probabil că nu voiau să se ocupe de acest lucru, aşa că nu spuseseră niciodată nimic.

Charlie nu îşi făcuse apariţia în cameră, iar încăperea arăta exact la fel ca întotdeauna. Pe pereţi erau postere cu James Blake şi Maria Sharapova, iar patul, pe care nu îl făcea niciodată, avea aşternutul mototolit, ca de obicei. Charlie mi-a spus cum descoperise că atunci când nu îşi făcea patul, era mai greu ca cineva să spună dacă dormise acolo sau nu noaptea trecută. Am închis uşa şi mi-am verificat din nou telefonul. Charlie se pricepea destul de bine să îşi acopere urmele; aşa reuşise să scape basma curată atâta timp.

M-am dus cu gândul la conversaţia pe care o avusesem cu el pe veranda noastră cu şase luni în urmă, încercarea mea eşuată de a interveni. Când l-am ameninţat că îl spun mamei şi tatei, i-am spus, totodată, că nu o să îl mai acopăr. Dar n-am făcut nici una, nici alta, exact aşa cum a prezis el, şi acum eram gata să încerc să îl acopăr, cu condiţia să îmi dea nişte informaţii. I-am trimis un mesaj — UNDE EŞTI??? — şi am aşteptat, cu ochii ţintă pe telefon. Dar nu am primit vreun răspuns.

Am coborât din nou scările şi am auzit glasurile părinţilor mei în bucătărie. M-am aşezat pe treapta de jos; deşi stăteam parţial ascunsă, puteam să aud ce spuneau.

— Pe cine altcineva am mai putea să sunăm? a întrebat mama şi am sesizat îngrijorarea profundă din glasul ei. Nu mă

puteam abţine să nu mă gândesc că, dacă eu aş fi fost cea care ar fi dispărut, ea nu ar fi fost îngrijorată. Ar fi fost furioasă. Dar la urma urmei, Charlie fusese întotdeauna preferatul ei.

— Poate că ar trebui să nu ne pierdem cu firea, a propus tata. Adică, se va întoarce el, asta în mod sigur...

Telefonul din bucătărie a sunat, iar eu m-am ridicat în picioare şi am intrat în bucătărie, sprijinindu-mă de blatul mesei. Tata mi-a zâmbit când m-a văzut, dar îmi dădeam seama cât de stresat era. Bărbatul care fluiera în timp ce împingea maşina de tuns iarba dispăruse.

— Alo, a spus mama, ţinând strâns receptorul telefonului din bucătărie.

Expresia ei se schimba pe măsură ce asculta ceea ce se spunea la celălalt capăt al firului. Spaima teribilă se împletea acum cu îngrijorarea profundă.

— Nu înţeleg, a spus ea. *Unde* este?

Fairfield Hotel

600 HAWLEY AVENUE, FAIRFIELD, MISSOURI

„Cel mai bun din vestul mijlociu"

Amy Curry: Camera 245
2 Raven Crescent Tip de cameră: PAT DUBLU
Raven Rock, CA
Număr oaspeţi: 2
90041 Preţ: $95.00

Data sosirii: 10 iunie Ora: 2:47 a.m.
Data plecării: 10 iunie PÂNĂ LA AMIAZĂ
Apel deşteptare: 9:00 a.m.
Taxă rezervare cameră:
Card de Credit/ Amelia E. Curry XXXX XXXX XXXX 8766

ÎNCURAJĂM CĂLĂTORIILE.

Nu am reuşit să adorm. Ne-am cazat la un hotel atunci când a devenit clar că Roger era extenuat de oboseală. S-a dus direct la culcare, dar eu am mai rămas trează încă trei ore, ba uitându-mă la spaţiul dintre patul meu şi al lui Roger, ba stând cu ochii pe ceas. Roger dormea liniştit, iar eu îi vedeam spinarea săltând ritmic şi îi invidiam starea de linişte. Îmi pusesem telefonul lângă pat şi ori de câte ori îl deschideam, vedeam semnalul luminos al căsuţei vocale. Sentimentul meu de groază creştea. Ştiam că trebuia să o sun pe mama în curând — teoretic vorbind, trebuia să fi ieşit din Ohio şi să fi intrat în Connecticut în acea după-amiază. Nu trebuia să ne aflăm în Missouri şi să ne îndreptăm spre Kentucky. Nu trebuia să fim într-o altă zonă, într-un alt fus orar. Când a trecut de şase dimineaţa, am abandonat cu totul ideea somnului. Am înşfăcat cartela magnetică mov care servea drept cheie şi telefonul şi am ieşit pe hol, închizând încet uşa în urma mea astfel încât să nu se trântească şi să îl trezească pe Roger.

M-am dus până la capătul holului, unde era o fereastră mare ce dădea spre autostradă. Apoi am tras adânc o gură de aer în piept şi am apăsat pe tasta de apelare rapidă ca să o sun pe mama.

A răspuns la al doilea apel, părând mult mai trează decât mi-aş fi imaginat că ar fi la şapte dimineaţa, după ora ei locală.

— Amy? a întrebat ea. Tu eşti?

— Bună, mamă, am salutat-o eu.

— Bună, draga mea, mi-a zis ea.

Am simţit cum lacrimile îmi împungeau pleoapele doar la

auzul vocii ei. Ştiam că din cauza asta evitasem să vorbesc cu ea pe cât de mult timp posibil. Deoarece simţeam atâtea lucruri în clipa aceea şi nu ştiam prea bine cum să le fac faţă. Aveam senzaţia că eram pe punctul de a exploda. Îmi făcea bine să îi aud vocea, dar o secundă mai târziu eram furioasă şi nu ştiam exact din ce cauză.

— Ce tare mă bucur că m-ai sunat. Trebuie să îţi spun, Amy, a continuat ea, şi duritatea din glas a început să îi revină — Charlie spunea că avea un ton profesoral, cu toate că rareori îl folosea cu el. Am fost foarte dezamăgită că nu ai ţinut aproape deloc legătura cu mine în timpul acestei călătorii. Aproape că nu te-am auzit deloc, abia dacă ştiu pe unde te afli...

— Suntem în Missouri, am întrerupt-o eu, ceea ce nu făceam aproape niciodată, deoarece ştiam ce urma de fiecare dată: *Nu mă întrerupe*, *Amy*.

— Nu mă întrerupe, Amy, mi-a cerut mama. Este un act incredibil de iresponsabil şi — Missouri ai spus?

— Da, i-am confirmat eu.

Am simţit cum inima îmi bubuia în piept, aveam aceeaşi senzaţie prin care treceam de fiecare dată când ştiam că urma să intru în bucluc.

— Ce, a spus mama cu o voce joasă şi fermă, ceea ce era întotdeauna prevestitoare de rău, *naiba* căutaţi în Missouri?

— Ascultă-mă o clipă, bine? am rugat-o eu înghiţind în sec şi încercând să mă păstrez cu firea.

— Te opresc eu?

— Nu. Bine.

Am îndepărtat telefonul de ureche o clipă şi m-am uitat la şosea. Mi s-a părut că văd o dâră subţire de lumină apărând la linia orizontului, aducând cu ea zorii de zi. Dar puteau fi la fel de bine şi luminile maşinilor.

— Deci Roger şi cu mine, am spus eu, încercând să nu mă gândesc că mama se înfuria probabil din ce în ce mai tare la celălalt capăt al firului, am hotărât să facem un mic traseu pitoresc. Suntem bine, te asigur, el conduce cu grijă şi ne oprim ori de câte ori oboseşte. La celălalt capăt al firului era linişte. Mama? am întrebat eu....

— Tocmai ai spus, m-a întrebat ea, părând mai degrabă neîncrezătoare decât supărată, că faceţi un *traseu pitoresc*?

— Da, am răspuns eu înghiţind în sec. Dar îţi promit că ajun-

gem acolo curând.Tocmai...

— Ceea ce veţi face, a spus ea, din nou cu furie în glas, este să urcaţi imediat în maşină şi să mergeţi direct în Connecticut. O să îl urc pe Roger în primul tren spre Philadelphia, şi după aceea, tu şi cu mine vom avea o discuţie despre consecinţele faptei tale.

— Nu mă întrerupe, mamă, i-am cerut eu.

Cuvintele mi-au scăpat de pe buze fără să apuc să îmi dau seama de ceea ce spuneam. Am îndepărtat telefonul de ureche şi mi-am înăbuşit hohotul de râs pricinuit de şoc.

— Amelia Curry, a spus ea, rostind cele două cuvinte care prevesteau, în mod inevitabil, o consecinţă gravă. Păşeşti pe un teren minat, domnişoară. Asta nu e un soi de ... călătorie de plăcere. Nu este o vacanţă. Ai avut o sarcină simplă de îndeplinit. Şi de parcă nu am fi trecut prin destule până acum, te hotărăşti să... vocea i-a tremurat şi s-a stins preţ de un moment, dar o secundă mai târziu suna la fel de controlată ca întotdeauna. De ce faci asta? m-a întrebat ea. Îmi îngreunezi atât de mult viaţa...

— Eu îţi îngreunez viaţa? am repetat eu, având senzaţia că nu mai înţelegeam nimic, simţind doar o furie copleşitoare care părea să mă acapareze cu totul. Eu îţi îngreunez *ţie* viaţa?

Îmi auzeam vocea răsunând tare şi un pic necontrolată, fără să semene deloc cu vocea mea normală. Mi-au dat lacrimile, iar mâna care ţinea telefonul îmi tremura. Eram furioasă şi intensitatea furiei mă speria.

— Vorbeşti serios? am zis eu simţind cum mi se frângea vocea şi două lacrimi mi-au alunecat pe obraz.

— Dă-mi-l pe Roger la telefon, mi-a cerut mama. În mod evident, ai început să devii isterică.

— Doarme, am spus eu pe un ton tăios, un ton pe care aproape că nu îl folosisem faţă de nimeni, şi în mod cert, nu faţă de mama. Este şase dimineaţa aici. Şi *nu* devin isterică.

— Ai să vii acasă imediat...

— Nu cred că vom veni, am spus eu. Furia uriaşă şi înfricoşătoare a început să se diminueze, fiind înlocuită de un soi de nepăsare pe care nu o mai simţisem de multă vreme, asta dacă o simţisem vreodată.

— Voi ajunge acolo în curând, am asigurat-o eu, dar mai sunt nişte lucruri pe care vreau să le văd mai întâi.

— Nu vei face asta, a spus mama, pe tonul pe care îl folosea de obicei când voia să încheie orice discuţie. Vei veni acasă imediat...

— Oh, adică vrei să mă întorc şi să mă duc înapoi în California? Pentru că putem să facem asta.

— Am vrut să spun, s-a corectat ea, să vii în Connecticut. Ştii asta.

Acum părea mai obosită şi mai tristă, de parcă şi-ar fi descărcat toată furia din voce. Auzind această schimbare, dintr-odată m-am simţit vinovată, pe lângă faptul că eram eu însămi furioasă, şi speriată, şi tristă.

— Vom ajunge acolo curând, am rostit eu încetişor.

Plângeam acum şi abia dacă încercam să ascund acest lucru faţă de ea. Ceea ce era mai cumplit era că aceasta era *mama* mea şi era atât de aproape, chiar la celălalt capăt al firului. Tot ce îmi doream era să îmi deschid sufletul în faţa ei, să îi mărturisesc ce simţeam şi să o aud spunându-mi că totul va fi în regulă. În loc de asta. În loc de cât de greu îmi era acum. În loc de orice conversaţie pe care o avusesem în ultimele câteva luni. În loc să mă simt atât de departe de ea. În loc să mă simt atât de singură.

— Mamă, am spus eu pe un ton blajin, sperând poate că şi ea simţea la fel, şi că poate vom fi în stare să vorbim despre asta.

— Am să o sun pe Marilyn să îi spun de ce a fost în stare fiul ei, m-a anunţat ea, cu vocea din nou întretăiată şi rece.

Punea lucrurile la punct. Cunoşteam prea bine tonul acela.

— Dacă vrei să faci asta, îţi urez noroc, a continuat ea. Dar să ştii că eşti pe cont propriu. Şi, când vei ajunge, totuşi, aici, să ştii că vei da socoteală.

— Bine, am rostit eu încetişor, simţindu-mă sleită de puteri. Bine.

— Sunt foarte..., a început mama şi am simţit cum îi tremura vocea uşor de data asta de mânie, sau de emoţie reprimată, nu aveam habar. *Foarte* dezamăgită de tine.

După care telefonul a murit şi mi-am dat seama că mama mi-a închis telefonul în nas.

Am rămas cu ochii pe telefon şi m-am întrebat dacă aş putea să o sun înapoi şi să îi spun că îmi părea rău şi că mă voi întoarce cât de curând posibil. Tot aş fi dat de bucluc, dar

probabil că într-o măsură mai mică. Nu voiam asta, dar nici nu voiam să mă simt vinovată tot restul călătoriei. M-am jucat cu cheia camerei, rotind-o printre degete. Şi atunci am văzut mesajul inscripţionat cu litere albe pe cartela magnetică mov.

ÎNCURAJĂM CĂLĂTORIILE.

— Plecaţi? ne-a întrebat fata de la recepţie plină de voioşie.

Roger şi cu mine am încuviinţat din cap, amândoi un pic cam buimaci de somn. După ce mă întorsesem în cameră, m-am băgat înapoi în pat, dar nu prea am dormit deloc, ci am stat doar cu ochii în tavan privindu-l cum se luminează treptat şi reluând în minte conversaţia avută cu mama. Trebuie să fi aţipit puţin, totuşi, deoarece apelul deşteptător de la ora nouă — cel pe care uitasem că îl cerusem noaptea trecută — m-a făcut să tresar din somn. Când am început să mă îmbrac în baie după un duş rapid, mi-am amintit că nu mai aveam propriile mele haine. M-am holbat la valiza deschisă, fără să am nicio idee cum să combin hainele aşa cum ar fi făcut-o Bronwyn. În cele din urmă, am luat la repezeală ce era deasupra — un tricou lung şi o pereche de pantaloni gri care arătau precum o combinaţie între jeanşi şi colanţi.

Dar se părea că hainele lui Bronwyn erau magice, din câte mi-am dat eu seama privindu-mă în oglinda din spatele recepţiei, deoarece reuşisem cumva să arăt mai adunată laolaltă decât eram îndreptăţită să fiu. Am căscat, epuizată de oboseală, şi chiar dacă mi-am acoperit gura cu mâna să îmi maschez căscatul l-am văzut şi pe Roger căscând trei secunde mai târziu.

— În regulă…, a spus fata, tastând pe computer.

Mă întrebam câte ceşti de cafea băuse ca să fie atât de trează şi atât de prietenoasă la o oră atât de matinală. Pe ecusonul ei scria KIKI... ESTE AICI CA SĂ VĂ AJUTE.

— Deci nu aveţi de făcut nicio altă plată în afară de cazarea pentru o noapte, corect? a întrebat ea.

— Corect, am confirmat eu, înăbuşindu-mi încă un căscat.

— Şi totul a fost pe placul dumneavoastră?

— A fost bine, am spus eu, gândindu-mă că trebuia să răspund eu la întrebări, din moment ce Roger nu fusese conştient de ce era în jur aproape pe tot parcursul şederii noastre acolo.

— În regulă, a spus Kiki, ale cărei degete zburau pe

tastatură. Excelent. Deci, plătiţi cu cardul?

— Mda, am răspuns eu, dându-mi ochii peste cap în gând, dar simţindu-mă resemnată pentru faptul că, după toate aparenţele, aveam să vorbesc ocazional de acum încolo precum un cowboy.

Kiki a dat din cap, a zâmbit şi s-a îndreptat spre biroul micuţ din spatele recepţiei. M-am întors spre Roger, sprijinindu-mă cu coatele de blatul recepţiei.

— Mic dejun?

— Dacă micul dejun include cafea, a zis el frecându-se la ochi, atunci da.

— Îmi pare rău, domnişoară Curry, a spus Kiki când s-a întors, părând mult mai puţin prietenoasă decât cu un minut în urmă doar. Din păcate, cardul dumneavoastră nu a fost acceptat.

Am clipit nedumerită.

— Poftim? am întrebat eu consternată.

— Am încercat de două ori, mi-a explicat ea, împingând cardul spre mine pe blatul recepţiei cu un singur deget doar. Nu este bun. Aveţi alt card?

— Păi, am spus eu uitându-mă prin portofel, de parcă, în mod miraculos, ar fi apărut un nou cârd acolo. Aăă...

Nu înţelegeam cum de se putea una ca asta. Cardul nu era nici măcar ataşat contului meu bancar; era ataşat de cardul de credit al mamei mele. Mi-am dat seama ce voise mama să spună prin faptul că eram pe cont propriu acum.

— Oh, Doamne, Roger, am spus eu întorcându-mă spre el. Este ceva ce ar trebui, probabil, să îţi spun.

Roger a împins spre mine partea mea de costiţă din farfuria noastră comună şi am luat o bucată. Era extrem de crocantă, extrem de grasă şi foarte bună. Cu toate astea, stomacul meu continua să se zvârcolească din pricina îngrijorării. Nu eram sigură că vom fi în stare să o scoatem la capăt.

Aveam lângă mine pe masă atlasul deschis la harta statului. Gândul că trebuia să dau piept cu tot drumul între Missouri şi Connecticut fără plasa de siguranţă a unui card de credit pentru urgenţe — îmi dădea o uşoară senzaţie de greaţă. Am pus mână de la mână şi am strâns 440 de dolari cu care să ajungem până pe Coasta de Est. Eu am pus partea leului, datorită oului mamei din sertar. Când Roger a ridicat din

sprâncene la vederea banilor mei gheaţă, am bălmăjit ceva despre faptul că mi i-a dat mama în caz că nu se accepta plata cu cardul.

— Ce crezi? am întrebat eu, coborându-mi privirea spre teancul de bani de pe masă, aflat între noi.

Chelnerul care a trecut pe lângă noi trebuie să fi crezut că îi pregăteam bacşişul, fiindcă s-a oprit şi ne-a umplut din nou paharele cu apă, zâmbindu-ne larg.

Roger se freca cu palma pe frunte, şi de-acum ştiam că era ceva ce făcea atunci când era îngrijorat.

— Cred că s-ar putea să ne ajungă, a apreciat el. Să sperăm.

A tras farfuria cu costiţă înapoi spre el, a luat o bucată şi a ronţăit-o încet. Apoi s-a uitat afară pe fereastra care oferea o privelişte frumoasă a parcării, şi a rămas aşa o clipă nesfârşit de lungă.

— Cred că sunt doar surprins, a vorbit el într-un final. Când mama ta ţi-a spus să te întorci, tu ai refuzat. S-a uitat la mine peste masă şi a ridicat din sprâncene.

— Ştiu, am spus eu.

Tot nu îmi venea să cred că am facut-o — că acum ni se tăiaseră orice legături şi eram pe cont propriu în mijlocul Americii. Că, practic vorbind, mama se spălase pe mâini de mine. I-am evitat privirea directă, uitându-mă la suprafaţa zgâriată a mesei. Cineva scrijelise pe ea cuvintele **RYAN O IUBEŞTE PE MEGAN PENTRU TOTDEAUNA.**

— De ce? a întrebat Roger simplu.

Mi-am ridicat privirea spre el. Nu îmi pusesem încă întrebarea asta.

— Fiindcă....

M-am uitat şi eu pe fereastră, dincolo de parcare, la autostradă, unde goneau maşinile, unele mergând acasă, altele fugind de acasă, fiecare pe drumul său. Dintr-odată am simţit nevoia imperioasă de a mă urca în Jeepul Liberty şi de a mă alătura lor.

— Deoarece nu am terminat încă, aşa e?

Roger a zâmbit dar nu a spus nimic, alegând în schimb să mestece gânditor o bucată de costiţă, ceea ce nu aş fi crezut vreodată că ar fi posibil dacă nu aş fi văzut dovada.

— Adică, am spus eu, cercetându-i chipul îndeaproape, nu

ai văzut-o pe Hadley încă.

Cum el tot nu a răspuns, am simţit cum mă cuprindea un sentiment de groază. Dintr-odată am simţit cum mă străbătea un fior rece în tricoul lui Bronwyn, cu toate că lumina soarelui batea pe masă şi îmi fusese prea cald cu o clipă în urmă. Dacă el voia să punem punct? Eu tocmai presupusesem că Roger va dori să meargă mai departe. Dar poate că nu voia. Poate că urma să schimbăm traseul şi să ne îndreptăm direct spre Connecticut. Când mă gândeam că trebuia să ajung acolo, să fiu nevoită să îmi încep viaţa acolo cu mama mea care era furioasă acum, simţeam cum intru în panică... nu eram încă pregătită să fac asta.

— Dar dacă vrei să punem punct, am spus eu, încercând să îmi păstrez vocea egală, ca şi cum rostind acest lucru nu ar fi fost absolut înfricoşător, putem să o facem.

— Nu, nu e vorba de asta, a spus el, uitându-se la mine. Şi-a trecut mâinile prin părul pieptănat cu grijă după duş, ciufulindu-l şi aducându-l astfel la starea lui normală, după care a oftat:

— Se presupune că eu sunt cel care poartă responsabilitatea aici. Mama mea nu o să fie nici ea fericită în privinţa asta. Şi nu vreau să te bag în bucluc.

— Nici vorbă, am sărit eu cu gura. Mi-am făcut-o cu mâna mea, crede-mă.

— Mă simt totuşi vinovat pentru asta.

— Nu trebuie, l-am asigurat eu.

M-am uitat la el îndeaproape.

— Vrei să ne oprim?

Mi-am ţinut respiraţia, sperând, de dragul sănătăţii mele, să nu îi ia prea mult până să răspundă.

Roger s-a uitat peste masă la mine o clipă nesfârşit de lungă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, a spus el părând uşor surprins de răspuns.

Am dat drumul prelung aerului din piept şi am simţit cum nodul din stomac mi se mai descleşta puţin.

Chelnerul a trecut pe lângă noi, lăsându-ne pe masă nota de plată şi un pumn de bomboane cu mentă învelite în celofan.

Roger şi-a scos telefonul.

— Am de dat câteva telefoane, m-a anunţat el.Tot nu am reuşit să vorbesc cu Hadley. Şi probabil că ar trebui să o sun pe mama mea înainte ca a ta să o facă.

— Mă ocup eu de notă, am spus eu, numărând banii.

— Vrei să îi păstrezi tu? m-a rugat Roger, făcând un semn spre restul de bani. Aş fi îngrijorat că aş putea să îi pierd.

— Sigur că da, am spus eu împăturind bancnotele şi înghesuindu-le în portofel.

— Ne vedem la maşină, a spus el, înşfăcând una dintre bomboanele cu mentă de pe masă şi îndreptându-se spre uşă. Clopoţelul de deasupra a semnalat ieşirea lui.

Mi-am aplecat ochii asupra hărţii şi am trasat ruta spre Kentucky. Estimasem vreo opt ore ca să ajungem acolo, aşa că trebuia să sosim acolo seara devreme, pe la şase sau şapte. M-am uitat sub Kentucky şi am văzut statul Tennessee. Şi în colţul statului, aproape de Arkansas, era Memphis. Mi-am odihnit degetul o clipă pe numele cu litere bolduite, gândindu-mă la excursia planificată pentru vara asta — cea în care aş fi ajuns acolo. În Memphis, dar mai bine-zis, la Graceland. Dacă stăteam bine să mă gândesc, era ciudat cât de aproape urma să fim de acel loc de îndată ce ajungeam în Louisville. Probabil doar la câteva ore distanţă. Dar asta ar fi însemnat să mă întorc pe acelaşi drum. Şi nu voiam să mă duc acolo fără tata. Ceea ce însemna, aşadar, că nu mă voi duce niciodată.

Am închis atlasul, încercând să alung din minte gândul tulburător. Am plătit, punând banii pe nota de plată şi bacşişul chelnerului sub paharul meu de apă. M-am gândit că i-am acordat lui Roger suficient timp pentru convorbirile lui private şi m-am ridicat să plec. Pe când faceam asta, ochii mi-au căzut din nou pe masă. Mă întrebam cine erau Ryan şi Megan. Şi dacă, oriunde s-ar fi aflat, reuşiseră. Mă întrebam cum de putea fi cineva atât de sigur de un concept atât de fragil şi de imposibil precum *totdeauna*, încât să fie dispus să îl scrijelească pe blatul unei mese.

Am mai zăbovit o clipă cu privirea asupra lui, apoi am ieşit din restaurant, mijindu-mi din nou ochii din pricina soarelui.

Fairfield Diner
Fairfield, MO

„Vă dovedim" un meniu grozav!
6/10
Masa 4
Ospătar/Kevin

Clătite	5.50
Vafe(le) v/fructe	6.50
Costiță/crocantă	3.95
Bere fără alcool	1.95
Suc acidulat	1.95

Total: 19.85

Plata NUMERAR

o ZI

FONDURI PENTRU CĂLĂTORIE

Amy: $335.25
Roger: $105.50

TOTAL: $440.75

Fairfield — Louisville:
8 ore

Mi-am găsit fiorul de emoţie

—Elvis Presley

Cu ŞAPTE ANI ÎN URMĂ

Tata a făcut un viraj brusc, a oprit în faţa complexului de tenis Raven Rock şi s-a dat pe spate astfel încât eu să ajung la claxon. Am folosit ritmul pe care îl foloseam întotdeauna pentru Charlie, tit-tit-tittitit, pe care tata îl numea dintr-un motiv oarecare „ras, tuns şi frezat”.

Apoi am rămas în aşteptare şi, o clipă mai târziu, *From Nashville to Memphis*, CD-ul care ne acompaniase de acasă la 21 Choices, şi apoi la complexul de tenis, s-a terminat şi a luat-o de la capăt. Aşa ceva nu era permis în maşina tatălui meu. După el, odată ce începeai să asculţi un CD în reluare, nu îi mai sesizai nuanţele.

— Maestro? mi s-a adresat el, întorcându-se spre mine.

— Imediat, am spus eu deschizând torpedou-ul şi frunzărind CD-urile lui Elvis. Am ales *Elvis at the Movies*, ancorându-ne solid în anii şaizeci. A început cântecul *All that I am,* iar tatăl meu bătea ritmul cu degetele, zâmbind.

— Bună alegere, sufleţel a remarcat el, uitându-se la mine şi dând din cap aprobator. Ştii ceva, cred că, din toate cântecele LUI, acesta îmi place cel mai mult. Când tata se referea la Elvis, toate pronumele legate de El erau întotdeauna cu majuscule. Făcuse odată următoarea afirmaţie, scandalizând-o pe bunica mea, care era, din întâmplare, la noi în vizită: „Sper că există un Dumnezeu. Ştiu că există un Elvis”.

— Este şi cântecul meu preferat, am spus eu, luând hotărârea pe moment.

Tata a izbucnit în râs, s-a aplecat spre mine şi mi-a ciufulit părul, făcându-mă să mă încrunt şi să îl netezesc la loc.

S-a auzit un ciocănit la fereastra din spate şi m-am întors ca să îl văd pe Charlie bătând în geam, cu racheta îmbrăcată în husă atârnându-i pe umăr, părând obosit şi morocănos. Tata a descuiat maşina, iar Charlie s-a urcat în spate, punându-şi centura de siguranţă de pe locul pasagerului din mijloc.

— Salut, campionule, i-a spus tata în vreme ce pornea maşina. Cum a fost antrenamentul?

— Jalnic, a răspuns Charlie.

— Cum adică, jalnic? l-am întrebat eu, întorcându-mă cu faţa spre el.

— A fost un simplu antrenament doar, bine? a spus el dându-şi peste cap părul plin de sudoare. Nu ştiu dacă mai vreau să joc în continuare. Adică, ce rost are?

— Rostul este, a subliniat tata, să poţi face ceva extraordinar şi ceva ce mulţi oameni nu pot să o facă. Şi dacă ai ocazia să îţi cultivi talentul, ar fi o crimă să nu o faci. Vreau să spun că e, pur şi simplu, o dovadă de slăbiciune să renunţi pentru că ceva devine prea greu. Am dreptate?

Charlie s-a trântit cu spatele de banchetă.

— Cum se face că Amy nu e nevoită să joace tenis?

Mi-am dat ochii peste cap. Charlie folosise variaţiuni pe tema acestei discuţii în contradictoriu ori de câte ori ameninţa că renunţă, şi asta de vreo doi ani deja, aşa că replica devenise tocită de-a binelea.

— Fiindcă lui Amy nu-i place tenisul, i-a explicat tata cu un oftat.

— Mi-au plăcut hainele, am subliniat eu.

M-am ţinut de sportul acesta vreo câţiva ani fiindcă mama îmi cumpăra un costum nou de tenis în fiecare an , şi chiar îmi plăcea. După o vreme, totuşi, am hotărât că nu merita să petrec ore în şir încercând să lovesc o minge pufoasă galbenă doar pentru a obţine un costum alb.

— Aşa e, mi-a ţinut tata partea cu un zâmbet şi un clătinat din cap.

— Aţi fost deja la 21 Choices? a întrebat Charlie, aplecându-se în faţă şi uitându-se la şerveţelele mototolite de pe consolă. Credeam că mergem împreună după antrenament.

— Îmi pare rău, campionule, a spus tata, uitându-se în oglinda retrovizoare. Sora ta a vrut să mergem înainte. Dar ce-ar fi să facem o oprire scurtă chiar acum?

— Las-o baltă, a bombănit Charlie, trântindu-se de spătarul banchetei şi uitându-se afară pe fereastră. Oricum nu voiam să merg.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare la fratele meu. Nu avusesem niciodată acea conexiune secretă dintre gemeni despre care citisem în cărţi, şi, de cele mai multe ori, aveam senzaţia că ne luptam pentru ceva care nici măcar nu avea un nume, aşa că nu putea fi niciodată câştigat.

— Chiar trebuie să tot ascultăm asta? a întrebat Charlie bosumflat după câteva minute în care am fredonat melodiile lui

Elvis. Tot timpul îl ascultăm pe Elvis. Şi m-am săturat până peste cap de el.

Să spui aşa ceva în maşina tatălui meu era echivalent cu înjuratul în faţa unui profesor şi am simţit cum pulsul meu s-a accelerat uşor, gândindu-mă la ce-o fi fost în capul lui Charlie când a făcut afirmaţia asta.

— Ascultă aici, a spus tata în timp ce o cotea la stânga şi mi-am dat seama că treceam de Universitate, îndreptându-ne spre centru şi îndepărtându-ne de casa noastră, nu poţi să insulţi Regele astfel. Trebuie să îi acorzi respectul cuvenit.

— După părerea mea, muzica lui e idioată, a bombănit Charlie, dar ceva mai încet de data asta, şi am avut impresia că şi-a dat seama că mersese prea departe.

— Nu e vorba doar de muzica lui, fiule, a continuat tata. Cu toate că, în cea mai mare parte, e vorba de muzică. Ci despre ceea ce a reprezentat el. Vei vedea. Într-o bună zi o să ajungem la Graceland şi vei vedea.

— Toţi trei? a întrebat Charlie.

Tata a izbucnit în râs, iar eu am început să mă relaxez un pic.

— Poate chiar toţi patru, daca reuşim să o convingem pe mama voastră. Am fost odată acolo, cu ani în urmă. Mi-am scris chiar şi numele pe peretele cu graffiti.

M-am întors cu faţa spre tatăl meu şi, cu coada ochiului, l-am zărit pe fratele meu rânjind de surprindere pe bancheta din spate.

— Al scris pe pereţi? am întrebat eu, şocată. Acasă la Elvis?

— Toată lumea o face, a spus tata râzând.

A cotit din nou şi mi-am dat seama unde mergeam, dar nu cred că Charlie pricepuse încă.

— A fost probabil sablată cu ani în urmă. Dar mi-ar plăcea să mă întorc acolo să văd dacă încă mai există.

— Grozav, a exclamat Charlie. Pot să scriu şi eu unul?

— Desigur, a răspuns tata. Şi tu, Amy.

— Nu, mulţumesc, am refuzat cu ferm, făcându-i pe amândoi să izbucnească în râs.

Nu mă deranja însă. Uneori, mi se părea că singura dată când ne înţelegeam toţi trei era atunci când ei mă tachinau.

— Bine, a conchis tata. Tu poţi să fii cea care respectă legea. Dar vreau să vă spun, copii, că atunci când voi muri şi voi

merge la marea sală de curs din cer, vreau ca voi să împrăştiaţi o parte din cenuşa mea la Graceland. Deoarece *acolo* am să fiu eu. Bântuind prin Camera Junglei împreună cu Regele.

— Nu mai vorbi despre asta, am spus eu pe un ton mult mai aspru decât îmi fusese intenţia.

— Glumeam doar, sufleţel, a susţinut el, aruncându-mi o privire. Nu-ţi face griji.

Am dat din cap şi am răsuflat uşurată. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că ne îndreptam spre parcarea din faţa restaurantului 21 Choices.

— Măi să fie, ia te uită unde am ajuns, a spus el prefăcându-se surprins. Păi, cred că ar fi păcat să prăpădim bunătate de loc de parcare. Aşadar, cine vrea desert?

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 6: MISSOURI — Statul lui „Dovedește-mi"

Motto: SALUS POPULI SUPREMA LEX ESTO
(„Bunăstarea poporului să fie legea supremă")

Suprafață: Din nou, mare.

Informații utile: Statul lui „Dovedește-mi", ceea ce în esență, înseamnă că oamenii din Missouri nu au încredere în tine și îți cer să le prezinți dovada afirmațiilor sau faptelor tale. Ceea ce e destul de grozav, dar asta înseamnă că nu e deloc ușor să fii un medium aici. Sau un magician.

Impresii: Se pare că se poate pronunța în două feluri (:miz-OR-i și Miz-OR-ih.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 7: ILLINOIS

Motto: Suveranitatea de stat — Uniunea Națională

Suprafață: Tot destul de mare

Informații utile: Stat de preerie. Și locuitorilor li se spune „ilinoisieni", ceea ce este nemaipomenit

Impresii: Am stat cu ochii în patru după cabanele din bârne. Nu am văzut nici măcar una, cel puțin în această parte a statului!

Statul nr. 8: INDIANA — statul Hoosier-ilor (denumire dată locuitorilor statului Indiana)

Motto: Răscrucea de drumuri a Americii

Suprafață: Nu e chiar atât de mare ca Missouri.

Informații utile: Dacă mergi cu mașina prin Indiana, având-ul la volan pe Roger, NU îl lăsa să vorbească despre filmul HOOSIERS. VEI REGRETA.

Impresii: Sunt convinsă că nu apreciez statul Indiana la justa lui valoare, din moment ce l-am traversat doar. Și totuși, facilitățile de pe marginea autostrăzii sunt EXCELENTE.

LISTA DE REDARE NR. 7
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Missouri — Illinois — Indiana — Kentucky" sau
„Când va fi Amy DJ? Când?" sau
„2500 de kilometri și 400 de dolari..."

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Come On! Feel the Illinoise!"	Sufjan Stevens
"Going Back to Indiana"	Jackson 5
"The Trick to Life"	The Hoosiers
"No More Runnin'"	Animal Collective
"Globes & Maps"	Something Corporate
"All Hail the Heartbreaker"	The Spill Canvas
"Old Flames"	Harlem Shakes
"Don't Wake Me Up"	The Hush Sound
"My Beautiful Rescue"	This Providence
"Beating Heart Baby"	Head Automatica
"Song in My Head"	Sherwood
"Nightswimming"	R.E.M.
"Ulysses"	Franz Ferdinand
"Good Arms vs. Bad Arms"	Frightened Rabbit
"Late in the Evening"	Paul Simon
"After Hours"	Caribou
"The Good Ones"	The Kills
"Sunlight in a Jar"	The Lucksmiths
"Where the Story Ends"	The Fray

Vom cânta un cântec pentru vechea casă din Kentucky.
—Cântecul statului Kentucky

— Gustări? a întrebat Roger pornind motorul.

— Roger[1], am răspuns eu, ridicând la vedere punga pe care tocmai o cumpărasem de la MO Mart.

L-am văzut pe Roger dându-şi ochii peste cap la vederea ei, dar m-am pomenit zâmbind, dându-mi seama de jocul neinspirat de cuvinte care tocmai îmi scăpase, fără să vreau. Era ceva ce Fosta Eu ar fi făcut.

— Băuturi? a mai întrebat el.

— Am bifat, am spus eu punând sucul acidulat şi berea fără alcool în compartimentele respective, apoi slăbind un pic dopul berii fără alcool pentru Roger, deoarece descoperisem că era o adevărată provocare să o faci fără să îţi iei ambele mâini de pe volan.

— Muzică? a continuat el.

— S-a bifat, am spus eu, uitându-mă la el. Presupun.

— Am bifat, a spus el căutând în iPod-ul lui. Dar, la modul cel mai serios, am început să mă satur de muzica mea. Aş vrea să îţi vină şi ţie rândul.

— Îmi place muzica ta, am argumentat eu. Şi chiar îmi plăcea, spre continua mea surprindere. După cum s-a dovedit, formaţiile lui cu nume ciudate aveau o muzică ce se putea fredona, o muzică accesibilă. Nu ştiam cum trecusem prin viaţă fără The Lucksmiths. Îmi cam lipseau musicalurile mele, totuşi.

— Ochelari de soare, a spus el punându-şi-i pe nas.

S-a întors spre mine, arcuindu-şi o sprânceană pe deasupra ramelor.

— Ştii ceva, la MO Mart aveau unii grozavi, la numai trei dolari plus taxele aferente.

— Mă descurc, m-am încăpăţânat eu clătinând din cap.

Roger îmi luase refuzul de a-mi cumpăra ochelari drept un soi de provocare. Dar nu voiam să îmi cumpăr deloc. Nu mi se părea corect să o fac, şi asta dintr-un motiv anume.

— În regulă, a spus el. Îi dăm drumul?

— Da, l-am aprobat eu şi Roger a semnalizat ieşirea din parcarea minimarketului şi a intrat pe rampa de urcare spre autostradă.

---

[1] Recepţionat.

— E bărbat? întrebam eu o oră mai târziu, în timp ce Missouri, uşor acoperit de nori, zbura pe lângă noi pe fereastră.

— Nee, a răspuns Roger, ridicându-şi telefonul din compartimentul pentru pahare,verificându-l şi încruntându-se. Nouăsprezece.

— Îţi zic eu că poţi să o faci, l-am încurajat eu. Strânge doar din buze şi încearcă.

— Şi eu îţi zic, mi-a spus el, aruncându-mi un zâmbet, că în ciuda spuselor de pe tricoul tău, nu oricine poate să fluiere. Şi eu sunt acela.

— Ce crezi că este un Chick-fil-A? m-a întrebat Roger în vreme ce ieşeam de pe autostradă şi intram în parcare.

— Nu ştiu, am zis eu. Aşa că de ce nu mergem la un diner drăguţ în schimb?

— Tu şi diners-urile tale, a răbufnit el, clătinând din cap.

Şi eu aveam aceeaşi părere despre restaurantele lui fast-food, dar o ţineam pentru mine.

— Ar trebui să fie „file” şi e scris greşit? am întrebat eu uitându-mă cu atenţie la panoul roşu cu scrisul lui întortocheat. Nu ştiu.

— Unde îţi este simţul aventurii? m-a întrebat Roger, schimbând direcţia ca să intre pe banda drive-in. Poate că se instalase o rutină după prima noastră masă servită împreună la In-N-Out, dar atunci când Roger câştiga şi mâncam mâncare fast-food, aproape de fiecare dată o luam la pachet şi o mâncam în maşină. A tras maşina în dreptul difuzorului, care a pornit, şuierând şi păcănind.

— Bună ziua, a spus el, aplecându-se înainte. Suntem pentru prima oară aici. Ce ne recomandaţi?

Zece minute mai târziu, înapoi în parcare, am muşcat fără prea mare tragere de inimă din sandvişul meu cu pui.

— Oh, Doamne, am murmurat eu cu gura plină.

Era şniţel de pui condimentat într-o chiflă moale. Şi împărţeam o porţie de cartofi prăjiţi picanţi. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Roger dând din cap. Aproape că dăduse gata sandvişul.

— E grozav.

Roger a zâmbit.

— Nu am de gând să zic acum „când ţi-am spus eu, n-ai vrut să mă crezi” a pretins el. Dar...

— Bine, am zis eu de îndată ce am pornit-o din nou la drum, şi am mai sorbit o înghiţitură din sucul meu acidulat. Hai să mă asigur că am priceput bine. Este femeie, probabil *decedată,* celebră şi un *soi* de explorator?

— Corect, m-a aprobat el, lăsând în jos apărătoarea de soare, deoarece acesta începuse să apără de după nori. Răspunsul este mai aproape decât crezi. Şaisprezece.

În vreme ce îmi storceam creierii astfel încât să am o şansă de a câştiga runda asta de Douăzeci de întrebări, Roger şi-a verificat telefonul. A mai condus vreo câteva minute, lăsându-l în consola din spatele suportului pentru pahare, dar după aceea a părut să piardă lupta interioară cu el însuşi şi l-a deschis din nou cu un bobârnac, verificând ecranul în căutarea a ceva ce nu era de găsit acolo.

— De unde ştii dacă nu încerci? l-am întrebat eu în timp ce statul Illinois trecea în zbor pe lângă noi. Trebuie doar să formezi un O cu buzele...

I-am făcut o demonstraţie, fluierând împreună cu Paul Simon.

— Am încercat, a pretins Roger. Dar nu pot fi toţi oamenii la fel de talentaţi ca tine.

— Indiana, am spus eu, arătând cu degetul afară pe geam, în timp ce traversam o altă frontieră interstatală invizibilă. Statul Hoosier-ilor, am citit eu ce scria pe indicator.

— Hei, mi-a atras atenţia Roger, punându-şi telefonul la loc în consolă şi întorcându-se spre mine. Ai văzut filmul? *Hoosiers?*

Începea să fie cald. Soarele bătea direct pe maşină, drept care mi-am lăsat în jos apărătoarea de soare. Îmi doream să nu îmi fi ales un tricou negru de dimineaţă. Mi-am întins braţul în soarele care bătea pe partea mea de maşină şi am văzut că începusem deja să fac câţiva pistrui.

— Aşadar, se petrece în 1951, a început Roger. Gene Hackman este antrenorul echipei de baschet a unui liceu din Indiana. Şi nu sunt nici pe departe favoriţi. Şi nimeni nu se aştepta să câştige meciul cel mare, ca să nu mai vorbim de campionat.

— Dar îl câştigă până la urmă? am presupus eu.

Roger s-a întors spre mine surprins.

— Parcă ai spus că nu l-ai văzut.

— Nu înţeleg, am declarat eu o oră mai târziu, lăsându-mă

să alunec în jos pe scaun, punându-mi picioarele pe bord şi dându-mi părul la o parte de pe ceafă.

Începuse să devină foarte cald în maşină deja, iar Roger şi cu mine purtasem o discuţie aprinsă ca să stabilim dacă dăm drumul la aerul condiţionat (votul lui) sau deschidem ferestrele (votul meu). Dar a trebuit să recunosc că începuse să fie un pic cam prea cald cu ferestrele deschise. Aşa că am ridicat fereastra mea şi Roger a dat drumul aerului condiţionat.

— Ce nu înţelegi? a vrut să se lămurească Roger. A ajuns din urmă un camion uriaş şi s-a poziţionat în umbra lui, răcorindu-ne astfel în mod considerabil.

— Cum poţi să spui despre cineva că este *probabil* mort?

— Să ştii că asta se pune la socoteală drept întrebare, da? m-a anunţat el. Cincisprezece.

— Şi după aceea, Shooter — adică Dennis Hooper — pe care nimeni nu dădea doi bani, începe să antreneze echipa împreună cu Gene Hackman. Şi nimeni nu crede că o să iasă ceva. Asta fiindcă toţi cred că este un ratat.

— Asta poate din cauză că numele lui este Shooter (trăgător la ţintă), am sugerat eu.

Roger s-a încruntat la mine.

— Amy, a rostit el pe un ton grav, acesta este un film foarte important.

— Atunci probabil că ar trebui să îl văd cu ochii mei, am sugerat eu, decât să tot aud despre el. În detaliu.

— Aşa că vine şi meciul cel mare, a continuat Roger netulburat. Şi nimeni nu crede că vor câştiga...

Mi-am dat seama, după o oră de mers prin Indiana, după ce aflasem că echipa fără şanse de câştig a învins, în mod surprinzător, marele meci şi a dovedit, astfel, că scepticii nu avuseseră dreptate. Dar în timp ce Roger bătea darabana cu degetele pe volan şi îşi verifica telefonul, eu mă uitam afară pe fereastră — gândindu-mă la femei posibil moarte care erau un soi de exploratori — şi atunci mi-am dat seama că eram liberi. Nu ştiu de ce îmi luase atâta timp până să realizez acest lucru, dar iată că gândul îmi venise brusc în minte, făcându-mi inima să bată un pic mai tare, de data asta de emoţie. Nu mai trebuia să îmi fac griji în privinţa felului în care urma să o mint pe mama. Eram la ananghie, într-adevăr, şi eram mai faliţi decât mi-aş fi dorit, dar, totodată, eram amândoi pe acont propriu.

Prejudiciul fusese făcut. Puteam face orice voiam — merge oriunde voiam. Traversam America. Aveam o maşină şi bani de benzină şi o destinaţie. Drumul era larg deschis în faţa noastră. M-am uitat pe fereastră la dealurile cu coame înverzite ce treceau în zbor pe lângă noi şi mi-am surprins zâmbetul reflectat în oglinda retrovizoare.

— Amelia Earhart? m-am mirat eu, holbându-mă la Roger, după ce, în final, mă dădusem bătută. *Vorbeşti serios?*

— Cum adică? m-a întrebat el. Păi nu ştim dacă e moartă, la urma urmei. Se presupune doar. Mi-ar place să cred că a aterizat pe o insulă fabuloasă din Marea Sudului şi s-a distrat de minune în ultimii şaptezeci de ani.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Ţi-am spus eu că răspunsul era mai aproape decât credeai. Amelia.

Patru cântece mai târziu, m-am sprijinit cu spatele de fereastră şi m-am uitat la el cum îşi trecea mâna prin păr, ceva ce făcea când era nervos, din câte observasem eu. Mă întrebam dacă avea ceva de-a face cu faptul că ne apropiam încet dar inexorabil de Kentucky.

— Deci, am zis eu, neştiind prea bine cum să încep. Hadley.

Ceea ce era o modalitate groaznică de a schimba subiectul, dar nu ştiam ce altceva să spun.

— Mda, a îngăimat Roger, trecându-şi din nou degetele prin păr.

— Eşti îngrijorat în privinţa asta? l-am întrebat eu. Că urmează să o vezi?

— Puţin, a recunoscut el, aruncându-mi o privire, de parcă ar fi fost surprins că am ales acest subiect de discuţie. Adică, o vizită neanunţată implică întotdeauna un risc, ştii tu?

— Dar ai sunat-o, nu-i aşa?

— Da — în mod repetat. În ultimul mesaj pe care i l-am lăsat, i-am spus că o să ajung în vecinătatea ei. Dar nu îmi răspunde.

— Poate..., am rostit eu încet şi rar, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Cum să spun, crezi că înseamnă ceva faptul că nu îţi răspunde la apeluri şi mesaje?

— Bineînţeles că da, a spus el. Am priceput asta. Dar trebuie totuşi să încerc. Şi dacă nu vrea să mă vadă sau să vorbească cu mine, e în regulă. Dar, cel puţin, am încercat.

— Ai pornit în propria ta misiune de căutare, i-am spus eu, gândindu-mă la ceea ce îmi spusese Drew despre Don Quijote.

— Ceva în genul acesta, cred, m-a aprobat el. Am nevoie de nişte răspunsuri, atâta tot.

— Te deranjează dacă îţi pun câteva întrebări? i-am cerut eu. Să zicem, cinci?

Roger mi-a aruncat o privire.

— Presimţeam eu că o să-mi vină şi mie rândul, a spus el.

A oftat şi a dat muzica mai încet.

— Bine. Dă-i drumul.

— Eşti sigur?

— Asta se consideră prima întrebare, să ştii.

— Bine, am zis eu, dându-mi seama că trebuia să fiu cu băgare de seamă în preajma lui.

Şi, cu toate că îmi doream să ştiu mai multe despre Hadley, pe de altă parte nu voiam să îl aud vorbind despre ea. Dar îmi dădeam seama că plecasem în căutarea acestei fete şi singurele păreri personale despre ea le aflasem de la Drew şi Bronwyn. M-am hotărât să încerc. Dacă el putea să pună asemenea întrebări, puteam şi eu.

— O iubeşti?

— Uau, s-a mirat el, aruncându-mi o privire. Drept la ţintă, de ce nu ?

— Îmi pare rău, am spus eu, având senzaţia că am depăşit, probabil, măsura. A fost prea directă?

— Cu asta sunt trei, să ştii, m-a anunţat Roger. Nu, e în regulă. Eu... hm.

În maşină s-a lăsat o linişte mult mai prelungă decât o pauză normală. De data asta, era de nivel Harold Pinter. Amy! probabil că s-ar fi repezit să umple tăcerea. De fapt, Amy!, cel mai probabil, nici nu ar fi pus întrebarea, mai întâi de toate. Mi-am înfipt unghiile în palmă ca să mă oblig astfel să aştept răspunsul. Dar Roger continua să stea cu ochii pe parbriz, şi după încă câteva clipe, au am mai putut rezista.

— Roger? l-am îmboldit eu.

— E a patra întrebare, a spus el. Nu prea te pricepi la asta.

— Cred că trişezi, am spus eu, bucuroasă mai ales că s-a spart tăcerea dintre noi.

— M-am luat după tine, atâta tot, a spus el. Dacă o iubesc? Ai zice că e un răspuns facil, nu-i aşa?

În mod cert nu eram persoana care să pună o asemenea întrebare.

— Nu ştiu, am rostit eu cu grijă ca să nu ridic intonaţia la sfârşitul propoziţiei.

A oftat, apoi a schimbat banda de circulaţie.

— Am crezut că o iubeam, a mărturisit el. Dacă mă întrebai acum o lună, aş fi spus în mod categoric da. I-am spus-o chiar şi ei.

— I-ai spus-o?

— Şi cu asta sunt cinci, a tras el linie. Mda. Nu a fost unul dintre cele mai grozave momente din viaţa mea.

Voiam să întreb de ce nu fusese, dar îmi epuizasem întrebările. Roger mi-a aruncat o privire şi trebuie să îşi fi dat seama de asta, deoarece a zâmbit vag şi a continuat.

— Nu mi-a spus şi ea acelaşi lucru, a spus el liniştit.

— Oh, am făcut eu.

Deşi nu spusesem aceste vorbe nimănui la modul romantic, îmi puteam imagina că neauzindu-le rostite în chip de răspuns, puteai să te simţi destul de dărâmat.

— Mda, a consimţit Roger. Ea s-a mulţumit doar să zâmbească şi să mă sărute, dar nu a spus nimic. Şi cred că de atunci lucrurile au început să se schimbe. Nu ştiu ce să zic, poate că am speriat-o. Hadley nu era genul care să-şi arate sentimentele. Poate că a fost prea mult pentru ea...

Vocea i s-a stins, şi am aşteptat cât de mult am putut înainte de a interveni din nou.

— O ultimă întrebare? l-am rugat eu.

— Bine, a acceptat el. Dar primesc şi eu o întrebare bonus data viitoare când va veni rândul tău.

— În regula, m-am învoit eu.

M-am uitat la el gândindu-mă cum să formulez întrebarea. Nu eram sigură dacă Roger se gândise la ce va urma după sosirea noastră în Kentucky. Nu ştiam dacă se gândise cum va fi, de fapt, odată ce vom ajunge acolo. Poate că era treaba navigatorului să gândească în perspectivă, nu a şoferului. Dar tot mă îngrijora chestiunea asta.

— Ce vrei să se întâmple când ajungem acolo?

Roger s-a uitat la mine, apoi şi-a întors privirea din nou spre drum.

— Nu ştiu sigur, a răspuns el într-un final. Nu ştiu.

Răspunsul a atârnat o clipă în aer, între noi, după care a dat volumul muzicii mai tare şi ne-am continuat drumul.

Când ne aflam la o oră distanţă de Kentucky, telefonul lui Roger a sunat. Ne uitam amândoi la el cum suna şi vibra în consolă. Pe afişaj apărea un apel de la HADLEY. I-am dat telefonul lui Roger, care părea şi mai palid decât cu o clipă în urmă.

A tras adânc aer în piept şi a deschis telefonul.

— Alo? a întrebat el.

Vocea i-a devenit brusc ceva mai profundă.

Mă uitam fix afară pe geam, ca să nu par că îi ascult conversaţia, dar era imposibil să nu o fac.

— Bună, i-a spus el. De fapt, aproape am şi ajuns în Kentucky. Nu ştiam dacă eşti prin preajmă...

Roger s-a uitat înspre mine, apoi şi-a întors din nou privirea la drum, dregându-şi glasul.

— Cu o prietenă, i-a explicat el, iar eu am simţit cum m-am dezumflat puţin la spusele lui.

Stăteam cu ochii pironiţi pe fereastră şi încercam să nu par ridicolă. *Eram* o prietenă. Trebuia să fiu bucuroasă că ajunsesem la asta, nu să fiu dezamăgită, în mod inexplicabil, fiindcă el mă identificase corect.

— În regulă, a spus el, apoi trebuie să fi fost întrerupt, deoarece asculta încruntat. Dar eşti prin preajmă? a insistat el. Dacă eşti, aş vrea să te văd...

S-a oprit din nou şi a rămas tăcut, ascultând.

— Deci să te sun când ajungem în Louisville? a întrebat, părând uşor frustrat de data asta. Bine, a consimţit el după o altă mică pauză. Sună bine.

După aceea, a închis fără să spună la revedere, ceea ce nu mă mai surprindea. S-a uitat la mine.

— Hadley, a spus el într-un final.

Mi s-a părut că i-a pronunţat numele un pic diferit de data asta, fără acea inflexiune pe care o folosise cu câteva zile în urmă. Numele ei nu mai suna de parcă ar fi fost alcătuit exclusiv din cele mai frumoase litere ale alfabetului.

— Am bănuit, am zis eu.

Am aşteptat ca Roger să îmi dea detalii despre conversaţie, dar el a rămas tăcut, cu ochii pe drum şi uşor încruntat.

— Hm, şi ce-a spus?

Roger a oftat.

— Nu a fost prea explicită. Acesta nu a fost niciodată unul dintre punctele ei forte. Niciodată nu i-a plăcut cu adevărat să îşi facă planuri. A spus că s-ar putea să fie prin preajmă, nu era sigură, dar să o sun când ajungem în Louisville.

— Acolo locuieşte?

Roger a clătinat din cap.

— Ceva mai departe, a spus el. În Hummingbird Valley.

O oră mai târziu intram în Kentucky, STATUL IERBII ALBASTRE, conform panoului indicator. Roger a tras maşina într-o benzinărie — Git'n Go — o firmă pe care nu o mai văzusem niciodată — apoi şi-a scos telefonul. Mi-am dezmorţit picioarele, m-am dus la toaletă, apoi am luat de băut pentru noi şi o hartă rutieră a statului Kentucky să o avem în caz de nevoie. Când am ajuns înapoi la maşină, Roger era tot acolo, cu ochii lipiţi de telefon.

Am trântit portiera, m-am aşezat confortabil pe scaun şi i-am întins berea fără alcool.

— Ei bine? am întrebat eu.

— Acum nu răspunde, mi-a spus el.

A oftat şi s-a uitat înspre autostradă.

— Urăsc faptul că am venit aici degeaba!

Nu prea ştiam ce replică să îi dau, aşa că am luat doar o înghiţitură din sucul meu acidulat.

— Cred că ar trebui să mergem, a tras el concluzia.

— Bine, l-am aprobat eu, uşor surprinsă că avea de gând să cedeze atat de uşor. Dar eu eram hotărâtă să aleg o nouă destinaţie. Am scos atlasul şi l-am întrebat: Deci, pe unde ar trebui să mergem?

— Nu, n-ai înţeles, a spus el, uitându-se la mine. Voiam să spun că, după părerea mea, ar trebui să mergem la ea acasă.

— Oh, am îngăimat eu.

Nu eram convinsă că era o idee prea grozavă, dar nu ştiam cum să îi spun lui Roger lucrul acesta fără să îl fac să se simtă precum o persoană care dă târcoale cu intenţii necurate. Dar îmi puteam imagina cum m-aş fi simţit eu dacă m-aş fi pomenit, pe neaşteptate, cu Michael la uşă.

— Nu cred că este cea mai bună idee, Roger.

Roger a oftat şi umerii i s-au gârbovit uşor.

— Ştiu asta, a afirmat el. Dar ce putem să facem? Să stăm

să ne pierdem timpul la Git ’n Go? Şi să o aşteptăm să sune? A clătinat din cap. Întotdeauna face chestii de-astea... Vocea i s-a frânt şi s-a uitat din nou în jos, la telefonul lui. Eu zic să dăm o fugă până acolo. Şi apoi, cel puţin, voi şti că am făcut tot ce îmi stă în putinţă. Deoarece, aşa cum o ştiu, s-ar putea să nu îşi aducă aminte să mă sune decât peste vreo trei zile.

Am deschis gura să încerc să îl fac să renunţe la planul său, dar m-am oprit când i-am văzut expresia întipărită pe chip. Era hotărât, şi nu-l mai văzusem niciodată atât de pornit să facă ceva — nici măcar când fusese vorba de Chick-fil-A. Şi probabil că nici elnu dorise să meargă în Yosemite, dar poate că eu arătasem cam aşa cum arăta el în acest moment.

— Bine, am consimţit eu, deschizând harta statului Kentucky. Să mergem.

Roger s-a uitat la mine plin de surprindere, apoi mi-a aruncat un zâmbet fugar.

— Mulţumesc, a zis el.

— N-ai pentru ce, am spus eu, concentrându-mă asupra hărţii. Hummingbird Valley?

— Da, mi-a confirmat el, semnalizând şi intrând din nou pe autostradă.

Mi-a dat telefonul lui.

— Hadley Armstrong, a precizat el. Am adresa ei în telefon încă de când îi trimiteam flori în vacanţa de Crăciun.

— Drăguţ din partea ta, am apreciat eu, ridicându-mi privirea spre el.

— Ei bine, aşa credeam şi eu, a remarcat Roger schiţând un mic zâmbet. Dar, după cât se pare, fetelor nu le plac trandafirii roşii.

Nu aveam nimic împotriva lor.

— Chiar aşa? m-am mirat eu. Deoarece eu sunt fată. Şi n-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Vorbeşti serios?

El a ridicat din sprâncene.

— După felul în care a reacţionat, am crezut că am comis o crimă oarecare împotriva feminităţii.

Am ridicat din umeri.

— Eu una cred că e frumos să primeşti flori, am declarat eu. Gestul contează.

— Chiar dacă gestul este un clişeu banal? Apropo, acesta e

un citat.

— A spus ea asta? l-am întrebat eu, uşor uluită.

— A spus-o, a afirmat el. De Sfântul Valentin i-am luat bomboane de ciocolată. Nici măcar nu m-am apropiat de flori. Nici nu ştiu dacă voi mai fi capabil vreodată să cumpăr flori şi...

— Treci pe banda din dreapta, l-am întrerupt eu, observând un pic cam târziu indicatorul pentru Louisville şi sperând că Roger va fi capabil să vireze la timp.

— Şi mai departe? a întrebat Roger, începând deja să treacă de pe o bandă pe alta.

— Da, scuze, am zis eu şi mi-am coborât ochii pe hartă. Bun, acum cred că rămânem pe banda asta şi trecem de Louisville, apoi se face un drum lateral spre Hummingbird — probabil că o să ne ia o jumătate de oră.

— Luu-viulle, a spus Roger.

— Poftim?

— Ai spus Lou-i-ville. Dar se pronunţă Luu-viulle. Crede-mă, am fost bine şcolit.

— Luu-viulle, am repetat eu. Am spus corect acum?

— Frumos, a apreciat el.

Treceam acum de centrul oraşului Luu-viulle pe o autostradă suspendară. Era aproape opt şi soarele tocmai apusese, lăsând în urmă o lumină albăstruie, ce umbrea totul în jur. Era minunat; numai că era mai greu să admiri priveliştea. Dar am putut să văd un stadion mare pe fereastra maşinii: Slugger Field.

La vreo douăzeci de minute de la ieşirea din Louisville, am văzut indicatorul pentru Hummingbird Valley. L-am direcţionat pe Roger spre ieşirea de pe autostradă şi în curând parcă am intrat într-o lume cu totul diferită. Se părea că nu erau decât dealuri verzi ce se unduiau de o parte şi de alta a drumului, şi totul era întunecat, şi liniştit, şi mirosea a proaspăt. Kentucky mirosea grozav — a iarbă proaspătă. A vară. Am deschis fereastra şi am inspirat adânc aerul în piept şi mi-am dat seama, oarecum şocată, că *era* vară. Un nou anotimp începuse fără ca eu să îmi dau seama.

M-am uitat afară pe fereastră dar nu vedeam case deloc; păreau să fie doar fâşii întinse de pământ acoperit cu iarbă întrerupt ocazional de garduri albe.

— Ce este acesta? l-am întrebat eu pe Roger întorcându-mă

spre el. Un oraş?

— Da, mi-a răspuns Roger. Un oraş cu vreo două sute de locuitori doar.

Mi-am întors privirea de la dealuri, care încă se mai întrezăreau, la el.

— Pe bune?

— Mda, a spus el râzând uşor stânjenit. Bine ai venit în cel mai bogat oraş din Kentucky. Unul dintre cele mai bogate din Statele Unite.

— Dar nu văd nici măcar o casă, am constatat eu privind atentă afară.

— Sunt undeva în spate, din câte înţeleg, a spus Roger, arătând cu mâna spre partea laterală a drumului. Departe. Şi-a mijit ochii ca să se uite prin parbriz. Nici nu cred că li se spune case. Cred că sunt, mai degrabă, moşii.

— Dumnezeule, am exclamat eu, privind afară, şi simţindu-mă, dintr-odată, cuprinsă de nervozitate. Ceva îmi spune că nu mai suntem în Kansas.

— Nu îmi vine să cred că tocmai ai spus asta.

Am căutat în telefonul lui Roger şi am găsit adresa lui Hadley — 1205 Westerly Road — şi i-am indicat lui Roger ceea ce speram eu că era direcţia corectă. Când am găsit strada, un lucru ce devenea din ce în ce mai dificil pe măsură ce se întuneca, Roger a încetinit ca să putem să vedem numerele caselor. Dar nu exista niciun număr de casă. Erau doar garduri interminabile, şi din când în când, câte o poartă cu o plăcuţă pe care era scris numele casei — sau al moşiei.

— Uite, mi-a atras atenţia Roger, încetinind şi mai mult şi arătând spre partea lui de drum. Vezi chestia aia?

M-am uitat. Nu aveai cum să nu îi vezi. Arbuşti ornamentali sculptaţi în formă de animale erau amplasaţi pe pajiştile întinse. Dar erau mai mari şi mult mai bine lucraţi în detaliu decât văzusem eu vreodată. Doi urşi, probabil în mărime naturală, stăteau ridicaţi pe picioarele din spate, ridicându-şi labele în chip de salut către maşinile care treceau pe acolo. Sub ei, o vulpe făcea veselă semn cu laba.

— Uau, am murmurat eu.

Roger rula încet, iar eu m-am întors să le arunc o ultimă privire înainte ca ele să dispară cu totul din raza mea vizuală. În lumina care se estompa cu rapiditate, arătau întrucâtva precum

nişte sculpturi sau fiinţe fermecate. Din în ce în ce mai puţin ca nişte arbuşti sculptaţi, asta în orice caz.

— Aici e? am întrebat eu zărind un semn pe o poartă dublă. Pe stânga?

Porţile erau din fier forjat, şi erau uriaşe, fiind susţinute de doi stâlpi din cărămidă aflaţi de o parte şi de cealaltă a lor. **MOŞIA ARMSTRONG** era încrustat pe o placă argintie de pe stâlpul din stânga. **HUMMINGBIRD VALLEY, KENTUCKY** era gravat pe o placă de pe partea dreaptă. Întregul ansamblu era intimidant. Dar spre norocul nostru, porţile erau deschise.

— Cred că da, a presupus el.

Roger părea mai nervos decât îl văzusem vreodată. Îl priveam cum îşi încleşta şi descleşta mâinile pe volan în timp ce intra pe proprietate.

Conform presupunerii lui, nu am ajuns la casă decât după multă, multă vreme. Înaintam pe o alee ce se unduia uşor, înconjurată fiind de coamele verzi ale dealurilor, dar, la un moment dat, am avut senzaţia că nu se mai putea numi alee. După atâta vreme, logic vorbind, părea să devină din nou un drum. Pe măsură ce ne continuam drumul m-a străfulgerat, dintr-odată, ca un junghi, un gând legat de casa mea din California, cu panoul agenţiei imobiliare Realtor pe gazon şi cu aleea care îmi lua cel mult zece secunde ca să o străbat.

După o altă cotitură, a apărut deodată în faţa noastră: imensă şi impunătoare, ducându-te imediat cu gândul la un conac din Sud. Era uriaşă şi albă, cu coloane, cu obloane de un verde închis la ferestre şi cu clădiri laterale care coborau în pantă de la casa principală. În faţa ei era o alee circulară dar nu se vedea nicio maşină parcată acolo. În lumina care mai rămăsese se vedeau flori frumos aranjate şi vase albe din porţelan cu flori, aliniate de-a lungul treptelor. Din ceea ce puteam vedea de-a lungul părţii laterale a casei, se părea că acolo era o întindere vastă de pajişte proaspăt tunsă.

— Uau, am spus eu cuprinzând totul cu privirea.

— Mda, m-a aprobat Roger, uitându-se şi el în jur. Mi-a descris-o, dar văd acum că a cam subestimat-o.

A parcat maşina pe alee şi a oprit motorul.

M-am întors cu spatele la casă şi cu faţa la Roger.

— Şi acum? l-am luat eu la întrebări. Ai vreun plan? O să suni la uşă?

— Cred că da, a spus el. Nu prea m-am gândit la partea asta. M-am gândit cum să ajung aici şi ce să îi spun când o s-o văd, dar nu şi la puntea de legătură dintre cele două.

Roger şi-a dres glasul şi a pocnit din degete.

— Bun, a spus el. Am să merg până la capăt.

Şi-a trecut din nou mâinile prin păr, ciufulindu-l în toate direcţiile. Probabil că nu acesta era look-ul pe care intenţiona să îl aibă dacă voia să o impresioneze pe Hadley.

— Bine, am rostit e pe un ton cât se poate de încurajator. Dar — dacă m-ai lăsa să fac un singur lucru...

M-am aplecat în faţă, închizând spaţiul dintre noi în maşină şi am ajuns la el. Mi-am aşezat mâinile cu fermitate pe creştetul lui, simţind prospeţimea de primăvară şi moliciunea părului său şaten în palme, şi cum pe partea stângă era mai cald de la condusul prin soare toată ziua. Simţeam imperios nevoia să îi trec degetele prin păr, dar m-am abţinut instantaneu. În schimb, i-am netezit vârtejul de la spate, aplatizându-l.

— Aşa, am zis eu. E mai bine acum.

I-am aruncat un zâmbet fugar, apoi m-am retras în partea mea de maşină.

— Oh, a exclamat el uitându-se din nou în oglindă. Mulţumesc.

Eram pe punctul de a-i ura succes, când am fost distrasă de apariţia cuiva din partea laterală a casei. Era o persoană masivă care purta o mască de doctor şi flutura în mână o drujbă. Şi se îndrepta spre maşină.

5

Cum să decapitezi un elan

Ai face bine să te duci acasă, judecătorule din Kentucky.

—**Dolly Parton**

— Bun, i-am spus eu în şoaptă lui Roger, cu inima la gură, cred că ceea ce ar trebui să faci este să porneşti maşina fără zgomot şi să mergi în marşarier pe alee cât mai repede posibil.

— Cum să pornesc o maşină fără zgomot? mi-a răspuns Roger tot în şoaptă. Îţi aduci aminte cum era aleea, da? Te aştepţi de la mine să conduc cu spatele?

— Roger, tipul are o drujbă, am şuierat eu. Nu am de gând să mor în Kentucky!

Roger a izbucnit în râs în vreme ce tipul ne-a făcut semn cu mâna în care nu ţinea drujba.

— Hei! a strigat el. V-aţi rătăcit?

— Vezi? a spus Roger. E prietenos.

— Probabil că aşa îşi ademeneşte victimele! S-au făcut şi filme pe tema asta!

— Aşa ceva se petrecea în Texas, a precizat Roger, încă zâmbind şi dându-şi ochii peste cap înspre mine şi coborând din maşină.

— Bună ziua, a strigat el. Eu tocmai... hm... o căutam pe Hadley Armstrong.

În timp ce s-a apropiat de noi, tipul şi-a sos masca şi, din fericire, a oprit drujba. Trebuie să fi activat vreun soi de senzor de mişcare, deoarece aleea era acum luminată slab şi puteam vedea că individul arăta normal, de fapt. Purta pantofi sport, pantaloni kaki şi un tricou polo. Şi cu toate că era cam de aceeaşi înălţime cu Roger, era mai corpolent. Nu gras, ci mai degrabă masiv. Precum un urs de pluş. Odată intrat în această categorie, l-am exclus din rândul criminalilor, am deschis şi eu portiera şi m-am lăsat să alunec uşor jos din maşină.

— Sunt fratele ei, s-a identificat individul. Lucien Armstrong.

I-a întins mâna lui Roger, şi cei doi s-au salutat.

— Încântat de cunoştinţă, a zis el.

— Roger Sullivan, s-a prezentat Roger. Şi eu.

— Oh! a exclamat Lucien, pocnind din degete. Tu eşti tipul care a trimis trandafiri, aşa e?

Roger şi-a dres glasul şi a făcut un gest cu mâna spre mine.

— Iar ea este Amy Curry, m-a prezentat el.

Am rămas pe loc, rezemată de maşină.

— Bună, i-am spus eu făcându-i cu mâna.

— Bună, a răspuns Lucien, în mod evident nemulţumindu-se doar cu atât şi venind spre mine.

Mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o, trăind cu senzaţia că nu strânsesem toată viaţa mea atâtea mâini cat strânsesem în ultimele câteva zile. Mâna lui era uriaşă, cuprinzând-o aproape cu totul pe a mea. Nu semăna deloc cu Hadley din poză. Avea părul blond, puţin cam lung, şi părea decolorat de soare şi obrajii pârliţi tot de soare. Spre surprinderea mea, arăta bine. Am încercat să fac un pas înapoi, uitând că eram deja sprijinită de maşină.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, am spus eu retrăgându-mi mâna dintr-a lui.

— Îmi cer scuze pentru drujbă, a spus el. Tocmai fasonam nişte arbuşti. Aşadar, a spus el, mutându-şi privirea de la mine la Roger, sunteţi amândoi prieteni cu Hadley?

Roger a încuviinţat, apoi am dat şi eu din cap, gândindu-mă că părea mai simplu decât adevărul.

— Da, a spus Roger stând cu mâinile în buzunare. Eram în zonă şi am vorbit cu ea mai devreme, dar după aceea nu mi-a mai răspuns la telefon. Aşa că m-am gândit să văd dacă este acasă. I-am lăsat un mesaj dar...

— Oh, ce păcat, a spus Lucien.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor — şi majoritatea celor de vârsta mea, de care părea să fie apropiat — el chiar părea să spună cu adevărat ceea ce simţea. Avea fruntea încruntată şi îi simţeam regretul sincer din voce.

— Mai bine dădeaţi de ea la telefon decât să bateţi drumul până aici. Fiindcă Had a plecat la o expoziţie de cai acum câteva ore şi nu se întoarce decât mâine. Ştiu că îi va părea rău că nu v-aţi întâlnit.

— Oh, a spus Roger dând din cap. Bine.

L-am privit cum şi-a înfundat mai tare mâinile în buzunare, secătuit de energie, părând un pic pierdut. M-am pomenit că eram incredibil de furioasă pe fata asta pe care nu o întâlnisem niciodată. De ce să-i fi spus ea lui Roger să o sune când ajungea în Louisville, din moment ce ea nu avea nicio intenţie să fie acolo? Îmi puteam imagina cum se simţea el — de parcă ar fi parcurs tot drumul până la Yosemite, ca să ajungă acolo şi să afle că era închis lunea sau cam aşa ceva.

— Dar, am intervenit eu rapid, încercând să sparg tăcerea

care se instala pe un teritoriu incomod. Adică, poate că...

M-am uitat la Roger şi vedeam cât de mult îşi dorea să nu se întoarcă pur şi simplu înapoi şi să plece.

— Am putea rămâne în Louisville peste noapte...

— Loo-viille, m-au corectat Roger şi Lucien simultan.

— Bine, acolo, am spus eu. Adică suntem destul de obosiţi. Am plecat din Missouri azi-dimineaţă şi am venit cu maşina tot drumul până aici. Aşa că, am continuat eu, încercând să îmi dau seama ce părere avea Roger despre planul pe care îl fabricasem pe moment, ce-ar fi să mergem în oraş, să găsim un hotel şi ne întoarcem mâine?

Roger mi-a întâlnit privirea şi mi-a zâmbit uşor, iar eu am avut impresia că am făcut alegerea corectă.

— Ei bine, e excelent, a spus Lucien, bătând din palme, şi făcând un zgomot surprinzător de puternic. Sună bine. Nu mi-ar fi plăcut ca Had să rateze întâlnirea cu voi, dacă tot aţi venit până aici.

— Grozav, am spus eu, întorcându-mă la maşină. Deci...

— Nu vrem să te reţinem, a adăugat Roger.

— Nu mă reţineţi de la nimic, l-a asigurat Lucien. Părinţii sunt plecaţi pentru o săptămână la Hilton Head, Had e plecată şi ea, aşa că eu am rămas de unul singur să am grijă de casă. S-a frecat cu mâna pe ceafă, zâmbind un pic forţat.

Era ceva din aspectul său ce îmi părea surprinzător de familiar. Mi-a trebuit un moment ca să pun lucrurile cap la cap. Era singur acasă, cu sora şi părinţii plecaţi. Păruse atât de fericit să stea de vorbă cu noi. Era, cel mai probabil, la fel de singur cum fusesem eu în luna în care locuisem singură în casă. Era ceva anume în faptul că stăteai singur în locuri care, de obicei, erau pline de oameni şi păreau teribil de goale când erai doar tu acolo.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, bătrâne, a spus Roger, întinzându-i mâna.

— Vrei să vii cu noi la masă? l-am întrebat eu fără să stau pe gânduri, şi spre surprinderea mea, totodată.

Roger mi-a aruncat o privire, cu o sprânceană arcuită şi cu mâna suspendată în aer.

— Adică, am continuat eu, probabil că noi vom merge totuşi să mâncăm ceva în oraş. Şi dacă nu ai mâncat, vreau să spun...

Roger şi-a lăsat mâna să cadă.

— Mda, ar trebui să vii cu noi, a spus el. Adică, asta în caz că nu ai alte planuri.

Lucien şi-a mutat privirea de la Roger la mine.

— Vorbiţi serios? a întrebat el. Nu vreau să deranjez.

— Deloc, l-am asigurat eu, surprinsă că asemenea cuvinte îmi ieşeau din gură.

Îmi petrecusem atât de mult timp încercând să evit străinii şi acum îl invitam să meargă cu noi? După toate aparenţele, da. Mă întrebam când se întâmplase schimbarea asta.

— Ar trebui să vii, am insistat eu.

— Bine, atunci, a acceptat Lucien, zâmbindu-ne. E foarte drăguţ din partea voastră. Apreciez gestul.

— Haide, l-a îndemnat Roger în timp ce deschidea portiera şoferului. Conduc eu.

— Grozav, a spus Lucien, îndreptându-se spre Jeepul Liberty. Toate maşinile noastre sunt în spate.

Roger mi-a întâlnit privirea în timp ce el rostea aceste vorbe şi ne-am zâmbit uşor reciproc. Mă întrebam despre câte maşini era vorba, cât de multe trebuiau să fie ca să foloseşti cuvântul toate.

Lucien a deschis portiera din faţă, iar eu am tresărit şi am făcut un pas înapoi, închipuindu-mi probabil că îi plăcea să meargă în faţă sau aşa ceva. A fost nevoie de un minut tăcut şi confuz în care el a ţinut uşa deschisă şi a aşteptat până când să îmi dau seama că o deschisese pentru mine.

— Oh, am spus eu urcându-mă. Aăă, mulţumesc.

Am întins mâna să o trag, dar o secundă mai târziu, el a făcut-o pentru mine, închizând-o cu grijă.

S-a urcat pe bancheta din spate, punându-şi centura de siguranţă de pe locul pasagerului din mijloc şi aplecându-se în faţă între cele două scaune.

— A mai fost vreunul dintre voi în Louisville până acum?

— Nu, i-a răspuns Roger, iar eu am clătinat din cap.

— S-a adjudecat, atunci, a spus el rezemându-se de spătarul banchetei şi zâmbind. Mergem la The Brown.

Album de călătorie . . .

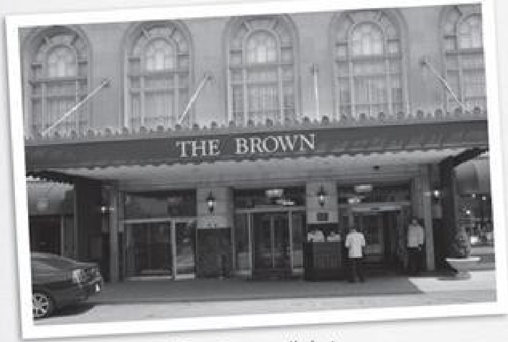

The Brown Hotel

Suntem în țara cailor

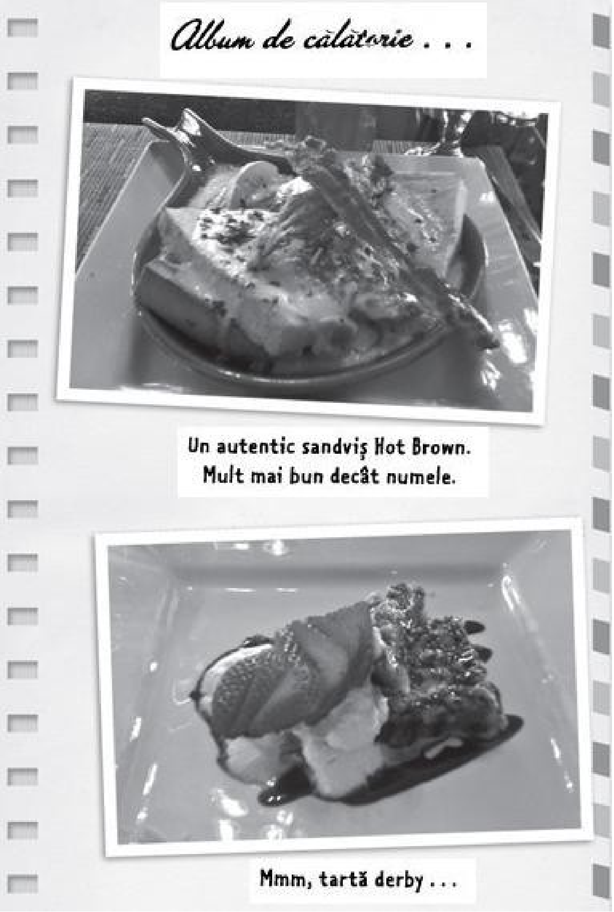

După cum s-a dovedit, The Brown era, de fapt, Hotelul Brown din centrul oraşului Louisville. Înainte de a ajunge acolo, Lucien ne-a făcut un tur rapid al oraşului, care era minunat. Era cel mai curat oraş pe care îl văzusem vreodată — în mod categoric mai curat decât Los Angeles-ul. Dar era şi frumos amenajat, cu pomi înfloriţi de jur împrejurul nostru, care răspândeau un miros minunat în aer. Străzile erau late, şi nimeni nu părea să se grăbească undeva anume — o altă mare schimbare faţă de L.A. Oriunde întorceai privirea erau tot felul de chestii legate de cai — ceea ce era normal, având în vedere că aceasta era casa derby-ului din Kentucky. Am remarcat că unele plăcuţe de înmatriculare din faţa noastră aveau până şi cai pe ele, ceea ce mi s-a părut a fi un detaliu simpatic. Oraşul Louisviile îţi dădea o senzaţie de linişte, un lucru la care nu mă aşteptasem.

Lucien ne-a condus prin faţa Muzeului Slugger Louisviile, de

care stătea rezemată o bâtă de baseball cât e clădirea de mare. M-a lăsat cu gura căscată şi mi-am notat în gând să îl conving pe Roger să mai trecem o dată pe acolo cu maşina ca să pot să îi fac o poză. Lui Charlie i-ar fi plăcut la nebunie — întotdeauna a iubit baseballul. Chestia asta m-a zgândărit un pic şi m-a făcut să îmi dau seama cât de puţin mă gândeam la fratele meu — sau cât de mult încercam să nu mă gândesc la fratele meu. Bănuiam că era a doua variantă. Dar nu voiam să mă gândesc la Charlie. Era prea încurcat în tot ceea ce se întâmplase şi apoi în tot ceea ce se întâmplase cu el după aceea... Stăteam cu privirea aţintită pe fereastră, încercând să mă concentrez doar la Louisville-ul care defila prin faţa mea.

Lucien l-a direcţionat pe Roger spre un hotel cu un aspect foarte elegant. Avea un baldachin roşu imens, pe care era scris THE BROWN cu litere aurii. Arăta *frumos*, dar depăşea cu mult puterea noastră financiară.

— Arată grozav, a constatat Roger, aruncându-mi o privire, şi am avut impresia că şi el se gândea la cei patru sute de dolari plus mărunţişul — toţi banii pe care îi aveam. După cum arăta acest loc, probabil că atât costa pentru o noapte.

— Dar nu cred că e tocmai genul de hotel unde aveam de gând să rămânem peste noapte...

— Nu vă faceţi griji, l-a liniştit Lucien. Am venit aici doar să mâncăm.

— Oh, a spus Roger. Am priceput.

Era posibil ca şi restaurantele din acest hotel să fie ceva mai scumpe decât fast-food-urile şi micuţele diners la care fusesem, dar mi-am imaginat că ne vom putea probabil permite o masă.

Urmând indicaţiile lui Lucien, Roger a ajuns la intrare şi înainte de apuca să spunem ceva, trei portiere au fost deschise simultan de valeţi în sacouri albe. M-am dat jos din maşină, bucurându-mă, o dată în plus, că purtam hainele lui Bronwyn. Am observat cum Roger îşi îndesa în grabă tricoul alb în jeanşi. Lucien s-a îndreptat spre valetul care deschisese uşa lui Roger şi i-a strâns mâna, iar eu am văzut o străfulgerare verde trecând din palma lui în cea a valetului în timp ce făcea acest lucru. Apoi ne-a făcut semn să intrăm în hotel în vreme ce uşile au fost deschise pentru noi de către alţi doi valeţi, care, apăruseră ca din pământ. Am intrat înăuntru, m-am uitat împrejur şi am

rămas cu gura uşor căscată. Acum eram sigură că hotelul depăşea bugetul nostru — era un hotel extrem de frumos. Deasupra noastră atârnau candelabre, iar pe jos era un covor roşu gros cu arabescuri şi peste tot se vedeau o mulţime accesorii strălucitoare din alamă.

Lucien ne-a condus prin holul înţesat cu canapele ce păreau a fi de epocă, cu carpete orientale, şi cu picturi în ulei reprezentând cai, apoi în jos pe trepte spre J. Graham’s Cafe and Bar. Era o mulţime de lume în jurul podiumului de recepţie, dar Lucien s-a dus drept în faţă şi ni s-a repartizat imediat o masă, într-un separeu din colţ care dădea spre o stradă liniştită, iluminată cu felinare.

— Poftă bună, domnule Armstrong, a murmurat chelnerul în timp ce ne dădea meniurile, după care a plecat.

M-am uitat la Lucien, surprinsă.

— Te cunoaşte lumea pe aici? l-am întrebat eu.

Lucien a ridicat din umeri, părând uşor stânjenit.

— Venim aici de multă vreme, mi-a explicat el. În fiecare sezon de derby, părinţii mei închiriază un apartament la etajul unsprezece. Aşa că am ajuns să cunosc personalul.

— Corect, am spus eu de parcă ar fi fost perfect normal şi deloc intimidant.

M-am uitat în jur la restaurantul decorat cu gust, evident scump şi mi-am dat seama cât de multă vreme trecuse de când nu mai fusesem într-un asemenea loc. Roger şi cu mine nu mai văzusem şervete din pânză de ceva vreme. Am dat să deschid meniul meu, dar Lucien şi-a pus mâna peste a mea.

— Dacă îmi permiteţi, a spus el uitându-se când la Roger, când la mine, The Brown este renumit pentru un fel de mâncare ce îşi are originea aici, şi dacă nu l-aţi încercat încă, ar trebui neapărat să o faceţi.

M-am gândit la Roger care mă întrebase cu ceva timp în urmă unde îmi era simţul aventurii. Ştiam că fusese mai degrabă o glumă, dar întrebarea îmi reverbera acum în minte. Până şi Fosta Eu fusese întotdeauna puţin precautã. Trebuia să fiu, având în vedere că Charlie nu era deloc precaut. Citisem hărţi mult prea mult timp ca să nu mai vreau să urmez vreun soi de plan şi să am un scop anume în vedere. Mă certasem şi cu mama dar lumea nu se sfârşise. Şi iată-mă aici, ruptă de familie, în Kentucky, împreună cu Roger şi cu un străin, la un restaurant

elegant, purtând hainele altcuiva. Poate că nu îmi pierdusem simţul aventurii. Poate că fusese doar latent. Am împins meniul deoparte.

— Sună bine, am zis eu, ca imediat după aceea să sper că faimosul fel de mâncare nu consta din melci. Sau orice avea legătură cu pâinicile dulci despre care aflasem, din nefericire, pe pielea mea, în Anglia, că nu erau nici pâiniţe, nici dulci, ci momiţe pane.

L-am văzut pe Roger cum mi-a trimis un mic zâmbet peste masă, dar i-a pierit de pe chip când l-a auzit pe Lucien comandând pentru noi toţi ceva numit Hot Brown.

— Mâncaţi carne, nu-i aşa? ne-a întrebat el în clipa în care trei tigăiţe cu picioare au fost puse în faţa noastră simultan de către trei chelneri. Ar fi trebuit mă interesez mai întâi, voi fiind din California şi aşa mai departe.

Ne-am prezentat fiecare în timp ce aşteptam să sosească felul de mâncare cu un nume îngrijorător. Am aflat că Lucien avea optsprezece ani şi începea în toamnă cursurile la un colegiu din Vanderbilt.

— Nu sunt vegetarieni pe-aici, a spus Roger.

— Bine, a spus Lucien, atunci băgaţi la ghiozdan.

M-am uitat la tigâiţa ce fusese amplasată pe farfuria mea. Unul dintre chelneri ne-a explicat în ce consta felul de mâncare: un Hot Brown era alcătuit din piept de curcan pe felii mari de pâine ce părea moale şi pufoasă, acoperit cu parmezan şi un sos cremos, flancat de felii de roşii şi decorat cu pătrunjel şi două felii de costiţă aşezate deasupra, încrucişate una peste cealaltă.Tocmai îl studiam, întrebându-mă de unde să îl încep, când am observat că Lucien nu se apucase încă să mănânce. Se uita la mine, aşteptând, şi numai după ce am ridicat eu furculiţa mea a ridicat-o şi el pe a lui. Auzisem despre manierele sudice, dar bănuiam că dispăruseră acum o sută de ani. Se părea că nu. Dovada vie stătea chiar în faţa mea, aşteptând ca eu să iau o înghiţitură înainte ca el să înceapă să mănânce.

Tacâmurile din argint erau surprinzător de grele, iar eu am tăiat o bucăţică şi am gustat. Era fantastic. Am mai luat o înghiţitură şi am văzut, peste masă, că Roger mânca cu poftă. Pe măsură ce mâncam, îmi dădeam seama că acestea erau mâncăruri care îmi plăceau — de ce nimeni, cu excepţia oamenilor din Kentucky, nu realizase cât de bune puteau fi

atunci când erau combinate şi acoperite cu caşcaval topit?

Roger comandase o Cola deoarece nu era bere fără alcool în meniu. Dar eu m-am luat după Lucien şi am comandat la fel ca el, ceva denumit ceai glace. Am sorbit o înghiţitură mică, apoi încă una, dându-mi seama că băutura mea preferată, sucul acidulat, tocmai părea să fi fost eclipsată. Era ceai cu gheaţă, şi foarte dulce, dar zahărul granulat nu fusese adăugat şi amestecat în ceai, făcea parte integrantă din băutura în sine. Având de ales între acesta şi cel de la NuWay, m-am hotărât ca de atunci încolo să mă iau întotdeauna după recomandările localnicilor, deoarece nu fusesem niciodată îndrumată greşit până în acel moment. Lucien a spus că se va ocupa el de comandarea desertului, şi am fost fericită să mă las pe mâinile lui.

M-am dus la toaleta doamnelor, lăsându-i pe băieţi în mijlocul unei discuţii animate despre filmele sportive. Speram, de dragul lui Lucien, că Roger o să aibă bunul simţ de a nu aduce vorba despre *Hoosiers.* În timp ce mă spălam pe mâini, m-am privit în oglindă. M-am dus cu gândul în urmă, la imaginea mea reflectată în oglinda de la Yosemite. Arătam diferit şi nu doar din cauză că nu plânsesem, ca apoi să mă şterg pe faţă cu prosoape de hârtie făcute parcă din scoarţă de copac. Eram mai bronzată acum şi aveam o garderobă nouă. Dar nu era numai asta. M-am uitat la imaginea mea din oglindă încă o clipă, trăgându-mi umerii în spate. Când m-am întors la masă, băieţii s-au oprit imediat din vorbă, fapt care m-a îngrijorat. Dar înainte să apuc să spun ceva, ne-au fost prezentate farfuriile cu desert.

— Tartă Derby, a precizat Lucien. Tradiţională din Louisville. Poftă bună!

I-a făcut semn chelnerului să se apropie, apoi a spus:

— Un pahar de Maker’s Mark, te rog.

Chelnerul s-a uitat pe rând, de la Roger la mine, şi apoi înapoi la Lucien, care îl fixa cu o privire rece.

— Desigur, a spus chelnerul, plecând.

— Tocmai ai comandat o băutură? l-am întrebat eu uimită, întrebându-mă dacă Kentucky era cumva exonerat de legile consumului de alcool aflate în vigoare în restul ţării.

— Super, a rostit Roger reverenţios cu gura plină.

L-a salutat pe Lucien cu furculiţa şi a continuat să mănânce. Am luat şi eu o îmbucătură. Tarta era un amestec de ciocolată

cu căpşuni şi nuci pecan, şi era grozavă. M-am pomenit dorindu-mi ca statul Kentucky să îşi dezvolte exportul specialităţilor culinare locale cu restul statelor.

Chelnerul a pus în faţa lui Lucien un pahar scund pe jumătate umplut cu două cuburi de gheaţă şi un lichid maroniu.

— Ce este? m-am interesat eu. Nu se verifică actele de identitate în Kentucky?

— Nu întotdeauna, a spus Lucien cu un zâmbet. Avem în faţa noastră un pahar de Burbon Kentucky autentic. Ştiaţi că bourbonul este singura băutură americană nativă?

Roger şi cu mine am clătinat din cap.

— Este, a continuat el. Şi dacă nu e fabricat în Kentucky, nu se poate numi bourbon. Altfel, i se spune doar zeamă acră.

— La fel ca şampania, am subliniat eu, amintindu-mi cele aflate pe când repetam o piesă de Noel Coward. Dacă nu este fabricată în regiunea Champagne din Franţa, i se spune doar vin spumant.

— Da, exact aşa, m-a aprobat Lucien.

A pus paharul de bourbon în centrul mesei.

— Deci, cine conduce? a vrut el să ştie. O fac eu bucuros dacă sunteţi amândoi de acord.

Roger mi-a aruncat o privire şi a sorbit o înghiţitură din Cola lui.

— Conduc eu în continuare, s-a oferit el. Nicio problemă.

— Oh, a făcut Lucien. În regulă.

— Eu nu prea conduc în momentul de faţa, am spus eu după un moment de tăcere, de parcă s-ar fi simţit nevoia unei explicaţii.

Dar după ce am dat-o, mi-am dat seama că, de fapt, explicaţia asta nu clarificase nimic.

— Pur şi simplu... nu, am zis eu, oprindu-mă când mi-am dat seama că, fără să spun de ce, nu eram în stare să fiu mai explicită.

— Ei bine, nu are importanţă, a spus Lucien.

A făcut un semn cu mâna spre bourbon.

— Vrei să guşti?

— Nu, mulţumesc, am spus eu, bându-mi al doilea pahar de ceai glace.

Lucien s-a uitat la mine ridicând din sprâncene.

— Refuzi un pahar de bourbon local autentic? m-a întrebat

el.

— Oh, am răspuns eu, uitându-mă la Roger, care, dintr-un motiv oarecare, se uita în tavan, zâmbind. Ei, bine.

Cu amândoi băieţii uitându-se atent la mine am tras paharul spre mine şi l-am ridicat în mână. Era surprinzător de greu şi am adulmecat lichidul, apoi m-am oprit, întrebându-mă dacă aşa se proceda doar cu vinul. În orice caz, mirosea oarecum a butoi. Am gustat un pic şi aproape că am scuipat tot lichidul pe masă. Avea şi gust de butoi afumat. Era ceva în genul a ceea ce îmi imaginam că ar fi dacă aş sorbi un incendiu forestier. M-am sforţat să îl înghit şi am simţit cum m-a ars pe gâtlej în timp ce cobora în stomac şi m-a făcut să îmi dea lacrimile.

— Mmm.

Când am fost în stare să vorbesc din nou, am simţit că nu mai aveam aer.

— E… catifelat.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut că atât Roger cât şi Lucien râdeau.

— Îmi pare rău, a spus Lucien, luând paharul din dreptul meu şi punându-l din nou în centrul mesei. Am vrut doar să vedem dacă pot să te conving să-l bei.

— Ce? am răbufnit eu, încă tuşind uşor.

Roger tot mai zâmbea.

— Amândoi?

— Am făcut un mic pariu, mi-a explicat Lucien, trântind o bancnotă de douăzeci pe masă. Bine ai venit în Kentucky.

— Am crezut că te jignesc dacă nu beau, m-am oţărât eu, simţindu-mă ameţită şi trădată, şi remarcând, totodată, cum Roger părea să se distreze în vreme ce se rezema cu spatele de peretele separeului, ca să îşi pună bancnota în buzunar.

Am pus-o mental la răboj.

— Nee, a spus Lucien.

Mi-a împins paharul de apă mai aproape.

— Probabil că ai nevoie de asta.

Am înşfăcat paharul şi am sorbit o înghiţitură zdravănă.

— Cred că bourbonul este dezgustător, am zis eu. Nu am habar cum îl bea mama. Cred că, de fapt, nu poţi să îl bei până când nu ajungi pe la cincizeci de ani şi nu mai simţi niciun gust.

— Îmi pare rău de treaba asta, mi s-a adresat Roger, cu o

căutătură cam timidă.

— Mda, cum să nu, i-am întors-o eu.

Am încercat să arunc flăcări din priviri, dar mi-am dat seama că nu reuşeam să îmi menţin expresia întipărită pe chip.

— Noroc? a întrebat Lucien, ridicând paharul lui cu apă.

Am ridicat paharul meu cu ceai glace şi Roger şi-a ridicat Cola lui.

— Noroc, am spus eu şi am ciocnit paharele.

Lucien i-a aruncat o privire lui Roger.

— Aşadar, tu şi Hadley, hm?

— Mda, a răspuns Roger, dregându-şi glasul. Adică, am fost prieteni în timpul anului şcolar. Ne-am despărţit imediat ce s-au terminat cursurile.

— Lasă-mă să ghicesc, a rostit Lucien oftând. Nu ai mai auzit de ea de atunci încoace?

— Nu prea, a recunoscut Roger. Adică, am vorbit puţin azi, dar...

— Şi acum nu te sună înapoi?

— Nu, a spus el încetişor. Nu o face.

Lucien a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, omule. Mi-e teamă că aşa e MO-ul ei.

— Ce vrei să spui cu asta? am intervenit eu

— *Modus operandi,* a explicat Lucien. E în latină.

— Oh, nu, am spus eu, dându-mi ochii peste cap. Ştiu ce înseamnă. Mă refeream la ce anume vrei să spui cu asta?

— Îmi mai dau cu presupusul încă o dată, a continuat Lucien, ignorând întrebarea mea şi întorcându-se din nou spre Roger. Şi nu ţi-a dat, de fapt, nicio explicaţie de ce a terminat-o cu tine.

— Cine spune că ea a terminat-o cu mine? a izbucnit Roger pe un ton uşor arţăgos. Vreau să spun că poate a fost ideea mea.

Lucien se mulţumea doar să se uite la el şi Roger a oftat.

— Nu, a recunoscut el, nicio explicaţie.

— MO-ul ei, a repetat Lucien întorcându-se spre mine. Am urmărit-o cum îşi bate joc de fraieri, fără supărare...

— Nu face nimic, a spus Roger.

— Încă de când era la gimnaziu. Mi-e teamă că acesta este felul ei de a proceda. Ai fost prins în mijlocul Uraganului Hadley. Vine, zguduie lucrurile din temelii, apoi lasă în urma ei dezastrul

şi tipi confuzi tulburaţi emoţional.

— Şi se întâmplă des? a întrebat Roger cu vocea uşor tensionată.

Lucien a confirmat din cap, după care a urmat un moment în care cu toţii am devenit foarte interesaţi de băuturile noastre.

— Dar nimeni nu i-a cerut socoteală până acum, a rupt Lucien tăcerea. Aşa că bine ai făcut că ai venit până aici, omule. Poate tu vei fi cel care o va aduce cu picioarele pe pământ.

A închinat paharul în cinstea lui Roger spunând: *Îţi urez noroc.*

M-am uitat la Roger, care stătea tot cu nasul în sucul lui şi am avut senzaţia că vedeam ceva ce nu trebuia să văd.

— Dar ce ştiu eu? a întrebat Lucien, un pic cam tare, simţind probabil ceea ce simţeam şi eu. La urma urmei, eu sunt doar fratele mai mic. N-aş putea spune că sunt confidentul ei.

S-a întors spre mine şi cu aerul cuiva care îşi dorea cu disperare să schimbe subiectul, m-a întrebat:

— Ai fraţi sau surori?

— Un frate, am răspuns eu, considerând că m-am gândit deja la Charlie mai mult decât îmi dorisem în această seară şi dorindu-mi ca Lucien să fi ales orice alt subiect.

— Mai mare?

— Mai mic. Cu trei minute.

Lucien şi-a arcuit brusc sprâncenele.

— Nu mai spune! a exclamat el. Gemeni?

Am încuviinţat din cap.

— În cazul acesta trebuie să fiţi superapropiaţi, nu-i aşa?

Am simţit cum mi s-a strâns uşor stomacul la spusele lui. În copilărie, Charlie şi cu mine avusesem momente când fusesem apropiaţi, dar, se părea că mai mult ne războisem toată viaţa. Ca şi cum ar fi existat întotdeauna un zid între noi care nu se lăsa dărâmat.

— Nu chiar, am spus eu, încercând să păstrez un ton degajat. Nu, n-am fost prea apropiaţi.

— Oh, a regretat Lucien şi s-a lăsat din nou tăcerea.

Aveam senzaţia că nu mai avea de gând să propună alte subiecte de conversaţie.

— Ei, cel puţin nu te-a muşcat, a revenit Roger în conversaţie cu o voce care se voia a fi optimistă.

Şi-a întins încheietura mâinii peste masă, ca noi să putem

vedea o cicatrice mică rotundă în palma lui.

— Fratele meu vitreg, ne-a explicat el. Un copil tare înfometat.

— Asta nu e nimic, a plusat Lucien, suflecându-şi mâneca şi arătându-ne o cicatrice care se distingea cu greu pe antebraţul lui. Pe când aveam opt ani, Hadley şi-a antrenat calul să mă muşte. Niciodată nu a recunoscut asta, dar grăjdarul nostru mi-a spus adevărul.

Roger a întins o mână spre farfuria mea ca să îmi fure o căpşună, iar Lucien s-a scuzat şi s-a ridicat punându-şi şervetul pe masă, care a fost imediat împăturit la loc de către un chelner.

— Îmi pare rău, am spus eu de îndată ce Lucien a plecat, dându -mi seama că nu avusesem încă ocazia să stăm de vorbă doar noi doi. Pentru faptul că l-am invitat.

— Nu, e în regulă, a spus Roger. E simpatic.

— Este, am fost eu de acord cu el. Eu doar...

Nu-i spusesem lui Roger cum fusese atunci când stătusem de una singură în casa noastră. Probabil că nici nu am realizat pe deplin cum mă simţeam din această cauză până când am sesizat ceva familiar în expresia lui Lucien.

— Mi se părea că se simţea singur, atâta tot.

— A fost amuzant, a apreciat Roger, aruncându-mi un zâmbet vag care i-a fugit imediat de pe buze.

A clătinat din cap.

— Hadley a pomenit ceva de un frate, dar nu a intrat efectiv în detalii. Nu mi-a spus nici cum arată casa ei sau oraşul acesta. E ciudat.

A bătut darabana cu degetele pe suprafaţa lustruită a mesei după care a continuat:

— Acum că mă aflu aici, am impresia că de fapt nu o cunosc deloc.

— Oh, am îngăimat eu.

M-am uitat la chipul lui Roger încercând să apreciez ce în-semna asta pentru el.

— Dar tot mai vrei să o vezi mâine, nu-i aşa?

— Da, a spus el, apoi a dat din cap. Vreau. Doar am bătut atâta drum până aici, nu?

Lucien s-a întors la masă dar nu s-a mai aşezat.

— Gata de plecare? ne-a întrebat el.

— Dar nu trebuie să plătim? am zis eu, uitându-mă după unul dintre numeroşii chelneri care se tot învârtiseră în jurul nostru, dar pe moment se făcuseră nevăzuţi.

Lucien a dat din cap cu simplitate.

— Am avut eu grijă de asta, a spus el, trăgându-mi scaunul ca să mă ridic.

M-am împiedicat uşor în timp ce m-am ridicat, fiindcă nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— Nu era nevoie să faci asta, am spus eu, dar Lucien s-a mulţumit să zâmbească doar.

— A fost plăcerea mea, a spus el. Mulţumesc de invitaţie. Nu e amuzant deloc să mănânci singur.

L-am văzut pe Roger deschizând gura ca să protesteze, dar Lucien a clătinat din nou din cap.

— Vorbesc serios, a insistat el. Am apreciat compania voastră.

În timp ce ieşeam din restaurant, am trecut pe lângă aceiaşi oameni care încă mai aşteptau să se elibereze vreo masă şi ne-au aruncat nişte priviri ucigătoare la ieşire. Am ieşit afară în noaptea fierbinte şi umedă care nu părea să se fi răcorit deloc de când intrasem înăuntru. După vremea din California — climă deşertică — unde temperaturile scădeau drastic în timpul nopţii, acum mi se părea absolut ciudat, precum ceva neterminat. Ca şi cum ar fi fost un comutator pe care cineva a uitat să îl închidă.

Lucien ne-a arăta drumul înapoi spre Hummingbird Valley, iar eu tot mă uitam la Roger, care era neobişnuit de tăcut. Părea destul de epuizat. Nu ştiam sigur dacă era din cauza condusului sau a perspectivei de a o vedea pe Hadley.

— Aţi văzut arbuştii ornamentali când aţi intrat în oraş? ne-a întrebat Lucien pe când am ajuns pe strada lui, arătând afară pe fereastră spre siluetele pe care le văzusem înainte, ce păreau mai puţin ameninţătoare acum când era întuneric deplin şi erau luminate de luna uriaşă. Păreau mai degrabă nişte santinele care păzeau moşiile din spatele lor.

— I-am văzut, i-am confirmat eu. Sunt uimitori.

— Reprezintă o tradiţie, a spus el, aplecându-se uşor în faţă, între scaunul meu şi cel al lui Roger. Ar trebui să vedeţi locul ăsta de Crăciun.

Roger a semnalizat şi am intrat pe cea mai lungă alee din

lume. Când am dat cu ochii de casă am văzut că toate luminile erau aprinse şi m-am întors spre Lucien.

— Se pare că mai e cineva aici, am spus eu, şi am observat cum Roger şi-a încleştat mâinile pe volan.

Lucien a clătinat din cap.

— Senzori.

Am dat din cap şi m-am uitat la casa imensă, la toate acele camere şi m-am gândit cum era să stai singur în ea. Roger a tras maşina în faţă, a parcat-o şi s-a întors spre Lucien întinzându-i mâna.

— Ne-ai arătat oraşul tău, a spus el. Îţi mulţumim pentru asta.

— N-aveţi pentru ce, a spus Lucien strângând mâna lui Roger.

Am remarcat că îi revenise zâmbetul rigid de mai înainte.

— Presupun că ne revedem mâine.

Am încuviinţat din cap şi am zâmbit. Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a deschis portiera, dar apoi s-a întors înapoi spre noi.

— Ştiţi ceva, a început el. Vreţi să rămâneţi aici peste noapte? Avem o grămadă de camere şi nimeni nu foloseşte casele de oaspeţi.

La auzul pluralului, am văzut buzele lui Roger strângându-se într-un mic rictus, probabil imperceptibil pentru oricine altcineva în afară de mine.

— Nu putem face asta, am replicat eu automat. Mulţumim, oricum.

— Vorbesc serios, a insistat Lucien. Sunt mereu aranjate şi pregătite pentru oaspeţi. Şi nimeni nu le foloseşte. Nu are rost să bateţi drumul înapoi în oraş ca să vă cazaţi la un hotel peste noapte.

Roger şi cu mine am făcut un schimb de priviri, şi am avut impresia că amândoi ne gândeam la acelaşi lucru. Că ne-ar ajuta, din punct de vedere financiar, fiindcă nu am mai fi nevoiţi să cheltuim niciun ban pe hotel în seara asta.

— Nu ar fi ciudat pentru Hadley, totuşi? a întrebat Roger, întorcându-se spre Lucien. Adică, fostul ei prieten, să stea la ea acasă…

Am remarcat că Roger nu a mai avut nicio problemă de data asta când a rostit cuvântul „fostul”.

— Nu trebuie să ştie, a precizat Lucien. Şi ce dacă are o problemă cu asta? Voi sunteţi oaspeţii mei, iar eu pot invita pe cine vreau.

I-am aruncat o privire lui Roger, care a ridicat din sprâncene şi a dat uşor din cap.

— Dacă insişti, am spus eu. Dar ai făcut deja prea multe pentru noi.

— Deloc, m-a contrazis Lucien, închizând portiera cu un zâmbet relaxat, devenind cel pe care îl văzusem aproape toată seara. Sunt fericit că pot să o fac. Şi acum, va trebui să ducem maşina în spate.

L-a direcţionat pe Roger pe un drum care ne-a dus în spatele casei, iar eu am coborât fereastra deşi aerul condiţionat funcţiona, ca să încerc să străpung mai bine întunericul cu privirea. Terenurile păreau să se desfăşoare pe kilometri întregi şi erau superb amenajate.

Şi erau şi alţi arbuşti ornamentali sculptaţi în formă de animale, asemenea celor pe care îi văzusem la marginea drumului. Dar erau o mulţime aici, împrăştiaţi peste tot — şi erau fantastici. Am văzut un urs trăgând cu ochiul din spatele unui copac, câţiva câini şi o pasăre care semăna cu un cocor, înainte ca maşina să o cotească din nou şi toate acestea să îmi dispară din raza vizuală.

— Sunt incredibile, am remarcat eu.

— Îţi plac? m-a întrebat Roger aplecându-se în faţă. Într-adevăr?

— Totalmente, am spus eu. Sunt făcute de aceeaşi persoană care le-a făcut pe cele de pe drum?

— Nu, a zis el. De altcineva.

— Mă gândeam eu, am replicat eu. Acelea erau mai reuşite.

— Le-am ratat, a spus Roger. Eu, ştiţi voi, conduceam.

— Pot să vi le arăt mâine dacă vreţi. Roger, trebuie să faci stânga aici.

Mi-am dat seama de ce Roger mă corectase atunci când m-a adus aici — era într-adevăr o moşie. Casa principală nu se mai vedea deloc acum şi mergeam pe o alee pavată prin ceea ce părea a fi o pădurice.

— În mod cert le asiguraţi oaspeţilor voştri multă intimitate, am constatat eu în timp ce ne continuam drumul fără să vedem nimic.

— Nu mai e mult de mers, m-a asigurat Lucien. Şi sunt jeepuri la ambele case în caz că doriţi să faceţi o plimbare şi nu vreţi să folosiţi maşina voastră.

Am rumegat treaba asta o secundă, gândindu-mă cât de diferit era acest mod de viaţă faţă de orice altceva auzisem eu, ca să nu mai spun ce văzusem cu ochii mei.

— Am ajuns, ne-a anunţat el, şi Roger a oprit maşina în faţa a ceea ce ar fi putut fi considerată o casă de dimensiuni normale în Raven Rock. Avea două etaje şi semăna mai degrabă a cabană. Era construită din lemn închis la culoare, avea un acoperiş ţuguiat, ferestre din podea până în tavan şi o verandă de jur împrejur.

— Mda, a remarcat Roger râzând scurt şi oprind motorul. Cred că merge.

Am ieşit din maşină şi Lucien mi-a luat valiza din spate înainte să apuc eu să pun mâna pe ea, apoi a descuiat casa de oaspeţi şi ne-a poftit înăuntru.

Interiorul era confortabil, dar foarte încărcat. Totul părea să se potrivească, şi, din moment ce era o casă de oaspeţi, nu era nicio tuşă personalizată pe nicăieri. Dar era o casă adevărată, cu o bucătărie funcţională, cu un dormitor la parter şi două la etaj. Lucien ne-a arătat unde erau gustările şi cum să folosim aparatul de aer condiţionat în vreme ce eu m-am uitat în jur, în cea mai mare parte a timpului, încercând să cuprind totul cu privirea.

— Ei bine, cred că asta e tot. Daţi-mi un telefon dacă aveţi vreo întrebare, ne-a spus el, scriindu-şi numărul de mobil pe tăbliţa albă curată de pe frigider. Şi presupun că ne vedem cu toţii mâine-dimineaţă. Dacă vreţi să veniţi la vilă, micul dejun se serveşte de regulă pe la ora nouă.

— E grozav aici, omule, a spus Roger, părând la fel de şocat ca şi mine. Mulţumim.

— N-aveţi pentru ce, a replicat el şi tocmai se îndrepta spre ieşire când am dat cu ochii de un laptop argintiu pe masa din bucătărie.

— Lucien, am spus eu, este al tău sau...

El s-a întors să se uite şi a clătinat din cap.

— Este al casei, a spus el. Dar nu ezitaţi să-l folosiţi.

A făcut un gest vag în aer.

— Avem conexiune la internet.

— Te conduc înapoi acasă, s-a oferit Roger, înşfăcând cheile.

— E în regulă, a spus Lucien. O să iau unul dintre jeepuri, dacă nu vă deranjează. Pe mâine.

A ridicat o mână în chip de salut şi a închis uşa după el.

În liniştea care a urmat, m-am uitat în jur, uşor copleşită încă, apoi m-am întors cu faţa spre Roger.

— Vrei să îmi reaminteşti cum am ajuns aici?

— Nu ştiu, a răspuns el cu un căscat. Cred că tu l-ai invitat la cină.

A pornit-o în sus pe scări, iar eu l-am urmat.

Am luat valiza din locul unde fusese lăsată pe palier şi am făcut un semn cu mâna spre camera aflată cel mai aproape de mine.

— O iau eu pe asta?

— Sună bine, a spus Roger, căscând din nou. Şi-a azvârlit geanta de voiaj pe umăr şi s-a îndreptat spre dormitorul aflat ceva mai departe pe hol.

— Sunt terminat. Noapte bună, Hillary.

Am zâmbit la remarca asta.

— Noapte bună, Edmund.

L-am privit cum a dispărut în camera lui, apoi m-am dus într-a mea. Roger o fi fost extenuat — faptul că şofase toată ziua avea probabil o legătură cu asta — dar eu mă simţeam ciudat de agitată. M-am schimbat în pantaloni de trening gri cu logo-ul COLORADO COLLEGE imprimat pe un picior şi un maiou bleumarin, minunându-mă că până şi hainele de casă ale lui Bronwyn erau mai frumoase decât oricare dintr-ale mele. Am coborât la parter, gândindu-mă că poate o să intru online, sau o să mă uit la televizorul cu ecran plat sau o să îmi fac nişte floricele. Dar când am văzut razele lunii revărsându-se pe fereastră am ştiut că singurul loc unde îmi doream să mă aflu era afară.

Am ieşit desculţă în noaptea caldă încă şi m-am aşezat pe treptele verandei. M-am sprijinit în mâinile întinse în spate şi mi-am ridicat privirea. Singura lumină venea din casă. Nu erau felinare sau lumini ale oraşului care să străbată până aici şi drept urmare stelele puseseră stăpânire pe cer. Era o miriadă de stele, incredibil de clare, şi păreau mai aproape decât de obicei. Luna era aproape plină şi părea de două ori mai mare decât era

în mod normal. Dădea atâta lumină încât poteca care ducea înapoi la casa principală era încă vizibilă.

În vreme ce stăteam cu ochii pe stele, mi-am dat seama că întotdeauna erau atât de multe. Dar numai atunci când celelalte lumini erau îndepărtate puteam vedea ceea ce fusese acolo tot timpul.

Nu ştiu cât timp am rămas acolo, cu ochii pe cer, dar trebuie să fi trecut ceva vreme, deoarece am început să simt cum îmi înţepenea gâtul. În timp ce m-am dezmorţit şi m-am ridicat în picioare, am observat o pereche de faruri cotind pe curba de pe drum şi îndreptându-se spre casa de oaspeţi. Pe când maşina se apropia, am văzut că era un jeep decapotabil alb cu Lucien stând pe scaunul şoferului. Conducea cu o singură mână, iar pe cealaltă o sprijinea de spătarul scaunului de lângă el. Jeepul a trecut de casa de oaspeţi, apoi a oprit scrâşnind din frâne şi a dat înapoi până când maşina a ajuns în faţa mea.

— Hei a spus el, vizibil surprins, apoi mi-a zâmbit. Vrei să mergi la plimbare?

M-am uitat la el şi la maşina în ralanti. Primul meu impuls a fost să spun nu. Era târziu, trebuia să ne trezim devreme, nu purtam sutien şi nu aveam nici pantofi în picioare. Dar am ezitat doar o secundă înainte de a o porni în jos pe scări. Poate că aveam şansa de a descoperi unde îmi era simţul aventurii.

— Sigur că da, am acceptat eu.

Am deschis portiera pasagerului din dreapta şi am urcat.

— Să mergem.

Am spus, lună albastră din Kentucky, să străluceşti în continuare.

—Elvis Presley

Ne hurducam pe drum în linişte. Jeepul te zdruncina în mod categoric mai tare decât o maşină obişnuită şi mă ţineam strâns de bara de deasupra capului meu. Totuşi era minunat să fiu într-un vehicul deschis şi să văd toate stelele deasupra noastră în timp ce noi ne deplasam pe sub ele.

— N-ai putut să dormi? l-am întrebat eu după o clipă.

— Nee, a spus el.

Mâna cu care nu conducea o avea agăţată de bară. Părea să conducă exclusiv cu o mână, dar avea control deplin asupra maşinii. Ceea ce nu era surprinzător, din moment ce ne spusese la masă că învăţase să conducă pe proprietate la vârsta de zece ani.

— Nu ştiu. Faptul că eram singur într-o casă goală...

— Ştiu, am replicat eu automat.

S-a uitat la mine, cu sprâncenele arcuite de mirare. M-am gândit să bat în retragere, bălmăjind o explicaţie pe jumătate coaptă şi pretinzând că nu am spus nimic. Am tras aer în piept.

— Eu, ăăă, am stat singură în casa mea toată luna mai. Aşa că ştiu cum este.

— O lună? s-a mirat Lucien, iar eu i-am confirmat din cap. Unde era familia ta?

Întrebarea era de aşteptat. Dar m-a lovit în plin, deoarece şi eu mă întrebasem cam acelaşi lucru în ultimele trei luni.

— Păi, am spus eu uitându-mă la întinderea vastă de pământ şi nu la el, fratele meu era...

Nu spusesem nimănui că Charlie era la dezintoxicare, şi o ţineam una şi bună cu versiunea mamei mele. Mama mea niciodată nu rostise cuvântul cu glas tare în faţa mea, preferând să îi spună „institut”.

— S-a dus în Carolina de Nord, am spus eu, sperând ca Lucien să nu mă întrebe de ce şi m-am sforţat să continui.

La fel ca rechinii care au murit atunci când au încetat să înoate, ştiam că nu voi fi în stare să continui să vorbesc dacă încetam să aud ceea ce spuneam.

— Şi mama a trebuit să plece în Connecticut ca să aranjeze noua noastră casă. Şi tata... tatăl meu a murit.

Am strâns din buze cu putere după ce am rostit aceste

cuvinte, simţind cum bărbia a început să îmi tremure imediat după ce am rostit cuvântul.

— Îmi pare tare rău, a spus Lucien.

Şi, ca mai înainte, părea să spună aceste vorbe cu toată sinceritatea.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu la fel de sincer. Încerc doar...

— Să îţi revii?

— Ceva în genul ăsta, am spus eu şi ne-am continuat drumul în linişte. A fost un accident de maşină, am adăugat eu după o clipă, astfel încât Lucien să nu aibă timp să întrebe, şi acel *cum* să nu stea suspendat între noi.

— Din cauza asta nu conduci tu? m-a întrebat el după o scurtă pauză.

— Mda, am recunoscut eu.

Ne-am continuat drumul şi am simţit cum lacrimile care stăteau să îmi ţâşnească din ochi s-au mai domolit puţin. Am închis ochii preţ de o clipă şi am simţit briza caldă a nopţii pe faţă.

— Ai de gând să mai conduci vreodată? m-a mai întrebat.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el.

— Ei, probabil că într-o bună zi, am spus eu dându-mi seama că nu mă gândisem la cât ar putea dura treaba asta.

Tot aşa cum nu îmi dădusem seama până în acea dimineaţă că dacă nu mă duceam cu tatăl meu la Graceland, atunci nu voi mai fi ajuns niciodată acolo.

— Numai că... de fiecare dată când mă gândesc la condus, încep să intru în panică.

— Văd asta. Dar nu o să o laşi să te împiedice, nu-i aşa?

Nu îmi dădeam seama dacă voiam să răspund la întrebarea asta, aşa că mi-am întors privirea la peisaj. Păream a fi cumva mai aproape de casa principală, dar eram atât de dată peste cap în acel moment încât nu puteam fi sigură.

— Încotro mergem? am întrebat eu.

— Aproape am ajuns, mi-a spus el. Vei vedea.

Am intrat într-o groapă şi amândoi am fost săltaţi de pe scaune. M-am agăţat strâns de bară.

— E în regulă, m-a asigurat el. Am totul sub control. A zâmbit. Dar s-ar putea să vrei să te ţii în continuare de bară pentru ceea ce urmează.

Acestea fiind spuse, a virat jeepul şi a ieşit de pe drum pe iarbă.

— Hm, putem face asta? am întrebat eu.

— Sigur că da, a afirmat el. Aici, departe de casă, mamei nu îi pasă cum arată iarba.

Am traversat câmpul, intrând în câteva gropi adânci despre care Lucien mi-a explicat că erau făcute de popândăi. A oprit la marginea a ceva ce se putea numi fâneaţă, o întindere vastă de iarbă. Dar nu era goală. Era plină de o menajerie de arbuşti ornamentali sculptaţi în formă de animale, ca alea pe care le văzusem de-a lungul drumului şi apoi mai aproape de casă. Erau cel puţin cincisprezece, atât cât puteam vedea, iar alţi câţiva păreau să fie încă sub formă de gard viu ce începuse să prindă parţial conturul a ceea ce urma să devină.

— Uau, am murmurat eu, coborând din maşină în timp ce Lucien oprea motorul.

M-am dus spre cel mai apropiat, care era un cal în mărime naturală cu o ghirlandă în jurul gâtului.

— Acesta a fost pentru derby-ul de luna trecută. A ajuns şi în ziar.

— Sunt incredibile, am spus eu, uitându-mă în jur la creaturile ce ne înconjurau.

— Chiar îţi plac? m-a întrebat el.

— Sigur că da, am spus eu, ca apoi să îi remarc tonul vocii.

M-am lăsat pe vine ca să mă uit la un aligator care avea fălcile larg deschise, cu o pasăre micuţă cocoţată pe dinţi.

— Cât timp ţi-a luat asta? am întrebat eu, ridicându-mi privirea spre el.

A izbucnit într-un hohot de râs scurt şi jenat.

— E evident?

— M-am gândit eu că păreai un pic cam implicat, i-am spus, zâmbindu-i. Dar nu îmi vine să cred că poţi face aşa ceva. E uimitor.

— E doar un hobby, a spus el, urmându-mă la câţiva paşi distanţă pe măsură ce eu mă învârteam de acolo-colo, şi studiindu-mi expresia pe când mă uitam la toate animalele.

— Nu este un hobby, l-am contrazis eu. E ca şi cum ai fi un sculptor. Ar trebui să fii mândru de ele.

Am văzut un fierăstrău micuţ lângă o tufă care încă mai era pe jumătate gard viu şi am pus lucrurile cap la cap.

— De asta aveai o drujbă în mână mai devreme?

— Mda, a recunoscut el. Lucram la câteva piese în spate

când am auzit o maşină. Nu te-am speriat, nu?

M-am prefăcut a fi foarte interesată de o raţă din fruntea unui şir de raţe din spatele ei.

— Poate doar puţin.

Raţele erau incredibil de detaliate — aveau până şi crestele penelor sculptate.

— Cum e posibil aşa ceva? am întrebat eu uitându-mă de jur împrejur. Cum ai învăţat să faci asta?

— Nu e ceva ieşit din comun, a spus el. Aşa după cum ţi-am spus, reprezintă un soi de tradiţie prin părţile astea. Întotdeauna mi-au plăcut. Şi apoi, acum câţiva ani, am angajat un grădinar care se pricepea grozav la treaba asta. M-a învăţat tot ce ştia şi asta a fost.

Şi-a rezemat mâna de spinarea unei pisici sălbatice cu o labă ridicată.

— E un citat din Michelangelo care mi-a plăcut întotdeauna. El a spus că putea vedea îngerul din stâncă şi o sculpta ca să îl elibereze. Cred că e valabil şi pentru mine. Cu excepţia faptului că eu văd pisica sălbatică în gardul viu.

A zâmbit, dar după aceea a ridicat din umeri.

— Dar aşa cum am spus, e doar un hobby.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că oamenii îşi petrec atâta timp sau cheltuiesc atâta energie pentru hobby-urile lor.

M-am întors cu spatele la un urs — urşii păreau să fie un laitmotiv — şi l-am privit cum stătea cu umerii gârboviţi în lumina lunii.

— Eşti un artist, am apreciat eu.

A râs scurt.

— Artiştii nu fac bani. Şi grădinarii în mod cert nu fac bani. Părinţii mei sunt de acord cu asta atâta timp cât cred că este doar pentru distracţie. M-am uitat la câteva colegii care au programe de amenajări horticole şi ar fi trebuit să îi auzi. Era ca şi cum i-aş fi trădat.

— Dar asta nu trebuie să te facă să te opreşti, l-am parafrazat eu. Adică, dacă ai un talent anume, cred că e păcat să nu ţi-l cultivi, doar pentru că devine dificil sau pentru că îţi este frică.

Acestea fiind spuse am făcut o pauză, întrebându-mă de ce cuvintele îmi sunau atât de familiar.

— Uite ce e, nu contează, a spus Lucien, cu un chip, din câte puteam eu distinge pe întuneric, mai impenetrabil decât îl văzusem până atunci. Bănuiesc că nu trebuia să mă aştept ca tu să înţelegi.

— Doamne, am izbucnit eu, simţindu-mă frustrată şi enervându-mă.

Simţeam cum mi se accelera pulsul, dar nu mă simţeam îngrozitor şi scăpată de sub control, aşa cum mi se întâmpla când vorbeam cu mama. În mod ciudat, mă simţeam bine.

— Înţeleg perfect. Crezi că părinţii mei vor ca eu să devin o actriţă?

Am făcut o pauză, uşor uluită, când mi-am dat seama că folosisem pluralul — şi timpul prezent.

— Adică, nu voiau. Mama mea tot nu vrea. Oricum, am continuat eu, încercând să las trecutul deoparte şi să mă întorc la ceea ce aveam la îndemână. Tatăl meu a fost profesor de istorie.

M-am împiedicat la cuvintele „a fost" doar preţ de o clipă.

— Mama mea este doctor în filologie. Ei nu înţeleg. Cred că este o nebunie ceea ce vreau eu să fac. Şi poate că este, dar asta nu înseamnă că am de gând să mă opresc deoarece ei nu vor să o fac. Fiindcă ei *n-au vrut* ca eu să o fac...

Am oftat, renunţând să mai potrivesc timpurile verbale.

— Spun şi eu aşa, am dat să închei.

Lucien a dat din cap, cu ochii aţintiţi în pământ, cu umerii gârboviţi.

— Eu doar...

Mi-am ridicat privirea spre cer pentru o clipă, apoi am continuat:

— Am crezut că am să mor, am spus eu. Timp de o secundă nesfârşit de lungă în timpul accidentului, am crezut că totul s-a sfârşit. Şi apoi, în mod evident, nu s-a sfârşit, dar... era ca şi cum aş fi mers în direcţia opusă. Ca şi cum aş fi încetat cu totul să trăiesc, astfel încât să nu mai fiu nevoită să simt ceva vreodată. Deoarece sentimentele deveniseră foarte, foarte dureroase...

Vocea mi s-a frânt din nou, dar am tras aer în piept şi am continuat să spun nişte lucruri de care nici nu îmi dădusem seama până acum o secundă că le simţeam.

— Dar de când am început călătoria asta... e ca şi cum am

început să îmi amintesc cum este. Să te simţi viu. Să simţi orice. Ce vreau să spun este că nu ştii niciodată cât timp mai ai la dispoziţie.

— Înţeleg, a zis el, zâmbindu-mi cu tristeţe. Şi pare uşor. Dar nu ştiu dacă pot să o fac.

— Ei bine, există doar o singură cale de a afla, am spus eu, simţindu-mă din nou frustrată.

M-am uitat peste câmpie şi am văzut jeepul cu cheile care se legănau în contact, lucind uşor în lumina lunii. Fără să mai stau pe gânduri, m-am dus la maşină, aproape rupând-o la fugă pe când mă apropiam de ea.

— Hei, m-a strigat Lucien. Amy?

Cineva tocmai mi-a spus că nu poţi lăsa ceva să te împiedice fiindcă îţi este frică.

Am ocolit maşina şi am ajuns la portiera şoferului şi am urcat în maşină.

— Aşa e, a spus el. Dar...

L-am ignorat şi mi-am pus mâinile pe volan.

— Bun, mi-am şoptit eu în barbă.

Era pentru prima oară când mă aflăm pe scaunul şoferului de la accident încoace. Mi-am adus aminte cum m-am simţit în dimineaţa aceea când am înşfăcat cheile din mâinile tatălui meu şi am trecut la volan fără să stau pe gânduri. Am pus mâna pe chei, dar nu am pornit motorul încă. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, luptându-mă cu panica ce ameninţa să mă cuprindă, care îmi spunea că nu ar trebui să stau acolo, că s-ar putea să se întâmple lucruri rele dacă o făceam. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur.

Nu eram acasă, oriunde s-ar fi aflat. Nu eram în California şi, în orice caz, nu eram în intersecţia de la Universitate. Mă aflam, aproape neverosimil, pe o pajişte din Kentucky, într-o seară caldă, înstelată. Nu erau alte maşini în jur care să treacă pe roşu. Era în regulă. Am răsucit cheia în contact.

Înainte de a apuca să mă răzgândesc, am luat piciorul de pe frână şi am apăsat acceleraţia. Jeepul a săltat înainte, am călcat frâna, în timp ce mă izbeam cu spatele de spătarul scaunului. Mi-a trecut prin minte că niciodată nu mai condusesem aşa ceva, şi părea diferit la condus faţă de maşinile obişnuite. De asemenea, parcă îmi ieşisem din mână la condus. Ştiam tot ce aveam de făcut, dar lucrurile nu se mai armonizau

aşa cum se întâmpla cu câteva luni în urmă. Mi-am pus mâinile pe volan la ora zece şi zece, am apăsat acceleraţia mai uşor de data asta. Maşina s-a deplasat cu uşurinţă înainte, am apăsat un pic mai tare şi, încet, am început să descriu un cerc larg pe pajişte.

Lucien stătea în mijloc, lângă pisica lui sălbatică şi se rotea odată cu mine, zâmbind.

— Conduci, mi-a strigat el.

Conduc! i-am strigat şi eu la rândul meu, apăsând mai tare acceleraţia şi conducând ceva mai repede.Era fantastic să conduci un jeep decapotat. Vântul îmi zburătăcea părul în mers, dându-mi astfel impresia că mergeam mult mai repede decât o făceam de fapt. Când am făcut un tur complet în cerc, m-am întors şi am pornit-o în direcţie opusă, făcându-l pe Lucien să râdă. În timp ce puneam frână, ca apoi să accelerez din nou, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise asta, cât de liberă mă simţeam, chiar dacă nu mergeam nicăieri, de fapt.

— Amy, ai grijă, a strigat Lucien deodată, cu glas ascuţit.

— Ce este? am strigat eu, o secundă înainte ca maşina să se lase brusc pe partea stângă, făcându-mă să apăs în mod accidental acceleraţia mai tare decât intenţionasem. Jeepul a făcut un salt înainte şi deodată am pierdut controlul şi preţ de o secundă oribilă, m-am întors cu trei luni în urmă. O secundă mai târziu mi-am venit în fire şi am apăsat puternic frâna — dar nu la timp ca să evit o siluetă verde ce se profila ameninţător în faţa mea. S-a auzit un scrâşnet şi maşina s-a oprit brusc, cu o smucitură puternică.

— Eşti teafară? m-a întrebat Lucien venind în grabă spre maşină.

Auzeam cum îmi pulsa sângele în cap şi îmi era greaţă. Simţeam cum începea mă cuprindă un val de panică, ce ameninţa să pună stăpânire pe mine. M-am sforţat să deschid ochii şi să opresc motorul. Mi-am luat mâinile, care îmi tremurau, de pe volan. Am oprit motorul şi mi-am luat repede mâinile de pe chei. Ce-o fi fost în mintea mea? De ce insistasem, totuşi, să fac acest lucru? M-am ridicat în picioare, încercând să răzbesc cu privirea dincolo de capotă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, străduindu-mâ din răsputeri să îmi stăpânesc tremurul din voce.

— Ei bine, cred că maşina e în regulă, a spus Lucien de jos,

de pe pământ, unde stătea îngenuncheat. Se pare că ai intrat într-o gaură de popândău. Dar cred că Maurice s-a dus.

S-a ridicat ţinând în mână capul — cu coarne — al unui elan ornamental.

— Oh, Doamne, am spus eu holbându-mă la el. Îmi pare tare rău — ţi-am stricat elanul?

Nu ştiu de ce acest lucru a părut, dintr-odată, amuzant. Dar era. Simţeam cu o uşoară disperare cum era să mă bufnească râsul şi mi-am muşcat aprig buza că să mă abţin.

— *Maurice*, a rostit Lucien cu jale şi asta a pus capacul.

Am izbucnit într-un râs isteric. Când m-am potolit, am coborât din jeep şi am trecut pe locul din dreapta, încercând să evit să mă uit la elanul decapitat, gândindu-mă că nu mai era amuzant deloc.

Nu mai e nevoie să spun că Lucien a condus maşina înapoi la casa de oaspeţi. Capul lui Maurice se odihnea între noi pe banchetă.

— Îmi cer scuze din nou, am spus eu.

— Oh, probabil că şi-a meritat-o, a spus el coborându-şi privirea spre capul de elan. De fapt, s-ar putea să iasă ceva de aici. Ar arăta grozav pe o poliţă deasupra şemineului. Ştii tu, pentru oamenii care îşi doresc un asemenea ornament dar nu vor să omoare animalul adevărat.

— Îmi place ideea, am declarat eu. Cred că e de viitor.

El mi-a aruncat o privire, iar eu m-am mulţumit să ridic din sprâncene spre el.

A tras maşina în faţa casei de oaspeţi, iar eu m-am uitat în sus, la ferestre. Parterul era tot luminat, etajul era cufundat în întuneric.

— Se pare că Roger s-a dus la culcare, am remarcat eu.

— Mda, a spus Lucien, uitandu-se la casă.

A trecut un moment în care nu s-a auzit nimic altceva decât ţârâitul greierilor şi uruitul motorului.

— Şi care-i treaba cu voi doi? m-a chestionat el, rupând tăcerea.

M-am uitat la el.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, ştiind la ce se referea.

Lucien a oprit motorul şi s-a răsucit pe scaun astfel încât să se sprijine de uşă şi să stea cu faţa la mine. Apoi, dându-şi seama probabil că Maurice îi stătea în cale, a ridicat capul si l-a

pus pe bancheta din spate.

— Nu e nimic între noi, i-am spus eu, ridicând privirea spre etaj. Roger este îndrăgostit de sora ta.

El a clătinat din cap.

— Nu sunt prea sigur de asta.

Eram pe cale să îl contrazic când am realizat faptul că Roger spusese, în esenţă, cam acelaşi lucru cu câteva ore în urmă.

— Ei bine... ştiu că încă mai ţine la ea. Adică, de asta suntem aici.

— Deci nu e nimic între voi doi? a insistat Lucien.

Am clipit nedumerită. Primul meu impuls îmi spunea să fiu neîncrezătoare în privinţa faptului că i-ar putea trece măcar prin cap aşa ceva. Dar... mi-am trecut degetele prin păr încercând să nu trag de el prea tare. Roger era aşa cum *era.* Şi cu toate că remarcasem cât de drăguţ era prima dată când l-am văzut, nu mă mai gândeam deloc la el în felul ăsta. Apoi, pe neaşteptate, o serie de imagini au dat năvală nepoftite în mintea mea, derulandu-se rapid. Roger bătând darabana cu degetele pe volan. Roger dormind lângă mine în pat, cu pătura care-i căzuse de pe umăr. Urmărindu-mă cu atenţie în timp ce conducea prin noaptea înecată în ploaie din Kansas, cerându-mi să îi vorbesc. Oferindu-mi ultimul cartof pai.

— Amy? m-a trezit Lucien din reverie.

— Nu, m-am repezit eu să răspund. Nu, nu e nimic între noi. Nu.

— Cam multe nu-uri, a constatat Lucien.

— Mda, l-am aprobat eu, fiindcă auzisem şi eu asta.

M-am lăsat pe spate şi m-am sprijinit de spătar, un pic cam bulversată de această conversaţie.

— Nu eram sigur, a spus el. Care era situaţia, vreau să spun.

Am clătinat din cap.

— Nu e nimic.

Am făcut o pauză după ce am rostit aceste vorbe. Era oare întru totul adevărat?

— Adică, nu s-a întâmplat nimic, m-am corectat eu, sigură de faptul că măcar atât era adevărat. Vreau să spun că am venit aici pentru Hadley. Fiindcă Roger încă mai simte ceva pentru ea.

— Eu nu sunt sigur de ce o să se întâmple până la urmă.

Cred că Had îi va arunca o privire şi o va lua la fugă. Aşa procedează ea. Eu sunt opusul ei. Îmi place să rămân prin preajmă.

— Tu eşti cultivator, i-am reamintit eu. Îţi înfigi rădăcinile în pământ. La modul literal. Oamenii care fug nu sunt înclinaţi să facă aşa ceva.

— Nu, a rostit Lucien cu un zâmbet. Cred că nu. Dar presupun că am învăţat să fac acest lucru deoarece *cineva* trebuia să fie aici. Iar Hadley şi-a petrecut întreaga viaţă fugind. Fuge de orişice. De lucruri, de oameni, de sentimente. De familie. Am văzut-o făcând asta dintotdeauna. De ce crezi că face echitaţie? A tot încercat să fugă de când era mică. Lucrul de care nu cred că îşi dă seama este că, în cele din urmă, va trebui să se oprească. Şi ce se întâmplă atunci când o faci?

Ceva din ceea ce a spus Lucien mi-a sunat familiar, şi într-o străfulgerare a minţii, l-am văzut pe Charlie al cărui cap dispărea peste balustrada verandei în timp ce se strecura afară, noapte de noapte.

— Cred că şi fratele meu face acelaşi lucru, am spus eu încetişor. Nu ştiu dacă fuge de ceva anume. Dar cred că îi place să meargă în locuri unde oamenii nu îl pot urma.

— Da? s-a mirat Lucien.

— Da, am spus eu, simţind lipsa fratelui meu.

Îmi petrecusem atâta timp având grijă să nu vorbesc despre el. Dar, dintr-odată, voiam să o fac. Ştiam, fără să pot spune de ce, că Lucien mă va înţelege.

— E la dezintoxicare, am spus-o eu cu glas tare, pentru prima oară.

S-a uitat la mine o clipă nesfârşit de lungă, apoi şi-a ridicat privirea spre cer şi a râs scurt.

— La fel e şi mama mea.

A clătinat din cap.

— Se duce aproape în fiecare vară să se trezească la realitate. Ea şi tata le spun tuturor că sunt doar într-o excursie, ca să profite de golf. Chiar i-am crezut până acum câţiva ani, când Had m-a făcut să înţeleg despre ce era vorba.

— Îmi pare rău, am spus eu sperând să îşi dea seama că o spuneam din tot sufletul.

— Şi mie, a adăugat el, uitându-se la mine cu un zâmbet pe chip. Dumnezeule, parcă am fi dintr-un tablou de Norman Rock-

well, nu-i aşa?

— Familiile fericite sunt toate la fel, am spus eu citând dintr-o carte despre care o auzisem odată pe mama vorbind împreună cu Charlie.

Lucien a dat aprobator din cap.

— Exact.

Mi-am sprijinit capul de spătarul scaunului şi mi-am ridicat privirea spre cer.

— Hei, ştii care este motto-ul statului Kansas?

— Nu. Luminează-mă.

— *Ad astra per aspera* — e în latină. Înseamnă Pe căi ostile...

— ...până la stele, mi-a luat Lucien vorba din gură. I-am aruncat o privire, impresionantă fiind, iar el şi-a ciocănit craniul. Nu e doar un suport pentru pălării.

— Impresionant, am spus eu, dându-mi din nou capul pe spate. Mi-a venit pur şi simplu în minte azi. Este frumos afară.

— Este, a murmurat el. Amy...

Mi-am întors capul ca să mă uit la el şi am văzut că alunecase un pic mai aproape de mine. În timp ce îl priveam cu surprindere, el a întins mâna şi mi-a dat o şuviţă rebelă de păr pe după ureche. Mâna lui a zăbovit o secundă acolo, apoi a trasat cu degetele o curbă pe obraz oprindu-se la bărbie.

— Oh, am murmurat eu. *Oh.* Hm...

Nu mă aşteptasem la asta. Şi aveam senzaţia că trecuse multă vreme de când avusesem de-a face cu ceva în genul acesta. Îmi plăcea Lucien, desigur, era chiar drăguţ, dar...

S-a mai apropiat un pic de mine, iar mâna lui se odihnea pe spătarul scaunului, fiind acum chiar în spatele umerilor mei. În timp ce făcea asta, chiar am simţit cum mă străbatea un fior de emoţie. Iată un băiat care mă plăcea, care părea să dorească să mă sărute sub cerul înstelat. Încă mai încercam să îmi dau seama ce simţeam, şi ce aveam de gând să fac, când el s-a apropiat şi mai tare şi şi-a aplecat capul înspre mine.

În acel moment s-a aprins lumina în camera lui Roger, iar eu mi-am ridicat privirea într-acolo, practic stricând momentul. Lucien s-a uitat şi el spre lumină şi s-a lăsat să alunece un pic spre partea lui de maşină.

— Se pare că Roger s-a trezit, am zis eu, precizând un lucru absolut evident, doar pentru a încerca să acopăr o parte din stânjeneala momentului.

— Aşa se pare, a spus Lucien cu un surâs stingher.

I-am zâmbit şi eu, apoi m-am tras spre marginea scaunului.

— Ar fi cazul să mă duc la culcare, am spus eu ieşind din maşină. Am închis portiera, apoi m-am aplecat peste fereastra deschisă.

— Dar rămâne pe mâine.

— Pe mâine, a spus Lucien pe un ton degajat, cu toate că am remarcat că roşise uşor — cel puţin, chipul lui ars de soare părea mai pronunţat la culoare... Ai condus azi, a spus el uitându-se la mine. Asta e grozav.

— Mda, am consimţit eu, simţind cum iar mă cuprindea panica numai când mă gândeam la asta, la momentul în care maşina mi-a scăpat de sub control din nou.

Am încercat să îmi înăbuş acest sentiment pe cât am putut de bine şi să îmi spun că totul era în regulă. Din nefericire, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre Maurice. M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre casa de oaspeţi.

— Încă un lucru, a strigat el după mine încetişor, iar eu m-am întors din nou cu faţa la el. Ai vreun animal preferat?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Nu cred că îmi mai fusese pusă de la vârsta de opt ani, în orice caz. Amy! ar fi ştiut răspunsul imediat. Probabil pisoii. Sau inorogii. Dar nu ar fi avut parte de noaptea asta — nu ar fi riscat să plece desculţă şi să conducă un jeep pe pajişte. Dar eu am făcut-o.

— Nu ştiu, am recunoscut eu, cugetând la întrebare. Cred că mi-au plăcut dintotdeauna bufniţele.

— Bufniţele? s-a mirat el. Pe bune?

— Da, am răspuns eu râzând. Dar poate doar din cauză că îmi plac acadelele. Şi chips-urile din cartofi. Orice seamănă cu ochelarii, cred. De ce?

— Fără un motiv anume, a spus el dând maşina în marşarier şi întorcând-o în direcţia casei principale.

A claxonat scurt, apoi s-a făcut nevăzut pe drum, lăsând în urmă liniştea şi întunericul. Mi-am ridicat privirea spre casă şi am văzut că lumina din dormitorul lui Roger era din nou stinsă.

Am intrat înăuntru, incapabilă să îmi şterg zâmbetul de pe buze. Lucien mă plăcea. A vrut să mă sărute. După Michael, şi după ce îmi petrecusem atâta timp singură, şi atâta timp fără să socializez, mă gândeam că s-ar putea să nu mi se mai întâmple din nou. Dar se întâmplase.

În timp ce mă îndreptam spre camera mea, am văzut celularul în mijlocul patului aranjat perfect. L-am luat în mână, gândindu-mă la mama lui Lucien care era la cură de dezintoxicare şi nu voia ca el să îi strice aspectul pajiştii cu creaţiile lui. Mama mea venise să mă vadă la toate spectacolele mele, cu excepţia ultimului. Întotdeauna îmi aducea flori. Şi cu toate că mă simţisem stânjenită la vremea respectivă, întotdeauna o auzeam ovaţionându-mă, separat de ceilalţi, când ieşeam la rampă la sfârşitul spectacolului.

Am format numărul ei, tastând codul pentru mesageria directă.

— Bună, mamă, am spus eu după bip. Eu, ăăă, voiam doar să te salut. Suntem în Kentucky. Şi sunt bine. Aşa că nu trebuie să îţi faci griji.

Am închis şi m-am uitat la ecran. Încercasem să nu mă gândesc la asta, dar probabil că era îngrijorată. Aşadar, mesajul poate că era oarecum de folos. Am mers la culcare simţind cum mi se luase o mică greutate de pe inimă.

De dimineaţă, când am coborât să văd dacă Roger se trezise şi, în caz că da, dacă făcuse cafeaua, am văzut ceva pe veranda din faţă şi am ieşit afară să văd despre ce era vorba. Şi iat-o stând acolo pe treapta de sus — o bufniţă micuţă meşteşugită dintr-un arbust ornamental. Am ridicat-o şi am studiat-o îndeaproape. Era uimitoare. Pe nas şi în jurul ochilor avea nişte curburi şi mi-am dat seama, după o clipă, că purta ochelari...

NETMAIL . . . Internetul cu care te simţi în siguranţă!

INBOX amycurry@netmail.com

DE LA	SUBIECT	STARE
Charlie Curry	Bună	CITIT
Julia Andersen	**Ultimul mail**	**NECITIT**

DE LA: Charlie Curry (charliecurry@netmail.com)
CĂTRE: Amy Curry (amycurry@netmail.com)
SUBIECT: Bună
DATA: 10 iunie
ORA: 4:45 p.m.

bună —

voiam doar să te salut & şi să mă asigur că eşti bine. i-am scris mamei şi am întrebat-o de tine & şi a spus că nu vrea să vorbească despre asta, dar că tu ai „dezamăgit-o foarte tare”.

nu îţi stă în fire, dar bravo ţie!

oricum, sper că eşti bine.

charlie

DE LA: eu (amycurry@netmail.com)
CĂTRE: Charlie Curry (charliecurry@netmail.com)
SUBIECT. Re: bună
DATA: 10 iunie
ORA: 11:45 p.m.

Bună — îmi pare bine să aud veşti de la tine.

Sper că eşti bine şi că totul e în regulă cu tine.

Acum sunt în Kentucky. (E o poveste lungă). Să spunem doar că mama e furioasă pe mine, dar sentimentul e reciproc. Va trebui să îţi povestesc totul într-o bună zi. Într-un fel îmi doresc ca tu să fi avut acces la telefon acolo. Cred că este o poveste care se spune doar personal.

Sper să stăm de vorbă în curând.

— Amy

Ea a cunoscut un băiat în Kentucky.
—**Steve Earle**

— E acasă, ne-a anunţat Lucien.

A sosit la casa de oaspeţi la scurtă vreme după ce eu am descoperit bufniţa. Roger a ieşit din dormitor chiar în timp ce Lucien intra în casă şi acum îşi turna un pahar cu apă în linişte.

— Chiar acum? am vrut eu să ştiu.

— Chiar acum, mi-a întărit el spusele, traversând bucătăria şi luând o banană din coşul cu fructe pe care îl adusese cu el de dimineaţă. Probabil că va aduce remorca pentru cai la grajd, va instala caii în cuşete, apoi se va întoarce la vilă.

De-acum nu ar mai fi trebuit să fiu surprinsă că aveau grajduri, şi cu toate astea am fost.

— Aşa că uite ce cred eu, a continuat el, adresându-i-se lui Roger. Ce-ar fi ca Amy şi cu mine să dispărem din peisaj, ca tu să poţi să conduci maşina până la vilă, şi astfel Hadley să nu trebuiască să ştie că voi doi aţi stat peste noapte aici?

Roger s-a mulţumit să dea din umeri.

— Nu-mi pasă dacă află, a spus el pe un ton uşor ascuţit. Nu am de gând să mint în privinţa asta.

— Bine, am intervenit eu, uitandu-mă la el şi încercând să ghicesc în ce ape se scălda.

Mă trezisem devreme, îmi verificasem e-mail-ul şi căutasem informaţii despre institutul lui Charlie. Nu deschisesem mail-ul Juliei, dar m-am uitat îndelung la subiect înainte de a închide laptopul din casa de oaspeţi. Roger a stat ascuns în camera lui de dimineaţă, aşa că nu am avut ocazia să stau de vorbă cu el despre noaptea trecută. Părea preocupat — ceea ce era de înţeles, având în vedere că urma să se întâlnească cu Hadley.

— Dar probabil că ar fi cel mai bine să nu fiu în maşină cu tine, nu-i aşa?

Roger s-a uitat la mine o clipă, apoi a dat din cap.

— Da.

Simţind probabil tensiunea emoţională a lui Roger, Lucien a plecat să încarce bagajele în maşină. Când uşa s-a trântit după el, m-am întors cu faţa spre Roger, încercând să îmi dau seama ce se petrecea cu el.

— Te simţi bine în legătură cu treaba asta? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el cam repezit.

A aruncat o privire afară, apoi m-a întrebat fără să se uite la mine:

— De unde a apărut bufniţa aia?

— Oh, am răspuns eu zâmbindu-i păsării. Lucien a făcut-o. Nu-i aşa că e drăguţă?

— Da, a răspuns el cu glas cavernos. Drăguţă.

— Eşti bine? l-am întrebat eu.

Nu-l văzusem niciodată atât de retras în sine şi nu puteam spune exact ce anume era în neregulă.

— Da, a spus el din nou. Sunt bine.

A tras aer în piept şi mi-a aruncat o privire.

— Tu eşti…, a început el, pe când Lucien intra în casă.

— Bagajele sunt în maşină, a spus el. Sunteţi gata?

— Mda, a răspuns Roger, făcându-mă să surâd.

Am aruncat o ultimă privire casei de oaspeţi şi apoi ne-am îndreptat spre maşină. Am pus cu grijă bufniţa pe bancheta din spate, iar Roger i-a aruncat o privire peste umăr, a clătinat din cap, şi s-a urcat la volan.

— Bine, am spus eu. Păi atunci, bănuiesc că ai să mă suni când... Nu ştiam cum să închei această frază. Când vrei să vin la maşină, am terminat eu.

Am strâns din buze şi m-am uitat în maşină la Roger şi la locul meu de lângă el, gol. Încercam să nu mă gândesc la asta, dar ştiam că, după cum stăteau lucrurile, călătoria noastră s-ar putea încheia în câteva minute. Hadley fusese obiectivul lui în tot acest răstimp. Şi acum că îşi atinsese scopul, ce putea să însemne acest lucru? Dacă el şi Hadley se împăcau — un gând care îmi făcea să mi se strângă uşor stomacul — presimţeam că el nu îşi va mai continua călătoria împreună cu mine.

— În regulă, a spus el.

— Amy, vrei să mai conduci? a strigat Lucien la mine din locul unde se afla, în picioare lângă jeep.

Roger s-a uitat la mine speriat.

— Ce? a întrebat el holbându-se la mine. Când ai...

— Nu am avut ocazia să îţi spun încă, am spus eu, având senzaţia că aveam multe lucruri cu care să îl pun la curent, şi dorindu-mi să o fac fără ca Lucien să fie de faţă, şi fără ca întrevederea iminentă cu Hadley să se profileze ameninţător la orizont. Dar, da, aseară. Am condus jeepul vreun minut.

— Până când a decapitat un elan, a strigat Lucien.

— Era doar un arbust, am spus eu în chip de explicaţie, dorindu-mi ca să-i fi spus eu însămi lui Roger toate acestea.

— Uau, s-a mirat el, nedezlipindu-şi ochii de mine. E... e grozav. Bravo ţie.

— Mulţumesc, am spus eu.

S-a lăsat liniştea şi aveam impresia că era fie ceva nelalocul său, fie o oarecare tensiune între noi.

— Ei bine, ar trebui să plec, a spus Roger pornind motorul. Te sun.

— Baftă, i-am urat eu, ca imediat apoi să mă îngrijorez din pricina faptului că nu trebuia să fi spus aşa ceva. Adică, sper ca totul să decurgă bine. Adică... vocea mi s-a frânt în vreme ce el continua să aibă privirea aţintită drept înainte şi mi-am dat seama că, orişicum, nu aveam habar ce tot încercam de fapt să spun.

— Bine, a spus el.

Apoi a dat maşina cu spatele, a ieşit de pe aleea casei de oaspeţi şi s-a dus după Hadley.

Până la urmă, Lucien a fost cel care a condus şi ne-am îndreptat spre partea din spate a proprietăţii urcând un deal care părea a fi cel mai înalt punct de pe domeniu — casa principală era sub noi şi în spatele ei aş fi putut să jur că am văzut terenuri de tenis. Ne aflam chiar deasupra grajdurilor şi am văzut că, pe lângă casa principală, erau câteva arene diferite, având montate obstacole şi mai era ceea ce am presupus eu că ar fi o arenă interioară într-o clădire uriaşă circulară.

— Uau, m-am minunat eu, admirând priveliştea.

Era deja cald şi se anunţa o amiază de foc. Dar pe moment, era chiar plăcut. Am inspirat mirosul de iarbă proaspătă, m-am uitat la vasta întindere verde din jurul meu şi mă întrebam cum de ajunsesem aici.

— Ce este acolo? m-am interesat eu, arătând spre o clădire lângă ceea ce părea a fi un heleşteu.

Era atât de departe încât nu puteam fi sigură dacă făcea parte tot din domeniul familiei Armstrong.

— Aceea este tabăra de vânătoare, m-a lămurit Lucien, uitându-se în direcţia pe care i-o indicam şi a oftat. Ocupaţia preferată a tatălui meu. Nu poate pricepe de ce eu ţin morţiş să fac raţe false din moment ce le putem împuşca pe cele

adevărate.

— Oh, am făcut eu, dându-mi seama foarte clar că nu ne mai aflam în California.

Nu mai întâlnisem niciodată până atunci pe cineva care vâna.

— Mda, a spus el. A planificat o întreagă călătorie pentru mine şi pentru el în noiembrie, în Canada. Care va fi probabil în timpul examenelor. O să încerc să mă fofilez.

M-am întors spre el să îi spun ceva chiar în timp ce am văzut jeepul meu Liberty parcând în faţa clădirii principale. Roger a coborât şi a trântit uşa după el în timp ce îşi închidea telefonul. S-a uitat în jur, şi-a trecut mâinile prin păr, şi apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, şi-a netezit părul, aşa cum o făcusem eu pentru el cu o zi înainte.

M-am uitat la Lucien, apoi m-am lăsat să alunec mai jos pe scaun, ceea ce era complet inutil, din moment ce eram totalmente expusă. Şi totuşi, acest lucru m-a făcut să mă simt mai puţin vinovată că spionam pe cineva.

— De ce este el acolo? m-am întrebat chiar în momentul când am primit răspunsul.

Uşa clădirii principale s-a deschis, făcându-şi apariţia cea mai drăguţă fată pe care o văzusem vreodată. Deşi era foarte departe de mine, părea să aibă acea aură. Aceea pe care o sesizezi când eşti în prezenţa unei celebrităţi. În Los Angeles, acest lucru li se întâmpla unora în mod normal, firesc — nimic mai mult decât o privire rapidă înainte de a fi îmbrâncit la o parte de o haită de paparazzi. Dar o simplă privire era de obicei suficient de lungă ca să îţi dai seama de acel ceva aparte, de strălucirea pe care cei cu adevărat frumoşi păreau să o aibă. Fata asta o avea. Cu prisosinţă.

— Hadley? am întrebat eu, cunoscând răspunsul.

— Hadley, mi-a confirmat Lucien.

Poza pe care mi-o arătase Bronwyn nu o punea într-o lumină favorabilă. Era înaltă şi subţire şi avea genul acela de trăsături perfecte care te făcea să te întrebi cum de nu o descoperise un vânător de fotomodele, cu ani în urmă. Purta jeanşi şi un tricou polo, dar puteau fi, la fel de bine, şi haine haute couture, după felul în care le purta. Când am văzut-o pe ea, şi l-am văzut pe Roger uitându-se la ea, am înţeles de ce am bătut tot drumul până aici. Am înţeles de ce a fost dispus să mă

suporte pe mine, o liceană searbădă, doar ca să aibă şansa de a o revedea. L-am văzut cum se îndrepta spre ea, având aceeaşi senzaţie în stomac pe care o ai când urmăreşti un film de groază. Nu voiam să privesc, dar în acelaşi timp, ştiam că nu eram în stare să îmi feresc privirea. M-am gândit preţ de o clipă că urmau să se îmbrăţişeze, dar, după aceea, el a făcut un pas înapoi şi a ridicat doar o mână în chip de salut.

— Ce crezi că o să se întâmple? i-am şoptit eu lui Lucien.

El a zâmbit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Amy, suntem la peste treizeci de metri distanţă. Nu cred că ne pot auzi.

— Ştiu, am spus eu. Dar totuşi.

I-am urmărit cum stăteau de vorbă; Roger stătea cu mâinile în buzunar, dând din cap spre maşină. Hadley a dat şi ea din cap, apoi a făcut un semn spre stânga ei, şi, după aceea, au plecat amândoi, ocolind clădirea grajdului şi dispărând din raza noastră vizuală.

— Fir-ar să fie, am bodogănit eu în şoaptă.

— Ştii ceva, a început Lucien, în funcţie de ce se întâmplă acolo — a indicat cu mâna direcţia în care plecaseră cei doi — sunteţi bine-veniţi dacă mai vreţi să rămâneţi câteva zile. M-am simţit grozav în compania voastră.

I-am aruncat o privire.

— Foarte drăguţ din partea ta, am subliniat eu. Dar ai făcut deja prea multe pentru noi. Şi cred că trebuie să o pornim din nou la drum.

A dat din cap ca şi cum se aşteptase la acest răspuns.

— Încotro vă îndreptaţi de aici încolo?

— N-am discutat încă despre asta, i-am spus eu. Dar…

M-am gândit la excursia pe care tata dorise să o facă împreună cu mine şi cu Charlie, şi cum, chiar în acel moment, eram doar la câteva ore distanţă de Memphis. Dar, deocamdată, nu ştiam care era statutul acestei călătorii. Din câte ştiam, putea lua sfârşit, chiar atunci. M-am oprit şi m-am ridicat un pic mai sus pe scaun când am văzut-o pe Hadley ieşind ţanţoşă din locul unde dispăruse odată cu Roger. Nu părea fericită; avea buzele strânse într-un rictus şi postura ei părea un pic mai rigidă. Nu mai arăta nici aşa de drăguţă ca înainte. Roger a urmat-o o clipă mai târziu. Mergea mai încet şi îşi ţinea capul plecat; era greu să îi descifrezi expresia de pe chip. Hadley a

intrat pe uşa grajdului pe care a trântit-o cu atâta putere, încât, până şi la distanţă de peste treizeci de metri sau cam aşa ceva, tot am tresărit.

— Ei da, am zis eu.

— Mda, m-a aprobat Lucien.

L-am privit pe Roger cum s-a sprijinit de Liberty, cu ochii aţintiţi în continuare în pământ.

— Păi cred că ar fi cazul să mergem, i-am spus eu lui Lucien.

— Cred că da, a consimţit el. Vrei să te duc eu cu maşina până acolo?

— Nu, e în regulă, am spus eu coborând din maşină. E doar la câţiva paşi în josul dealului.

Lucien a coborât de pe locul şoferului şi s-a întâlnit cu mine în faţa capotei.

— Ştiu că nu e treaba mea, am spus eu, cuvintele ieşindu-mi pe gură un pic cam şovăielnic. Dar ar trebui să te duci în excursia aceea împreună cu tatăl tău.

El a clipit, de parcă nu asta s-ar fi aşteptat să îi spun.

— Problema e că..., a început el.

Am clătinat din cap şi l-am întrerupt:

— Fă-o, pur şi simplu, l-am îndemnat eu. Îl vei face fericit. Şi pentru că la un moment dat, s-ar putea... s-ar putea să nu mai poţi să o faci.

Lucien a încuviinţat din cap, expresia lui devenind mai serioasă şi am ştiut că a înţeles la ce mă refeream. M-am uitat la chipul lui încă o clipă, ca să mi-l întipăresc în minte şi mi-am dat seama că voi simţi lipsa acestei persoane pe care nici măcar nu o cunoşteam cu o zi înainte, pe vremea asta.

— Mulţumesc pentru tot.

— A fost distractiv, a spus el un pic cam nostalgic.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Eşti grozavă. Ştii asta, nu?

Nu prea ştiam ce replică să îi dau, aşa că am scos un mic hohot de râs stânjenit.

— Şi tu trebuie să continui să faci animale, l-am încurajat eu. Pe bune. O să fiu foarte supărată dacă nu o s-o faci.

— Ei bine, nu vrem să se întâmple una ca asta, a afirmat Lucien.

Şi după aceea, înainte ca eu să apuc măcar să îmi dau

seama ce avea să se întâmple, s-a aplecat şi m-a sărutat.

Totul a fost rapid; abia dacă am avut timp să îi răspund înainte ca el să se îndepărteze de mine şi să se urce înapoi la volan.

— Ţinem legătura, mi-a strigat el.

M-am gândit că am memorat în celularul meu numărul de telefon pe care îl scrisese el pe tăbliţa albă, apoi am dat din cap şi i-am făcut cu mâna în vreme ce el dădea în marşarier ca să intre pe aleea principală. Poate că se ducea să meşteşugească ceva. Poate o altă bufniţă. Sau, mai degrabă, un înlocuitor pentru elanul decapitat. L-am urmărit cu privirea până când nu a mai rămas în urma jeepului decât praful ridicat pe drum, după care a cotit-o şi a pornit-o la vale, derapând în mod inevitabil când a încercat să facă manevra pe coama abruptă a dealului.

Roger şi-a ridicat privirea în vreme ce am luat-o la fugă pe ultima porţiune a dealului.

— De unde ai apărut?

I-am indicat cu mâna vârful dealului.

— Căscam gura prin împrejurimi când am dat cu ochii de voi...

— Oh, a îngăimat Roger. Mda.

L-am privit, încercând să văd dacă îmi puteam da seama care era rezultatul conversaţiei, dar chipul lui era ciudat de impenetrabil.

— Ei bine, a rostit el după un minut, eşti gata de plecare?

— Da, am răspuns eu. Eşti bine?

Roger a dat din cap.

— Ştii ce, a zis el, zâmbind-mi pentru prima oară în acea dimineaţă. Cred că da.

Am ocolit maşina şi m-am dus la locul meu şi, chiar pe când încercam să deschid portiera, am auzit *bip*-ul uşilor care s-au încuiat cu un declic. În mod evident, nu mai puteam deschide portiera maşinii.

— Roger, i-am atras eu atenţia. Haide.

— Ce este? a întrebat el, zâmbindu-mi peste capotă. Eşti sigură că nu vrei să *conduci*?

Accentul pus pe ultimul cuvânt mi-a dat de ştire că nu uitase spusele lui Lucien. Şi avusesem dreptate să cred că nu fusese deloc încântat de treaba asta.

— Nu, am spus eu, străduindu-mă din toată puterea să nu

izbucnesc în râs. Dă-mi drumul înăuntru.

— Bine, a consimţit el, deblocând uşile ca să le blocheze apoi, chiar în momentul când m-am repezit la mâner.

— Potoleşte-te!

— Ce este? Doar fiindcă nu ai fost suficient de rapidă...

Uşa grajdului s-a deschis din nou, iar Hadley şi-a făcut apariţia în prag, uitându-se la noi. După expresia întipărită pe chipul ei, se vedea că nu se aşteptase să dea cu ochii de mine.

— Oh, a făcut ea, mutându-şi privirea de la mine la Roger.

— Tocmai plecam, a anunţat-o Roger, deblocând din nou uşile cu un bip.

Presimţeam că, de data asta, uşile vor rămâne deschise.

— Ea este? a întrebat Hadley, uitându-se la mine.

Am clipit de uimire. Ea şi Roger discutaseră despre mine.

— Bună, am zis eu, neştiind exact care era răspunsul adecvat la acea întrebare. *Da?* Eu sunt Amy...

— Îmi deranjaţi caii, a spus ea, întrerupându-mă. Dacă aţi putea totuşi...

— Plecăm, a spus Roger liniştit.

— Da, bine, a replicat ea, dar nu părea să mai aibă nimic de spus.

M-a studiat îndelung, iar eu i-am înfruntat privirea, bucuroasă, încă o dată, că purtam hainele lui Bronwyn şi încercând să ţin minte să stau dreaptă. Apoi s-a întors brusc şi a intrat înapoi în grajd, uşa închizând-se în urma ei cu o bubuitură puternică.

Am intrat repede în maşină. Roger a urcat şi el şi ne-am pus centurile de siguranţă la unison.

— Ce s-a întâmplat? l-am interogat eu. Ce i-ai spus?

Roger a pus cheia în contact şi mi-a aruncat o privire.

— I-am spus la revedere.

Apoi a pornit motorul, a introdus schimbătorul în treapta întâi de viteză şi am pornit la drum.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 9: Kentucky – statul ierbii albastre

Motto: Uniți rămânem în picioare, dezbinați cădem.

Suprafață: Nu este la fel de mare ca celelalte state! În sfârșit, am ajuns în state de dimensiuni normale!

Informații utile: Roger a fost profund dezamăgit că nu am mâncat la KFC în Kentucky. Voia să știe dacă i se spune doar „FC" aici, deoarece partea cu Kentucky se subînțelege.

Impresii: Kentucky EXCELEAZĂ la capitolul mâncare. O bilă albă pentru ceaiul glasé, sanvișurile Hot Browns și tarta Derby. O bilă neagră pentru băuturile care au gust de butoi afumat.

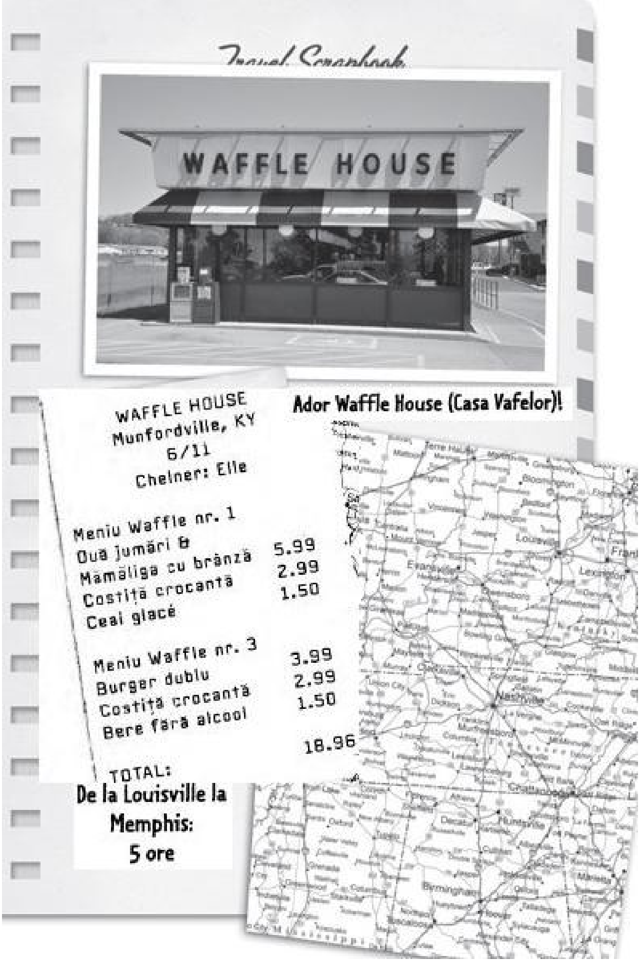

WAFFLE HOUSE
WAFFLE HOUSE
Munfordville, KY
6/11
Chelner: Elle
Meniu Waffle nr. 1
Ouă jumări & 5.99
Mamăliga cu brânză 2.99
Costiță crocantă 1.50
Ceai glacé
Meniu Waffle nr. 3 3.99
Burger dublu 2.99
Costiță crocantă 1.50
Bere fără alcool
18.96
TOTAL:
Ador Waffle House (Casa Vafelor)!
De la Louisville la Memphis: 5 ore

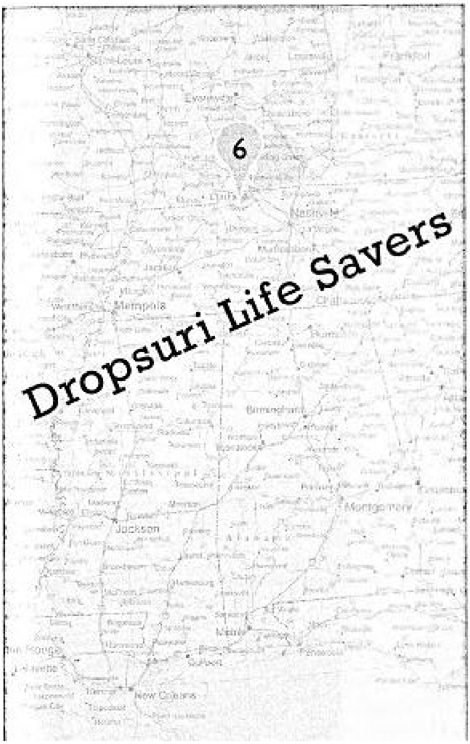
6
Dropsuri Life Savers
Memphis
Nashville
Jackson
Birmingham
Montgomery
New Orleans

Vom fi amândoi bine primiţi în Graceland.
—Paul Simon

— Parcă nu îţi plăcea Elvis, mi-a spus Roger în timp ce mergeam pe Autostrada interstatală 65, întorcându-ne laTennessee pe aceeaşi rută.

Încă nu era prea cald afară, şi aveam toate patru geamurile coborâte. Briza îmi flutura coada mea de cal şi speram să nu îmi iasă părul de tot afară din strânsoare.

— Îl iubesc pe Elvis, am spus eu, gândindu-mă la toate acele versuri care făcuseră întotdeauna parte din viaţa mea, la toate acele cântece pe care le ştiam fără să îmi amintesc să le fi învăţat. Dintr-odată, mi-am dat seama că aceste câteva luni au fost, probabil, cea mai lungă perioadă de timp petrecută fără să îl ascult.

— Dar nu ai vrut să îl ascuţi, a argumentat Roger, încruntându-se în timp ce se uita în oglinda retrovizoare şi trecea pe banda din stânga. Mi-aduc aminte. Ai instituit un moratoriu pe toate lucrurile lui Elvis.

— Tatăl meu, am spus eu, trăgând o gură de aer în piept înainte de a reuşi să rostesc aceste cuvinte.

Mi-am dat seama că mă durea atât de tare să vorbesc despre el încât încetasem cu totul să mai pomenesc ceva de el. Ceea ce dintr-odată mi se părea cea mai groaznică formă de trădare. Încercasem doar să nu îmi mai reamintesc ceea ce se întâmplase. Dar asta nu însemna că dorisem să îl uit.

— Îl adora pe Elvis.

— Oh, a făcut Roger aruncându-mi o privire.

Am dat din cap şi m-am uitat afară pe fereastră. Dar, spre surprinderea mea, nu terminasem încă cu vorbitul. Şi am simţit că vorbitul ar putea să îmi facă bine. Un pic cam ezitant, am continuat:

—Trebuia să plecăm la Graceland în iulie. Charlie, tata şi cu mine.

Roger s-a uita înspre mine şi a zâmbit.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să te ducem acolo.

M-am întors cu faţa spre el, gata să îmi cer scuze pentru cât de deplasată eram, deoarece făceam cale întoarsă, dar m-am oprit. Poate că eram în propria mea misiune de căutare.

Lista de redare nr. 1
alcătuită de Amy

„În drum spre Graceland” sau „Roger face cunoştinţă cu un musical”

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAŢIE
"Avenue Q"	Avenue Q
"One Short Day"	Wicked
"All That's Known"	Spring Awakening
"Someone Like You"	Jekyll & Hyde
"When I Look at You"	The Scarlet Pimpernel
"All the Wasted Time"	Parade
"I'd Give it All for You"	Songs for a New World
"I Believe"	Spring Awakening
"I Can Do Better Than That"	The Last Five Years
"The Best of All Possible	
Candide Worlds"	
"Bill"	Show Boat
"Consider Yourself"	Oliver!
"This Night"	Movin' Out
"Where Did We Go Right?"	The Producers
"Wheels of a Dream"	Ragtime
"Still Hurting"	The Last Five Years
"You Can't Stop the Beat"	Hairspray
"For Now"	Avenue Q
"Nothing in Common"	Wearing Someone Else's Clothes
"Remember?"	A Little Night Music

— Şi? am întrebat eu după ce mersesem prin Kentucky vreo două ore şi nu mai puteam suporta deloc suspansul.

Chiar şi pe autostradă, dealurile îşi unduiau culmile domoale de o parte şi de alta a maşinii, cât vedeai cu ochii. Semănau cu pozele din Irlanda pe care le văzusem, dar nu avusesem habar că existau regiuni în ţara mea care arătau astfel. Am realizat, încă o dată, cât de mare era America şi cât de puţin văzusem din ea până acum.

— Îmi place, a spus Roger, bătând din degete ritmul primului cântec din *Avenue Q.* Nu ştiam că musicalurile pot fi amuzante.

Mi-a aruncat o privire, având deja ochelarii pe nas. Dar de data asta, nu a mai comentat asupra faptului că ai mei lipseau nemotivat.

— Nu la asta mă refeream, am spus eu, cu toate că mă simţeam uşurată din cauză că părea într-adevăr să îi placă muzica mea şi nu se prefăcea doar. Voiam să te întreb cum a fost cu Hadley?

Roger nu a spus nimic preţ de o clipă; a trecut doar maşina pe pilotul automat, ceea ce a făcut ca maşina să zvâcnească uşor înainte, ca apoi să se stabilească la o viteză constantă. Am aruncat o privire vitezometrului şi am văzut că era fix la o sută zece.

— Nu a fost cum mă aşteptam, a spus el într-un final.

— La ce te aşteptai? am vrut eu să ştiu, temându-mă de răspuns, dar simţind nevoia să îl aud.

— Cred că... la început, a spus Roger, alegându-şi cu grijă cuvintele, speram să fim din nou împreună.

De îndată ce a spus asta, mi-am dat seama că era exact răspunsul pe care nu dorisem să îl aud. Ceea ce, coroborat cu spusele lui Lucien, m-a făcut să îmi dau seama că, la un moment dat, fără să ştiu, părerea mea despre Roger se schimbase.

— Oh, am spus eu, încercând să par cât se poate de neutră.

— Dar după aceea — nu ştiu, a spus el, schimbând din nou benzile, deşi nu avea niciun motiv. Nu m-am mai gândit la asta în ultimele câteva zile. Şi apoi, când am văzut-o, am avut impresia că nu mai era la fel cum o ştiam eu.

O văzusem pe Hadley; îmi venea greu să cred una ca asta.

— Chiar aşa?

— Ştiu că sună ciudat, mi-a spus el zâmbind uşor. Dar era ca şi cum revedeam o persoană pe care o cunoscusem cu multă vreme în urmă. Şi în timp ce ea vorbea, mă tot gândeam la lucrurile pe care le uitasem — cum ar fi faptul că ura muzica mea sau cum mă făcea să aştept ore întregi până când să mă sune înapoi sau cum nu se înţelegea deloc cu prietenii mei. Şi... nu ştiu. Mă tot gândesc în urmă la felul în care ea a terminat-o cu mine. Şi ca un făcut, nu era nevoie să ştiu de ce se terminase. Ştiam pur şi simplu că se terminase. Că se terminase de ceva vreme.

— Uau.

Mi-am adus aminte de felul cum arăta ea după conversaţie.

— Presupun că nu prea s-a bucurat de treaba asta, nu?

— Nu, a spus Roger. Cred că s-ar putea spune cu siguranţă nu.

— Şi acum? am întrebat eu.

— Nu ştiu, a spus el, uitându-se la mine. Şi acum ce?

M-am uitat la el şi inima mea a început să bată un pic mai

repede. Eram aproape sigură că se referea la excursie. Amândoi vorbeam despre excursie. Nu-i aşa? M-am uitat afară pe fereastră. Acum el era singur într-un fel în care nu mai fusese până acum. Dintr-odată, eram foarte conştientă de faptul că, de dimineaţă, mi-am strâns părul la repezeală într-o coadă de cal, fără să îl perii.

— Nu ştiu, am spus eu întorcându-mă din nou cu faţa la el.

Ochii noştri s-au întâlnit o clipă nesfârşit de lungă, înainte ta el să îşi mute privirea înapoi pe drum.

— Graceland, corect? a întrebat el privind drept înainte.

— Graceland, i-am confirmat eu.

Roger mi-a aruncat o privire rapidă şi mi-a zâmbit, apoi a apăsat pe acceleraţie, scoţând maşina de pe modul de navigare automată, şi a mărit viteza la o sută douăzeci.

Ar fi fost imposibil să ratezi Graceland-ul odată ajuns în Memphis — avea propria ieşire de pe autostradă. Şi o dată ce ieşeai de pe autostradă, intrai, fără niciun dubiu, în ţara lui Elvis. Hotelul Days Inn îţi promitea o piscină în formă de chitară şi filme cu Elvis la cerere, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În faţa noastră, pe drum, erau două Cadillac-uri roz care conduceau în paralel, ceea ce mi s-a părut bizar. Şi, chiar la intersecţia cu parcarea din Graceland, era Heartbreak Hotel, care făcea reclamă pentru reduceri de preţ. Am plătit zece dolari şi am intrat în parcare, dar nu eram încă în Graceland. Conacul, aşa cum era denumit în biletul de intrare, era vizavi de locul de parcare, de avioanele lui Elvis, de cele trei magazine de suveniruri şi de restaurant.

Am intrat, făcând un tur ghidat al conacului. Pachetul VIP includea accesul în „camera costumelor”, de care nu credeam că aveam nevoie însă. După ce ne-am luat biletele, ne-am aşezat la coadă pentru a urca în autobuz în spatele unui cuplu german şi în faţa a ceea ce păreau a fi trei generaţii din aceeaşi familie — bunicul, tata şi fiul. În locul unde coada descria o curbă, fiecare grup era îndrumat să i se facă o poză cu Graceland în fundal. Din câte se părea, era obligatoriu — femeia care făcea poze tot explica, cu o voce obosită, că dacă nu voiai pozele, nu trebuia să le cumperi. Când Roger şi cu mine am ajuns la perete, ne-am aşezat unul lângă altul, un pic cam stânjeniţi.

— Un pic mai aproape, ne-a îndrumat fotografa oftând

epuizată şi ridicându-şi aparatul de fotografiat.

Roger a făcut un pas mai aproape de mine şi apoi a pus încet — ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram de acord cu asta — un braţ în jurul umerilor mei.

Era ca şi cum fiecare nerv din corpul meu s-a trezit deodată la viaţă. Am zâmbit înspre aparat, dar de fapt mă gândeam cum de nu observasem niciodată până atunci cât de sensibil era umărul meu, cât de hiperconştientă eram de braţul care se odihnea pe el. Cum îi simţeam pieptul urcând şi coborând în ritmul respiraţiei acolo unde părţile noastre laterale se atingeau.

— Următorii! a strigat ea şi ne-am depărtat unul de celălalt, fără să ne privim, amândoi fiind foarte atenţi la ghidurile noastre audio. Am urcat în micul autobuz ce urma să ne ducă peste drum, şi după ce ne-am urcat, şoferul a închis uşa şi a pornit. Am ieşit din parcare, iar şoferul a semnalizat ca să intre pe alee. M-am uitat pe fereastra autobuzului şi am văzut porţile deschise ale Graceland-ului, decorate cu Elvis împreună cu chitara lui şi cu note muzicale, şi zidul de piatră care ducea la porţi — cel care era acoperit cu faimoasele graffiti. Şi când am intrat pe alee, iată-l acolo, sus pe deal şi mai mic decât mă aşteptam: Graceland.

A trebuit să urmăm drumul indicat de ghidul audio prin casă şi nu aveam voie să ne întoarcem din drum, dar aveam voie să mergem în propriul nostru ritm. Roger, văzând că zăboveam mai mult — şi făceam mai multe poze — decât el, a luat-o înainte în timp ce eu mă plimbam prin conac. Casa în sine era incredibilă. Fiecare cameră era excesiv de decorată şi fiecare încăpere avea o temă — multe, după cum îmi spunea ghidul audio, alese de Elvis însuşi, întreaga casă era un altar al decoraţiunilor din anii şaizeci.

Cel mai mult am stat în Camera Junglei. Şi asta nu fiindcă mă aşteptam să găsesc cine ştie ce acolo — sigur că nu. Şi totuşi, încă mai zăboveam acolo, parcă aşteptând să se întâmple ceva. Pentru orice eventualitate. Dar nu vedeam nimic altceva decât o cameră goală, o cameră destinată familiei, pe care nimeni nu o mai folosise de ani de zile, cu ursuleţul panda de pluş al lui Lisa Marie împărţind un scaun cu o chitară la care nu cânta nimeni. În timp ce străbăteam conacul, uitându-mă la camerele perfect aranjate în care nu mai locuia nimeni, m-am gândit la propria mea casă, care stătea goală, urând străinilor

BINE ATI VENIT ACASĂ!

După primele informaţii, am oprit ghidul audio şi mi-am croit singură drum prin casă, şi în birou, apoi şi în studio, şi în clădirea dedicată obiectelor de colecţie — costume, o încăpere întreagă plină cu discuri, costume aşezate în poziţie verticală şi goale pe dinăuntru şi Elvis, Elvis peste tot.

Mi-am făcut pozele, m-am uitat de jur împrejur, dar în timp ce continuam turul am avut senzaţia că mi se îngusta câmpul vizual, că pereţii împodobiţi cu Elvis se strângeau în jurul meu. Mă întrebam ce ar fi gândit tatăl meu despre exponate şi ce informaţii suplimentare ar fi putut el să îmi furnizeze, toate acele mici detalii pe care le-aş putea rata. Mi-am dat seama că nici măcar nu ştiam câţi ani avea la vremea când venise aici în vizită. Dar nici nu-l întrebasem vreodată. Nu-l întrebasem niciodată o mulţime de lucruri. Şi acum nu voi şti niciodată. A fost o greşeală din partea mea să vin la Graceland, am simţit eu, privind toţi acei Elvişi care mă înconjurau. Era sanctuarul dedicat celui pe care tatăl meu îl venerase şi nu ar fi trebuit să fiu acolo singură. O mare greşeală. Eram la Graceland, iar tata nu era cu mine. Şi nu avea să facă niciodată această călătorie. Nu avea să ajungă niciodată din nou aici. Terminase cu ascultatul muzicii lui Elvis şi cu condusul prin Tennessee şi cu făcutul pozelor pentru albumul de amintiri. Şi toate astea din cauza mea.

Turul s-a terminat lângă piscină, şi tocmai ridicasem aparatul ca să fac o poză, când mi-am dat seama ce era la capătul bazinului. Mormântul lui Elvis.

Era înconjurat de flori şi de coroniţe, şi de ursuleţi de pluş, amplasat fiind în faţa unei flăcări permanente şi flancat de mormintele părinţilor lui. M-am apropiat şi am citit inscripţia din vârful pietrei funerare cu litere de bronz în relief. Am rămas cu ochii pe ea, simţind cum respiraţia îmi devenea neregulată. Era o parte de care nu îmi puteam dezlipi privirea. DUMNEZEU A VĂZUT CĂ AVEA NEVOIE DE PUŢINĂ ODIHNĂ ŞI L-A CHEMAT ACASĂ PENTRU A FI ÎMPREUNĂ CU EL. NE E DOR DE TINE, FIULE ŞI TATĂ.

Ochii mi-au înotat în lacrimi, iar flacăra eternă, aflată în carcasa ei de plexiglas din faţa mea, s-a înceţoşat. Acasă? Cum putea să fie chemat acasă? *Aici* era acasă. Dar, cel puţin, era îngropat aici, lângă casa pe care o iubise atât de mult. Cel puţin

nu era singur şi departe de ceilalţi membri ai familiei lui. Dar, cel puţin, oamenii făceau tot posibilul să îşi amintească de el. Dar, cel puţin, nu fusese abandonat în Orange County.

Ei bine, ei sunt de-atâta vreme pe Lonely Street, încât nici măcar nu au de gând să se uite vreodată înapoi.

—**Elvis Presley**

Cu DOUĂ LUNI ÎN URMĂ

Mama, Charlie şi cu mine stăteam aliniaţi în şir, privind marcajul mic de alamă de pe pământ. Antreprenorul companiei de pompe funebre, un tip excesiv de zelos, ne arătase locul, apoi se retrăsese, spunându-ne că va rămâne în apropiere în caz că aveam nevoie de ceva.

Nu m-am putut gândi la nimic din ceea ce am fi avut nevoie şi el să ne poată oferi, aşa că m-am uitat urât la el în timp ce vorbea, apoi m-am simţit prost când el s-a îndepărtat, rămânând să aştepte la o distanţă respectuoasă. Cimitirul Pacific View era frumos — fusesem informaţi că puteam merge cu maşina până la locul unde era înmormântat John Wayne. Dar eram în Orange County, la o oră şi jumătate distanţă de Raven Rock. Şi nu îmi plăcea să mă gândesc că tata era singur acolo, atât de departe de casă.

Nu voiam să mă gândesc deloc la el, şi mi se părea imposibil, în vreme ce mă uitam la mica plăcuţă de aramă — BENJAMIN CURRY. PREAIUBIT SOŢ, TATĂ ŞI PROFESOR — că tatăl meu era acolo. Fusese întotdeauna prea înalt faţă de celelalte lucruri, plângându-se de teatrul meu în miniatură şi de locurile din avion. Cum putea să încapă sub o placă cât palma mea de mare? Cum era posibil aşa ceva? Şi, în timp ce mă uitam la mama şi la fratele meu, amândoi cu ochii aţintiţi în pământ, fără ca cineva să spună ceva, totul mi se părea anapoda. Nu ar fi trebuit să îl punem în pământul rece şi întunecos. Ar fi trebuit să îi împrăştiem cenuşa în Camera Junglei sau peste câmpiile din Gettysburg sau chiar şi pe pajiştea noastră pe care o iubise atât de mult. Nu ar fi trebuit să fie în Orange County, înconjurat de străini, majoritatea dintre ei bătrâni care au murit paşnic din cauze naturale.

Mama şi-a dres glasul, apoi s-a uitat la Charlie şi la mine. I-am întors privirea, fără să vreau, spunându-mi în sinea mea că îmi învăţasem lecţia deja, dar tot aşteptând ca ea să spună ceva. Sau să ne pună braţele pe după umeri. Măcar să facă cumva să fie mai bine. Dar s-a întors cu spatele şi a plecat, îndreptându-se spre antreprenorul de pompe funebre. M-am uitat la Charlie, era tot cu privirea în pământ. Avea ochii roşii,

dar de fapt nu ştiam care era cauza în acea zi. Stăteam destul de aproape — aş fi putut să întind mâna şi să îl ating — dar aveam senzaţia că eram la kilometri distanţă unul de celălalt. De ce nici măcar nu vorbeam despre asta? De ce nici măcar nu încercam să comunicăm?

Charlie a plecat şi el, ducându-se după mama şi lăsându-mă singură. Singură cu bucăţica de pământ ce conţinea ceea ce mai rămăsese din tatăl meu, am băgat mâna în buzunar şi am scos ceea ce îi adusesem. De dimineaţă, pe când eram la 7-Eleven, uitându-mă la dulciurile expuse, am intrat deodată în panică, deoarece nu îmi puteam aminti care erau aromele lui preferate. De ce nu fusesem mai atentă? De ce nu îmi dădusem seama că într-o zi nu va mai fi acolo ca să îl întreb?

În cele din urmă, am ales dropsuri cu rom, Butter Rum, şi cu mentă, Wint-O-Green. Le-am scos din buzunar şi le-am pus pe plăcuţă, iar ele s-au rostogolit până când s-au lovit de litera *B* în relief din numele lui scris acolo şi s-au oprit. Întotdeauna fusese treaba mea să îi dau Life Savers. Şi acum era singura modalitate prin care puteam să o fac. M-am uitat la bomboane, ştiind că vor fi luate, fără să fi fost mâncate, odată cu florile ce se aruncau în fiecare săptămână.

Apoi m-am întors şi eu cu spatele, lăsându-l acolo singur-singurel.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 10: Tennessee — Statul voluntarilor

~~Motto:~~ Nu știu.

Informatii utile: Nu știu.

Impresii: Nu-mi pasă.

POST CARD

Bună, tati –

Ei bine, am reușit să ajung la Graceland, până la urmă. Îmi pare rău că nu am mai apucat să facem călătoria noastră. Și îmi pare rău că nu ți-am citit cartea deloc. Îmi pare rău — pentru tot.

Sper că ești fericit. Sper că sunt o mulțime de Elviși și o mulțime de pajiști netunse și o mulțime de oameni cu care să vorbești despre Reconstrucție.

Știu că oamenii mereu spun asta în cărțile poștale, dar este foarte, foarte adevărat de data asta.

Mi-aș fi dorit să fii aici.

Benjamin Curry
Pacific View
Orange County, CA

Am făcut o excursie în timp ce am fost plecată. Mi-am scos toţi banii din bancă şi mi-am cumpărat un El Dorado şi am condus până în Tennesse.
—Jason Robert Brown

— Eşti bine? m-a întrebat Roger.

Am dat din cap aprobator, uitându-mă drept înainte în timp ce traversam parcarea ca să ajungem la maşină. Am lăsat cartea poştală pe zidul cu graffiti, sub cea mai grea piatră pe care am găsit-o pe stradă. Nu am prea vorbit când m-am întâlnit cu Roger pe la mijlocul magazinului de suveniruri. Şi nu simţeam încă nevoia să spun prea multe.

Am intrat în maşină, iar Roger şi-a dus mâna la buzunar de unde a scos un mic obiect împachetat în foiţă.

— Ştiu că probabil nu o să-i vrei, mi-a spus el în vreme ce eu îl priveam cu surprindere, dar mi s-au părut prea grozavi ca să îi las acolo.

Am rupt foiţa şi am văzut că îmi cumpărase ochelari de soare — ochelari stil Elvis cu rame aurii. Îi ţineam în mâini şi mă uitam la ei şi mă gândeam la ochelarii mei, făcuţi zob în timpul impactului — văzusem una din lentile pe jos, amestecată cu toate cioburile maşinii. Era o prostie să refuz să îmi cumpăr alţii noi. Nu că asta ar fi schimbat ceva. M-am străduit să încropesc cel mai bun zâmbet pentru Roger.

— Mulţumesc, am spus eu punându-mi-i pe nas. Ce zici?

El mi-a zâmbit cu adevărat în schimb.

— Sunt minunaţi.

A pornit motorul.

— Mâncăm?

Roger descoperise propria lui versiune a raiului, acesta fiind Krystal, un lanţ fast-food despre care niciunul dintre noi nu mai auzisem până atunci. Şi era bun — burgerii erau mini burgeri şi cartofii pai erau foarte săraţi. Şi aveau şi ceai glace în meniu. Mâncam în portbagaj cu hayonul deschis, bălăbănindu-ne picioarele peste margine. Vizavi, puteam admira priveliştea oferită de magazinul universal Tennessee-Alabama Fireworks, şi am observat că Roger se uita într-acolo cam cu prea mult interes, atunci când nu exclama cât de perfecţi erau burgerii.

Ţineam atlasul în poală şi studiam harta ţării, uimită fiind de cât de departe ajunsesem. Încă mai aveam de mers pe ici, pe colo, dar mi se părea că lăsasem în urma noastră cea mai mare

parte a ţării.

— Care e planul? s-a interesat Roger, ţinându-mi întinsă punga de cartofi prăjiţi.

Am luat unul şi l-am înmuiat în cutiuţa de sos care stătea între noi, în timp ce el s-a strâmbat. Nu era de acord cu sosul peste cartofii prăjiţi, după cum aflasem.

— Nu ştiu, am spus eu, deşi, în timp ce mă uitam la hartă, vedeam clar unde voiam să mergem.

Nu eram nici prea departe de acolo. Doar la un stat distanţă.

— Ar trebui să îţi spun ceva.

Roger a lăsat jos din mână cartoful prăjit pe care îl ducea la gură şi s-a uitat la mine.

— Fratele meu nu este la un program de perfecţionare, am mărturisit eu. Este la dezintoxicare.

Cuvântul urât, cu o încărcătură negativă, a stat suspendat o clipă în aer, între noi.

— Oh, a îngâimat Roger încetişor.

— Mda am spus eu râzând scurt. Şi mă gândeam... am trasat cu degetul o linie peste Tennessee ajungând până în Carolina de Nord. La Asheville. Cred că simt nevoia să îl văd.

Lista de redare nr. 2
alcătuită de Amy

Nu daţi atenţie băieţilor din spatele cortinei/
The Henry Gales

LISTA DE REDARE

1. New Way of Thinking
2. South of Lincoln, West of You
3. Surrender, Dorothy
4. Fields of Poppies in Technicolor Red
5. Late Last Nite
6. Tell Me How
7. Where I Am Is Where I'm From

Pe la unu noaptea ne aflam la intrarea in Asheville. Nu vorbisem prea mult pe drum de data asta. Ascultasem demo-ul lui Walcott, care compensa prin volum ceea ce solistului îi lipsea din voce la tonalităţile înalte. Roger a pus unul din mix-urile lui, dar apoi a întrebat dacă putea să asculte unele din musicalurile mele în întregime, din moment ce avea dificultăţi în urmărirea firului acţiunii, ascultând cântecele în afara contextului. Îi plăcuse *The Producers* atât de mult, încât îl ascultase de două ori.

Ajunsesem acolo. Dar mi-am dat seama, în timp ce traversam statul Tennessee şi se făcea din ce în ce mai târziu, că trebuia să aşteptăm până dimineaţa ca să îl vedem pe Charlie. În vreme ce Roger fredonase împreună cu Nathan Lane, eu mă gândisem la fratele meu. După toate acele luni în care nu ne-am vorbit, dintr-odată, singurul lucru pe care mi-l doream era să stau de vorbă cu el. Se părea că sosise vremea.

Am intrat în parcarea unui Wal-Mart ca să putem face casa şi să vedem de câţi bani dispuneam pentru hotel în acea seară şi să ne hotărâm unde să înnoptăm. Eu am presupus că era închis — totul părea să fie închis în jur — dar parcarea părea ciudat de plină cu rulote şi camioane cu semiremorcă, iar luminile de pe stâlpii înalţi de metal erau încă aprinse.

— E deschis la Wal-Mart? m-am mirat eu în timp ce Roger parca maşina.

Trei locuri de parcare mai încolo era o rulotă de lux argintie, ce strălucea în lumina reflectoarelor.

— Poate, a spus el cu un căscat. S-ar putea să fie unul dintre acelea deschise nonstop.

Am scos portofelul şi am numărat banii rămaşi. Mai aveam

doar trei sute de dolari în acel moment. Benzina era, în principal, cea care ne topea banii atât de repede. Cu trei sute de dolari te simţeai mai vulnerabil decât cu patru sute de dolari, mai ales dacă trebuia să cheltuim o sută de dolari pentru o cameră de hotel peste noapte.

— Vrei să intram? am întrebat eu, punând banii la loc în portofel. Probabil că am putea găsi nişte gustări mai ieftine decât în minimarketuri.

— Sigur că da, m-a aprobat el, deschizând portiera şi ieşind afară.

Am coborât şi eu, iar Roger şi-a apăsat palmele de spatele maşinii şi şi-a dezmorţit picioarele înainte de a intra în magazin.

Era deschis. Era chiar şi un angajat la intrarea în magazin, îmbrăcat într-o vestă albastră, care ne-a dat bună seara şi ne-a urat bun venit la Wal-Mart. M-am pomenit clipind din pricina strălucirii fosforescente a magazinului. Era pur şi simplu masiv, extrem de liniştit şi părea destul de pustiu — ceea ce nu avea sens, din moment ce parcarea era plină. Ne-am îndreptat spre raionul de gustări, iar cu am făcut un stoc de sucuri şi chipsuri. Când m-am întors să îl întreb pe Roger dacă voia bomboane Reese’s Pieces sau M&M’s cu unt de arahide, nu mai era acolo. Am lăsat căruciorul în mijlocul raionului — nu credeam că ar sta în calea cuiva — şi am plecat în căutarea lui. Era puţin cam straniu, deoarece nu vedeam niciun alt cumpărător în jur. Era ca şi cum aş fi fost singură în magazinul uriaş şi tăcut. M-am simţit uşurată când l-am reperat pe Roger care se întorcea înapoi la rafturile cu alimente, după ce fusese în zona cu îmbrăcăminte.

— Roger, l-am strigat cu, auzind cât de tare îmi răsuna vocea.

A alergat spre mine, şi în timp ce făcea asta, am văzut că avea în mână un pachet cu şosete albe înalte cu dungi. Când a ajuns la mine, a rupt ambalajul.

— Cred că mai întâi trebuie să le plăteşti, am spus eu, total nedumerită de ce avea nevoie de şosete *chiar acum.*

Pe când mă uitam la el plină de uimire, el şi-a aruncat şlapii din picioare şi s-a încălţat cu o pereche de şosete. Apoi mi-a dat şi mie o pereche. M-am uitat la pachetul de şosete şi am spus:

— Nu înţeleg.

— Pune-le, a spus el, şi nu mai părea deloc obosit. Părea mai surescitat decât îl văzusem vreodată.

— Dar port şlapi, i-am explicat eu, întrebându-mă dacă nu cumva Roger condusese prea mult.

— Fă-o şi gata, m-a îndemnat el, cu un surâs. Vorbesc serios.

Am ridicat din umeri şi mi-am scos şlapii. Mi-am pus şosetele, sperând să nu dăm de bucluc fiindcă le purtam fără să le fi cumpărat mai întâi.

— Gata? m-a întrebat el pe când mă îndreptam de spate.

— Pentru ce — am început eu.

Dar Roger m-a apucat de mână şi a început să alerge de-a lungul standurilor strălucitoare, trăgându-mă după el. M-am oprit din protestat şi m-am mulţumit să alerg cu el, strângându-i degetele într-ale mele preţ de o secundă doar. Apoi el mi-a dat drumul la mână, s-a oprit din alergat şi s-a dat ca pe gheaţă pe toată lungimea culoarului în şosete.

S-a întors spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Trebuie să încerci asta, a strigat el.

Nu mi-am făcut griji că ar fi periculos, că unul dintre noi ar putea păţi ceva. Am luat-o pur şi simplu la fugă pe culoarul cu pastă de dinţi. Nu mă gândeam la ceea ce făceam. Am fugit cu toată viteza, apoi m-am oprit şi m-am lăsat purtată de inerţie pe restul culoarului, mai repede decât m-aş fi aşteptat. Era înfricoşător şi palpitant şi, alunecând cu şosetele mele noi pe un culoar gol din Wal-Mart, aveam senzaţia că eram liberă. Râzând, Roger a alunecat lângă mine şi mi-a luat mâna într-a lui. M-a învârtit pe loc şi eu mi-am dat drumul, rotindu-mă în continuare, şi toate produsele viu colorate expuse pe rafturi se roteau în jurul meu pierzându-şi contururile. Roger s-a întors în direcţia opusă şi a luat-o la fugă, apoi a alunecat, aproape căzând, şi făcând morişca cu braţele ca să îşi menţină echilibrul. Când l-am ajuns din urmă, fiind cât pe ce să mă izbesc de un panou cu podoabe heraldice, râdeam mai tare decât râsesem de multă, multă vreme.

— Şi acestea, a spus Roger, întinzându-i casierei de la singura casă deschisă ambalajul gol al şosetelor.

Ea a ridicat din sprâncene, dar l-a scanat fără nici un comentariu. Mi-am pus din nou şlapii, fără să îmi fi recăpătat complet suflul. În geamul opus casei de marcat, mi-am surprins propria imagine şi aproape că nu m-am recunoscut. Părul îmi era răvăşit, cămaşa mea era boţită şi păream fericită. Arătam

de parcă tocmai mă distrasem de minune. Şi mi-am dat seama că era exact ceea ce făcusem.

— Ce este cu toate rulotele acelea de afară? s-a interesat Roger, în timp ce punea cumpărăturile în plasă.

— Politica Wal-Mart, a explicat ea. Parcare gratuită peste noapte. Treizeci şi patruzeci şi cinci, în total.

Roger mi-a întâlnit privirea în timp ce scoteam banii rămaşi ca să plătesc gustările noastre şi şosetele. Aveam senzaţia că amândoi gândeam acelaşi lucru.

Nu rabatasem banchetele din spate de ceva vreme, dar după câteva încercări, am reuşit, transformând spatele jeep-ului într-o zonă deschisă, care speram să ne ofere suficient spaţiu pentru un somn confortabil. Roger se întorsese în magazin să cumpere o pătură şi două perne. Cât timp fusese plecat, eu mă schimbasem pe locul din faţă, trăgându-mi pe mine maieul pe care îl purtasem cu o noapte înainte. Dar din moment ce afară încă era cald, am luat la repezeală o pereche de pantaloni scurţi de-ai lui Bronwyn. Din faţă arătau bine, dar când i-am întors, am văzut că pe spate erau imprimate cuvintele TEXAS PENTRU TOTDEAUNA de-a curmezişul fundului. De asemenea, erau un pic mai scurţi decât mi-aş fi dorit, dar m-am gândit că mă puteam descurca cu ei pentru o noapte. După ce m-am schimbat, am scos telefonul şi am văzut că aveam un apel ratat de la mama. Nu îmi lăsase mesaj, dar mă sunase. Am format numărul ei şi în ultimul moment, am adăugat codul pentru transmiterea mesajului direct în căsuţa vocală.

— Bună mamă, am salutat-o eu. Eu, ăăă, am văzut că m-ai sunat. Sunt bine. Ne aflăm în Asheville acum. Am de gând să încerc să îl văd pe Charlie mâine.

M-am oprit şi am tras adânc aer în piept înainte de a continua.

— Am fost la Graceland astăzi. Mă întrebam — ştii câţi ani avea tata când s-a dus acolo?

Am făcut din nou o pauză, având senzaţia că tocmai deschisesem o uşă. Nu vorbisem deloc despre tata. Nici măcar despre amintirile plăcute legate de el. Nici măcar despre lucrurile pe care voiam să le facem pentru comemorarea lui.

— Mă întrebam şi eu aşa. Oricum, voiam să îţi spun doar că sunt bine.

Am închis telefonul, simţind un nod în gât. Am mai ţinut

telefonul în mână o clipă doar, în caz că mă suna înapoi. Dar era târziu, şi probabil că dormea, singură în noua noastră casă. Mi-a trăsnit prin cap, pentru prima dată, că şi mama mea îşi petrecuse singură ultima lună de zile. Nu fusesem cu adevărat capabilă să gândesc dincolo de propria persoană — nici măcar nu îmi dădusem seama că eram amândouă în aceeaşi situaţie. L-am văzut pe Roger ieşind din magazin şi îndreptându-se spre maşină şi am închis telefonul ca să economisesc bateria, dându-i drumul în geantă lângă cartea tatălui meu.

Roger trebuie să se fi schimbat în toaleta de la Wal-Mart, din moment ce era din nou îmbrăcat cu tricoul şi pantalonii scurţi pe care îi ştiam prea bine. A deschis uşa din spate şi mi-a azvârlit pătura şi pernele. Am pus perna lângă hayon astfel încât să fim cu picioarele spre scaunele din faţă. Julia, care trecuse printr-o fază amplă „de vindecare de energie” anul trecut, ar fi putut să îmi spună dacă era o poziţie feng shui potrivită pentru maşină. Dar Julia renunţase în cele din urmă la mine, dacă era să mă iau după titlul ultimului ei e-mail.

Roger a pornit maşina, scoţându-mă din reverie, şi a coborât puţin geamurile. Chiar şi aşa, era foarte cald în spate. Era evident că puteam să fi economisit cei 9.99 dolari cheltuiţi pe pătură. I-am pasat valizele din spate, iar el a stivuit bagajele noastre pe locul pasagerului din dreapta, cu bufniţa mea deasupra. Apoi a oprit motorul, a închis maşina din interior şi s-a căţărat peste speteaza scaunului şoferului ca să ajungă în spate. M-am mutat spre stânga — pe partea mea — ca să încerc să îi fac loc. Dar era destul de mare înghesuială în spate, o chestie la care nu mă gândisem îndeajuns de bine. M-am întins, rezemându-mi capul de perna nou-nouţă şi văzând că Roger era acum mai aproape de mine decât în oricare alt pat pe care îl împărţisem. Dar mi-am dat seama că nu mă mai deranja atât de tare de data asta. Pătura era jos, la picioarele noastre şi eram foarte conştientă de faptul că el era aproape de mine, fără să avem vreun cearşaf sau pătură care să ne acopere, picioarele lui goale fiind la un lat de palmă distanţă de ale mele.

M-am întors pe spate şi m-am uitat în sus, prin luneta din spate ca să văd stelele. Dar reflectoarele din parcare trebuie să fi fost mult prea puternice, deoarece nu am putut vedea decât interiorul maşinii reflectându-se în geam.

— Noapte bună, i-am urat eu, întorcându-mi capul să îl

privesc şi aşteptându-mă să fie deja pe jumătate adormit, ca de obicei.

Dar se foia de pe o parte pe alta, azvârlind cu picioarele pătura şi mai departe de el.

— Mi-e cald, a spus el, trăgând de tricoul lui. Ţie nu?

— Mda, am îngăimat eu.

Acum că eram amândoi în spate, părea să fie şi mai cald acolo. Nu se simţea nici cea mai mică adiere în aer, iar căldura era apăsătoare.

— Şi, până la urmă, nu sunt eu cea care face căldură aici.

— Ştiu, a gemut el. Suntem ca într-un cuptor aici înăuntru.

— Am putea să deschidem geamurile mai mult, am sugerat eu.

— E atât de cald afară, încât probabil că nu se va simţi diferenţa, a spus el. În plus, dacă dă cineva buzna peste noi?

S-a mai perpelit din nou de pe o parte pe alta, apoi s-a ridicat în capul oaselor.

— Te-ar deranja dacă, a început el, apoi şi-a dres glasul, vreau să spun, te-ar deranja dacă mi-aş da tricoul jos?

— Oh, am făcut eu simţind cum mi se încingeau obrajii. Nu, e în regulă.

— Pe bune? a insistat el.

— Categoric, l-am asigurat eu, sperând imediat apoi să nu fi părut prea entuziastă. Adică, sigur că nu.

Roger s-a ridicat şi şi-a scos de pe el tricoul cu logoul Colegiului Colorado, iar eu am încercat să îmi ţin ochii pironiţi pe fereastră. Dar când s-a întins din nou, i-am aruncat o privire şi am simţit cum începeam să roşesc şi mai tare. Fiindcă, hm...mda. Roger avea un corp grozav. Era zvelt şi nu prea musculos, dar avea muşchii stomacului frumos sculptaţi, şi... mi-am întors rapid privirea din nou în tavan, având brusc senzaţia că se făcuse şi mai cald în maşină.

— Noapte bună, Hillary, mi-a urat Roger căscând.

— Noapte bună, Edmund, i-am spus eu, străduindu-mă ca vocea mea să pară cât se poate de diafană.

M-am uitat la el o clipă mai târziu, de îndată ce respiraţia i-a devenit mai profundă şi mai regulată. Se întorsese pe o parte, cu faţa la mine, iar eu m-am întors pe partea mea, cu faţa la el. Am închis ochii dar aveam senzaţia că nu voi fi în stare să dorm. Dormisem cu o seară în urmă, dar asta fusese în cabana de lux

oferită de Lucien. Nu într-o maşină, într-o parcare a magazinului Wal-Mart cu un Roger pe jumătate dezbrăcat lângă mine.

Când am deschis din nou ochii, era lumină afară — lumina răcoroasă a dimineţii. Şi, la un moment dat, în timpul nopţii, începusem să împărţim aceeaşi pernă.

Am fost pe veranda ta aseară.
—**The Format**

Cu ŞASE LUNI ÎN URMĂ

Stăteam afară, pe veranda de pe partea stângă a casei şi, după ceasul meu cu cifrele verzi, slab luminate, aşteptam de două ore. Ţânţarii profitau de treaba asta şi mă devorau încet-încet. Era bufetul lui Amy unde mâncai cât te ţinea burta. Renunţasem la luptă, alegând în schimb rezistenţa non-violentă, şi scărpinându-mă doar pe muşcături din când în când.

Tata spunea că această verandă era una din multele extravaganţe ale arhitectului. Casa noastră fusese concepută cu două verande la etaj, care dădeau spre stradă. Dădeau bine. Şi a doua verandă, cea din dreapta celei unde eram acum mâncată de vie, era funcţională. Era conectată cu camera de oaspeţi printr-un set de ferestre franţuzeşti, oferind oaspeţilor noştri teoretici o minunată privelişte asupra aleii. Dar veranda din stânga nu era legată de nimic — era pur decorativă. Cu toate acestea, Charlie şi cu mine descoperisem cu multă vreme în urmă că ambele noastre ferestre — care flancau veranda — erau suficient de aproape de ea încât să poţi ieşi afară pe fereastră şi să te caţeri pe verandă, asta dacă o făceai repede şi fără să te uiţi în jos. Când eram mai mici obişnuiam, din când în când, să ne furişăm noaptea afară, la o oră prestabilită. Mâncam bomboane, sau jucam jocuri video portabile, sau pur şi simplu stăteam de vorbă până târziu, savurând faptul că încălcăm regulile, că eram treji atunci când nu ar fi trebuit să fim. Acestea au fost unele dintre puţinele momente în care am fost uniţi în ceva.

Tocmai mă scărpinam pe gleznă destul de tare încât să îmi dea sângele, când o pereche de faruri au virat pe aleea înfundată. Ca de obicei, au trecut cu mult de casa noastră ca abia după aceea să se rotească din nou în cerc şi să se oprească în faţă. Şoferul maşinii — părea a fi un SUV — a stins farurile, dar a lăsat motorul în ralanti. Mi-am îndreptat privirea asupra ferestrei lui Charlie şi am aşteptat. Cum era de aşteptat, am auzit zăngănitul ferestrei culisate în sus şi o secundă mai târziu, unul dintre picioarele lui Charlie a ieşit pe fereastră, întinzându-se peste balustradă, apoi a urmat şi restul din el, ieşind cu spatele. Am aşteptat până când a ajuns cu tot corpul pe verandă şi apoi i-am vorbit.

— Hei.

Charlie s-a răsucit pe călcâie scoţând totodată un guiţat ascuţit pe care aş fi vrut să îl pot înregistra cumva.

— Amy, ce mama dracului, s-a stropşit el, vorbind pe un ton jos, cu respiraţia întretăiată. Nu mai face asta. Dumnezeule!

A aruncat o privire maşinii care aştepta, apoi s-a uitat din nou la mine. Ochii mei se obişnuiseră destul de tare cu întunericul ca să îmi dau seama că el cugeta cum să o dea la cotit.

— Ce cauţi aici, afară?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, i-am întors-o eu.

— Haide, nu face pe inocenta, a spus el, uitându-se din nou înspre maşină, iar când şi-a întors privirea spre mine, a făcut-o zâmbind.

În mod evident, se hotărâse să îşi folosească şarmul.

— Ies şi eu cu prietenii mei, atâta tot. E aşa o crimă? Hei, vrei să vii şi tu?

Preţ de o secundă m-am gândit să spun da, doar ca să îl bag în sperieţi şi să îl văd cum încearcă să mă aburească spunând că cercurile noastre sociale nu se prea intersectau.

— Ai ieşit foarte mult cu prietenii tăi în ultima vreme, am constatat eu, apoi mi-am dat ochii peste cap, ca pentru mine.

Era de crezut că, după o aşteptare de două ore, trebuia să fi găsit o modalitate mai bună de a spune acest lucru. Dar se părea că nu.

— Uite ce e, Charlie, chiar sunt îngrijorată.

— Îngrijorată? Charlie s-a uitat încruntat la mine — întruchiparea inocenţei. În legătură cu ce?

— Termină cu prostiile, i-am retezat-o eu. Cred că ar fi cazul să o laşi mai moale sau cam aşa ceva. Sau măcar să limitezi chestia asta strict la weekenduri. Îţi dai seama că e marţi seara?

— Hei, am avut calificative mai bune decât ale tale semestrul trecut, dacă îmi aduc bine aminte. Şi fiindcă tu nu ai deloc habar cum să te distrezi...

SUV-ul de la capătul aleii a aprins şi a stins farurile, făcându-ne pe amândoi să ne uităm în direcţia lui.

— Prietenii mei mă aşteaptă, mi-a spus el, punându-şi rucsacul pe umăr.

— Cred că ar trebui să o mai răreşti puţin, am spus eu, ridicând glasul.

L-am văzut pe Charlie aruncând o privire înapoi spre casă şi mi-am dat seama că aveam un as în mânecă.

— Amy, Dumnezeule, a vorbit el cu o voce joasă. Nu ridica glasul. Sunt bine. Nu era nevoie să...

— O să te spun, l-am întrerupt eu.

S-a uitat lung la mine.

— Nu, n-o să mă spui.

M-am uitat în sus la el.

— O să te spun, o să... m-am plesnit cu palma peste picior, ştiind că era în zadar.

— Nu, a spus el, traversând veranda ca să ajungă în locul unde, după cum am văzut eu, agăţase o scară din frânghie rulată. Era aidoma celei pe care o folosisem pentru fosta noastră căsuţa din copac înainte de a fi demolată; mă întrebam unde o găsise.

— Dacă aveai de gând să le spui, ai fi făcut-o deja. Şi nu că ei ar mai fi în stare să facă ceva, oricum. Singurul lucru pe care l-ai realiza ar fi ca eu să mă şucăresc pe tine rău de tot, iar mama şi tata nu ar mai avea încredere în niciunul dintre noi.

— De ce să nu mai aibă încredere în mine?

— De cât timp ştii treaba asta? m-a luat el la întrebări. Fără să le-o spui lor?

De câteva luni. Poate că de patru. Răspunsul a stat suspendat în aer între noi o clipă, nerostit.

— Exact, a spus el. Aşa că nu face pe agentul de la narcotice cu mine, da? Încearcă să fii şi tu fată de treabă, măcar o dată în viaţă.

A dat drumul scării din frânghie să se desfăşoare în golul de dedesubt, şi-a azvârlit un picior peste balustradă, apoi pe celălalt. Am văzut cum i-a dispărut capul şi, o secundă mai târziu, am auzit o bufnitură surdă în momentul când a aterizat pe pământ şi apoi a plecat în grabă spre maşina cu motorul pornit. A intrat, şi maşina a pornit în trombă fără să aprindă farurile până când a ieşit de pe aleea înfundată.

Cât timp respir, sper.

— **Motto-ul statului Carolina de Sud**

— Gata? m-a întrebat Roger.

Am dat din cap, apoi m-am uitat la fereastra care era la un metru şi jumătate deasupra mea. Nu ştiam dacă aveam sorţi de reuşită. De fapt, mi se părea că mai degrabă aveam să eşuăm. Dar, după cum ar fi spus Robert, dacă tot ajunsesem pană aici, trebuia să încercăm.

— Gata, am spus cu.

Şi-a făcut mâinile căuş, iar eu am pus un picior în ele. Roger şi-a îndoit genunchii, iar eu am pus mâinile pe umerii lui. Tricoul lui era cald de la condusul prin soare. Pentru o clipă doar, mi-am lăsat mâinile să se odihnească pe umerii lui, simţind muşchii dedesubtul bumbacului cald, dându-mi seama cât de aproape eram unul de celălalt.

— În regulă, am spus eu, încercând să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut.

Am dat din cap şi m-am opintit în mâinile lui făcute căuş în timp ce el mă sălta, oferindu-mi pârghia necesară ca să mă agăţ de pervazul ferestrei de deasupra mea. Am rămas atârnată acolo preţ de o clipă, apoi am simţit cum el mi-a apucat picioarele şi m-a împins încă o dată. Acest nou impuls m-a propulsat suficient încât să ma trag în sus, apoi peste pervaz şi sa mă rostogolesc în cameră.

Planul iniţial fusese să intru şi să cer să îl văd. Planul iniţial nu presupunea niciun fel de intrare prin efracţie. Dar planul iniţial fusese dejucat. Luasem micul dejun la Cracker Barrel, lângă Wal-Mart, unde Roger a declarat că aveau cele mai bune clătite pe care le mâncase vreodată, apoi ne-am îndreptat spre Asheville şi am ajuns la Promises Kept în jurul orei zece. Clădirea arăta mai degrabă a conac decât a centru de dezintoxicare. Singurul indiciu că nu era, de fapt, aşa, fiind oferit de spaţiile de parcare, clar marcate: **VIZITATORI, PERSONAL MEDICAL** şi **COBORÂRE.** Roger intrase cu mine, dar nu a trecut mult până când am fost opriţi de o femeie în halat alb care s-a prezentat drept Courtney. Deşi pe website, locul părea foarte primitor, am fost conduşi înapoi afară. Ne-a spus că oaspeţii de la Promises Kept erau în prezent sub tratament şi nu era permis niciun contact cu membrii familiei — cu excepţia e-mail-urilor — până când nu se încheia perioada de tratament.

Apoi ne-a urat să avem parte de o zi binecuvântată şi a închis uşa cu fermitate după ea.

Pe când ne întorceam înapoi la maşină, mi-am aruncat o privire din întâmplare pe partea laterală a clădirii. Şi atunci, am dat cu ochii de o fereastră (cea mai joasă) cu perdele albe ce fâlfâiau în afara ei, dându-mi de ştire că era deschisă şi fără plasă de protecţie.

Ne-am mişcat rapid şi nici nu am avut timp măcar să îmi fac vreun plan, fapt ce mi-a trăsnit prin cap abia când am aterizat pe podea. M-am pus pe picioare şi m-am uitat în jur. Camera era spaţioasă, cu două paturi şi părea să fie toată decorată în alb. Pe fiecare pat stătea întinsă câte o fată, ambele părând foarte surprinse de apariţia mea.

— Bună, am zis eu, încercând să nu vorbesc prea tare. Hm, bună.

— Te putem ajuta cu ceva? m-a întrebat fata din patul cel mai apropiat de mine.

Avea părul şaten ondulat şi părea să aibă vreo doisprezece ani şi, pentru o secundă, m-am întrebat cu uimire ce putea să caute ea aici.

— Da, am spus eu. Sunt sora lui Charlie Curry? Îl căutam pe el.

— Tu eşti Amy? a întrebat cealaltă fată.

Părul ei, care era probabil blond platinat în cea mai mare parte a timpului, avea acum vreo câţiva centimetri buni de rădăcină nevopsită. Chiar şi de la distanţă puteam vedea că avea buzele arse sau cam aşa ceva.

M-am uitat la ea plină de surprindere.

— Da, am confirmat eu. Dar cum de...

— Avem un grup, m-a întrerupt ea. Ne împărtăşim diverse lucruri.

— Oh.

Mi-am dat seama că Charlie vorbise despre mine. Despre familia noastră. Imediat am vrut să ştiu ce spusese. Şi am simţit cum mă cuprindea un val de mânie, atât de intens încât m-a înspăimântat. Charlie putea vorbi cu străinii, dar nu putea vorbi cu mine?

— Ei bine, ştiţi unde l-aş putea găsi? am întrebat eu.

M-au privit amândouă în tăcere.

— Vă rog? am adăugat eu.

— Nu ştim, mi-a spus fata cu părul cârlionţat. Ai venit aici ca să îl faci să se simtă prost? Deja se simte destul de vinovat, să ştii.

— Cum? am întrebat eu nedumerită, deoarece Charlie nu se simţise niciodată vinovat cu nimic în viaţa lui. Nu. Vreau doar să vorbesc cu el.

Cele două fete s-au uitat una la cealaltă părând să poarte un soi de conversaţie mută. În cele din urmă, fata blondă a dat din cap.

— E trei uşi mai jos, a spus ea, indicându-mi să o iau la stânga. El şi Muz.

— Muz? am întrebat eu chiar în clipa când s-a auzit un dangăt sonor de clopot.

M-am uitat în jur şi am văzut că ambele fete îşi îndreptaseră privirile spre peretele unde era montat un interfon.

— Bună ziua, s-a auzit o voce liniştitoare, cu un ton blajin. Sper că reflecţia voastră de dimineaţă a fost plăcută şi fructuoasă. Timpul de reflecţie va lua sfârşit în douăzeci de minute. Peste douăzeci de minute vă rugăm să vă îndreptaţi spre activităţile desemnate înainte de masa de prânz. Mulţumesc.

Dangătul de clopot s-a făcut auzit din nou, după care interfonul s-a închis cu un declic.

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui o clipă. *Aşa* îşi petrecuse Charlie ultima lună — într-un stabiliment de lux, vorbind, totuşi, despre sentimentele lui şi reflectând? Între timp, eu mă alesesem cu pizza livrată la domiciliu şi bântuisem de una singură prin toată casa, încercând să adorm cu canalul de prognoză meteo.

— Mulţumesc, le-am spus eu fetelor şi m-am îndreptat spre uşă.

— Pentru puţin, a spus fata cu părul cârlionţat.

Blonda s-a mai uitat la mine o clipă.

— Ar trebui să o suni pe mama ta, m-a sfătuit ea. Pe bune.

Am vrut să o întreb ce voia să spună cu asta, dar nu am mai avut timp să o fac. Ce se întâmplase oare? Am ieşit afară pe hol, care era decorat cu teme asiatice. Julia ar fi fost de acord cu asta. În faţa fiecărei camere se afla câte un bambus în ghiveci, iar la capătul coridorului susura o fântână, luminată în tonuri calde. M-am uitat să văd dacă aveam cale liberă, apoi am trecut

în grabă pe lângă cele trei camere, trăgând cu ochiul la persoanele dinăuntru în vreme ce treceam prin dreptul uşilor deschise — şi toate uşile păreau să fie deschise.

M-am oprit în dreptul unei uşi care era întredeschisă, dar nu la fel de mult ca celelalte. Pe o plăcuţă din bronz laminat, fixată într-o fantă micuţă care fusese special proiectată astfel încât să poată fi schimbată frecvent, era scris CHARLIE ŞI ZACH. Am tras aer în piept, am împins uşa de perete şi am intrat.

Primul lucru de care am dat cu ochii a fost un tip îmbrăcat în lenjerie de corp care stătea în cap sprijinit de perete. Un tip care, din fericire, nu era fratele meu. Ochii lui cu susul în jos s-au mărit de uimire şi a scos un mic scheunat înainte de a se rostogoli peste cap.

— Hm , ce-i cu tine? a întrebat el, adunandu-se de pe jos.

Era un pic cam îndesat şi avea un păr şaten des.

— Tocmai de asta ţi-am tot spus, Muz, pune-ţi naibii nişte haine pe tine, chiar dacă ai de gând să faci doar yoga.

M-am uitat în cealaltă parte a camerei şi l-am văzut pe fratele meu aşezat într-un fotoliu, de parcă m-ar fi aşteptat.

— La urma urmei, a continuat el, nu se ştie niciodată când i-ar putea trece prin cap surorii mele să vină în vizită pe aici.

M-am întors cu faţa spre Charlie, nu numai fiindcă voiam să mă uit mai bine la el, dar şi din cauza că doream să îi ofer lui Muz puţină intimitate, timp în care — speram eu — îşi va trage pe el nişte pantaloni. Charlie arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzusem, cu toate că, probabil, nu prea avea cum să arate mai rău. Dar părea mai sănătos, mai bronzat şi cu mintea mai limpede. Era ca şi cum ai fi văzut nişte slide-uri la optician, pe vremea când nici nu realizai cât de în ceaţă puteau fi lucrurile, ca, după aceea, să vezi o versiune mai clară şi să îţi dai seama cât de obstrucţionată îţi fusese vederea până atunci.

— Bună, am spus eu, avansând un pic în interiorul camerei.

— Ce surpriză, a spus Charlie.

Părea nepăsător, dar îl cunoşteam destul de bine încât să îmi dau seama că îl bulversasem.

— Erai în trecere pe aici?

— Într-un fel, am admis eu. Am aruncat o privire interfonului. Hm, am auzit anunţul. Trebuie să pleci în douăzeci de minute?

— Cincisprezece, mai curând, a rostit Muz din spatele meu,

şi m-am întors cu oarecare precauţie.

Dar, din fericire, îşi pusese un şort şi un tricou şi îmi întindea o mână în chip de salut.

— Zach Tyler, s-a prezentat el.

— Amy Curry, am spus la rândul meu şi ne-am strâns scurt mâinile.

La momentul respectiv, aş fi fost surprinsă dacă nu ne-am fi strâns mâinile.

— Oh, ştiu, m-a asigurat el. *Crede-mă.*

M-am întors cu faţa spre Charlie care s-a mulţumit să îmi zâmbească şi să spună:

— Amy, el este Zach, cunoscut mai degrabă sub numele de Muz.

— Messed-Up-Zach[2], mi-a tradus Muz, dar ştii, de dragul conciziei, am mers pe acronim.

— Muz este din Richmond, statul Virginia şi, până de curând, printre hobbyurile lui se număra şi cocaina.

— Încântată, i-am spus eu lui Muz, după care m-am uitat din nou la fratele meu. Deci trebuie să pleci în cincisprezece minute?

Charlie a aruncat o privire ceasului aflat între cele două paturi.

— Mda, a făcut el.

— Trebuie? am insistat eu. Adică, nu poţi să lipseşti?

— Nu, nu pot, a răspuns Charlie pe un ton tăios. Aici suntem la dezintoxicare, Amy, nu acasă.

Muz şi-a dres glasul şi a murmurat:

— Cred că ar fi bine să mă duc şi să aştept afară, da?

— Mulţumesc, a spus Charlie.

Muz a ieşit târşâindu-şi picioarele şi a tras uşa ceva mai mult după el — cu toate că nu a închis-o de tot.

— E frumos aranjat aici, am constatat eu, uitându-mă prin cameră.

Îmi dădeam seama care era partea de cameră a lui Charlie, deoarece în jurul patului său erau teancuri de cărţi şi o rachetă de tenis cu o cutie de mingi alături. Mă întrebam dacă începuse să joace din nou cât timp a stat aici. Simţeam cum începeam din nou să mă înfurii.

— Amy, ce cauţi aici? m-a descusut Charlie, uitându-se

[2] Zach bramburitul.

drept în ochii mei.

— Am fost la Graceland ieri, i-am spus eu, întorcându-i privirea.

Charlie a părut să se întunece uşor la chip.

— Of, a făcut el.

— Mda, am spus eu, şi am sesizat tremurul din voce. Ştii tu, excursia în care tu nu ai vrut să mergi? Excursia despre care i-ai spus lui tata că era idioată?

Charlie şi-a coborât privirea în pământ. A luat o minge de tenis şi a strâns-o tare în mână.

— M-am gândit că unul dintre noi ar trebui să meargă.

— De ce ai venit? m-a întrebat Charlie, ridicându-şi ochii spre mine, tras la faţă de data asta. Pe bune. Doar ca să mă faci să mă simt prost?

— Nu, l-am contrazis eu.

Nu avusesem intenţia asta, dar văzându-l acolo, simţeam cum îmi alimentam furia pe care o ţinusem reprimată în mine multă vreme. Îi dădusem un pic drumul într-o conversaţie cu mama mea, dar în mod evident, încă mai era multă furie în mine.

— Dar, dacă te simţi prost, sunt sigură că poţi să discuţi asta în cadrul *grupului.*

Charlie m-a privit cu asprime.

— De unde ştii?

— Oh, tocmai m-am căţărat pe fereastra din camera unde erau două fete care păreau să ştie totul despre tine. Atâta tot.

— Stăm de vorbă pe aici, a rostit Charlie pe un ton defensiv. Face parte din filozofia lor.

— Şi atunci de ce..., am început eu şi am auzit cum vocea mi-a clacat. De ce noi nu am putut face asta? De ce nu am...

Am căutat cuvântul, dar nu îmi venea în minte. Voiam să ştiu de ce ne retrăsesem în diferite părţi ale casei şi apoi în diferite părţi ale ţării, împrăştiindu-ne atunci când ar fi trebuit să fim mai uniţi. M-am aşezat pe marginea patului lui Muz şi m-am uitat la fratele meu.

— Poate că aveam nevoie de tine, i-am mărturisit eu. Dar tu ai fost întotdeauna drogat şi...

— Ah, despre asta era vorba? a întrebat Charlie, o parte din furie revenindu-i în voce.

Avea întipărită pe chip o expresie pe care am recunoscut-o,

una care nu mi-a plăcut niciodată, una din faţa căreia am dat mereu înapoi.

— Ai venit să îmi spui că sunt un ratat?

— Nu, am spus eu, fără să cedez de data asta. Dar am fost absolut singură, până acum o săptămână.

— Ai fi putut să stai de vorbă cu mine, mi-a reproşat el.

— Nu ar fi servit la nimic! am zbierat eu, spre propria mea surprindere.

Charlie a aruncat o privire înspre uşa deschisă, iar eu mi-am coborât glasul un pic.

— Nu erai niciodată acolo. Nu ai mai fost de aproape un an.

L-am pironit din priviri.

— Ar fi trebuit să te spun mamei şi lui tata. Ai avut dreptate când ai spus că nu am s-o fac. Dar dacă o făceam, atunci poate că...

Nu am fost în stare să îmi termin fraza. Era doar un alt mod în care adusesem vorba despre asta, un motiv în plus că era vina mea. Încă un lucru pe care nu-l puteam repara.

Charlie a răsucit mingea de tenis în mâini şi a izbucnit într-un hohot de râs scurt şi plin de amărăciune.

— Crezi că nu îmi pun şi eu aceeaşi întrebare în fiecare zi nenorocită? Crezi că nu îmi doresc să fi procedat altfel?

— Nu te cred, i-am trântit-o eu, sesizându-mi tremurul din voce. Ce, eşti aici de o lună şi dintr-odată te-ai trezit că urlă conştiinţa în tine?

Charlie s-a uitat la mine ca şi cum l-aş fi plesnit fără de veste — atât de surprins, atât de rănit.

— Întotdeauna te-am acoperit, i-am spus eu, vorbele mele revărsându-se ca un torent. *Ani* de zile. Tu nu ai fost nevoit să îţi asumi niciodată responsabilitatea. Şi dacă te-ai fi gândit şi la altcineva în afară de tine măcar *o dată* în nenorocita ta de viaţă, acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

Fraza mi-a scăpat de pe buze înainte de a avea timp să cântăresc consecinţele, sau să îmi retrag cuvintele.

Charlie strângea cu puterea mingea de tenis în mâini, uitându-se la ea, cu buzele strânse şi cu bărbia tremurândă.

— Nu ar fi trebuit să spun asta, am zis eu simţind că întinsesem coarda prea tare.

Charlie a ridicat din umeri.

— Ăsta e adevărul, a recunoscut el cu glas răguşit, tot cu

ochii în pământ.

— Tot ce îmi doresc..., am început eu.

Am tras o gură de aer în piept şi m-am sforţat să continui.

— Tot ce îmi doresc e ca alta să fi fost situaţia.

Charlie a ridicat ochii spre mine.

— Şi eu, a spus el.

Pe neaşteptate, mi-a azvârlit mingea de tenis. Am prins-o, şi chestia asta m-a surprins atât de tare, încât aproape că i-am dat din nou drumul din mână.

— Vorbeşti despre el? l-am întrebat eu, trecându-mi mâna peste pâsla galbenă. Despre tata?

Charlie a dat din cap.

— Am început să o fac, a rostit el cu glasul un pic răguşit. Tu?

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

Mi-am ridicat privirea spre fratele meu — fratele meu geamăn — şi am văzut că arăta aşa cum mă simţeam eu în momentul respectiv. Amândoi pierdusem acelaşi tată. De ce nu vorbeam *noi doi* despre asta?

— Mi-e dor de el, am spus eu, simţind cum bărbia începea să îmi tremure.

Cuvintele nu însemnau nimic faţă de ceea ce se ascundea după ele. Era mai mult decât faptul că îi simţeam lipsa. Era aşteptarea. Aşteptam tot timpul acel apel telefonic care nu mai venea. Aşteptam să aud o voce pe care nu aveam să o mai aud vreodată, niciodată.

Charlie s-a uitat la mine şi buzele îi tremurau.

— Şi mie.

— Tot aştept ca el să apară din nou. De parcă nu pot să cred că e adevărat. Că asta e viaţa adevărată, acum.

— Şi cum crezi că mă simt eu? m-a întrebat Charlie. Nu sunt întru totul convins că apariţia ta aici nu este o închipuire dată de droguri.

— Sunt reală, am susţinut eu.

I-am aruncat mingea, iar el a prins-o cu o mână.

— Şi ce cauţi în Carolina de Nord? Credeam că ai ajuns deja în Connecticut de câteva zile.

— Ei bine, acesta a fost planul original, am spus eu simţind cum îmi înflorea un zâmbet pe chip. Dar Roger şi cu mine am

făcut un soi de ocol.

— Roger?

— Roger Sullivan. Îl ştii. Ne jucam... cu el pe alee.

— Îmi amintesc asta, a spus Charlie. Deci aţi pornit-o pe cont propriu?

Am încuviinţat din cap.

— Din cauza asta e mama furioasă?

— Mai mult decât furioasă, am adăugat eu.

— Uau, a spus el, sprijinindu-se de spătarul fotoliului şi uitându-se la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Şi tu... ai venit să mă vezi? Te-ai căţărat pe o fereastră?

— Da, i-am confirmat eu. Voiam doar... mă gândeam că ar trebui să stăm de vorbă.

— Îmi pare bine că ai facut-o, a spus el după o pauză.

— Hei, Chuck.

Ne-am întors amândoi ca să-l vedem pe Muz stând la pândă în prag.

— Ar fi cazul să plecăm, omule, mai sunt cinci minute până la...

— Mda, i-a răspuns Charlie, dar nu s-a urnit din loc.

M-am ridicat în picioare şi, în timp ce făceam asta, am zărit o carte familiară pe noptieră: *Mâncare, benzină si cazare.*

— Citeşti asta? am întrebat eu, ridicându-mi ochii spre Charlie, un pic cam uluită şi sperând că nu era a lui Muz.

A dat din cap.

— Şi eu, am afirmat eu, nedezlipindu-mi ochii de pe ea.

— Mda? a întrebat el, părând surprins. Ştiu că era una din preferatele lui tata şi m-am gândit să o bifez şi eu.

M-am mulţumit să dau din cap, uitându-mă la coperta familiară, dorindu-mi să fi făcut toate aceste lucruri cu câteva luni în urmă. Pe când amândoi am fi putut sta de vorbă cu el despre asta, pe când încă se mai afla prin preajmă ca să putem avea această conversaţie.

— Chuck? a intervenit din nou Muz, iar Charlie a dat din cap şi s-a ridicat în picioare, apoi ne-am îndreptat amândoi spre uşă.

Aveam senzaţia că, dintr-odată, erau atâtea lucruri de spus, încât era imposibil să spui ceva.

— Hei, a spus Muz, cuprinzându-ne pe amândoi cu privirea. O să vă duceţi în Richmond până la urmă?

— Sunt aproape sigur că se referă la tine, a precizat Charlie.

— Hm, nu ştiu, am zis eu. Nu mă gândisem mai departe de întrevederea cu Charlie, şi faptul că nu aveam niciun plan dincolo de asta era un pic deconcertant.

— Dar s-ar putea? S-ar putea să vă duceţi într-acolo? a insistat Muz, devenind din ce în ce mai entuziasmat.

— Poate, am răspuns eu. Nu ştiu.

Muz a dat din cap, s-a aplecat şi a cotrobăit într-un rucsac ce era atârnat de mânerul uşii de la debara.

— Ei bine, dacă o faceţi, a spus el, îndreptându-se de spate şi ţinând un plic mototolit în mână, vrei să îi dai asta lui Corey care îşi duce veacul la Dairy Queen?

— Vorbeşti serios? l-a întrebat Charlie.

— Am nevoie de tine să faci asta, a spus Muz, întinzându-mi plicul. Te rog. Poţi să îl dai unui angajat de la tejghea şi o să ajungă la el. Trebuie să afle de ce nu am mai apărut deloc deşi spusesem că am să o fac. Nu că nu aş fi vrut să ţin legătura, doar că am fost trimis aici. Dacă nu află treaba asta, o să îmi omoare peştele.

— Peştele tău? am întrebat eu.

— Doamne, termină odată cu peştele ăsta al tău, a bodogănit Charlie. De ce nu îi trimiţi un e-mail şi gata?

— Oh, da, e o idee grozavă, a replicat Muz. Şi să i-l trimit, pur şi simplu, lui Corey care îşi duce veacul la Dairy Queen punct com?

— Am să văd ce pot face, am spus eu, luând plicul din mâna lui Muz şi netezindu-l un pic. O să încerc.

— Mulţumesc, mi-a spus el zâmbind. Ştiam că o să accepţi. Chuck mi-a povestit cum ai fost întotdeauna alături de el şi...

— Trebuie să mergem, l-a întrerupt Charlie, deschizând mai larg uşa. Te ajut eu să te întorci.

Am ieşit pe hol şi am văzut că era pustiu, singurul sunet fiind susurul delicat al apei.

— Am întârziat ? a întrebat Muz.

— Oh, da, a răspuns Charlie şi ne-am repezit cu toţii spre camera pe unde intrasem.

— Mulţumesc încă o dată, mi-a strigat Muz în şoaptă înainte de-a o porni pe coridor.

A ridicat o mână în chip de salut, iar eu i-am răspuns la fel, înainte de a-l urma pe Charlie în cameră. Era goală — probabil că fetele plecaseră la următoarea lor activitate.

— Asta era? m-a întrebat Charlie arătând spre fereastra deschisă. Am dat din cap şi ne-am îndreptat spre ea. Ei bine, cred că asta e, atunci, a spus el, frământându-şi mâinile.

— Eşti bine? l-am descusut eu, ştiind că nu mai aveam timp, dar nefiind încă pregătită să plec. Vreau să spun că arăţi mai bine. Dar locul acesta... te simţi bine aici?

Charlie s-a uitat în jos la carpeta albă, bălăbănindu-se înainte şi înapoi în şlapii lui.

— Cred, a spus el. Cred că da.

— Amy, s-a auzit un şuierat puternic de afară.

Mi-am scos capul pe fereastră şi l-am văzut pe Roger uitându-se în sus. A părut incredibil de uşurat la vederea mea, şi m-am întrebat de câtă vreme mă striga.

— Cobor imediat, i-am strigat eu înapoi, iar el a dat din cap. Cât timp rămâi aici? l-am întrebat eu pe Charlie. Adică, cam când poţi să pleci?

Nu îmi dădusem seama decât atunci când îi revăzusem vechea lui înfăţişare, una pe care nu o mai văzusem de multă vreme, cât de mult îmi lipsise fratele meu. Dar mi-am dat seama de asta în momentul când îl părăseam din nou.

— Încă o lună, mi-a spus el. A schiţat un mic zâmbet. Nu mai e aşa mult.

— Amy, a strigat Roger de afară, un pic mai tare de data asta, tocmai când clopotul a început să bată din nou.

Charlie şi cu mine ne-am uitat la interfon. Vocea liniştitoare, care părea mai puţin calmă de data asta, a anunţat:

— A început sesiunea dinaintea prânzului. Vă rugăm să vă îndreptaţi cât se poate de repede spre activităţile desemnate, dacă nu aţi făcut-o deja.

— Bine, am spus eu.

Charlie a dat din cap şi ne-am uitat unul la celălalt. Fratele meu şi cu mine nu obişnuiam să ne îmbrăţişăm. De fapt, nu îmi puteam aminti când ne strânsesem în braţe ultima oară. Dar nu aveam de gând să îi strâng mâinile. Am început să îi fac cu mâna, dar Charlie s-a apropiat de mine şi m-a strâns în braţe cu putere şi am simţit că aşa se cuvenea — şi că era ceva ce ar fi trebuit să facem cu multă vreme în urmă.

— Îţi mulţumesc că ai venit, a mormăit el în umărul meu.

Am dat din cap, apoi ne-am desprins unul de celălalt.

— Ar trebui să vorbeşti cu mama, m-a sfătuit el. Am primit

e-mailurile ei şi îşi face griji pentru tine. Cred că se simte cam pierdută fără tine.

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat eu. Nu e pierdută fără mine. M-a părăsit de o lună şi abia dacă...

— Amy, m-a strigat Roger din nou.

— Stai de vorbă cu ea, m-a îndemnat Charlie. Dar bravo ţie că faci toate astea. Aproape că nu te-am recunoscut.

— În sensul bun al cuvântului? am vrut eu să ştiu.

— În sensul cel bun, mi-a întărit el spusele.

A schiţat un surâs, apoi s-a uitat la fereastră.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Cred că da, am spus eu.

Ţinându-mă de pervaz, cu braţele întinse peste el, am scos un picior afară şi l-am văzut pe Roger aşteptând jos, gata să mă prindă. Am tras aer în piept şi am scos şi celălalt picior. M-am uitat în jos şi, deodată, Roger şi pământul mi se păreau foarte departe.

— Hm, am spus eu. Nu cred că...

— Trebuie să îţi întinzi bine braţele, m-a povăţuit Charlie. Dă-mi mâna.

Mi-am ridicat privirea spre el, iar el a dat din cap.

— E în regulă, m-a asigurat el.

Mi-am desprins mâna întinsă peste pervaz şi Charlie mi-a prins-o. Mi-a pus-o pe marginea pervazului, apoi m-a ajutat să fac şi cu cealaltă la fel. Mi-am întins braţele şi am rămas atârnată în aer. Am simţit cum cineva m-a prins de picioare şi am ştiut că Roger era acolo jos.

— Dă-ţi drumul, mi-a strigat el. Te prind eu.

Mi-am ridicat privirea spre fratele meu, care se uita drept în ochii mie.

— Ai grijă, da? l-am rugat eu.

El mi-a confirmat din cap şi eu i-am zâmbit. Apoi am dat drumul pervazului şi am căzut direct jos, aterizând pe ceva moale — Roger.

— Îmi pare rău, am spus eu cu respiraţia întretăiată, rostogolindu-mă jos de pe el, ridicându-mă şi scuturându-mă de praf. Eşti teafăr?

— Sunt bine, m-a asigurat el, prinzându-mă de mâna pe care i-o întinsesem ca să îl ajut să se ridice de pe jos. Dar cred

că trebuie să o ştergem de aici acum.

A pornit-o în pas alert spre maşină, ţinându-mă în continuare de mână şi trăgându-mă după el.

— De ce? l-am întrebat eu în timp ce mă chinuiam să ţin pasul cu el.

— Cred că s-ar putea să fi atras ceva atenţie asupra mea, mi-a explicat el. Am încercat să fiu cât se poate de discret, dar e cam greu de făcut aşa ceva când vorbeşti cu o fereastră. Oamenii tot treceau pe acolo şi se uitau lung la mine.

Ne-am grăbit să ajungem la maşină şi am observat că la intrare erau, în mod cert, mai multe persoane îmbrăcate în halate albe decât fuseseră înainte. Şi am observat că acum aveau cu toatele radio emiţătoare portative.

— Hai să intrăm odată în maşină, am mormăit eu în barbă, iar Roger mi-a strâns mâna o dată în chip de răspuns.

— Scuzaţi-mă, s-a auzit o voce în spatele nostru.

Ne-am întors şi am văzut-o pe Courtney venind spre noi.

— Trebuie să stau de vorbă cu voi doi.

Roger şi cu mine am făcut un schimb de priviri, şi, fără să ne spunem nimic, şi încă ţinându-ne de mână, am pornit-o într-o goană nebună spre maşină...

— Cheile? l-am întrebat eu cu respiraţia întretăiată în timp ce traversam parcarea.

— Da, a spus el fără suflu.

M-am întors ca să o văd pe Courtney cum alerga şi ea după noi. Am ajuns la maşină, Roger a deschis-o cu telecomanda şi ne-am aruncat înăuntru. A pornit maşina, a dat-o cu spatele în trombă şi am ieşit cu toată viteza din parcare.

Roger nu a încetinit decât după cinci minute, şi a devenit clar ca lumina zilei că cei de la Promises Kept nu trimiseseră pe nimeni pe urmele noastre.

— A fost cât pe ce, a remarcat el, pe când eu mă uitam la vitezometrul care revenise la limita normală de viteză pentru un drum regional.

M-am uitat afară pe fereastră la celelalte maşini care goneau pe lângă noi, încercând să îmi sortez sentimentele. Făcusem tot posibilul ca să evit să mă gândesc la asta de dimineaţă, încercând să nu derulez firul amintirilor până la capăt. Dar văzându-l pe Charlie, şi vorbind despre asta...

— Eşti bine? l-am auzit pe Roger întrebând dintr-un loc ce

părea foarte îndepărtat.

Am dat din cap, dar m-am întors mai mult cu faţa spre fereastra mea şi am închis ochii. Dar lacrimile nu voiau să plece de data asta. Parcă nu mai aveam tăria să le reprim.

— Amy?

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Roger uitându-se la mine, îngrijorat.

— Eşti bine?

Am început să dau din cap, dar am renunţat la jumătatea drumului şi am scuturat din cap.

— Eu doar... am început să spun şi am simţit cum mi-a cedat vocea. Nu sunt bine deloc, am recunoscut eu.

Roger s-a uitat la mine şi a dat volumul la muzică mai încet. Simţeam cum amintirile de dimineaţă se umflau ca un balon în urma mea. Ştiam că Roger nu se va mai uita la mine în acelaşi fel odată ce va afla adevărul. Dar obosisem luptându-mă să îl ţin ascuns în mine.

— Ce este? a întrebat el calm, uitându-se la mine, apoi din nou la drum.

— Chestia cu Elvis, am început eu. De ce nu voiam să îl ascult.

— Datorită tatălui tău, a spus el. Aşa e?

Am încuviinţat din cap.

— Îl ascultam pe Elvis în maşină, am spus eu. De fapt, întotdeauna îl ascultam pe Elvis în maşină. Dar îl ascultam atunci când s-a întâmplat.

Am înghiţit în sec şi m-am sforţat să continui:

— Accidentul.

— Of a spus el încetişor.

Ca şi cum nu ar fi fost nici măcar un cuvânt. Aveam mai degrabă senzaţia că îmi aşeza o piatră pe care să păşesc, astfel încât să pot continua.

Am simţit cum mi se accelera respiraţia şi ştiam că mă învârteam în jurul a ceea ce nu mai puteam să nu spun.

— Accidentul, am reluat eu, străduindu-mă din răsputeri să nu îmi pierd de tot firicelul de glas.

Am respirat precipitat şi am spus-o:

— A fost vina mea. Din cauza mea a murit.

— Amy, mi s-a adresat Roger privindu-mă cu severitate. Bineînţeles că nu a fost vina ta.

Şi alţii au spus acelaşi lucru. Dar nu era nimic mai mult decât un lucru spus de complezenţa. Şi nimeni nu ştia. Nimeni nu fusese de fapt acolo.

— Ba da, am şoptit eu.

Am mai tras o gura de aer în piept şi i-am spus de ce.

Voi fi chiar aici cu tine, orice s-ar întâmpla.

—Elvis Presley

8 MARTIE - CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Am ieşit afară, la lumina soarelui, şi mi-am pus noii mei ochelari. Nu puteam să nu mă întreb ce avea mama de gând în privinţa lui Charlie. Faptul că fusese ridicat de poliţie pentru că dormise pe o bancă dintr-un parc, drogat fiind, merita o oarecare pedeapsă. Poate că asta îi va face pe părinţii mei să vadă, în sfârşit, ce se petrecea cu el. Am coborât pe alee îndreptându-mă spre garaj, şi am aruncat o privire înapoi spre casă, de unde se auzea vocea mamei mele, încă destul de ascuţită din pricina îngrijorării şi mâniei.

— Şi după ce îl scoţi de acolo, a spus ea în timp ce ieşea afară, cu tata după ea, lăsând uşa paravan să se trântească în urma lui, va trebui să te opreşti la magazin. Aşa că sună-mă când ajungi acolo şi am să îţi spun ce avem nevoie să cumperi.

Tata i-a aruncat o privire în timp ce şi-a pus pe nas anticii lui ochelari de soare stil aviator, cu lentilele oglindă atât de zgâriate încât mă miram de fiecare dată cum de putea să mai vadă prin ele.

— Sau ai putea să îmi spui acum, a sugerat el, mustăcind. Este şi asta o opţiune.

— Aşa e, a recunoscut mama, clătinând din cap. Am mai discutat treaba asta.

— Mă întorc repede, a spus el, sărutând-o în grabă şi făcându-mă să îmi feresc ochii în mod automat.

— Sunaţi-mă dacă e vreo problemă, a strigat ea după noi.

— O să te sunăm, am strigat eu şi tata la unison, ca apoi să ne zâmbim reciproc când ne-am dat seama de asta.

— Amy, unde îţi sunt pantofii? a strigat mama după mine, cu exasperare în glas.

— Oh.

Mi-am coborât privirea spre picioarele desculţe.

— O secundă doar, i-am spus eu tatălui meu, luând-o la fugă pe pajişte.

Încă era jilavă şi proaspăt tunsă — o combinaţie nefericită şi în timp ce mă uitam în jos, am văzut cum firele retezate de iarbă mi se lipeau de picioare. Am fugit în sus pe trepte şi am intrat în casă, ocolind-o pe mama, care rămăsese în pragul uşii, ca să îmi înşfac şlapii din pantofar.

I-am pus în picioare şi m-am dus din nou afară, unde mama stătea cu cheile maşinii în mână.

— Ben, cheile, a spus ea cu ceea ce numea tata *vocea ei exasperată*.

— Le-am luat eu, am spus eu, smulgându-i-le din mână şi făcându-i grăbit cu mâna.

Am pornit-o în fugă pe pajişte, îndreptându-mă spre garaj, şi am ocolit ca să mă urc pe locul şoferului. Am zdrăngănit cheile în mână şi i-am zâmbit lui tata cât mai convingător cu putinţă.

— Conduc eu.

El a zâmbit, a ocolit maşina şi s-a dus spre locul din dreapta şoferului, în timp ce eu am deschis portiera şi am reglat scaunul. Mi-am prins centura de siguranţă şi i-am făcut un semn cu degetul tatălui meu.

— Pune-ţi centura, i-am atras eu atenţia.

Tata ura centurile de siguranţă şi singura modalitate prin care eu şi Charlie reuşeam să îl convingem să şi-o pună era să refuzăm, la rândul nostru, să ni le prindem până când nu o făcea el mai întâi.

— Haide, sufleţel, a spus tata cu o voce cât mai convingătoare. Ne grăbim. De ce nu-i dai drumul odată?

— Bine, am spus eu, desfăcându-mi centura şi răsucind cheia în contact. Să mergem.

Tata a bombănit şi şi-a prins centura.

— Eşti fericită acum? m-a întrebat el.

— Foarte, am spus eu, fixându-mi-o şi eu la loc. Mulţumesc. Îţi spun eu că ai să îmi mulţumeşti într-o bună zi.

M-am uita în oglinda retrovizoare şi am început să merg uşor cu spatele pe alee.

— Muzică? m-a întrebat tata în timp ce mergeam pe alee.

Aveam pefmisul de trei luni deja dar tot mai trebuia să mă concentrez când conduceam, aşa că abia recent începusem să mă obişnuiesc să ascult muzică în maşină. Imediat după ce mi-am luat permisul, am descoperit că întoarcerea din trei mişcări era pe picior de egalitate cu fizica cuantică în termeni de dificultate şi aveam nevoie de linişte totală în maşină.

— Sigur că da, am spus eu pe când opream la indicatorul STOP. Vrei să îl asculţi pe Rege?

— Mai întrebi? a spus tata, răscolind printre CD-uri. Ah, a

făcut el, scoţând la iveală unul dintr-o carcasă şi punându-l în aparat.

— Pe care l-ai pus? am întrebat eu.

Când conduceam eu, îmi rezervam dreptul de a alege ce melodii cu Elvis să ascultăm. De exemplu, nu era permisă nicio melodie în legătură cu Hawaii.

— Cred că vei fi de acord cu asta, a spus tata, sărind câteva melodii. O clipă mai târziu, a început cântecul *All That I Am.*

— Drăguţă, am apreciat eu. Îmi place melodia asta.

— Ştiam că îţi place, a afirmat tata. Asta fiindcă tu eşti fata mea şi copilul drag sufletului meu.

Am mai mers vreun minut, ascultându-l pe Rege.

— Şi de fapt, a adăugat tata după un moment de tăcere, cred că ar trebui să şi dansăm după ea la nunta ta. Sună bine planul?

— Tată, am spus eu dându-mi ochii peste cap. Mi se face greaţă. Şi în plus, cred că asta va fi abia peste caţiva ani. Ştii tu, vreo doi-trei.

— Îmi pare rău, a spus el, dar tot mai chicotea şi aveam impresia că nu vorbea serios.

— Mâna, mi-a spus el, iar eu am luat cu grijă o mână de pe volan.

Mi-a întors-o cu palma în sus, a pus ceva în ea, şi apoi mi-a strâns degetele peste. Când am desfăcut palma, în ea era un drops Life Saver. Părea a fi cu rom şi am tras cu ochiul ca să îl văd pe tata aruncându-şi unul în gură.

— Mulţumesc, am spus eu azvârlindu-l repede în gură.

Am oprit la intersecţia cu Campus Drive şi mi-am dat seama că nu ştiam drumul mai departe de acolo.

— Stânga? Dreapta? am întrebat eu.

Era ciudat să am nevoie de direcţii într-o maşină pe care eram atât de obişnuită să o navighez.

— Stânga, m-a îndrumat tata. Ia-o pe University.

A oftat şi s-a uitat pe fereastră.

— Să terminăm odată cu asta.

În timp ce am pornit semnalizatorul, l-am văzut ronţăind încă un drops.

— Ştiai de treaba asta? m-a întrebat el, întrerupându-l pe Rege. Despre fratele tău, vreau să spun?

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat din nou la drum,

întrebându-mă cât de mult să îi spun şi dacă mai avea vreun rost acum să îl acopăr pe Charlie.

— Ştiam că se petrece ceva cu el, am mărturisit eu.

M-am gândit la intervenţia eşuată pe care am încercat să o pun în scenă şi acum îmi doream să le fi spus de-a dreptul părinţilor mei despre asta. Am încetinit la intersecţie frânând când semaforul s-a făcut galben, făcându-i pe unii şoferi din spatele meu, care probabil au sperat că o să forţez semaforul, să claxoneze nemulţumiţi.

— Ştiam că ceva nu era în regulă cu el, a spus tata uitându-se afară pe fereastră. Dar nu m-am gândit totuşi că a ajuns atât de departe.

— Ştiu, am spus eu. Dar cred că va fi bine.

Tata a clătinat din cap.

— Sper şi eu acelaşi lucru, puştoaico.

Mi-a aruncat o privire, spunând:

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.

— N-ai pentru ce, am replicat eu cu ochii pe semafor. I-am dezlipit de acolo o secundă, ca să mă uit al el şi să îi zâmbesc.

— Verde, mi-a spus tata, arătându-mi semaforul cu degetul.

Mi-am întors privirea înapoi la drum şi am apăsat acceleraţia şi în timp ce traversam intersecţia am văzut cu coada ochiului că ceva nu era în regulă. O străfulgerare roşie gonind din direcţia de unde nu ar fi trebuit să vină nimic spre mine.

— Amy... l-am auzit pe tata spunând înainte ca totul să înceapă să se deruleze cu încetinitorul.

Este un clişeu, dar este adevărat. Şi cred că s-a întâmplat doar atunci când nu mai avea niciun sens ca lucrurile să se deruleze cu încetinitorul. Ştiam cumva că nu eram în stare să fac nimic în privinţa asta. Era ca şi cum aveam timp în plus la dispoziţie să văd ce venea spre mine.

Şi ceea ce venea spre mine era un SUV care forţase lumina verde a semaforului, încercând să treacă prin intersecţia în mijlocul căreia mă aflam la momentul respectiv. În spatele meu se auzeau şi mai multe claxoane şi apoi cealaltă maşină s-a izbit de noi cu atâta putere încât am fost proiectată în spătarul scaunului, dinţii mi-au clănţănit în gură, şi ne roteam în intersecţie şi eu mi-am ţinut mâinile pe volan tot timpul şi piciorul apăsat până în fund pe frână, de parcă asta ar fi

împiedicat să se întâmple toate acestea. S-a auzit un hârşâit cumplit, de metal pe metal şi am văzut stâlpul cam cu o secundă înainte de a ne izbi de el, cu partea din dreapta, unde era tatăl meu. Şi atunci maşina s-a oprit în sfârşit. Dar tata nu mai mişca, iar fruntea parcă îmi ardea şi cineva urla şi nu se mai oprea. Şi abia când a venit ambulanţa şi un paramedic m-a scos afară din maşină şi m-a scuturat zdravăn de umeri, mi-am dat seama că eu fusesem aceea.

Dacă nu te deranjează, Carolina de Nord este locul unde vreau să fiu.

—**Eddie from Ohio**

Am urcat din nou pe locul din dreapta şoferului, am trântit uşa şi am rămas cu ochii pironiţi pe bord. După ce terminasem să îi spun lui Roger ce se întâmplase, am avut impresia că el era pe punctul de a spune ceva, dar nu eram pregătită încă să aud ce avea de spus. I-am făcut doar un semn cu mâna spre un mic diner de pe marginea drumului unde ne-am dus şi am servit masa aproape în tăcere. Nu ştiam ce urma să se întâmple acum. Dar, încetul cu încetul, începeam să mă simt mai uşoară, de parcă aş fi lăsat jos ceva ce cărasem cu mine de atâta vreme şi nu îmi dădusem seama cât de greu se făcuse.

Roger a trântit portiera de pe partea şoferului şi s-a uitat la mine.

— Amy — a început el.

— Ce-ai zice de Richmond? l-am întrerupt eu.

Roger a clipit nedumerit, rămânând uşor descumpănit de treaba asta.

— Colegul de cameră al lui Charlie, Muz. El este de acolo şi mi-a dat un bilet pentru un tip, Corey, care îşi duce veacul la Dairy Queen. După câte se pare, de biletul acesta depinde viaţa unui peşte.

— Peşte?

— Da, ştiu, am spus eu în timp ce Roger pornea maşina. Nu am înţeles nici eu partea asta.

— Şi ce fel de nume este Muz?

— E un acronim, l-am lămurit eu. Vine de la Messed-Up-Zach.

— Ah, a făcut Roger. Fireşte. Ei bine, putem merge la Richmond. De ce să moară un peşte de pomană?

M-am uitat în atlas şi i-am indicat direcţia, apoi am scos plicul pe care mi-l dăduse Muz şi l-am netezit puţin.

— Cum mai stăm cu banii? s-a interesat Roger după ce a intrat din nou pe autostradă.

— Mai avem o sută optzeci şi cinci de dolari, l-am anunţat eu. Să sperăm că sunt suficienţi ca să ajungem la Richmond şi apoi la Connecticut.

M-am uitat la el cum stătea de cealaltă parte a maşinii. La un moment dat, ajunsesem să mă obişnuiesc cu priveliştea asta.

Nu îmi venea să cred că în curând nu am s-o mai văd.

Am parcurs vreo câţiva kilometri din autostrada I-40 în tăcere. Roger se tot uita la mine, iar de-acum îl cunoşteam destul de bine ca să îmi dau seama că voia să spună ceva. De fiecare dată când îl vedeam trăgând aer în piept, dădeam mai tare volumul la mix-ul lui. După ce treaba asta s-a repetat de trei ori, şi muzica urla în maşină suficient de tare încât să zdrăngăne geamurile, Roger a întins mâna şi a oprit muzica.

— Trebuie să-ţi spun ceva, m-a anunţat el.

M-am uitat afară pe fereastră, făcându-mi curaj singură. Ştiam că lucrurile aveau să se schimbe de îndată ce îi voi fi spus ce se întâmplase. Şi se părea că nu mai puteam să amân deloc să aflu şi în ce fel.

— Bine, am consimţit eu.

Mi-am întors din nou privirea spre el. Se uita înainte la drum, dar mi-a aruncat o privire scurtă înainte de a începe.

— Nu a fost vina ta, a decretat el.

Am scuturat din cap. Era ca şi cum ai spune că cerul nu este albastru. Dacă spuneai ceva în genul acesta nu însemna neapărat că era şi adevărat.

— Bineînţeles că a fost, l-am contrazis eu. Eu conduceam maşina.

— Asta nu înseamnă că a fost vina ta, a argumentat el.

— Nu e nevoie să faci asta, i-am spus eu.

— Vorbesc serios, a spus el, cu o voce din care nu răzbătea niciun pic de umor.

A luat o mână de pe volan şi a arătat spre un camion albastru care schimbase banda de circulaţie şi mergea în paralel cu noi.

— Dacă camionul acela ar vira brusc şi ar intra în noi, ar fi vina mea?

— Nu, am recunoscut eu. Dar...

— Aşadar nu a fost vina ta, a conchis Roger. Şi nu o spun doar aşa, de dragul de a o spune.

— Nu e vorba doar de condus, am susţinut eu. Am auzit din întâmplare doi paramedici vorbind la locul faptei. Spuneau că era unul dintre acele cazuri foarte rare. Şi că, după ei, dacă nu ar fi avut legată centura de siguranţă, cel mai probabil ar fi fost propulsat pe bancheta din spate şi s-ar fi ales doar cu vânătăi minore. Dar eu l-am făcut să şi-o pună. Aşa că a fost prins în

scaunul lui ca într-o capcană şi stâlpul i-a zdrobit craniul.

M-am aşteptat ca Roger să tresară la vorbele astea, dar nu a făcut-o.

— Nu, a spus el pe un ton la fel de serios. Asta a fost doar o speculaţie. Nimeni nu ştie exact. Pe de altă parte, putea să nu fi avut centura pusă şi să fi fost proiectat prin parbriz. Sau putea să nu o aibă şi să nu fie proiectat pe bancheta din spate. Nu avem cum să ştim. Dar a fost un accident. Nu a fost vina ta.

Am scuturat din cap, împotrivindu-mă acestor cuvinte, refuzând să le accept. Cu această vină trăisem în ultimele trei luni. Încetasem să mai cred într-o lume în care acest lucru nu era adevărat.

— Dar dacă forţam culoarea galbenă, am stăruit eu. Dacă nu mi-aş fi uitat încălţămintea...

— Nu poţi gândi astfel. Nu a fost vina ta, a repetat Roger, cu glas scăzut dar desluşit. Nu a fost.

— Nu ai de unde să ştii că nu a fost, am şoptit eu.

— Nu ai de unde să ştii că a fost, m-a contrazis el. A fost un accident. Un accident cumplit. Nu aveai ce să faci. Nu ai făcut. Nu a fost vina ta.

— A fost, am insistat eu cu glas răguşit, nevrând să cred în această graţiere pe care mi-o oferea.

Fiindcă ar fi fost aproape mult prea mult să cred în asta, în ceea ce îmi spunea. Şi dacă se înşela?

— Nu, a rostit el simplu. Nu mint. Îţi dau cuvântul meu că nu a fost vina ta.

Cuvintele acestea au fost cele care au pătruns în adâncul fiinţei mele, în cele din urmă. Roger nu mă minţise în tot acest răstimp. El nu ar începe să mă mintă tocmai acum, nu în legătură cu ceva atât de important. Gândul că nu fusese vina mea, că nu eram de condamnat, că nu fusese nimic altceva decât un ghinion, urmat de o serie de evenimente asupra cărora nu avusesem niciun control, a fost cel care a răzbit în cele din urmă. Ultimele câteva zăgazuri tensionate ale barajului au explodat şi am început să plâng cu adevărat, descărcându-mă de tot ce acumulasem în mine. Mă simţeam eliberată, dar mai mult tristă însă. Tristă că mă agăţasem de acest lucru fără să fie nevoie să o fac.

Roger a încetinit maşina, a semnalizat şi a ieşit de pe autostradă într-un loc de parcare şi odihnă. A parcat maşina în

faţa meselor pentru picnic şi a oprit motorul. Apoi şi-a desfăcut centura de siguranţă, a apăsat butonul ca să o desfacă şi pe a mea şi s-a tras spre marginea scaunului. Centrul consolei se afla între noi, dar el s-a aplecat peste ea, şi-a pus braţele în jurul meu, cu o uşurinţă de parcă ar fi făcut-o în mod obişnuit. Şi nu mă mai gândeam la nimic altceva acum decât la cât de plăcut era să fiu ţinută în braţe de cineva, de cineva care nu avea de gând să îmi dea drumul din braţe curând. Şi m-am întors cu faţa în tricoul lui şi, fără să mai îmi pese dacă i-l pătam, m-am lăsat în voia lacrimilor, simţind că, în sfârşit, puteam face acest lucru. Ştiind că el era în stare să se descurce în situaţia asta, şi că va fi acolo atâta timp cât aveam nevoie ca el să fie.

În vreme ce maşinile goneau pe autostradă prin dreptul ferestrei, Roger îmi dădea la o parte părul de pe frunte şi mă legăna încetişor înainte şi înapoi.

— Virginia! a strigat Roger după două mixuri şi patru runde de Douăzeci de întrebări (Eleanor de Aquitania, Jonathan Larson, Sir Francis Drake şi Bernadette Peters) mai târziu.

Mi-a arătat afară pe fereastră semnul care trecea pe lângă noi şi mi-a zâmbit.

M-am uitat la el, fără să îmi fi revenit complet din pricină că îi spusesem şi că totul fusese în regulă. Nu se uita la mine în alt fel, din câte îmi dădeam seama. Aproape că nu îmi venea să cred că era adevărat. Şi dacă era... era ca şi cum mi se luase o greutate de pe umeri. Şi era şi un sentiment de uşurare, acum că el ştia. Acum nu mai erau secrete între noi. Tocmai la timp, înainte de finalul călătoriei.

— Cunoşti motto-ul statului Virginia? m-a întrebat el. Este *Sic semper tyrannis*, care înseamnă...

— „Întotdeauna împotriva tiranilor”, i-am luat eu vorba din gură.

Roger mi-a aruncat o privire arcuindu-şi sprâncenele.

— Şi, am continuat eu, acestea sunt vorbele pe care le-a strigat Booth după ce l-a omorât pe Lincoln.

— Impresionant, a admis el, zâmbindu-mi.

Am tras o gură de aer în piept şi i-am zis ceea ce nu fusesem în stare să îi spun cu cinci zile în urmă.

— Tata a fost profesor de istorie, am spus aproape fără să mai încurc timpurile verbale de data asta. Şi asta era perioada lui preferată.

— A fost o perioadă bună, a remarcat Roger.

Mi-a aruncat o privire, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu aveam probleme cu asta.

— I-a plăcut Lincoln?

Am zâmbit la vorbele lui, gândindu-mă la datele despre Lincoln de pe cartonaşul din cartea preferată a tatălui meu, cea care călătorise cu mine prin toată ţara.

— Aproape la fel de mult ca Elvis.

— Deci, a spus Roger două ore mai târziu, oprind melodia *Into the Woods* de pe mix-ul meu şi privind afară pe fereastră, căutăm un anume Dairy Queen.

— Aşa e, am spus eu, în timp ce opream pe strada principală.

Am străbătut câteva străzi în sus şi în jos, dar păreau prea drăguţe pentru un local Dairy Queen. L-am găsit abia douăzeci de minute mai târziu, deoarece am dat de o benzinărie unde am cerut informaţii. Am fost direcţionaţi spre o zonă a oraşului care părea un pic mai ponosită, unde magazine de amanet şi cele de băuturi alcoolice înlocuiau buticurile şi cafenelele pe care le văzusem prima dată când am intrat în oraş.

— Aici e, a spus Roger, arătându-mi-l cu mâna.

Dairy Queen, cu firma sa luminoasă alb cu roşu încă neaprinsă, era lângă terminalul pentru autobuzele Greyhounds. A intrat în parcare şi s-a uitat la firma care atârna la doar câţiva metri în faţa noastră, amplasată, în mod evident, deasupra locului unde veneau şi de unde plecau autobuzele. Se părea că era un singur peron pentru amândouă, din moment ce pe firmă era scris SOSIRI PLECĂRI, fără nimic care să separe cuvintele între ele.

— În regulă, am spus eu.

Roger a oprit motorul şi amândoi am ieşit din maşină, iar Roger şi-a dezmorţit picioarele.

— Mă întorc imediat, l-am anunţat eu. Vrei ceva?

— O îngheţată Blizzard ar fi grozavă, a spus el.

— De care?

El mi-a zâmbit.

— Uimeşte-mă.

— S-a făcut, am acceptat eu.

M-am uitat la Dairy Queen şi mi-am dat seama că era o franciză unde se vindea exclusiv pentru acasă, şi nu avea decât

o tejghea unde făceai comanda, dar niciun loc unde să stai înăuntru. Acest fapt explica numărul neobişnuit de mare de oameni care îşi mâncau îngheţata în maşini sau stând pe barele din spate ale acestora.

M-am îndreptat spre fereastra localului, scoţând scrisoarea lui Muz din buzunar. Speram că îmi vorbise în cunoştinţă de cauză, deoarece nu voiam să mă văd nevoită să stau cu ochii în patru după persoanele care s-ar fi putut numi Corey, sau să încerc să explic acest lucru angajaţilor de la tejghea.

Am aruncat o privire în spatele meu, la maşină, în timp ce traversam parcarea şi l-am văzut pe Roger stând pe locul nostru obişnuit din portbagaj, cu picioarele atârnând peste margine.

— Bună ziua, am spus eu în vreme ce mă apropiam de fereastra unde se făcea comanda ca să vorbesc cu angajatul care părea plictisit şi care purta şapca cu logoul DQ întoarsă într-o parte.

— Pot să vă ajut cu ceva? m-a întrebat el oftând din rărunchi.

— Da, am spus eu. Muz mi-a dat asta pentru Corey? Mi-a spus că aţi putea să daţi de el.

Am împins plicul pe tejghea, studiindu-l cu atenţie ca să îmi dau seama dacă codul acesta avea vreo semnificaţie pentru el.

— Bine, a spus el luând plicul, fără să îşi schimbe măcar expresia feţei, de parcă era obişnuit să primească scrisori pentru diverşi oameni între două comenzi de îngheţată.

Cine ştie, poate că aşa şi era.

— Altceva?

— Hm, da, am spus eu un pic uluită că tranzacţia decursese atât de uşor. Hm..., m-am uita la panoul cu meniuri şi ştiam exact ce i-ar place lui Roger, o îngheţată Reese’s Pieces Blizzard, jumătate vanilie, jumătate ciocolată.

După un moment de deliberare, am comandat şi pentru mine un Oreo Blizzard. Am plătit şi am plecat cu îngheţatele la maşină, încă şocată că partea cea mai grea a întregului proces fusese să mă hotărăsc ce să comand.

Am ocolit maşina, am ajuns în spate şi l-am văzut pe Roger, bălăbănindu-şi picioarele, cu ochelarii pe nas, deşi era înnorat afară. Şi am simţit cum s-a produs o schimbare în mine. Era la fel cum m-am simţit atunci când i-am propus să mergem la Yosemite. Era la fel cum m-am simţit atunci când am alergat la

Jeep şi m-am aşezat la volan. Senzaţia pe care am avut-o chiar înainte de a-mi azvârli piciorul pe fereastră şi a mă rostogoli în camera de la Promises Kept. Senzaţia că eram pe cale să fac ceva fără a fi sigură de rezultat. Senzaţia că tocmai sărisem de pe ceva în speranţa că urma să aterizez pe pământ.

M-am aşezat în spate lângă Roger, punând paharele mari din polistiren expandat într-o parte, lângă lăcaşul roţii de rezervă.

— Hei, mi-a spus el zâmbindu-mi şi scoţându-şi ochelarii. Mi-ai adus ceva bun?

— Cred că da, am zis eu încercând să nu bag deloc în seamă cât de tare îmi bătea inima.

Apoi, fără să stau pe gânduri sau să analizez sau să iau în considerare ce făceam, m-am aplecat şi l-am sărutat.

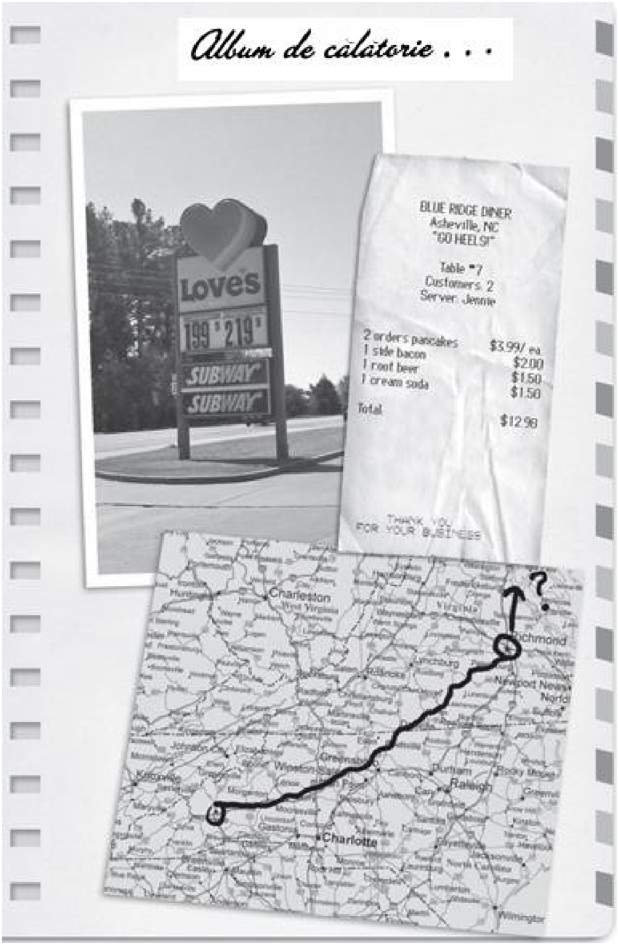
Album de călătorie . . .
Love's
1.99 2.19
SUBWAY
SUBWAY
BLUE RIDGE DINER
Asheville, NC
"GO HEELS!"
Table #7
Customers: 2
Server: Jennie
2 orders pancakes $3.99/ ea.
1 side bacon $2.00
1 root beer $1.50
1 cream soda $1.50
Total $12.98
THANK YOU
FOR YOUR BUSINESS
Charleston
Richmond
Newport News
Raleigh
Durham
Charlotte
Wilmington
?

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 11: Carolina de Nord — Statul Călcâiului de smoală

Motto: Esse Quam Videri (Prefer să fiu decât să par)

Suprafață: În mod cert nu este Utah.

Informații utile: Munții Blue Ridge sunt frumoși.

Impresii: Angajații de la centrul de dezintoxicare sunt excesiv de suspicioși.

Statul nr. 12: Virginia — Vechiul Dominion

Motto: Sic Semper Tyrannis (Întotdeauna împotriva tiranilor)

Suprafață: Mai mare decât Virginia de Vest.

Informații utile: Mai mic totuși decât Utah. TOTUL pare mai mic decât Utah.

Impresii: Nicio vorbă despre faptul dacă statul crede, într-adevăr, în existența lui Moș Crăciun.

Drumuri de tară, duceţi-mă
acasă, acolo unde îmi este locul.
—**John Denver**

M-a sărutat şi el la rândul său. Doar pentru o clipă, dar mi-a răspuns la sărut, de parcă ar fi fost un răspuns automat, de parcă ne-am fi sărutat de multă vreme. Dar apoi s-a tras înapoi şi s-a uitat la mine.

— Amy, a spus el cu glas blând.

Nu-mi rostise niciodată numele astfel, şi chiar dacă se retrăsese, era răspunsul de care aveam nevoie. El mi-a atins faţa, trecându-şi mâna în josul obrazului şi cuprinzându-mi apoi bărbia în ea.

— Nu sunt sigur...

Dar eu eram. Şi m-am aplecat şi l-am sărutat din nou. Şi de data asta el mi-a răspuns la sărut cu adevărat, mutându-şi mâna de sub bărbia mea în păr, apoi în jos pe spate, şi apoi din nou sub bărbie. Şi ne sărutam aşa cum respiră oamenii care se îneacă — ca şi cum descoperisem dintr-odată ceva ce nu fusese niciodată atât de dulce până în acel moment. Apoi am încetinit ritmul doar cât să ne tragem sufletul, ca să ne sărutăm apoi şi mai dulce şi mai stăruitor şi am înţeles într-o fracţiune de secundă de ce pe panoul din autogara Greyhound Sosirile şi Plecările erau chiar unele lângă altele. Deoarece, la fel ca în acel moment, puteau însemna exact acelaşi lucru.

— Dumnezeule, a murmurat el în părul meu când ne-am desprins unul de celălalt.

Se poate să fi trecut zece minute. Se poate să fi trecut o oră. Trecusem dincolo de punctul în care eram capabilă să judec astfel de lucruri. El m-a mângâiat pe păr.

— Voiam să fac asta de multă vreme.

— Chiar aşa? am întrebat eu, aproape fiindu-mi frică să cred asta.

— Oh, da, a spus el. Din Kansas. Cel puţin.

— Blizzard? am întrebat eu, întinzându-i băutura.

A luat-o, m-a sărutat din nou, apoi a sorbit o înghiţitură.

— Perfectă, a apreciat el, zâmbindu-mi. Reeses cu topping?

Am încuviinţat cu o aplecare a capului. A zâmbit şi a mai sorbit o înghiţitură, cu o mână odihnindu-se pe genunchiul meu.

Am tras aer în piept, m-am aplecat înspre el şi l-am sărutat din nou. De data asta el avea gust de îngheţată, şi aş fi putut să

rămân acolo pentru totdeauna, cu gustul sărutului lui Roger pe buzele mele, orice ar fi urmat să se aştearnă în calea noastră, cum ar fi autostrăzi — drumuri, trasee fără sfârşit.

Şi chiar atunci a început să plouă.

Roger şi cu mine ne-am îndepărtat unul de celălalt şi ne-am uitat la cerul care se întunecase rapid şi dădea semne de înrăutăţire. Ploaia a început să ne ude pe când stăteam acolo, în spate, şi am sărit în picioare şi Roger a trântit hayonul. Am fugit în faţă la locurile noastre şi am închis uşile chiar în momentul în care cerul s-a deschis şi urgia s-a dezlănţuit asupra noastră.

— Uau, am spus eu, privind potopul.

— Chiar aşa, a spus Roger.

De unde se afla, pe locul lui, şi-a întins mâna ca să şi-o odihnească pe genunchiul meu, şi am simţit cum inima mi-a luat-o razna, încă nevenindu-mi să cred că asta mi se întâmpla tocmai mie.

— Aşadar, bănui că ar trebui să o pornim la drum, nu? m-a întrebat el.

Am cercetat din priviri parcarea, care acum era aproape pustie. Angajatul de la DQ îşi trăsese gluga de la tricou peste şapcă.

— Cred că da, am fost eu de acord cu el.

Mi-am dat părul ud la o parte de pe faţă. Şi atunci mi-a trăsnit prin cap că aproape ne expirase timpul petrecut împreună — că excursia noastră se termina exact atunci când lucrurile începeau să se înfiripe. Dar nu vedeam ce puteam face în privinţa asta.

Roger mi-a atins obrazul preţ de o clipă. Apoi a pornit maşina şi am ieşit din parcare.

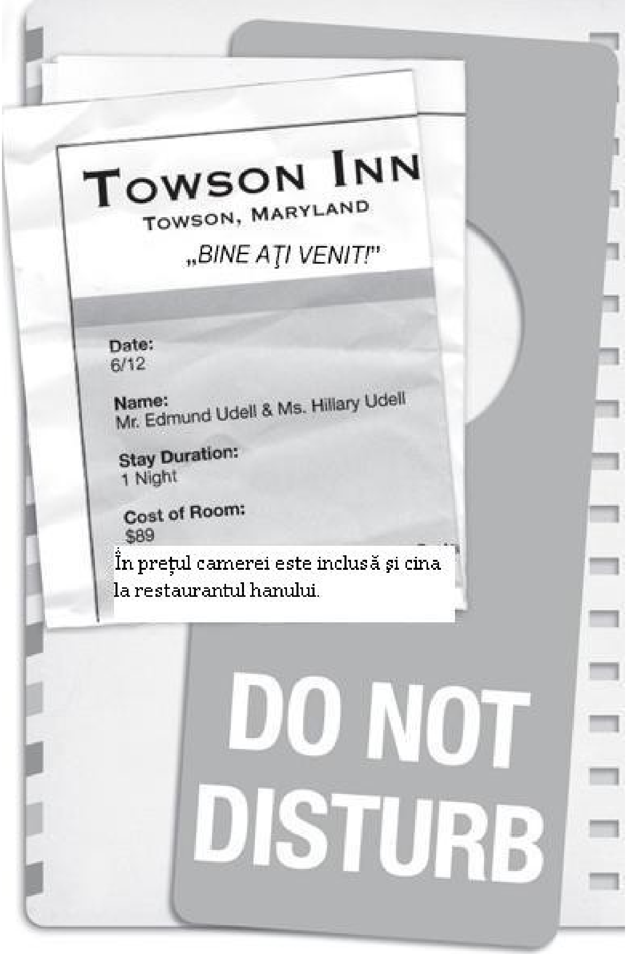
TOWSON INN
TOWSON, MARYLAND
„BINE AŢI VENIT!"
Date:
6/12
Name:
Mr. Edmund Udell & Ms. Hillary Udell
Stay Duration:
1 Night
Cost of Room:
$89
În preţul camerei este inclusă şi cina
la restaurantul hanului.
DO NOT
DISTURB

Poate de data asta tot atât avem de pierdut
pe cât avem de câştigat:
Pennsylvania, Maryland, lumea.
—**William Faulkner**

Ploaia s-a înteţit până când am ajuns în Maryland. Nu mai văzusem aşa o furtună cu fulgere şi trăsnete din senin — nu vara — dar poate că era ceva obişnuit pe Coasta de Est. Ar trebui să învăţ un nou set de reguli pentru furtună. Mi-a dat prin cap că s-ar putea să am parte şi de iarnă pentru prima oară. S-ar putea chiar să văd şi zăpadă.

Dar deocamdată ploaia răpăia pe capota maşinii. Roger dăduse ştergătoarele la viteză maximă şi aprinsese faza lungă, dar şi aşa abia puteam desluşi marcajele de pe drumul din faţa noastră.

— Nu-i a bună, am remarcat eu, dându-i ochelarii.

— Mulţumesc, mi-a spus el, zâmbind fără să îşi dezlipească privirea de pe drum şi i-a pus pe nas, mijindu-şi ochii ca să vadă mai bine prin parbriz. Sper să se mai domolească, dar nu dă semne, a adăugat el.

Căutam din priviri panourile publicitare cu mâncare/benzină/cazare de pe marginea drumului. Se părea că urma un oraş ceva mai măricel. Şi apăreau cel puţin trei hoteluri în reclame.

— Ştii ceva, am spus eu, având grijă să îi evit privirea şi simţind cum mi se încingeau obrajii, se pare că ploaia ne îngreunează foarte mult drumul.

— Ştiu, a spus Roger, clătinând din cap.

— Aşa că poate, am sugerat eu, vorbind repede, ar trebui să ieşim de pe şosea înainte de a se înrăutăţi lucrurile. Să găsim un loc ieftin unde să rămânem peste noapte.

Roger mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou la drum cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Într-adevăr? a întrebat el. Eşti sigură?

— Foarte sigură, am spus eu, simţind cum îmi înflorea şi mie un zâmbet pe buze.

— Dar ne putem permite?

— Cred că e posibil, am afirmat eu.

Ceea ce era un lucru foarte greu de realizat, dar nu imposibil. Şi dacă rămâneam fără benzină, tocmai pentru asta exista Ghidul pentru situaţii de urgenţă. Roger mi-a aruncat o

privire, iar eu am încuviinţat din cap. A semnalizat şi a luat-o pe prima ieşire de pe autostradă.

După ce familia Udell s-a cazat, ne-am îndreptat spre camera noastră şi am deschis uşa cu cartela magnetică. Era unul dintre cele mai puţin plăcute locuri în care fusesem cazaţi, dar nu îmi păsa absolut deloc. Patul era dublu şi acoperit cu ceea ce ne asigurase recepţionerul că ar fi o reproducere autentică a unei cuverturi din Pennsylvania olandeză, din apropierea comitatului Lancaster. Dar ştiam, tot aşa cum ştia şi Roger, că existenţa unui singur pat avea cu totul altă semnificaţie decât înainte.

— O să fac repede o baie, l-am anunţat eu, încercând să dezamorsez tensiunea pe care am simţit-o deodată plutind în cameră. Am senzaţia că n-am mai făcut o baie de vreun an.

— Grozav, a spus Roger, înfundându-şi mâinile în buzunare, ca imediat apoi să le scoată şi să le împreuneze într-un mod ciudat.

Faptul că era şi el agitat mă făcea să mă simt mult mai bine.

Mi-am luat valiza cu mine în baie, deoarece nu voiam să mă aranjez în faţa lui. Era ridicol, deoarece după ce petrecusem aproape fiecare clipă împreună, Roger mă văzuse în toate ipostazele posibile, inclusiv la prima oră a dimineţii. Dar cu toate că nu avea niciun sens, ţineam să arăt bine în acea seară. La urma urmei, aveam şi cina inclusă. Şi, cel puţin eu, aveam senzaţia că eram cumva la prima noastră întâlnire.

Am făcut o baie lungă, fierbinte, folosind produsele furate de prin hotelurile din America. Mi-am uscat părul cu foenul după aceea, purtându-mă blând cu el. Poate că mă amăgeam singură, dar parcă nu îmi mai cădea la fel de mult ca înainte. Am scotocit prin valiză, căutând o ţinută specială. Bronwyn organizase valiza pe tipuri de îmbrăcăminte — tricourile şi maieurile erau deasupra şi, în cea mai mare parte a timpului, mă legasem de ele. Dar eram aproape sigură că zărisem o rochie împăturită pe fundul valizei. Am răscolit printre rândurile de haine şi am găsit-o acolo, întinsă pe toată lungimea valizei. Am ridicat-o în mâini, fiindu-i încă o dată recunoscătoare lui Bronwyn pentru tot ceea ce îmi dăduse. Rochia era lungă, în nuanţa albăstruie a florilor de merişor şi avea un decolteu în formă de inimă. Materialul era incredibil de moale şi când m-am uitat la el mai îndeaproape

avea un luciu uşor. Deşi era mult, mult prea elegantă pentru restaurantul hotelului, era exact rochia potrivită pentru această seară. Când am scos-o afară, am dat cu ochii de setul de lenjerie de culoare vernil pe care a insistat să mi-l facă cadou. M-am uitat la sutien şi la chiloţi preţ de o clipă, ca apoi să îi pun pe mine.

Am terminat cu pregătirile, aplicându-mi puţin mai mult machiaj decât de obicei, şi adăugându-mi chiar şi un pic de rimel. Apoi am aruncat o ultimă privire în oglindă, am tras aer în piept şi am ieşit în dormitor.

Roger stătea pe marginea patului, dar s-a ridicat în picioare când a dat cu ochii de mine. Am văzut că era şi el îmbrăcat la patru ace. Purta o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă încheiată la nasturi.

— Hei, am spus eu. Arăţi bine.

— Şi tu, mi-a întors el complimentul, zâmbind.

Eram pe punctul de a ignora complimentul sau de a-i spune că era rochia lui Bronwyn sau de a face o glumă. În schimb, m-am mulţumit să zâmbesc şi să spun:

— Mulţumesc.

— Mergem? m-a întrebat el întinzându-mi mâna.

Am luat-o, împletindu-mi degetele cu ale lui.

— Mda, am spus eu.

În spatele uşilor închise. . .

—Charlie Rich

În salonul de la Towson Inn era un şemineu, iar Roger şi cu mine stăteam pe canapeaua din faţa lui. Cina fusese grozavă, cu toate că mâncarea fusese obişnuită şi noi fusesem cele mai elegante persoane din restaurant. Dar nu contase. Ne ţinusem de mână pe sub masă.

Dar, în timp ce stăteam acolo împreună, pauzele din conversaţia noastră au început să devină din ce în ce mai lungi, iar eu mi-am sprijinit o clipă capul de pieptul lui Roger. El şi-a sprijinit bărbia de creştetul meu, iar eu l-am strâns de mână scurt şi m-am ridicat în picioare. Am făcut-o cu grijă, deoarece rochia avea mult mai mult material decât eram eu obişnuită să port, şi nu voiam să stric momentul cu o căzătură. El şi-a ridicat privirea spre mine, iar eu i-am întins mâna.

— Eşti pregătit să mergem sus? l-am întrebat eu.

Roger mi-a cuprins mâna într-ale lui, dar a rămas aşezat.

— Uite ce e, a spus el, trasându-mi încet un cerc în podul palmei. Nu vreau să te simţi în niciun fel obligată, în genul că noi ar trebui să... Adică, vreau doar să mă asigur că ştii că eu...

— Roger, l-am întrerupt eu.

El s-a oprit din vorbit, ridicându-şi privirea spre mine.

— Eşti pregătit să mergi sus? l-am întrebat din nou, zâmbindu-i.

Inima îmi bubuia în piept şi eram teribil de agitată. Dar în sensul bun al cuvântului. Genul acela de emoţie pe care o simţi înainte să se întâmple ceva cu adevărat bun.

El a surâs şi s-a ridicat în picioare, ţinându-mă în continuare de mână.

— Eşti sigură?

Am dat din cap şi l-am sărutat. Mi-a răspuns la sărut şi am rămas aşa o clipă. Dar după aceea, amândurora ni s-a părut o idee bună să mergem în cameră, şi asta repede. Ne-am împiedicat când să intrăm în lift împreună, sărutându-ne până când a ajuns la etajul nostru, apoi am dat buzna afară râzând şi străduindu-ne să înaintăm în acelaşi timp. Am reuşit să descuiem uşa după trei încercări şi am intrat înăuntru. El se chinuia să îmi dea jos bretelele iar eu îi scosesem cămaşa din pantaloni şi începusem deja să îi deschei nasturii în timp ce ne sărutam — şi aproape că m-am împiedicat în rochie. Şi înainte

de a mă duce lângă el în pat, am încuiat uşa şi am tras jaluzelele.

— Hei, am murmurat eu câteva ore mai târziu. M-am întins până la el şi l-am sărutat pe umărul gol.Te-ai trezit?

— Neah, a spus el zâmbind fără să deschidă ochii.

S-a rostogolit pe spate, iar eu m-am răsucit cu faţa spre el, odihnindu-mi capul pe pieptul lui. După o clipă, mi-am dat seama că îi simţeam bătăile inimii. Am închis ochii, iar el m-a mângâiat pe păr.

— Cinci întrebări? a sugerat el.

Eu am clătinat din cap pe pieptul lui.

— Una? a negociat el.

— Asta se pune, să ştii, l-am avertizat eu, ridicându-mă un pic şi întorcându-mă cu faţa spre el.

— Nu e corect, a protestat el.

— Am învăţat de la cei mai buni în domeniu. Bine, fie, m-am îmbunat eu.

Şi-a trecut degetul peste linia bărbiei mele şi expresia lui a devenit serioasă.

— Chiar acum, a spus el. În acest minut. Eşti fericită?

M-am întins să îl sărut înainte de a da afirmativ din cap.

— Da, am admis eu. Foarte fericită.

M-am uitat la el, la expresia gravă pe care încă o avea întipărită pe chip.

— Dar tu?

El a dat din cap şi şi-a întins braţul pe care stătusem eu rezemată. S-a întors pe o parte, iar eu am făcut la fel, ca să stau cu faţa la el. Ne-am împletit picioarele, ca şi cum am fi făcut-o dintotdeauna. Şi totul s-a petrecut cât se poate de firesc.

— Sunt, a mărturisit el. Un pic cam prea mult, cred eu.

M-am apropiat şi mai tare de el. Ştiam că, la un moment dat, va trebui să stăm de vorbă despre una, despre alta. Va trebui să ne luăm la revedere. Şi chiar dacă Roger refuza să îi spună pe nume, aşa va fi. Dar nu voiam să mă gândesc deocamdată la asta. Am închis ochii şi i-am cuprins mâna într-a mele.

Ai un prieten în Pennsyhania.

— **Sloganul plăcuţelor de înmatriculare din statul Pennsylvania**

— Eşti sigură? M-a întrebat Roger de pe locul pasagerului din dreapta şoferului.

Am reglat oglinda retrovizoare şi m-am asigurat că eram suficient de aproape de pedale. Am răsuflat zgomotos şi mi-am surprins imaginea în oglinda laterală.

— Da, am spus eu.

Când am plecat de la Towson Inn în acea dimineaţă, mă îndreptasem spre locul şoferului. Voiam sa încerc măcar. Voiam să văd dacă eram în stare să o fac.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

— Cred că da, am răspuns eu, şi mi-am pus mâinile pe volan, la ora zece şi la ora două.

Roger s-a întins şi mi-a strâns mâna de la ora două.

— O să te descurci grozav, m-a încurajat el. Iar eu sunt chiar aici, lângă tine.

— Bine, am spus eu. Bine.

Am strâns din buze, după care am pornit maşina. M-am simţit bine, aşa că am introdus schimbătorul în treapta întâi de viteză şi am ieşit încet din parcarea hotelului.

— Eşti bine? m-a întrebat el în vreme ce intram cu grijă pe drumul principal.

— Cred că da, am spus eu.

Am frânat la indicatorul STOP, conştientă fiind de cât de tare mă concentram, dar simţind că aveam maşina sub control. M-am gândit că va fi chiar mai uşor de îndată ce voi ajunge pe autostradă, unde erau mai puţine opriri şi porniri.

— Vrei să fiu eu DJ-ul? m-a întrebat Roger, uitându-se la iPod.

— Poate un pic mai târziu, am spus eu, dându-mi seama că revenisem la acele vremuri de început, când învăţam să conduc, şi aveam nevoie de linişte în maşină. Mă concentrez acum.

— Nicio problemă, a consimţit el, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Chiar îmi place să stau aici. E atât de comod. Ai putea să conduci tot restul călătoriei.

Propoziţia a rămas suspendată în aer între noi, iar eu am simţit cât de tare mă apăsa. Nu mai exista restul călătoriei. Călătoria se încheiase.

Am ieşit pe autostradă şi am intrat pe banda din mijloc care a fost dintotdeauna banda mea preferată. Niciodată nu îmi dorisem să merg la fel de repede ca şoferii de pe banda din stânga, iar pe banda din dreapta se înghesuiau întotdeauna mult prea mulţi oameni. Odată ce am ajuns la o sută la oră, mergeam cu aceeaşi viteză ca şi celelalte maşini şi am putut să mă relaxez puţin. Era în regulă. Nu era la fel ca bucuria de odinioară, dar era în regulă.

Conduceam. Si mă simţeam bine.

Roger a propus să oprim la unul din numeroasele diners de pe marginea autostrăzii ale căror reclame le văzusem pe drum — se părea că Pennsylvania era ţara micuţelor diners. Dar atunci când am văzut reclama unui local unde se vindeau burgeri, am ştiut că acolo trebuia să ne oprim pentru masa de prânz.

Am luat burgerii la pachet, apoi am parcat în cel mai îndepărtat colţ al parcării.Mâncam în portbagaj, cu casoletele de cartofi prăjiţi între noi, bălăbănindu-ne picioarele peste margine.

BURGERTOWN, USA
Linwood, Pennsylvania
13/6

2 burgeri/	5.50
2 cartofi prăjiți/	3.0ɸ
Suc acidulat/Bere fără alcool/	2.95

LA PACHET
Total: 11.45

Mulțumim!!
Mai poftiți pe la noi cât de curând!

— E grozav, a apreciat Roger, şi am văzut că aproape dăduse gata burgerul. Poate că e ceva bun în Pennsylvania, până la urmă.

Am zâmbit şi am gustat din burgerul meu, care era, într-adevăr, excelent şi mi-am potrivit pe nas noii mei ochelari. Şi mi-am dat seama că stătusem exact în acelaşi loc şi mâncasem burgeri de la In-N-Out din California chiar în prima zi a călătoriei. Ziua în care ne hotărâsem să facem un ocol. Doar unul mic. M-am uitat la Roger, al cărui chip îmi era atât de familiar acum.

— Ultimul? m-a întrebat Roger, înclinând punga de cartofi prăjiţi spre mine.

Am clătinat din cap.

— Sunt toţi ai tăi.

A terminat cartofii şi s-a ridicat în picioare, în vreme ce eu am înghesuit resturile în punga Burgergtown. Roger a închis hayonul, apoi s-a întors spre mine şi mi-a luat cu grijă mâna într-a lui, ca şi cum încă se mai obişnuia să facă gestul acesta.

— Vrei să trec eu la volan, Hillary? m-a întrebat el.

Cu mâna liberă am scos cheile din buzunar şi am scuturat

din cap, zâmbindu-i.

— Mă descurc, Edmund.

După ce am mai condus încă vreo oră, am putut să ascult muzică din nou. Roger a făcut ultimul lui mix şi am recunoscut o parte din melodiile care se repetau, unele dintre ele fiind preferatele mele — formaţii de care nici nu auzisem măcar cu câteva zile în urmă. Fredonam şi eu cuvintele pe care le ştiam, iar Roger ţinea ritmul bătând tobele pe bord.

În timp ce conduceam, încercam să îmi imaginez cum va decurge restul zilei. Îmi făceam în cap scenarii în care Roger se întorcea cu mine şi se confrunta cu furia mamei mele. Roger stând prin preajmă în vreme ce ea zbiera la mine într-o bucătărie oarecare pe care nici măcar nu mi-o puteam imagina, cu un frigider fără magneţi. Mă gândeam la o altă persoană care ne privea cum ne luam la revedere, chiar dacă nu foloseam exact acele cuvinte.

Mi-am coborât privirea spre indicatorul de benzină, care era aproape de zero. Am ieşit pe următoarea arteră laterală, îndreptându-mă spre o staţie de benzină Sunoco.

— Uite la ce m-am gândit, am spus eu în timp ce am parcat cu atenţie lângă pompă şi am oprit motorul.

Roger s-a întors să mă privească.

— Ce-ar fi să te las în Philadelphia şi apoi să conduc singură maşina până în Connecticut?

Roger a clătinat din cap.

— Nu cred că e o ideea prea grozavă.

— Mă descurc, i-am promis eu. Şi e mai logic aşa.

Roger a coborât din maşină şi a deşurubat capacul rezervorului de benzină. Îmi dădeam seama că rumega treaba asta. Am intrat în minimarket ca să plătesc cash, sperând să avem suficientă benzină ca să ajungem până în Philly. Când m-am întors la maşină, Roger încă o alimenta.

— Mă descurc cu condusul, l-am asigurat eu în timp ce îndepărtam cu racleta cimitirul de gângănii de pe parbriz. Vorbesc serios. Şi nu are rost să mă duci tu în până în Connecticut ca apoi să te întorci cu trenul în Philadelphia.

— Dar abia te-ai apucat din nou de condus, a protestat Roger, agăţând pompa la loc şi înşurubând capacul rezervorului. Nu ştiu dacă ar fi indicat deocamdată să conduci singură.

Am pus racleta la loc şi m-am apropiat de el.

— O să mă descurc eu. Şi în acest fel, te scutesc de furia mamei.

Roger m-a luat în braţe, şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

Am rămas aşa până când un claxon din spatele nostru ne-a dat de ştire că oamenii stăteau la coadă la pompă. I-am dat cheile. S-a urcat la volan, iar eu am trecut din nou pe locul din dreapta şi am pornit-o în ultima etapă a călătoriei noastre.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 14: Pennsylvania — statul „Cheie de boltă"

Motto: Virtute, libertate și independență

Suprafață: surprinzător de mare, de fapt. Din fericire, nu a trebuit să îl traversăm pe tot.

Informații utile: Băutura specifică statului este, DE ASEMENEA, laptele. A sosit vremea pentru o confruntare cu Maryland?

Impresii: Unde sunt toți acei așa-ziși prieteni pe care ni-i tot promit plăcuțele de înmatriculare?

ULTIMA LISTĂ DE REDARE ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Pennsylvania, sosim" sau „Sfârșitul călătoriei"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"How to Say Goodbye"	Paul Tiernan
"It'll All Work Out"	Tom Petty and the Heartbreakers
"The Trees and the Wild"	Matt Pond PA
"No Myth"	Michael Penn
"Slow Pony Home"	The Weepies
"How We Roll"	Plushgun
"The Resolution"	Jack's Mannequin
"World Spins Madly On"	The Weepies
"Signal Fire"	Snow Patrol
"Live to Tell the Tale"	Passion Pit
"What's So Bad (About Feeling Good)?"	Ben Lee
"Young Folks"	Peter, Bjorn & John

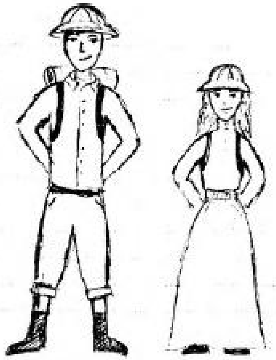

Faimoșii exploratori Edmund și Hillary

La revedere, cu bine, pe curând!
—**Paul Tiernan**

Pe când ne aflam la vreo treizeci de kilometri de Philadelphia, am început să am o cădere nervoasă. Totul părea să se termine atât de repede. La fiecare câţiva metri erau indicatoare care ne dădeau de ştire cât de aproape era Philadelphia. Roger mă ţinea de mână între scaune, dar îmi venea greu până şi să mă uit la el, preferând să casc ochii pe fereastră, fără să fiu în stare să mă gândesc la nimic altceva decât că, în câteva minute, el va pleca.

— Eşti bine? m-a întrebat Roger, în timp ce intra într-o zonă rezidenţială.

— Nu cred, am răspuns eu, tot cu ochii pe fereastră.

— Păi, cred că aproape am ajuns, m-a anunţat el, încetinind şi cercetând din priviri numerele caselor de pe partea lui.

— Asta chiar nu mă ajută deloc, am spus eu, încercând să vorbesc pe un ton degajat, dar eşuând lamentabil.

Roger m-a privit o clipă, apoi a tras maşina pe marginea drumului. M-am uitat în jur — ne aflam între două case.

— Am ajuns? am întrebat eu nedumerită.

— Cred că este ceva mai încolo, m-a lămurit el, uitându-se de la adresa lui din telefon la o alee aflată câţiva metri mai încolo. Dar voiam doar să avem un pic de intimitate.

A oprit motorul, a lăsat cheile în contact şi s-a întors spre mine, desfăcând întâi centura lui de siguranţă, apoi pe a mea.

— Şi acum? am întrebat eu, în speranţa că el avea vreun plan oarecare.

— Ei bine, a spus el, apropiindu-se de marginea scaunului său. Am să intru în casă, iar tu vei conduce maşina până în Connecticut. Şi după aceea, te voi suna mai pe seară şi vom sta de vorbă.

— Nu asta, am spus eu. Adică, ce se va întâmpla? Cu noi? am vrut eu să ştiu cu inima bubuindu-mi în piept.

Mi-a zâmbit.

— Tu eşti navigatorul, mi-a spus el. Vrei să ştii unde mergem şi ruta exactă.

— Ei, da, am îngăimat eu. Adică...

— Şi dacă nu făceam ocolul? m-a întrebat el. Ne-am fi întors cu multă vreme în urmă. Şi nu am fi văzut decât Tulsa.

— Ştiu, am spus eu, gândindu-mă la călătoria pe care mama

mea dorise să o fac, şi la excursia pe care am ajuns să o facem, în cele din urmă, şi cum a noastră a fost mult mai bună.

— Aşadar cred că trebuie să fim deschişi cu privire la ceea ce se va întâmpla, a subliniat el. Nu putem şti exact ce ne aşteaptă de aici încolo.

— Dar vreau să ştiu doar dacă...

M-am oprit când mi-am dat seama că nu eram în stare să termin fraza. Ceea ce voiam era un soi de garanţie, iar el nu putea să mi-o dea. Nimeni nu putea.

— Amy, mi s-a adresat Roger.

M-am uitat la el, auzind doar felul în care îmi rostise numele. Ca şi cum ar fi fost alcătuit numai din litere minunate.

— Nu mă aşteptam să se întâmple aşa ceva. Dar tu?

— Ei, sigur că nu.

— Exact. Aşa că încerc să îmi dau seama singur. Nu avem de unde să ştim ce se va întâmpla. Putem doar să încercăm să ne dăm seama pe măsură ce evoluează lucrurile. Corect?

— Corect, l-am aprobat eu cu glas scăzut. Dar...

— Vreau să spun, că ar fi trebuit să ştiu, a spus el, dându-se uşor în spate şi zâmbindu-mi. Întotdeauna se întâmplă aşa.

— Ce anume?

— Cele mai grozave descoperiri le-au făcut întotdeauna oamenii care nu au plecat neapărat în căutarea lor. Columb şi America. Pinzon, care s-a împiedicat de Brazilia în vreme ce căuta Indiile de Vest. Stanley care a ajuns din întâmplare la Cascada Victoria. Şi tu, Amy Curry, atunci când nu mă aşteptam aproape deloc să dau de tine.

I-am zâmbit la rândul meu, şi am simţit brusc cât de mult îi voi duce lipsa. A fost aproape o durere fizică.

— Sunt şi eu pe lista aceea?

— Eşti în fruntea listei.

S-a aplecat înspre mine şi m-a sărutat, iar eu i-am răspuns la sărut o vreme, ca, în cele din urmă, să rămânem doar îmbrăţişaţi. S-a îndepărtat de mine după o clipă nesfârşit de lungă şi a dat din cap. Am ieşit amândoi din maşină, iar eu am trecut pe partea şoferului în vreme ce Roger şi-a luat rucsacul şi geanta.

— Bine, am spus eu.

Ne-am sărutat din nou, iar el m-a strâns în braţe atât de tare încât picioarele mele au părăsit pământul.

— Te sun diseară, mi-a şoptit el la ureche. Şi vom găsi noi o modalitate. Îţi promit.

Am dat din nou din cap, iar Roger m-a lăsat jos şi am simţit cum îmi strecura ceva în buzunarul din faţă al jeanşilor.

— Să nu-l deschizi până în Connecticut, da?

A făcut un pas înapoi, zâmbindu-mi cu tristeţe.

— Nu ne luăm la revedere.

— Sigur că nu, am spus eu, străduindu-mă din răsputeri să îi surâd şi eu.

— Voiam doar să îţi spun că... ne mai vedem noi, m-a asigurat el, făcând câţiva paşi spre casa tatălui său.

— Ţinem legătura, i-am spus eu.

— Ai grijă de tine, mi-a zis el, îndepărtându-se.

— Cu bine, am spus eu.

— Vorbim mai târziu, mi-a promis el, plecând, dar tot cu faţa spre mine.

— Pe curând, i-am strigat eu.

A ajuns la intrarea pe alee şi mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu cu mâna la rândul meu. Apoi şi-a pus geanta pe umăr şi a pornit-o pe alee, lăsându-mă în picioare lângă maşină, singură.

Lista de redare nr. 3 alcătuită de Amy

„Capătul drumului" sau „Începutul"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"All Shook Up"	Elvis Presley
"I Guess This Is Goodbye"	Into the Woods
"New Music"	Ragtime
"The Joy You Feel"	The Light in the Piazza
"I'd Do Anything"	Oliver!
"Goodbye Until Tomorrow"	The Last Five Years
"All That I Am"	Elvis Presley
"It Would Have Been Wonderful"	A Little Night Music
"We're Okay"	Rent
"With So Little to Be Sure Of"	Anyone Can Whistle
"Come What May"	Elvis Presley

Intrăm în pădure, apoi ieşim din pădure şi ajungem acasă înainte de lăsarea

întunericului.

—**Stephen Sondheim**

Trei ore mai târziu am trecut de indicatorul care mă anunţa că tocmai intrasem în Connecticut, şi am tras maşina în primul loc de parcare şi odihnă pe care l-am văzut. Am oprit motorul şi am scos ce îmi băgase Roger în buzunar — un obiect împachetat într-un bilet.

Pe magnet era scris AMERICA. L-am răsucit în mână, gân dindu-mă la călătorie. Gândindu-mă la oamenii pe care îi cunos-cusem şi la tot ceea ce văzusem.

Am citit cuvintele lui iar şi iar. Nu ştiam sigur ce se va întâmpla cu noi. Ştiam că nu exista nicio garanţie. Lucruri cumplite se întâmplau atunci când te aşteptai mai puţin, în zile însorite de duminică, şi trebuia pur şi simplu să trăieşti cu consecinţele, zi după zi. Dar se părea că se puteau întâmpla şi lucruri minunate. Puteai fi obligat să faci o călătorie, fără să ştii pe cine vei întâlni. Fără să ştii că îţi va schimba viaţa.

Am ieşit din maşină şi mi-am dezmorţit picioarele, uitându-mă pentru prima dată cu adevărat la Connecticut. Era drăguţ, mi-am dat eu seama cu oarecare surprindere, chiar şi în locul de parcare şi odihnă.

Am scos harta statului Connecticut pe care o cumpărasem de la o benzinărie şi am deschis-o, dar mi-am dat seama că nu aveam adresa noii case a mamei mele — casei noastre. Am început să mă gândesc la casă ca la un loc real, un loc unde urma să ajung în mai puţin de o oră. Nu mi-l puteam imagina,

dar speram să aibă acces la Internet. Îi datoram Juliei un e-mail de mult prea multă vreme. Am scos telefonul şi am format numărul mamei, aşteptându-mă ca apelul să intre direct în căsuţa vocală, aşa cum se întâmplase cu toate celelalte.

Ea a răspuns la al doilea apel.

— Amy? a întrebat ea, cu o voce uşor ezitantă.

— Bună, mamă, am spus eu, încercând să vorbesc cu tot nodul care mi s-a pus în gât, doar la auzul vocii ei.

— Eşti bine? s-a interesat mama şi am simţit cât de tensionată era.

— Sunt bine, am răspuns eu repede, şi am auzit-o cum a respirat uşurată. Sunt bine. Sunt în Connecticut.

— Eşti — aici? m-a întrebat ea, îngrijorarea din glas transformându-i-se în surprindere. Acum? Cu Roger?

— Nu, doar eu, am spus, încă un pic surprinsă că era adevărat. L-am lăsat pe Roger la tatăl lui acasă acum câteva ore.

— L-ai lăsat acasă?

Mama părea din ce în ce mai nedumerită.

— Vrei să spui că — tu conduci?

— Da, i-am confirmat eu, şi am simţit, în tăcerea care a urmat, tot ceea ce se întâmplase în călătoria noastră ca să ajung până aici.

— Ei bine, a spus ea, părând uşor uluită. E... e grozav. Adică, faptul că...

Vocea i s-a stins.

— Nu că nu aş fi supărată pe tine, a reluat ea pe un ton ce se voia sever, probabil, dar nu prea i-a reuşit. Sunt. Şi vom sta de vorbă despre consecinţele faptelor tale.

— Va trebui să vorbim despre multe lucruri, am spus eu. Sper.

— Păi... da, a rostit mama încetişor, încercând pesemne să ghicească la ce mă refeream.

Dar dacă nu pricepea acum, era în regulă. Puteam să îi spun mai târziu.

— Poţi să îmi dai adresa? am rugat-o eu. Tocmai am trecut de graniţa statului.

— Oh, sigur că da, a zis mama. Mi-a spus adresa şi mi-a dat câteva repere, şi apoi s-a lăsat din nou tăcerea între noi.

— Bine, am spus eu după o clipă. Deci...

— Ţi-e foame? m-a întrebat mama un pic cam abrupt. Tocmai începeam să pregătesc cina, dar dacă nu ai mâncat, te aştept.

— N-am mâncat.

În timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că mi-era foame, într-adevăr. Şi că o mâncare pregătită acasă suna destul de bine.

— Bine, mă apuc acum, a spus mama. Şi să ai grijă cum conduci, da?

— Da, i-am promis eu. Pe curând.

Am închis telefonul şi m-am întors la maşină. Am pus magnetul de la Roger cu grijă în geantă. Pe când făceam acest lucru, am dat cu ochii de exemplarul din *Mâncare*, *benzină si cazare* — cartea care mă însoţise prin toată ţara. Am scos-o şi am deschis-o acolo unde era pus cartonaşul în chip de semn de carte, la ultima pagină pe care o citise tatăl meu. În timp ce mă uitam la ea, am ştiut că voi fi în stare să citesc mai departe de pagina şaizeci şi unu. Altfel, nu voi afla niciodată ce s-a întâmplat după aceea. O voi citi până la sfârşit, chiar dacă ştiam că nu voi putea să o discut împreună cu tatăl meu. Dar poate că Charlie şi cu mine am putea vorbi despre ea când se va întoarce el înapoi acasă.

În timp ce netezeam harta statului Connecticut, mi-a sărit în ochi motto-ul statului scris pe copertă: *He who transplanted sustains* (Cel care ne-a transplantat aici ne va susţine.)

L-am privit îndelung. Cu toate că, în mod evident, era motto-ul statului Connecticut de multă vreme — din 1622, harta mi-a dat un indiciu util — a fost ca un semn al providenţei. Ce voia să însemne, poate, că îmi va fi bine aici. Că, aşa transplantată cum eram, aş putea găsi o modalitate de a prospera aici.

L-am mai privit o clipă, apoi mi-am dat seama că, în cazul în care nu plecam curând, urma să întârzii la cină. Am pornit maşina şi am căutat prin mix-ul meu până când am găsit un cântec cu Elvis. Apoi am semnalizat, am dat volumul mai tare şi am ieşit din nou pe autostradă.

Sfârşit

Philly's Best Cheesesteak!
Liberty Place
Philadelphia, PA

19 iulie
Masa: 5
Chelner: Ron
Clienți: 2

1 Cheesesteak	6.25
1 Cheesesteak deluxe	6.75
2 cartofi prăjiți	4.00
Bere fără alcool/med	1.25
Suc acidulat	1.25
Total:	19.50

Mulțumim!
Vă așteptăm cât mai curând!